ISLAMA GORE DIGER DINLER

ILHAN ARSEL

SERIAT'IN, ISLAM'DAN GAYRI DIN VE INANÇ'LARA BAKIS

AÇISI

*"Tanri katinda **din**, kuskusuz, **yalnizca Islâm**'dir. Kendilerine 'Kitab' verilmis olanlar*

(Yahudi'ler. Hiristiyan'lar,vs...) *, kendilerine 'bilgi' geldikten sonra ayriliga düstüler.*

Aralarindaki azginlik içeren tutku yüzünden...

(Kur'ân: 3, Imrân 19)

"...Islâm'dan baska dinlere ragbet edenler tam bir sapiklik ve ziyân içindedirler...

(Kur'ân: 3 Imrân, 85)

"Ey Muhammed! Hakka yönelerek kendini Allah'in insanlara yaratilista verdigi dîne

ver. Zirâ Allah'in yaratisinda degisme yoktur, iste dosdogru dîn budur (Islâm'dir), *fakat*

insanlarin çogu bilmezler"

(Kur'ân, 30, Rûm, 30)

"Her dogan çocuk muhakkak Islâm fitrati üzerine dogar; sonra anasiyle babasi onu

yehûdî yâhud nâsranî, yâhud mecûsî yaparlar... Allah'in yarattigi bu Islâm ve tevhid

seciyyesini sirk ile tebdil etmek muvâfik degildir. Bu Islâm ve tevhid dîni, en dogru bir

dindir..."

(Muhammed)

"Bütün dîn'lerden üstün kilmak üzere peygamberini Kur'ân ve Hâk dîn (Islâm dini) *ile*

gönderen O'dur..."

(Kur'ân: 48 Fetih, 28)

"O (Allah), müsrikler hoslanmasalar da (kendi) dinini bütün dinlere üstün kilmak için

Resûlünü hidayet ve Hak Din (Islâm) *ile gönderendir"*

(Kur'ân: 9 Tevbe, 33)

"Allah... onlar için begenip seçtigi dini (Islâm'i) onlarin iyiligine yerlestirip

koruyacagini... onlara güven saglayacagini vâdetti..." (K. 24 Nûr 55)

"...Ibrahim ne Yahudi idi, ne de Hiristiyan. Dosdogru Müslümandi..."

(Kur'ân: 3 Al-i Imrân 67)

"(Onlar)-Yahudi, yâhut Hiristiyan olun ki dogru yolu bulasiniz-' dediler. (Ey

Muhammed) de ki: -'Hayir, küfürden, sirk'ten uzak ve temiz olan Ibrâhîm'i dinindeyiz (Islâm

dînindeyiz)'..."

(Kur'ân: 2 Bakara 135)

"...Ibrâhîm'e, Ismâil'e, Ishak'a, Ya'kub'a ve torunlarina... ve Musâ' ve Isâ'ya verilene

(Islâm dînine)... inandik... deyin... Yoksa Ibrâhîm, Ismâil, Ishâk, Ya'kûb ve torunlarinin

yahudi veyâ hiristiyan olduklarini mi söylüyorsunuz? Peki, siz mi yoksa Allah mi daha iyi

bilir? de..."

(Kur'ân: 2, Bakara,136, 140)

"Ey Müslümanlar, Yahudileri ve Hiristiyanlari dost olarak benimsemeyin; onlar

birbirlerinin dostudur. Sizden kim onlara dost olursa, o da onlardandir..."

(Kur'ân: 5, Mâide 51)

"Bunlar (Yahudiler) *, Allah'in lânetledigi kimselerdir. Allah'in rahmetinden*

uzaklastirdigi (lânetli) kimseye gerçek bir yardimci bulamazsin"

(Kur'ân: 4, Nisâ 51-52).

"Yahudiler: -Uzeyr Allah'in ogludur- dediler. Hiristiyanlar da: -Mesih (Isa) Allah'in

ogludur- dediler. Bu onlarin agizlariyle geveledikleri sozlerdir... Allah onlari (Yahudileri ve

Hiristiyanlari) *kahretsin! Nsil da (hak'tan bâtila) döndürülüyorlar ..."* (Kur'ân: 9, Tevbe 30)

"...Onlarin (Yahudilerin alinlarina) zil et ve meskenet (alçaklik ve düskünlük) damgasi

basildi. Allah'in gazabina da ugradilar. Çünkü Allah'in âyet'lerine küfrederler,

peygamberleri haksiz olarak öldürürlerdi..."

(K. Bakara 61)

"Onlar (Yahudiler) *nerede bulunurlarsa bulunsunlar, Allah'in ahdine ve (mu'minlerin)*

himayesine siginmadikça kendilerine zillet (damgasi) vurulmustur; Allah'in hismina

ugramislar ve miskinlige mahkum edilmislerdir. Çünkü onlar Allah'in âyet'lerini inkâr

ediyorlar ve haksiz yere peygamberlerini öldürüyorlardi. Bu da onlarin isyan etmis ve

haddi asmis bulunmalarindandir" (K. Imrân 112)

"Allah yehûd ve nasârayi (yahudileri ve hiristiyanlari) *rahmetinden uzak kilsin"*

(Muhammed)

" Onlar (Yahudiler, Hiristiyanlar) Nerede bulunurlarsa bulunsunlar, alinlarina vurulan

zil et damgasindan kurtulacaklari yoktur. Meger ki, Allah'in dinine ve müslümanlarin yoluna

girmis olsunlar...

(Kur'ân, 3 Mâide 112)

"...Iste Allah, inkârlari yüzünden onlara (Yahudilere) *lânet etmistir..."*

(Kur'ân, 4 Nisâ 46)

"...Sebte (Cumartesi'ye) *hürmet etmeyen Yahudileri tel'in ettigimiz gibi..."*

(Kur'ân, 4 Nisâ 47)

"Tevrat'la yükümlü tutulup da onunla amel etmeyenlerin durumu, ciltlerce kitap

tasiyan merkebin durumu gibidir..."

(Kur'ân: 62, el-Cum'a, 5)

"Ehl-i Kitap (Yahudiler, Hiristiyanlar, vs...) *ve müsriklerden olan inkârcilar, içinde*

ebedî olarak kalacaklari cehennem atesindedirler. Iste halkin en serlileri onlardir".

(Kur'ân. 98 Beyyine 6)

"Kitap verilenlerden

(Yahudi'lerden, Hiristiyan'lardan, vs...) *(Islâm'i) din*

edinmeyenlerle, boyunlarini büküp kendi elleriyle cizye (Kafa parasi) *verene kadar*

savasin..."

(Kur'ân, 9 Tevbe 29)

" Kitapli'larin (Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin) *cizye* (kafa parasi) *vermege*

zorlanmalari... müslümanliktan imtinâlarinin (kaçinmalarinin) *cezâsidir..."*

(**Sahih-i Buharî...** Cilt VIII, sh. 451)

"Ey maymun evlâdi (Yahudiler) Tanri sizi zelîl edip size azâbini indirmedi mi?"

(Muhammed)

"...Yalniz Allah'in dini (Islâmiyet) kalana kadar onlarla savasin..."

(Kur'ân: 2 Bakara 193)

"Tanri'nin peygamber'i Muhammed ve onunla birlikte olanlar (müslümanlar), kâfirlere

karsi çok kati-sert (esiddâ), birbirlerine karsi ise acimali-merhametlidirler (ruhamma) ..."

(K. Fetih, 29

"... bedevîlere de ki: -'Siz son derece satvetli, cengâver bir kavim ile (Romalilarla,

Farslarla), (savasmaya) çagirilacaksiniz. Onlar Islâm oluncaya kadar vurusacaksiniz..."

(Kur'ân, 48 Fetih 16)

"Müsrikler istemeseler de dinini (Islâm'i) *bütün dinlerden üstün kilmak için*

peygamberini hidayet ve hak (gerçek dinle) *gönderen O'dur"*

(Kur'ân, 61 Saff 9)

G I R I S

1997 yili Ramazani'nin ilk günü'nün, **Isa**'nin dogum günü olan 31 Aralik gecesine

denk düsmesi vesilesiyle, Istanbul cami'lerinden birinin imami, Ortaköy Rum Ortodoks

Klisesi papazi ile birlikte gazetecilere poz verip su beyanda bulunmaktaydi: *"... Ramazan*

ayina girdik. Güzelliklerle doludur Ramazan ayi... Hepimizin birbirimize saygili ve sevgili

olmamiz lazim... Allah bize: -nerede sevgi ve saygi varsa oradayim- diyor. Biz de bunun

için ugrasiyoruz. Bu Ermeni'dir, bu Musevi'dir, Bu Müslüman'dir. Hepsi Allah'in

çocuklaridir..." 1.

Kuskusuz ki bu güzel sözler, "hosgörü" özlemi içerisinde bulunan her insan'in

yüregine, meltem yeli gibi tatli bir duygu sizdirtmaga yeterli idi. Ancak ne var ki yukardaki

tatli sözleri söyleyen bu ayni hoca efendi, cami'deki günlük hutbe'lerinde bambaska bir

agiz kullanmakta, ve kendisini dinleyen müslüman kisileri, Islâm'dan gayri bir din ve

inançta olanlara karsi düsman duygularla yogurmaktaydi. Bunu yaparken, kendi

kafasindan uydurdugu seyleri degil fakat seriât kaynaklarinda (**özellikle Diyânet Isleri**

Baskanligi gibi Türkiye Cumhuriyeti'nin Anayasal bir organi'nin, ya da Türkiye Diyânet

Vakfi gibi kuruluslarin yayinlarinda) yer alan dinsel verileri onlara belletmekteydi, ki bunlar

arasinda Islâm disinda "gerçek" bir din olmadigini, baska bir din ve inanca yönelenlerin

"sapik", "cehennemlik" sayildiklarini, "müsrik"lerin öldürülmeleri gerektigini, Yahudi'lere ve

Hiristiyan'lara karsi, Islâm'i kabul etmelerine ya da küçülerek kendi elleriyle "cizye" (kafa

parasi) vermelerine kadar, savasmanin müslümanlik görevi oldugunu, Yahudilerin ve

Hiristiyan'larin alinlarina zillet damgasi vurulup lânet'lendiklerini, ve onlarla asla dost

olunmamasi gerektigini, ve daha nice benzerî asagilamalari içeren hükümler vardir.

Bunlari ilerdeki sayfalarda açiklayacagiz. Fakat "Giris" olarak söyle kisaca bir fikir edinmek

üzere bunlardan bazilarina kisaca göz atalim:

1 31 Aral>k 1997, tarihli "Hürriyet" gazetesi

Seriât egitimi olarak insanlarimiza, Islâm'dan gayri "gerçek" din olmadigina, yâni

Tanri katinda Yahudi dini, ya da Hiristiyan dini, ya da baskaca her hangi bir din diye bir sey

bulunmadigina, ve baska dinlere yönelenlerin "sapik" ve "Cehennemlik" sayildiklarina dâir

belletilen Kur'ân âyet'lerinden ikisi aynen söyle: " *Tanri katinda **din**, kuskusuz, **yalnizca***

***Islâm**'dir..."* (Al-i Imrân sûresi, âyet: 19). *"...Islâm'dan baska dinlere ragbet edenler tam bir*

sapiklik ve ziyân içindedirler... " (Al-i Imrân sûresi, âyet, 85). Bu dogrultuda olmak üzere

Fetih sûresi'nde, Islâm'in, bütün din'lerden üstün nitelikte oldugu belirtiliyor: *"Bütün*

dinlerden üstün kilmak üzere peygamberini Kur'ân ve Hâk dîn (Islâm dini) ile gönderen

O'dur..." (K. 48 Fetih, 28).

Yine seriât egitimiyle halkimiza ögretilmektedir ki Tanri, Islâm dini'ni "gerçek" ve "en

üstün din" olmak üzere göndermekle kalmamis ve fakat kul'larini, daha yarattigi an

"müslüman" olarak yaratmistir; yâni dünyâ'ya gelen her çocuk, Islâm dininden olmak üzere

gelir, fakat geldikten sonra anasi ve babasi onun dinini degistirip Yahudi, Hiristiyan ya da

baska bir inançta yaparlar. Bunun böyle oldugunu anlatmak üzere din adamlari

Muhammed'in su sözlerine sarilirlar: *"Her dogan çocuk muhakkak Islâm fitrati üzerine*

dogar; sonra anasiyle babasi onu yehûdî yâhud nâsranî, yâhud mecûsî yaparlar... Allah'in

yarattigi bu Islâm ve tevhid seciyyesini sirk ile tebdil etmek muvâfik degildir. Bu Islâm ve

tevhid dîni, en dogru bir dindir..." (Buharî'nin Ebû Hüreyre'den rivâyeti için bkz: Diyânet

Isleri Baskanligi Yayinlari **Sahih-i Buharî Muhtasari Tecrid-i Sarih Tecemesi**, Cilt IV, sh.

529, Hadîs no. 664)

Daha baska bir deyimle Islâm dini, Tanri'nin insanlara yaratilista verdigi bir din'dir ve

bundan dolayidir ki insanlarin Hak'ka yönelerek kendilerini bu din'e vermeleri gerekir. Bu

husus Kur'ân'da su sekilde belirtiliyor: *"Ey Muhammed! Hakka yönelerek kendini Allah'in*

insanlara yaratilista verdigi dîne ver. Zirâ Allah'in yaratisinda degisme yoktur, iste

dosdogru dîn budur (Islâm'dir), *fakat insanlarin çogu bilmezler"* (Kur'ân, 30, Rûm, 30)

Söylemeye gerek yoktur ki insanlari "Islâm fitrati" üzere yaratan Tanri, bütün

peygambelerini de öyle yaratmistir. Nitekim Tanri'nin Islâm'dan gayri bir dinde

"peygamber" göndermedigine, ve gelmis geçmis bütün peygamberlerin müslümanlikla

emrolunduklarina dâir Kur'ân'da yer alan âyet'lerden biri söyle: *"...Ibrâhîm'e, Ismâil'e,*

Ishak'a, Ya'kub'a ve torunlarina... ve Musâ' ve Isâ'ya verilene (Islâm dînine)... inandik...

deyin... Yoksa Ibrâhîm, Ismâil, Ishâk, Ya'kûb ve torunlarinin yahudi veyâ hiristiyan

olduklarini mi söylüyorsunuz? Peki, siz mi yoksa Allah mi daha iyi bilir? de..." (Bakara

sûresi, âyet:136, 140).

Daha baska bir deyimle "Yahudi peygamber" ya da "Hiristiyan peygamber" diye bir

sey yoktur; peygamberlerin hepsi de müslümanlikla emrolunmuslardir, ve ilk müslüman

peygamber **Adem**'dir. Bununla beraber her ne hikmetse Tanri, **Ibrahim'** i ilk müslüman

peygamber imis gibi gösterip Muhammed'i Ibrahim'in dinine yöneltmekten geri kalmamistir.

Zirâ Kur'ân'da Ibrahim'in yahudilikle ve hiristiyanlikla ilgisi bulunmayip "dosdogru bir

müslüman" olduguna, dâir su var: *"...Ibrahim ne Yahudi idi, ne de Hiristiyan. Dosdogru*

Müslümandi..." (Al-i Imrân sûresi, âyet 67). Ve yine her ne hikmetse Tanri, ilk müslüman

olarak yarattigi Adem yerine, ondan çok sonra yarattigi Ibrahim'i gerçek bir müslüman bilip

Muhammed'i Ibrahim'in dinine yöneltmek istemistir. Bu konuda verdigi emir söyle *: "Simdi*

ey Muhammed sana: ... 'Ibrahim'in dinine uy' diye vahyettik" (K. Nahl sûresi, âyet 123).

Tanri bununla da kalmamis, bir de istemistir ki bu verdigi emri Muhammed insanlara kendi

agziyle tekrarlasin: *"(Ey Muhammed!) De ki: -Süphesiz Rabbim beni dogru yola, dosdogru*

dine, Allah'i birleyen Ibrahim'in dinine iletti-..." (K. En'âm sûresi, âyet 161).

Öte yandan, yine seriât egitimi olarak insanlarimiza belletilen o'dur ki **Kur'ân**,

Tanri'nin insanlara gönderdigi "kutsal" kitaplarin en sonuncusu ve en dogru olanidir. Ve

her ne kadar daha önce Musa araciligiyle Yahudi'lere gönderilen Tevrat'i (K. Saffat 116),

ve Isa araciligiyle Hiristiyan'lara gönderilen Incil'i (K. Ankebut 27-34; onaylar olmakla

beraber (Bkz. K. Bakara 41, 130-140), bu kitap'lardan üstün'dür, çünkü Tevrat ve Incil

"tahrif" edilmis, degistirilmis, aslindan farkli kilinmistir. Tahrif edilmeyen ve degisiklige

ugramayan tek kitap Kur'ân'dir, bu itibarla Yahudiler ve Hiristiyanlar Kur'ân'a uymak

zorunlugundadirlar. Bunu belirtmek üzere bel etilen âyet'lerden biri söyle: *"Ey ehl-i kitap!...*

size gelenleri dogrulamak üzere indirdigimiz (Kur'ân'a) iman edin. Allah'in emri mutlaka

yerine gelecektir" (K. Nisa, 47). Daha baska bir deyimle Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar,

Kur'ân'a uymakla, daha önce kendilerine verilmis olan Tevrat'i ve Incil'i en dogru bir

sekilde benimsemis olacaklardir (Bkz. K. Al-i Imrân 84; Mâide 67-69; A'raf 157).

Fakat hemen ekleyelim ki, din adamlari, seriât egitimi yolu ile insanlarimiza, sadece

Islâm'dan gayri "gerçek" bir din olmadigini, ya da sadece Kur'ân'dan gayri uygulanabilecek

"Kutsal" kitap bulunmadigini belletmekle kalmazlar, bir de Islâm'dan gayri din ve inançta

olanlara karsi kin ve düsmanlik duygularini asilarlar. Sebeb olarak da "müsrik"lerin (yâni

"putatapan'larin") Tanri'ya es kostuklarini, Ehl-i Kitab'in (yâni Yahudi'lerle Hiristiyan'larin)

ise, kendi peygamberlerine kötülük yaptiklarini ve kendilerine verilen Kitap'lar konusunda

ayriliga düstüklerini, ve bunlari tahrif ettiklerini (örnegin K. Bakara 131-132; Al-i Imrân 19-

20, 65), Tanri'nin indirdigi din birligini bozup cehennemlik olduklarini (örnegin, K. Enbiyâ

92-93; En'am 159; Mü'minun 53) söylerler, ve bununla ilgili seriât verilerini bel etirler. Sunu

eklerler ki, Tanri Muhammed'i, ayni zamanda Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara "müjdeci" ve

"uyarici" olmak üzere göndermistir, ve istemistir ki Muhammed onlara, kendi kitaplarinda

gizler olduklari seyleri yüzlerine vursun (K. Mâide, 15, 19). Ve yine Tanri Yahudi'leri ve

Hiristiyan'lari Kur'ân'a inandirabilmek için cehennem'deki "muhafiz melekler" sayisinin "19"

olarak saptamistir (K. Müddessir 30-31). Ve ayrica sunu bildirmistir ki eger Yahudi'ler ve

Hiristiyan'lar Muhammed'i "peygamber" olarak kabul edip Kur'ân'a uyacak olurlarsa

kurtulusa eriseceklerdir (K. Mâide 67-69; A'raf 157), ve Tanri kendilerine rahmetinden iki

kat verecektir (K. Hadid, 28-29).

Ancak ne var ki, Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar, kendilerine "delil" olarak Muhammed ve

Kur'ân gelince küfür'den uzaklasmamislar, Islâm olmaktan kaçinmislar ve bu nedenle

cehennem atesini tercih etmislerdir (K. Beyyine 1-8). Ve bundan dolayidir ki Tanri,

Müslümanlari bu "kâfir"lere karsi savas'a çagirmis, ve bu savasi onlarin Islâm olmalarina

kadar, ya da küçülerek kendi elleriyle "cizye" (Kafa parasi) vermelerine kadar

sürdürmelerini emretmistir. Kur'ân'daki âyet aynen söyle: *"Kendilerine Kitap verilenlerden*

(Yahudi'lerden, Hiristiyân'lardan, vs...) *Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allaha ve*

resûlünun haram kildigini haram saymayan, hak dîni (Islâm'i) *kendine din edinmeyen*

kimselerle, küçülerek elleriyle cizye (kafa parasi) *verinceye kadar savasin"* **(Kur'ân, Tevbe**

sûresi, âyet 29). Diyânet Isleri Baskanligi' nin ve din adamlarinin, bu âyetle ilgili olarak

halkimiza bellettikleri sudur ki Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar Islâm olmak zorunlugundadirlar,

ve eger olmiyacak olurlarsa bunun cezasi, küçülerek gelip kendi elleriyle "cizye" (kafa

parasi) vermektir. Bunu da yapmayacak olurlarsa öldürülmeleri gerekir. Daha baska bir

deyimle seriâtçilar, "cizye" denen seyi, Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar için, müslümanligi kabul

etmemelerinin cezâsi olarak görürler. Nitekim Diyânet Isleri Baskanligi'nin yukardaki

âyet'le (Tevbe sûresi'nin, 29cu âyeti'yle) ilgili yorumu aynen söyle: *"Cizye (kafa parasi),*

Fukaha örfünde Ehl-i Kitaptan (Yahudi'erden ve Hiristiyan'lardan) *müslüman olmiyanlarin*

bir muâhede ile nûfus basina vermeyi deruhte ettikleri vergidir ki, bu vergi ... öbür

bakimdan da (onlarin) *müslümanliktan imtinâlarinin cezâsidir. Ayet'in son fikrasinda: bu*

vergiyi derûhte eden muâhidlerin vergilerinin bizâtihi kendileri getirip zelîlâne bir vez' ile

vermelerinin sart kilinmis olmasi da bunu tey'id etmektedir ki, muâhidlere her vergi

verdikçe Müslümanliktan imtinâlarinin femâligi ihtâr edilmis olacaktir". **(Diyânet Isleri**

Baskanligi'nin, Tevbe sûresi'nin 29cu âyetiyle ilgili açiklamasi için bkz. **Sahih-i Buharî**

Muhtasari.. . Cilt VIII; sh. 451).

Ve iste din adamlari ve seriâtçilar, bütün bu hükümleri ve gerekçeleri kendilerine

dayanak edinerek müslüman kisileri baska din ve inançta olanlara karsi hakâret ve

küfürlerle dolu bir egitim içerisinde yogururlar. Sayisiz denecek kadar çok bu hükümlerden

bazilarina göz atacak olursak, bunlardan biri müslüman'larin, müslümanlardan gayri

kisilerle iliskide bulunmamalarini, özellikle Yahudi'lerle ve Hiristiyan'larla dostluk

kurmalarini önleyen su âyet'tir: " *Ey Müslümanlar, Yahudileri ve Hiristiyanlari dost olarak*

benimsemeyin; onlar birbirlerinin dostudur. Sizden kim onlara dost olursa, o da

onlardandir..." (Mâide sûresi, âyet 51).

Öte yandan Tanri'nin Yahudi'lerle Hiristiyan'lara *"Kahrolsunlar"* diye lânet'ler

yagdirdigi, ve çünkü onlarin, Uzeyr'i ya da Isa'yi, "Allah'in ogullari" olarak saydiklarini

söyliyerek su hükümleri belletirler: *"Yahudiler: -Uzeyr Allah'in ogludur- dediler. Hiristiyanlar*

da: -Mesih (Isa) Allah'in ogludur- dediler. Bu onlarin agizlariyle geveledikleri sözlerdir...

Allah onlari (Yahudileri ve Hiristiyanlari) *kahretsin! Nasil da (hak'tan bâtila) döndürülüyorlar*

..." (Tevbe sûresi, âyet: 30).

Yine bunun gibi Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin, Islâm'a girmemeleri nedeniyle

Tanri'nin onlari rahmetinden uzaklastirdigini ve onlarin alinlarina zillet damgasini

vurdugunu, ve müslüman olmalarina kadar bu damgayi vurmakta devam edecegini su

hükümlerle anlatirlar: *"Onlar (Yahudiler, Hiristiyanlar) Nerede bulunurlarsa bulunsunlar,*

alinlarina vurulan zil et damgasindan kurtulacaklari yoktur. Meger ki, Allah'in dinine ve

müslümanlarin yoluna girmis olsunlar..." (K. 3 Mâide 112). Ayrica Yahudi'lerin,

Hiristiyan'larin ve müsrik'lerin cehennem atesinde yakilacaklarina dair su hükümleri

gösterirler: *"Ehl-i Kitap* (Yahudiler, Hiristiyanlar, vs...) *ve müsriklerden olan inkârcilar,*

içinde ebedî olarak kalacaklari cehennem atesindedirler. Iste halkin en serlileri onlardir"

(Kur'ân. 98 Beyyine 6). Bu dogrultuda olmak üzere Muhammed'in onlar hakkinda söyle

dedigini hatirlatirlar: *"Allah yehûd ve nasârayi* (yahudileri ve hiristiyanlari) *rahmetinden*

uzak kilsin"

Bütün bunlardan gayri, seriât kaynaklarinda, bir de Yahudi'leri, Hiristiyan'lardan

daha da kötü niteliklerle taniplayip özel olarak ele alan ve Tanri'nin Yahudi'lere karsi

sonsuz gazab besledigine, ve onlara en agir bir sekilde lânet'ler savurduguna dair

hükümler vardir ki, bunlar bir iki örnek söyle: *"...Onlarin (Yahudilerin alinlarina) zillet ve*

meskenet (alçaklik ve düskünlük) damgasi basildi. Allah'in gazabina da ugradilar. Çünkü

Allah'in âyet'lerine küfrederler, peygamberleri haksiz olarak öldürürlerdi..." (Bakara, 61).

"Onlar (Yahudiler) *nerede bulunurlarsa bulunsunlar, Allah'in ahdine ve (mu'minlerin)*

himayesine siginmadikça kendilerine zillet (damgasi) vurulmustur; Allah'in hismina

ugramislar ve miskinlige mahkum edilmislerdir. Çünkü onlar Allah'in âyet'lerini inkâr

ediyorlar ve haksiz yere peygamberlerini öldürüyorlardi. Bu da onlarin isyan etmis ve

haddi asmis bulunmalarindandir" (Imrân, 112).

Yine bunun gibi, Yahudi'lere yardimci olmamak gerektigi hususunda su hüküm örnek

verilir: *"Bunlar* (Yahudiler) , *Allah'in lânetledigi kimselerdir. Allah'in rahmetinden*

uzaklastirdigi (lânetli) kimseyeye gerçek bir yardimci bulamazsin" (Nisâ sûresi, âyet: 51-52).

Tanri'nin Yahudi'leri lânetledigi hakkinda su var: *"Bunlar* (Yahudiler) , *Allah'in lânetledigi*

kimselerdir. Allah'in rahmetinden uzaklastirdigi (lânetli) kimseye gerçek bir yardimci

bulamazsin" (Kur'ân: 4, Nisâ 51-52).

Söylemege gerek yoktur ki, bu ve benzerî hükümler, insanlarimizi, insanligin büyük

bir bölümüne, (daha dogrusu yeryüzü nufusu'nun Islâm'dan gayri din ve inançta olan

yüzde seksenine) karsi düsmanlik duygulariyle yoguran hükümlerdir. Ne esef vericidir ki bu

hükümler, **Diyânet Isleri Baskanligi** yayinlari'nin önemli bir kismini olusturmaktadir. O

Diyânet ki Türkiye Cümhuriyeti Devleti'nin Anayasal bir organidir, ve üç dört Bakanli'gin

bütçesine denk bütçesiyle, yüz binlerce din adamini seferber edip halkimizin beynini

insanin insana sevgisini yok ettirici seriât verileriyle yikamaktadir!

Ilerdeki sayfalarda, ve ayrica bu kitabin ikinci bölümü olan **"Kitapli'lar"** kisminda bütün bu

hususlari inceleyecegiz.

Islâm Seriâti'nin, Islâm'dan Gayri Din ve Inançtakilere Karsi Hosgörülü

Ve Saygili Oldugu Iddiâ'lari!

Pek yanlis olarak **Islâm seriâti**'nin, Islâm'dan gayri din ve inanç'lari tanidigi, bunlara

saygili olacak kadar "hosgörülü" bulundugu sanilir. Basta **Yahudi'lik** ve **Hiristiyan'lik**

olmak üzere, baska dinlerin Kitab'larini (örnegin **Tevrat'** i ve **Incil**'i) kutsal saydigi,

Peygamber'lerini (örnegin Ibrahim'i, Ishak'i, Musâ'yi, Davud'u, Süleyman'i, vb., ve Isâ'yi)

ululastirdigi anlatilir; diger dinlerin saliklerine dinsel özgürlük ve ibâdet güvencesi sagladigi

ve onlari kendi inançlarinda serbest biraktigi açiklanir. Hattâ Muhammed'in Kur'ân'a:

"Din'de zorlama olmaz" seklinde âyet'ler koydugu, ya da " *Dinimizde müsamaha ve*

cömerdlik oldugunu Yahudi ve Hiristiyanlarin bilmelerini isterdim! " diye konustugu öne

sürülüri. Ya da Kur'ân'in: *"(Söyle deyin) Biz Allah'a ve bize indirilene; Ibrahim, Ismail,*

Ishak, Ya'kub ve esbâta indirilene, Musa ve Isa'ya verilenlerle Rableri tarafindan diger

peygamberlere verilenlere, onlardan hiçbiri arasinda fark gözetmeksizin inandik ve biz

sadece Allah'a teslim olduk" (K. Bakara 136) seklindeki âyet'leri örnek gösterilir.

Islâm seriâti'nin temel ilkelerinden ve öz'ünden habersiz bulunan müslümanlarin

büyük bir çogunlugu, bütün bu söylenenlere inanirlar. Fakat her seye ragmen yine de

baska din ve inançta olanlari (örnegin Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari) "gavur" ya da "kâfir"

gözüyle görmekten, onlara karsi içten içe yabancilik, ve hattâ düsmanlik beslemekten geri

kalmazlar. Daha iyi geçim ve yasam kosullarina kavusmak maksadiyle gittikleri (ve

gerçekten de kavustuklari) Bati ülkelerinde, o ülkkelerin her seyine karsi yabanci

kalmaktan kendilerini kurtaramazlar. Çünkü dogup büyüdükleri, havasini teneffüs ettikleri

ortam onlari, bilinç alti yollarla, Islâm'in en son, en mükemmel, ve tek gerçek din oldugu,

baska din ve inançta olanlarin ise "cehennemlik" sayildiklari dogrultusundaki duygularla

yogurmustur. Bu ortam'i olusturanlar, basta din hoca'lari ve molla'lar olmak üzere,

seriâtçi'lardir: bir yandan Islâm'in hosgörü dini oldugunu söylerlerken, diger yandan

seriât'in bagnazliklarla dolu buyruklarini kurnaz usullerle sergilemekten, ve cahil halk

yiginlarina belletmekten geri kalmazlar. Basta Kur'ân ve hadîs kaynagi olmak üzere seriât

hükümlerine dayali olarak, Islâm'dan gayri bir dine yönelenlerin "sapik" olduklarindan

tutunuz da, "müsrik"lerin öldürülmeleri gerektigine, "kâfir'lerin" Cehennem âtesinde

pisirileceklerine, Yahudi'lerle ve Hiristiyan'larla dost olmanin yasaklandigina, Islâm

olmalarina ya da cizye (kafa parasi) vermelerine kadar onlara karsi cihad açmak

gerektigine, yakin akraba, ya da hattâ ana ve baba için, eger farkli din ve inançta iseler,

magfiret dilenmemesine varincaya kadar, "hosgörüsüz'lük" yaratan ne varsa her seyi

kisinin beynine sokustururlar. Böylesine bir beyin yapisina sahip toplumlarin, birakiniz

"gavur" ülkelerini, ve fakat kendi içlerinde yasayan farkli din ve inançtaki "yurttas'lara" karsi

dahi husûmet beslemeleri, onlari küçümsemeleri ve hor görmeleri kadar dogal ne vardir

ki? Geçen yüzyil Osmanli döneminde, büyük devletlerin baskisi sonucu olarak "gayr-i

müslim tebea'ya", bazi esit haklar taniyan, örnegin onlara mal ve can güvenligini saglayan,

mezhep ve egitim özgürlüklerini memuriyet ve askerlik hizmetlerine alinmalarini, vergice

esitliklerini öngören Islahat fermanlarina karsi seriâtçilarin "Müslüman olmayanlara,

müslümanlarla esit haklar taninamaz, din elden gidiyor" seklindeki yaygaralarla

ayaklanmalari, ve Padisah'i (Abdûlmecid'i) öldürmege kalkismalari, verilecek nice

örneklerden sadece biridir2. Eger günümüzde bu tür olumsuzluklara pek rastlanamiyor ise

bu, Islâm seriâti'nin uygulanmasindan degil fakat aksine uygulanmamasindan, ve daha

dogrusu müslüman olmayan yurttaslara karsi basvurulacak olumsuzluga karsi, güçlü ve

2 Osmanli devleti'nin bagimsizligini ve tamamiyetini saglamak amaciyle Ingiltere, Fransa, Avusturya, Rusya

vs... gibi devletlerin katildigi 30 Mart 1856 tarihli Paris Kongre'sinde, Osmanli devleti ile hiristiyan tebea'nin

iliskilerini düzenlemege yönelik bir hüküm konmasi ihtimalini önlemek maksadiyle Abdûlmecid, Gülhane

hatt-i humayununu tamamlar ve onaylar nitelikte olmak üzere yeni bir Islahat fermani yayinlamis, ve

Imparatorluk sinirlari dahilinde yasayan gayr-i müslim tebea'nin esitlik haklarini ilân etrmis idi. Ve iste

yukardaki olaylar bu ferman, ve fermanin bu hükümleri nedeniyle ortaya çikmistir.

uygar ülkelerden büyük ve tehlikeli tepkiler gelebilecegindendir.

*

Dogu bilimcileri (**Müstesrik**'ler) arasinda da Islâm'in hosgörü'ye yönelik oldugunu öne

sürenler olmustur. Bunlar arasinda, müslümanlari tedirgin etmek endisesiyle gerçek

düsüncelerini saklayanlar yaninda, seriât'in içeriginden habersiz olanlar da vardir ki ii,

özellikle Kur'ân'in " *Din'de zorlama yoktur*" (K. 2 Bakara 256), ya da " *Sizin dininiz size,*

benim dinim bana'dir" (K.109 Kâfirûn 6), ya da "(*Müslümanlar), yahudi olanlar, hiristiyanlar*

ve sâbiî'lerden Allah'a...inanip yararli is yapanlarin ecirleri Rablerinin katindadir" (K. 2

Bakara 62) seklindeki âyetlerine bakarak böyle bir yanilgiya kapilmislardir. Bu âyet'lerin, ya

da buna benzer hükümlerin, farkli dîn ve inançta olanlara karsi hosgörü beslemekle ilgisi

bulunmadigini, ya da çesitli nedenlerle geçersiz oldugunu bilmezler. Ya da Muhammed'in

Islâm'dan gayri bir dîn, ya da baska dinden peygamber tanimadigini, ve yeryüzü Islâm

olana kadar farkli din ve inançtakilere karsi savasmayi (cihâd'i) sart kildigini düsünmezler.

Ilerdeki bölümlerde bu hususlari Islâm kaynaklarina dayali olarak açiklayacagiz.

Fakat simdilik suna isâret etmekle yetinelim ki, Islâm'in baska din ve inançlara karsi

hosgörülü oldugu konusunda dogu bilimcilerinin yanilgiya kapilmalarinin asil nedeni, bu tür

hükümlerin Müslüman "uzmanlar!" tarafindan abartmali olarak ve çogu kez bilimsellige ters

düsecek sekilde yorumlanmasindandir. Örnegin taninmis bir dogubilimcisi (müstesrik) olan

Bernard Lewis , Islâm ülkelerindeki yahudi düsmanliginin, Islâm'a özgü olmayip

hiristiyanlik etkisiyle ve asil Bati araciligiyle olustugunu söyler. Ona göre, güyâ Muhammed

Yahudi'lere karsi fazla bir husumet beslemedigi halde, daha sonraki dönemlerde ve

özellikle modern çag'da çesitli çevreler ve kisiler, Islâm dinini Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara

karsi tam bir "düsmanlik dini" haline dönüstürmüslerdir. Güyâ Muhammed zamaninda

Yahudiler " *ufak rahatsizliklar yaratan"* bir toplum sayilir iken, daha sonraki dönemlerin

edebiyat ve egitiminde "insanligin en büyük belâsi" seklinde tanimlanmislardiriii! Güyâ

Muhammed, Medîne'de Yahudileri hezimete ugratip ölüme ve sürgüne mahkum ettigi

zamanlar dahi, onlarin haysiyet ve cesaretine saygi göstermis oldugu haldeiv, daha sonraki

dönemlerde, yâni Muhammed'in ölümünden sonra, bu saygi yok olmustur! Güyâ Bati'da

Hiristiyan ülkelerde yasayan "Yahudi'ler" ve "Zindiklar", Hiristiyan olmaga zorlanmak

yaninda bir de kendilerine ayrilmis ayri bölgelerde yasamaga mahkum kilinmis iken, Islâm

ülkelerinde **"cizye"** (yâni "kafa parasi") vermek gibi bazi kisitlamalarla, kendi dinlerinde

birakilmislar ve özgürlük içerisinde yasamislardirv! Güyâ Muhammed zamaninda yahudi

aleyhtarligi basli basina bir egilim degil iken, Islâm dünyâsi bu egilime daha sonra

Hiristiyan'larin etkisiyle yönelmis ve güyâ özellikle Orta çag döneminde müslümanligi kabul

eden Hiristiyan'larin bunda rolü olmustur! Yine Bernard Lewis'in söylemesine göre, güyâ

daha sonra **Osmanli**'larin Istanbul'u fethedip Avrupa'ya yayilmalari sonucu Islâm'a giren

Hiristiyanlar, Müslüman halka Yahudi düsmanligi duygularini asilamislardir! Güyâ 19.yüzyil

esnasinda Hiristiyan Araplarin, Bati dünyasi ile iliski kurmalari sonucu olarak bu gelisme

Modern çag'in özelligini olusturmus, Avrupali misyonerler de bu gelismeyi pekistirmislerdir!

Güyâ bu gelisme Hiristiyan azinligin da isine gelmistir, çünkü bu suretle ticâret alaninda

Yahudilerin rekâbetini baltalamak mümkün olmusturvi! Ve yine güyâ Fransa'da **Dreyfus**

olayi ile ilgili davâ sirasinda girisilen tartismalar ve Dreyfus aleyhtari görüsler Islâm

ülkelerine yansimis ve bu da yahudi düsmanliginin biraz daha köklü sekilde yerlesmesine

vesile olmusturvii!

Hemen belirtelim ki bütün bu iddiâlar ve bu yorumlar, yanilgiya ve genellikle

abartmaya dayalidir, çünkü bir kere Muhammed'in yerlestirdigi hükümlere göre **hosgörü**

sözcügünün, hiç bir açidan Islâm seriâti'nda yeri yoktur; su bakimdan ki Muhammed,

"gerçek din" olarak, **Islâm'** dan gayri bir din tanimaz (Yâni **Yahudiligi** ve **Hiristiyanligi**

gerçek din saymaz)viii; Islâm'dan gayri bir din'den gönderilmis **peygamber** diye bir sey

tanimaz; Islâm'dan gayri bir dine özgü **Kutsal Kitâb** diye bir sey tanimaz. Tanir oldugu tek

"gerçek" dîn **Islâmiyet'** tir, çünkü güyâ Tanri: *"Kesin olarak Tanri katinda* ***din****, sadece*

Islâm' *dir*" (K. Al-i Imran 19), ya da " *Kim Islâmiyetten baska bir dine yönelirse, onunki*

kabul edilmeyecektir" (K. Imran 85) seklindeki (ve daha nice benzerî) sözleriyle, bunun

böyle oldugunu açikca bildirmistir.

Yine Muhammed'in söylemesine göre, bütün insanliga uygulanmak gereken tek

"Kutsal" Kitap **"Kur'ân"** dir. Ve her ne kadar daha önce Yahudiler'e **Tevrat**, ve

Hiristiyan'lara da **Incil** verilmis olmakla beraber, bu kitaplar onlar tarafindan tahrif edilmis

(degistirilmis) oldugu için Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin **Kur'ân**'a göre amel etmeleri

gerekir.

Öte yandan yine Muhammed'in söylemesine göre Ibrahîm, Ishak, Yakub, Musa,

Davud, Süleyman, Isâ vs... gibi gelmis geçmis bütün "Peygamberler", Yahudi ya da

Hiristiyan olarak degil, fakat hepsi de " **müslümanlikla emrolunmus"** olarak

gönderilmislerdir. Örnegin Ibrahim, ne Yahudi ve ne de Hiristiyan'dir; o müslümanlikla

emrolumus bir "peygamber'dir". Bundan dolayidir ki, Muhammed, geçmisteki bütün

peygamberleri (ve onlardan bir kisminin analarini ve babalarini), sirf müslümandirlar diye

yüceltmis kendisini dahi **Ibrahim**'in dinine yönelikmis gibi göstermistir. Bunu yaparken,

kendisini peygamber'lerin en sonuncusu ve en üstün olani imis gibi göstermekten geri

kalmamistir.

Butün bu hususlari ilerdeki sayfalarda, yeri geldikce görecegiz; fakat simdilik

animsatalim ki Muhammed, Medîne'ye hicret etmeden önce, yâni henüz Mekke'de iken,

diger dinler hakkinda henüz fazlaca bilgisi olmadigi ve güçlü durumda bulunmadigi için,

Yahudilik ve Hiristiyanlik konusunda pek bir sey söylememistir. Fakat Medîne'ye geçipte,

orada Yahudileri, ve onlarin dinsel geleneklerini yakindan tanimaya ve bu arada

güçlenmege baslayinca, Yahudi kavimlerini (ayrica da Hiristiyan'lari) Islâm'a çagirmis,

Islâm'i kabul etmedikleri için üzerlerine saldirmis, yasaminin son gününe kadar, müsriklere,

Yahudilere ve Hiristiyan'lara karsi savasmis, ganîmetler, esirler almis, aldigi esirleri kiliçtan

geçirmis (örnegin **Benî Kureyza** esirlerinin kafalarini kestirttigi gibi) ya da yurtlarindan

sürmüs, ve yeryüzünü " **Dar-ül Islâm**" ve " **Dar-ül Harb**" diye ikiye ayirip, Islâm'dan gayri

dîn kalmayana kadar " **Dar-ül Harb**'e" karsi savasi (Cihad'i) farz kilmistirix. Daha baska bir

deyimle Islâm seriâti'nin temellerini hosgörüsüzlük ve bagnazlik üzerine oturtmustur.

Islâm seriâti'nin, Yahudi düsmanligini Hiristiyanlardan takliden uygulamaya basladigi

iddiâ'larina gelince, bunun da gerçekle ilgisi yoktur. Her ne kadar Hiristiyanlik, **Isâ**'nin

öldürülmesi olayini Yahudilere atfedip onlari kötülükle damgalamis ve Hiristiyanlari Yahudi

irkina karsi düsman yapmis ise de, bu olay Islâm'in Yahudi düsmanligina saplanmasinda

rol oynamamistir. Su bakimdan ki, Islâm'da "Yahudi düsmanligi"nin ilk tohumlarini atan

Muhammed, Yahudilerin Isa'yi öldürmüs olduklari karinesi'nden hareket etmemistir; aksine

Isa'nin Yahudiler tarafindan öldürülmedigine dâir Kur'ân'a âyet'ler bile koymustur; örnegin

Nisâ Sûresinde söyle yazilidir. " *(Yahudiler) -'Allah'in oglu Isâ Mesîh'i öldürdük-' dediler.*

Oysa onu öldürmediler ve asmadilar, fakat onlara öyle göründü..." (K. 4 Nisâ 156-158).

Üstelik Muhammed'in peygamberlik iddiâsiyle ortaya çiktigi ve Islâm'i yaydigi tarihe

gelinceye kadar Araplar, Yahudiler, ve Hiristiyanlar (özellikle Mekke ve Medîne 'de) iç içe,

ve yan yana ve çogu zaman dostane bir sekilde yasamaktaydilar. Araplar arasinda

Hiristiyan ve Yahudi olanlar dahi vardi. Her ne kadar Muhammed döneminde Yahudiler ve

Hiristiyanlar arasinda dinsel bazi çekismeler görülmekle beraberx bu çekismeler kin, nefret,

savas ya da vurusmali saldirganlik sekline dönüsmüs degildi. Kin ve nefreti yaratan ve

Yahudileri ve Hiristiyanlari asagilatan, onlarla dost olmayi yasaklayan, ve nihâyet onlara

karsi (tipki müsrik Araplara karsi yaptigi gibi) savas yolunu açan bizzat Muhammed'tir3 .

Yine bunun gibi Yahudileri *"hâin ve kötü bir irk"* seklinde tanimlayan görüs, her ne

3 Hiristiyan'lik dünyasi'nin Yahudi'leri asagiladigini belirten Benard Lewis, örnek olarak T. S. Eliot'tan su

misralari nakleder:

"The rat is underneath the files,

kadar Hiristiyan dünyâsinda geçerli olmus olmakla beraber, bu görüsün hiristiyan etkisiyle

Islâm'a girdigini iddiâ etmek yanlistir; çünkü Yahudileri bu olumsuzluklar içerisinde

tanimlayan dogrudan dogruya Muhammed olmustur. O kadar ki, ilerdeki bölümlerde ayrica

belirtecegimiz gibi, onlarin Tanri tarafindan "maymun", "domuz, ya da "fare" sekline

dönüstürüldügünü, alinlarina "zillet ve meskenet" (alçaklik ve düskünlük) damgasinin

vuruldugunu, ve bu nedenle onlarin, nerede bulunurlarsa bulunsunlar, zillet damgasindan

kurtulamayacaklarini söylemis, ve bu söylediklerini Kur'ân'a çesitli âyet'ler seklinde

yerlestirmistir (Örnegin bkz. Bakara 65; Mâide 60 ve d.; A'raf 166 ve d.)4

Muhammed'ten sonra bu düsmanlik, Islâm tarihi boyunca müslüman yöneticiler

tarafindan israrla sürdürülen bir siyâset olmustur. Bu siyâset bazi hosgörülü halifeler

zamaninda yumusatilmis olmakla beraber, çogu hosgörüsüz halifeler tarafindan

siddetlendirilmistir. Fakat genel olarak denilebilir ki Muhammed'in Yahudiler ve

Hiristiyanlar aleyhinde getirdigi sonderece hasin hükümler, insan tabiatina ters düstügü

içindir ki hiçbir zaman tam bir uygulamaya tâbi tutulamamistir. O kadar ki **Fatih Sultan**

Mehmet gibi bir Padisah, Kur'ân'daki yahudi aleyhtari hükümlere aldiris etmiyerek

(muhtemelen Türk'ün eskiden kalma hosgörü gelenegine yer vererek) Ispanya'dan sürülen

Yahudilere, ülkesinin kapilarini açmistir. Fakat bu bir kaç örnege bakarak Islâm seriâti'nin

baska dinlere karsi hosgörüye yer verdigi iddiâ'larina sarilmak yanlis olur. Yahudi'lerin ve

Hiristiyan'larin Islâm ülkelerinde çok kötü denebilecek yasamlara ma'ruz birakilmamalari,

Islâm'in özü'ne bagliliktan degil ve fakat aksine, bazi halifelerin ve hükümdarlarin bu **özü**

zaman zaman bilmezlikten gelmis olmalarindandir. Bununla beraber yine de "gâvur"

düsmanligi denen sey, her bir müslüman kisinin beynini ve ruhunu besleyen bir gida isin

görmekten geri kalmamistir. Nasil ki Bati ülkelerinde Yahudiler, kendilerine ayrilmis

mahalle ve yerlerde (Getto'larda) ayri bir sekilde yasamis idiyseler, müslüman ülkelerde de

kendilerine ayrilmis mahallelerde yasamislardir. Nasil ki Bati'da Yahudiler hor ve asagi

görülmüs idiyseler, Islâm ülkelerinde de ayni sekilde (belki Hiristiyanlardan biraz daha az

farkli olarak) hor görülmüslerdir; hâlâ da görülmektedirler. Ancak ne var ki ticâret ve sanat

ve ilim vs... alanlarinda becerikli olduklari için, kendilerine yönelik husumet havasi

içerisinde yasam olanagina sahip olmuslardir. Ingiltere ve Fransa gibi ülkelerde, devlet'in

en önemli mevkilerine yahudi'lerin getirildikleri olmustur (Örnegin 19cu yüzyil'da

Ingiltere'de **Disraeli**, 20ci yüzyil'da Fransa'da **Mendes France** ve **Leon Blum** gibi yahudi

dininden kisiler basbakanlik yapmislardir).

Öte yandan Bati'da, her dönemde (hattâ dinsel bagnazligin sinirsiz bulundugu Orta

çag döneminde dahi) aydinlar ve düsünürler arasinda hosgörü taraftari olanlar, ya da

Yahudi aleyhtarligina ("anti-semitizm'e") karsi savasanlar çikabildigi hâlde5 Islâm

ülkelerinde bunu yapan pek görülmemistir .

The Jew is underneath the lot"

Neklederken de Muhammed zamaninda Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin, her seye ragmen haysiyet duygusuna

sahip kilindiklarini ekler, ki tamamen yanlistir. Çünkü ilerdeki sayfalarda görecegimiz gibi Muhammed

onlari, özellikle Yahudi'leri, "maymun", "fâre" gibi hayvanlara es degerde tutmak yaninda, Tanri'nin onlarin

alinlarina "zil et ve meskenet" (alçaklik ve düskünlük) damgasini vurdugunu, ve bu nedenle onlarin, nerede

bulunurlarsa bulunsunlar, zillet damgasindan kurtulamayacaklarini bildirmis, ve köklerinin kazinmasi için

söyle demistir: *"Yahudi'lere karsi savasmadikça, ve bu savaslari, bir kaya parçasinin gerisinde saklanan*

bir yahudi: -Ey müslümanlar benim arkamda yahudi var, öldürün onu- deyinceye kadar sürdürmedikçe,

hüküm günü gelmis olmiyacaktir".

Bu hadîs için bkz. Buharî, **Sahih, (Kitab-I Cihad)**, [Houdas çeviris, Tome II, sh. 322]

4 Kur'ân yorumcularinin görüsleri için bkz. Turan Dursun, Kur'ân Ansiklopedisi, (Kaynak yayinlari, Cilt VIII,

sh. 66)

5 Nice yüz yil ar önce **Spinoza** gibi düsünürler, Türk'lere karsi hosgorü beslenmesi gerektigini savunurlardi.

Geçen yüzyilin sonlarina dogru Fransa'da, **Dreyfus** davâsi sirasinda, **Emil Zola** gibi aydin'lar, Yahudi asilli

Dreyfus'ün savunmasi vesilesiyle Fransa'ya ayaga kaldirmislardir. Emil Zola'nin, bu konuda yazdigi

"J'accuse" adli kitabi bugün dahi ibretle okunur.

*

Ilerdeki bölümlerde ayrica ele alacak olmakla beraber, burada kisaca deginelim ki

Muhammed'in, genel olarak hosgörü'ye yer verirmis gibi görünen eylemleri olmamis

degildir; fakat bunlar dahi hosgörü maksadiyle ve inanç özgürlügü adina yapilmis seyler

degildir; bunlar sadece izledigi dinsel siyâsetin esnekligini saglamak, ve kisileri kendisine

bas egdirmek maksadiyle öngörülmüs seylerdir. Nitekim hosgörü niteligindeki

hükümlerden bir kismi, kisileri, zorluga katlanmadan Islâmî kurallari uygulamaga alistirma

amacina yöneliktir. Örnegin, " *Din'de zorlama olmaz* " hükmü, kisilere inanç özgürlügü

tanimak için degil, ve fakat din uygulamasini (özellikle ibâdet isini) kolaylastirmak üzere

öngörülmüstür. Yolculuga çikan bir müslümanin oruç tutma zorunlugundan uzak kilinmasi,

ya da namaz kilarken yeleginin içine tükürebilmesi, ya da hayizli kadinla cinsî

münasebet'te bulunmadan sevisebilmesi, ya da buna benzer kolayliklardan yararlanmasi,

"Din'de zorlama olmaz" seklindeki hükümler sayesinde mümkün kilinmistir. Daha baska bir

deyimle bu tür hükümlerin, dinsel özgürlükle (örnegin kisilere, Islâm'dan çikip diledikleri

dine girmek, ya da diledikleri gibi din'de serbestce is görmek olasiligini saglamakla) ilgisi

yoktur; çünkü bu ayni Kur'ân, Islâm'dan gayri bir dine yönelenlerin sapik olduklarini ilân

etmek bir yana, ve fakat " *Müsriklerin"* ya da *"dinden çikanlarin"* öldürülmelerini"

emretmekten tutunuz da "(*Yeryüzünde yalniz Islâm) kalana kadar (kâfirlerle) savasin"*

(Bakara 193; Tevbe 29) diyerek farkli inançtakilere karsi cihad'i sart kilmaga varincaya

kadar, din ve inanç özgürlügünü sifira müncer kilacak ne varsa her seyi öngörmüstür.

Öte yandan farkli din ve inançtakilere karsi hösgörü niteliginde görünen bir kisim

hükümler Muhammed'in henüz güçlü olmadigi, ve bu nedenle hosgörülü imis gibi

davranmaktan baska çaresi bulunmadigi dönemde (genellikle birinci Mekke döneminde)

koymus oldugu seylerdir, ki daha sonraki Medîne döneminde yerlestirdigi "siddet" ve

"zorlama" niteligindeki emirleriyle çelismeli, ve dolayisiyle geçersiz kalacaktir. Nice

örneklerden birini vermek gerekirse, Kur'ân'da **Kâfirûn** Sûre'sinde :" *Sizin dininiz size,*

benim dinim bana'dir" (109 Kâfirûn 6) diye yazilidir. Buna bakarak sanilir ki Islâm, sanki

Islâm'dan baska dinleri, ve baska inançlari "geçerli" saymis, ve sanki farkli din ve inançta

olanlara özgürlük birakmistir. Oysa ki bu sözleri Muhammed, daha henüz güçsüz

bulundugu Mekke döneminde ve kendisini sadece Arap'lara gönderilmis Peygamber

olarak tanimlarken söylemistir. "Tek Tanri" fikrine bagli olmiyan ve puta tapan Araplara (ki

bunlari "müsrik", diye çagirirdi) kendisini peygamber olarak kabul ettirmek istemis ve fakat

basari saglayamayinca, ve üstelik onlari zorlamak üzere elinde de baskaca bir sey

olmayinca :" *Sizin dininiz, (yani putperestliginiz) size, benim dinim, (yani Islâm) bana'dir*"

diye konusmustur. Fakat Medîne'ye hicret'ten sonra yavas yavas güçlenipte kendisini

sadece Araplarin degil fakat Arap olmiyanlarin da (örnegin Yahudi'lerin, Hiristiyan'larin, ve

digerlerin) peygamberi olarak gösterme hevesine kapilinca, Islâm'dan baska "gerçek" bir

din olmadigi görüsüne sarilip vurusmali savas yolu ile Islâm'i zorla kabul ettirme siyâsetine

basvurmustur. Ilerdeki sayfalarda açiklayacagimiz gibi, hicret'in ikinci yilinda, **Benî**

Kaynuka Yahudilerini Medîne'nin pazar yerlerinden birinde toplayip Islâm'a çagirmasi,

Islâm olmadiklari takdirde baslarina felâket gelecegini anlatmasi ve Islâm'i kabul

etmedikleri için üzerlerine saldirmasi, bu siyâsetin ilk örneklerindendir.

Ve iste kendisini onlara "peygamber" olarak kabul ettiremeyecegini anladigi andan

itibarendir ki, Tanri katinda Islâm'dan gayri gerçek bir dîn olmadigini, Tanri'nin insanlara

daha yaratilista verdigi dînin sadece Islâm dini oldugunu, ve Islâm'dan gayri bir dîne

yönelmenin "sapiklik" sayildigini bildirmis, Kur'ân'a bu dogrultuda hayet'ler koymustur

(Örnegin Bkz. Rûm sûresi, âyet 30; Imrân sûresi, 19, 83, 85; Mâide sûresi 51, vs...). Daha

baska bir deyimle Tanri, güyâ Yahudilere ve Hiristiyanlara, "Haniflik" (tek Tanri'ya

inanmak) bilincini vermis (K. Rûm 30) ve onlara namaz kilmak, zekât vermek gibi yükümler

yüklemis ve "Hak" dine (Islâm'a) uymalarini emretmistir (K. 98 Beyyine, 5). Ve sunu

bildirmistir ki her dogan çocuk "Islâm fikrati" üzerine dogar, ve sonra anasi ve babasi onu,

Yahudi, Hiristiyan ya da Mecûsî yapar6.

Yine Muhammed'in söylemesine göre, **Tevrat** ve **Incil**, dogrudan dogruya

müslümanligin esaslarini içerir sekilde inmis kitap'lardir. Bundan dolayidir ki Kur'ân,

Tevrat'i ve Incil'i "tasdik" etmek üzere gönderilmistir. Fakat ne var ki Yahudi'ler ve

Hiristiyan'lar, kendilerine verilen kitaplari tahrif etmislerdir (K. Bakara 75-79; Maide 13-41).

Bu itibarla Tevrat'a ve Incil'e gösterilmek gereken saygi, Kur'ân'daki esaslara uygunluk

bakimindan deger tasir. Tevrat ve Incil tahrif edilmis oldugu içindir ki Yahudi'ler ve

Hiristiyan'lar **Kur'ân** ile "amel etme" zorundadirlar; böylece emrolunmuslardir (Bkz. K. Nisâ

sûresi, âyet: 47; Beyyine sûresi, âyet: 2-4)

Öte yandan "peygamber"lerin durumu da bu dogrutudadir; Muhammed'in

söylemesine göre, dünyâ'nin yaratilisindan bu yana, Islâm'dan gayri bir din'den

Peygamber gönderilmemistir. Yani "Yahudi peygamber", ya da "Hiristiyan peygamber"

diye bir sey yoktur. Gönderilen peygamberlerin hepsi de müslümanlikla emrolunmuslardir.

Örnegin **Ibrâhîm** müslümandir, **Ishak** müslüman'dir, **Ya'kûb** müslümandir, bunlarin

ogullari'nin hepsi (yâni Israilogullari) müslümandir, **Mûsâ** müslüman'dir, **Dâvud**

müslüman'dir, **Isâ** müslüman'dir, vs... Bu itibarla Yahudilere ve Hiristiyanlara gönderilmis

olan peygamberlere saygi göstermek demek, aslinda müslüman peygamberlere saygi

göstermek demektir.

Daha baska bir deyimle Muhammed'in getirdigi islâmî anlayisa göre Yahudilik ve

Hiristiyanlik **gerçek** din niteliginde seyler degildir. Bu itibarla, Yahudi'lerden ve

Hiristiyan'lardan Muhammed'i Peygamber saymayanlar, ve Kur'ân'a inanmayanlar, "kâfir",

"sapik" ve "Cehennem Ehl'i" olup, onlarla dostluk iliskisi kurmak yasaktir (Örnegin bkz.

Mâide sûresi, âyet 51). Hattâ Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara karsi "cihâd" açmak, Islâm'i

kabul etmelerine, ya da küçülerek "cizye" (Kafa parasi) vermelerine kadar savasmak, ve

yeryüzü Islâm olana kadar tüm "kâfir"lere karsi savasi sürdürmek sarttir (Örnegin: Bakara

193; Tevbe 5, 29).

Tekrar edelim ki Mekke dönemi'nin nispeten yumusak ve hosgörülü imis gibi görünen

âyet'leri, daha sonraki Medine döneminin Islâm'dan gayri din ve inançlara karsi

hosgörüsüz, ve son derece sert nitelikteki âyet'leri ile çeliskilidir. Birbirlerine ters düsen,

birbirleriyle çeliskili bulunan hükümlerin ayni zamanda uygulanmalari mümkün

olamayacagina göre, bu âyet'lerden Mekke dönemine âit olanlarin, Medîne döneminde

indigi kabul edilen âyet'lerle geçersiz kilindigini kabul etmekten baska bir yol yoktur. Çünkü

Medîne dönemine âit âyet'ler, Mekke dönemi âyet'lerinden daha sonra konmus seylerdir.

Bilindigi gibi bir hüküm, kendisinden sonra gelen hükmü degil fakat daha önce gelen bir

hükmü ortadan kaldirabilir. Böyle olunca Medîne döneminin siddet ifâde eden

hükümlerinin, daha önceki Mekke döneminin yumusak nitelikteki hükümlerini geçersiz

kilmasi dogaldir.

6 **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt IV, sh. 529, Hadîs no. 664)

iImam Gazalî, **Ihyâu 'ulûmi'd-dîn** (Bedir Yayinevi, Istanbul 1975, cilt IV, 280

iiÖrnegin **Bernard Lewis**, bir çok vesilelerle ve özellikle " **Semites & Anti-Semites**"

(New York 1986, sh. 122) adli kitabinda Kur'ân âyetleri arasinda Yahudiler aleyhine

hükümler olmakla beraber, ayni zamanda onlardan saygi ile söz eden hükümlerin de

bulundugunu belirtir. Fakat bu hükümlerin, sirf Yahudileri ve Hiristiyanlari kendisine

çekmek maksadiyle Muhammed' tarafindan tavizci siyaset geregince kondugunu ve daha

sonra geçerlikten kaldirildigini belirtmez. Öte yandan yine bu ayni kitabinda Islâm'in

Yahudilere pek hasin davranmadigini ve Muhammed'in dahi Yahudilere karsi düsmanlikta

fazla ileri gitmedigini söyler.(Lewis, **a.g.e,** sh.196) Ancak ne var ki bu sözleri, Kur'ân'in

Yahudilere ve Hiristiyanlara ölüm ve dehset saçan hükümleriyle, ve hele özellikle

Muhammed'in son on yillik yasami boyunca Yahudilere karsi giristigi imha siyasetiyle pek

bagdasmaz.

iii Bernard Lewis, age, s.196

iv Söyle diyor Bernard Lewis: " *A striking example of this process is the transformation in literature and*

education of the prophet's adversaries from a minor nuisance to a major enemy, an embodiment of the

eternal principle of evil. In some traditional Muslim account the Jews of Medina, even in their defeat and

death, are allowed a certain dignity and courage". Lewis, age (1986), sh. 196

v Lewis, age sh.131

vi Lewis, age sh132 ve d.

vii Lewis, age sh. 134 ve d.

viiiLewis Islâm'in Yahudi ve Hiristiyan dinlerini tanidigini ve kisilerin bu dinlere girip

çikmasini önlemedigini söyler. Bkz. Lewis, age (1986), sh.131. Oysa ki Muhammed bu

dinleri gerçek din saymamistir.

ixMuhammed'in ölüm döseginde yaptigi vasiyet " *Arap ceziresinde iki din bir arada*

bulunmayacaktir" seklinde olmustur. Buna dayanaraktir ki Ömer, halifeligi zamaninda

bütün yahudileri sürmüstür. Fakat Bernard Lewis gibi yazarlar, Islâm'i Hiristiyanliga

nazaran daha hosgörülü bir din imis gibi gösterme gayretkesligiyle, bu emri dahi yumusak

göstermege çalisirlar ve emrin sadece Arap Ceziresiyle sinirli oldugunu, ve Muhammed

zamaninda bile Güney Arabistan'da Yahudi ve Hiristiyan kabilelerinin bulundugunu

açiklarlar. Bkz. Lewis, **Semites & Anti-Semites** (New York 1986 sh. 130-131). Oysa ki

Muhammed'in emri, sadece Arab Ceziresini degil ve fakat yeryüzünün tamamini kapsar

niteliktedir, çünkü Islâm'dan gayri gerçek din tanimamis ve Islâm'dan baska din kalmayana

kadar savasmayi öngörmüstür. Eger kendi zamaninda Arabistan yarim adasinda Yahudiler

ve Hiristiyanlar yasayor idiyse bunun nedeni, onlari henüz temizlemege vakit bulamamis

olmasidir. Ömrü ve gücü yetmis olsa idi, bu isi bizzat kendisi yapacakti.

Yahudiler Isâ'yi peygamber olarak kabul etmezler, ve getirdigi emirleri benimsemezler. Muhammed bunu

Kur'ân'da söyle belirtir: *"Yahudiler -'Hiritiyanligin bir temeli yoktur-' dediler. Hiristiyanlar da: -'Yahudiligin bir*

temeli yoktur-' dediler... Allah kiyâmet günü anlasmazliga düstükleri seylerde onlarin arasinda hüküm

verecektir" (K. Bakara 113)

///

11 Hiristiyanlik dünyasinin Yahudileri asagilatmis oldugunu belirten Lewis, T. S.

Eliot'tan su misralari nakleder:

"The rat is underneath the files,

The Jew is enderneath the lot"

(Bkz. **Semites & Anti-Semites.** .., sh. 93).

Naklederken de Muhammed zamaninda yahudilerin ve hiristiyanlarin, her seye

ragmen haysiyet duygusuna sahip kilindiklarini ekler ki tamamen yanlistir. Çünkü

Muhammed, onlari her bakimdan asagilatmak bir yana fakat bir de köklerini kazimak için

söyle demistir: " *Yahudilere karsi savasmadikca, ve bu savaslari, bir kaya parçasi gerisine*

saklanan bir yahudi -'Ey müslümanlar benim arkamda yahudi var, öldürün onu-' deyinceye

kadar sürdürmedikce hüküm günü gelmis olmiyacaktir". Bu hadîs için bkz. Buharî, **Sahih**

(Kitab-i Cihâd) [Houdas çevirisi, Tome 2, sh.322]

12 Nice yüzyillar önce **Spinoza** gibi düsünürler Türk'lere karsi hosgörü beslenmesini

öngörürlerdi. Geçen yüzyilin sonlarina dogru *Dreyfüs* davâsi sirasinda Fransa'da, aydin

sinif haksizliga karsi sesini yükseltmis ve Emil Zola gibi nice ünlü yazarlar (Örnegin

" **J'accuse"** adli kitabi ile) Yahudi asilli *Dreyfüs*'ün savunmasini yapmislardir.

13 Celaleyn ve Buharî'deki yorumlar için bk. Turan Dursun, " ***Tevrat, Incil, Kur'ân"*** ,

(2000 Ikibine Dogru" dergisi, Sayi....?????

14 Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari..,** (Cilt XII, sh. 25)

15 Saffat Sûre'sinde söyle yazilidir: " *Dogrusu (Nûh) bizim inanmis*

kullarimizdandi...Ibrahim de süphesiz O'nun yolunda olanlardandi... " (K. 37 Saffat 81,83)

16 Bilindigi gibi *"Islâmiyet*" sözcügü " *Teslim olmak*" anlamina gelir.

17 **Tevrat**'in *Tekvin* Kitabi (Bap 32:28.)

18 Ne akil almaz bir seydir ki Tanri, en son ve en sevgili peygamberi Muhammed'e

okuma-yazma ögretmemisken, Süleyman'a, kuslarla ve karincalarla konusabilsin için, bu

dilleri ögretmistir Öte yandan onun müslümanligini öylesine saglam kilmistir ki, bu sayede

Süleyman, *Sebe* melikesi *Belkis'* i bile müslüman olmaga sürükleyebilmistir.(27 Neml 15-

44)

19 Muhammed'te bu emir geregince hareket etmis ve :"... *Süphesiz Rabbim beni,*

dogruya yönelen...Ibrahim'in dinine iletmisti r" (K. 6 En'âm 161) demistir.

20 Mûsâ'ya Tanri güyâ söyle demis: *"Ey Mûsâ, verdiklerimle ve sözümle seni*

insanlar arasindan seçtim... " (K. 7 A'raf 144)

21 Ayrica bk. **Sahih-i..** . (Cilt XI, sh.103, Hadîs no. 1702.)

22 **Sahih-i.** ..(IX,sh.179 ve d.)

23 Yahudiligin ve Hiristiyanligin asil kaynagi olup her ne kadar gök cisimlere tapim

esasina dayali olmakla beraber tek Tanri inancina dayalidir. (Bu konuda bk.Eren Kutsuz,

"Günes Kültü" , **Saçak** dergisi, Subat 1988, sh.4-62)

24 Bu konuda bk. **Sahih-i...** (XII, sh.25)

25 Her ne kadar bu âyet'i *"Sizin putlariniz size, benim TekTanri inancim bana*"

seklinde yorumlayanlar var ise de Muhammed'in putatapanlara " *Sizin dininiz size"* seklinde

hitap etmesi ilginçtir. (Bk. Turan Dursun, " ***Kur'ân'daki çeliski'lerden'...*** ", *Ikibine Dogru*

Dergisi, 17 Aralik 1989, sh.49

26 Islâm kaynaklarina göre, güyâ *Bahira*, Kureys kervani yaklasirken bütün

agaçlarin ve taslarin Muhammed'e secde ettigini, ve bir bulut'un da onu gölgeledigini, ve

bütün bunlarin peygamberlik alameti oldugunu söyleyerek: "I *ste bu çocuk âlemler*

Rabbi'nin elçisidir. Tanri bu çocugu âlemlere rahmet olmak üzere gönderecektir" demistir.

Ayni kaynaklara göre Muhammed, güyâ çobanlik ettigi yillarda tanri'nin kendisini

kötülüklerden korudugunu, ve örnegin gece eglencelerinde bulunmak üzere gittigi evlerde

kendisine uyku musallat ettigini, ve bu yüzden hiç bir kötü ise tesebbüs etmedigini

söylemistir.(Bk. Taberî, **Milletler ve Hükümdarlar Tarihi** (Ankara, M. E. Bakanligi

yayinlari, 1966, II, sh.. 62-68)

Yine bunun gibi, Muhammed'in iki kürek kemigi arasinda peygamberlik mührü

bulundugu ve güyâ buna bakarak onun peygamber olacaginin bir çok Arap bilginleri

tarafindan açiklandigi görülür. Mucize kabilinden olmak üzere Muhammed'in hurma

agaçlarinin salkimlarini yürüterek yanina getirdigi iddialari da bunlara eklenir. (Bk. Taberî,

a.g.e , II, sh.89-90)

27 Her hususta oldugu gibi bu konuda da Islâm kaynaklari kesin bir sey

söyleyemezler. Bir rivayete göre Muhammed 40 yasinda iken, ve diger bir rivayete göre

ise 43 yasinda iken Peygamberligini ilân etmistir. Bk. Taberî, **age,** II,sh.83-85

28 Hattâ kendisine peygamber olacagi haberini verdigi söylenir. Bu konuda Ayse'nin

rivâyetine dayali Hadîs'ler için bk. **Sahih-i...,** I, sh.12.

29 Nice örneklerden biri olarak *Ahd-i Atiyk*'ta Tanri'nin Yahudi peygamberlerine ve

Israilogullarina, fethettikleri yerlerin halkina nasil davranacaklari konusunda verdigi su

emrini belirtelim: "*... ve Allah'in Rab, (o sehri) senin eline verdigi zaman, onun her erkegini*

kiliçyan geçireceksin, ancak kadinlari ve çocuklari ve hayvanlari ve sehirde olan her seyi,

bütün malini kendin için çapul edeceksin...ve düsmanlarinin malini yiyeceksin... " (Bkz.

Tesniye 20:13-15)

30 Arap kaynaklarin bildirmesine göre: " *Tanri onu... peygamberlikle sereflendirmeyi*

irâde ettigi vakit, Muhammed insanlardan uzaklasir ve evlerin görünmeyecegi yerlere, dag

arkalarina ve ovalarin içlerine dalar, yanlarindan geçtigi her agaç ve tas -'Ey Tanri elçisi,

sana esenlikler dileriz-' diye onu selamlar, o, sag ve soluna ve arkasina bakar, kimseyi

görmezdi" . Bk. Taberî, **a.g.e,** II, sh.87.

31 Bu konuda bk. **Sahih-i...,** I, sh.1-9

31 a. Her ne kadar Beyzevî gibi bazi yorumcular bu âyeti: *"Kendi kavmimim ilk müslümani olarak*

***emrolundum"* seklinde anlarlarsa da yanlistir. Çünkü Muhammed, kendisini Adem'den önce "peygamber" olarak**

emrolunmus gibi göstermistir

32 Kendisinin peygamberligini kanitalamak üzere Tanri'yi su sekilde konusmus gibi

gösterir:".. .*Sahid olarak Allah yeter*" (K. 48 Fetih 28)

33 Söyle demistir: " *Kureys beni yalanlayinca Hicir'de ayakta durdum. Müteakiben*

Allah bana Beyt-i Makdis ile gözümün arasindaki mesafeyi kaldirdi da Mescid-i Aksa'ya

bakarak onun nisanelerinden Kureys'e haber vermege basladiµ? 'Mescid-i Aksa'nin kaç

kapisi var? diye sormuslardi. Halbuki ben Kudüs mescidinin kapilarini saymamistim. Fakat

karsimda mescid tecelli edince...kapilari birer birer saymaga basladim" Burada geçen *Hicir*

sözcügü, Kâ'be'nin Kureys tarafindan tamiri sirasinda yapi malzemesinin birakildigi Beyt'in

disindaki yere atiftir. *Câbir Ibn-i Abdillah*'in rivâyeti için bk. **Sahih-i...** , X, sh. 59 ve d. Hadîs

no. 1550

34 Bu konuda bk. Arsel, **Arap Milliyetciligi ve Türkler** (Istanbul 1987 sh. 217 ve d.)

35 Örnegin Câhiliyet dönemi diye bilinen dönemde Araplar arasinda **"Hilf"** (ki yemin

ile tesis olunan dostluktur, ve aralarinda veraset cari olur) gelenegini kaldirmis onun yerine

ayni mealde dinsel kardeslik koymustur. Bunu yapmasini nedeni Mekke'den hicret eden

Muhacirlerin bakimini Medine'deki Ensar'in sirtina yüklemek içindir. Yine bunun gibi eski

Araplarda ogulluklarin karilariyle evlenme yasagi gelenegi var iken, kendisi Zeyd'in, yani

kendi ogullugunun karirisi Zeyneb'e asik olupta onunla evlenmek isteyince bu gelenegi

degistirmistir. Buna karsilik *Ihram* vesilesiyle eskiden uygulanan gelenkelerin çogunu

sügrdürmüstür.

36 Örnegin Kur'ân'in *Bakara* 89,90-91; *Mâide* 3-4; *Ahkâf* 12; vs...

37 Ilk alti yedi ay içerisinde 7 çete (Seriyye) gönderdigi anlasilmaktadir.

38 Enes'in rivâyetine göre Muhammed bazan demir zirhini Yahudi tüccarlara rehin

ederek âilesini "infâk" (geçindirmek) için arpa ya da para alirdi. O tarihlerde dokuz karisi

oldugu ayni hadîs'ten anlasilmaktadir. Bu konuda bkz. **Sahih-i...,** VI, sh. 367

39 Ebû Hureyre'nin rivâyeti vesilesiyle bkz. **Sahih-i..** . ,X, sh.118, 120 ve d.

40 Muhacirler, Beni Amr Ibn Evs, Beni Haris, Beni Naccar, Beni Amr Ibn Auf. vs, her

biri kendilerine ait kisasi ve fidye bedellerini kendileri karsilayacaklardir. Bu konuda bkz.

Sahih-i..., X, sh. 119

41 **Sahih-i...** , X, 119

42 Bu konuda bk. **Sahih-i...,** VI, sh. 367-8; Ayrica bk. Mahmud (Mirkhond), **a.g.e**, II,

sh.726.

43 **Sahih-i...,** VI, sh.367, H. no.966

44 **Sahih-i...,** VI, sh. 368

45 Ebû Hüreyre'nin bir rivâyeti için bkz. **Sahih-i...,** Cilt X, sh. 119 vd .

46 Kur'ân'daki Firavun hikayesi için ayrica bkz. *Maide* 23, *Kasas* 2 ve d.

47 Ibn Ishak'in açiklamasina göre Tanri güyâ Muhammed'e söyle hitâb etmistir:

" *BEN, o eski peygamberlere emir verdim ki sana inansinlar ve yardim etsinler diye. Onlar*

da ikrâr ve kabûl ettiler" (3 Mâide 81) . Ayet'in bu sekli için bkz. Ibn Ishak, **age** (1980) sh.

104.

48 Tevrat'dan yaptigi aktarmalarla Muhammed, nerede ise Kur'ân'i, Yahudi tarihi

haline getirmistir. Tevrat'da geçen olaylarin pek çogunu Kur'ân'dan aynen ve bazan da

degistirerek almistir. Yukardaki olaylarla ilgili ilginç bir örnek olarak Bakar Sûre'sinin 244 ve

248ci âyet'lerini (ki bu âyetlerde Tanri güyâ Yahudilere Sandik indirerek hükümdarligi

diledigine verdigini bildirir), *Ahd-i Atiyk*'in " **Hezekiel"** Kitabinin 37ci Bap'i ile karsilastirmak,

ve ayni seyi yine Bakara Sûresi'nin 243cü âyet'ini (ki Tanri'nin ölüleri dirilttigi yazilidir) ,

Ahd-i Atiyk'in " **I Samuel"** kitabinin IV,V ve VIci Bap'larini karsilastirmak yeterlidir.

49 Bkz. **Sahih-i...** , X. sh.118- 120;

50 Islâm yazarlari her zamanki yalan usulüne basvurarak Muhammed'in daha

Mekke'de iken bu oruç âdetinden haberdar oldugunu ve sahsen izledigini, fakat Medîne'ye

gelinceye kadar taraftarlarina açiklamak istemedigini iddiâ ederler. Bkz. al-Halabi, **age.** II,

176

51 Mekke döneminde koydugu kabûl edilen Meryem Sûre'sinin 26ci âyet'inde

Meryem'e :"- *'Ben Rahmân'a oruç adadim, bugün hiç bir insanla konusmayacagim-' de"*

diye seslenildigi yazilidir. Anlasilan o'dur ki Muhammed, muhtemelen kendi yakinlari

arasinda bulunan hiristiyanlardan (örnegin karisi Hadice'nin yegeninden), bu tür hiristiyan

gelenegine asinâdir. Hatirlatalim ki Türkçe'de " *oruç*" diye bilenen sözcügün asli arapca

" *savm*", " *siyâm"* sözcügünün karsiligidir ki "Hareketsiz olmak", "Konusmamak" gibi anlamlara gelir.

52 "Asûrâ" sözcügü, Ibranice *"Asur*" kökünden gelme olup Tevrat'da " *büyük kefâret*

günü" olarak kullanilmistir. Tanri güyâ yahudilere, günahlarinin afvedilmesi için yilin belli bir

gününde hiç bir is yapmamalarini ve canlarini "alçaltmalarini" emretmistir. Tevrat'in

Levililer kitabinin 16ci Bap'inda söyle yazar:". *..yedinci ay'da, ayin onuncu gününde*

canlarinizi alçaltacaksiniz...hiç bir is yapmayacaksiniz, çünkü o günde, sizi tathir etmek

üzere sizin için kefaret edilecektir; Rabbin önünde bütün suçlarinizdan tahir olacaksiniz.. ."

53 Bu konuda bkz. Tabarî, **Cami-al beyan fi Tafsîr al-Kur'ân** (Misir 1321) , II,767

54 Ibn-i Ömer'in rivâyetine dayali hadîs için bk. **Sahih-i...,** XII, sh. 110, hadîs no.

1955

55 Ayse'nin rivâyeti için bk. **Sahih-i...,** IX, sh. 273-5, Hadîs no.1455

56 **Sahih-i...,** XII, sh. 110-112, Hadîs no. 1955 ve 1956; Ayrica bk. **Sahih-i...,** IX, sh.

273, hadîs no. 1455

57 **Sahih-i...,** XII, sh.11-13, Hadîs no. 1874

58 Çeviri Diyânet'indir. Gayr-i müslim kadinlarla evlenme iznini veren âyet'in (yani

Maide 5) Bakara Sûre'sindeki âyet'le kaldirilmis oldugu konusundaki yorum için bk. **Sahih-**

i..., XI, sh. 281-283

59 Bu hususta Taberî'nin " **Tefsir"'** ine (V,83), ve ayrica Ibn Sa'd'in **Tabakat** adli ünlü

yapitina ve **Ibn Hisam** , ve **Celâleddin as-Suyutî** ve **Yahya** gibi kaynaklara bakiniz.

60 Bu âyet'lerle ilgili olarak *Beyzavî*'nin yorumlarina bakiniz.

61 Bu hususta bk. Ibn-i Ishak, **age,** sh.239,255

62 **Sahih-i...,** IX, sh. 81

63 Ibn-i Ishak, **age,** sh. 266

64 Ibn-i Ishak, **age.** sh. 267

65 **Sahih-i...** ,IX, sh.79-80

66 **Sahih-i...,** IX, sh.77-81, Hadîs no. 1368

67 **Sahih-i...,** IX, sh. 81

68 Ibn-i Ishak, **age**, sh.257

69 Ibn-i Ishak, **age**.sh. 258

70 Ibn-i Ishak, **age,** 270 ve d.

71 Ibn-i Ishak, **age,** sh. 271-3

72 Ibn-i Ishak, **age**, sh. 272

73 Özellikle Imran Sûre'sindeki "Elif, Lâm, Mim" seklinde baslayan ve sanki

Tanri'nin gizli isâretleri varmis kanisini yaratmaga çalisan âyet'ler (3 Al-i Imran 1-3) buna

örnek verilir. Bk. Ibn-i Ishak, age, sh. 276

74 Örnegin: " *Eger Allah dileseydi sizi tek bir ümmet yapardi...* " (5 Maide 48)

75 Örnegin: " *Dogrusu Biz yol gösterici ve nurlandirici olarak Tevrat'i indirdik.*

Kendisini Allah'a teslim etmis Peygamberler, yahudi olanlara onunla... hükmederlerdi" (K.

Maide 44); " *Incil sahipleri, Allah'in onda indirdikleri ile hükmetsinler"* (K. Maide 47)

76 Bu maksatla Muhammed'in Kur'ân'a koydugu âyet söyledir: " *Allah*

peygamberlerden ahid almisti:-'Nd olsun ki size Kitab, hikmet verdim; sizde olani tasdik

eden bir peygamber gelecek, ona mutlaka inanacaksiniz ve ona mutlaka yardim

edeceksiniz, ikrar edip bu ahdi kabul ettiniz mi?-' demisti. -'Ikrar ettik-' demislerdi de

-*'Sahid olun, Ben de sizinle berâber sâhidlerdenim-' demisti..."* (3 Al-i Imran 81)

77 "Mâide Sûre'sinde söyle yazilidir: " *Onlar (Hristiyanlar,vs) kendilerine bel etilenin*

bir kimsini unuttular, bu yüzden aralarina...düsmanlik, kin saldik"(5 Mâide 14) ; "Ey Kitab

ehli, Kitab'da gizleyip durdugunuzun çogunu size...anlatan ve çogundan da geçiveren

peygamberiniz gelmistir. Dogrusu size Allah'tan bir nSr ve apaçik bir kitab gelmistir" (5

Mâide 15)

78 Bk. Kur'ân 3: 48-49; 21: 108; 7 : 156-7; 11:17 vs.

79 *Câbir b. Abdu'llah*'in rivâyetine göre Muhammed söyle demismis: " *Benden evvel*

her Nebi, hassaten kendi kavmine ba's olunurken, ben Umum-i Nâsa ba's oldum" ,

(**Sahih-i...,** II, 245-6, Hadîs no. 223)

80 " *Ehl-i Kitab size:-'Yehûdi, yâhut Hiristiyan olunuz ki hidâyete eresiniz-' dediler.*

Sen de onlara de ki:-'Hayir biz dogru yola yönelen Ibrâhîm milleti câmiasindan oluruz ki,

hiç bir zaman müsriklerden olmamistir-' " (K. Bakara 136)

81 En'am Sûre'sinde söyle yazilidir: " *Süphesiz Rabbim beni...GERÇEK*

din'e...IBRAHIM'in DINI'ne iletmistir... " (6 En'am 161)

82 Nitekim *Bakara* 62 ve *Maide* 16 âyetlerinde, Yahudilerden ve Hiristiyanlardan

" *Tanri'ya inananlarin Tanri'nin ecrine kavusacaklarini*" bildirirken " *Muhammed'i peygamber*

kabul edenler" seklinde bir sey söylemez. Oysa ki daha sonra, yani kendisini onlara

Peygamber olarak kabul ettirme hevesine kapilinca: " *Ey inananlar, Allah'a ve*

Peygamberine...inanin" (4 Nisa 136) seklinde konusacaktir. Iyice güçlendikten sonra

kendisini peygamber kabul etmeyen Araplari ve Yahudileri ve Hiristiyanlari ölüme mahkum

kilacaktir. (Örnegin *Tevbe* Sûre'sinin 5ci ve 29 cu âyetleri).

83 *Câbir b.Abdu'llah*'in rivayetine dayali bu hadîs söyledir: " *Benden evvel her Nebî,*

hassaten kendi kavmine ba's olunurken, ben Umum-i nâsa ba's olundum" . Bkz. **Sahih-**

i..., II, sh. 245 Hadîs no.223

84 Ibn-i Ishak'in bu konuda yazdiklari için bk. **age.** sh. 268

85 " *Ey Muhammed de ki -'Allah dogru söyledi...Ibrahim'in dinine uyun*" (3 Imran 95)

86 Ibn-i Ishak, **age.** , sh. 264-7

87 Islâm kaynaklari *Abû Amr'* in, Mekke'nin fethi üzerine Taif'e kaçtigini, oranin fethi

üzerine de Suriye'ye göç edip orada öldügünü söyleyerek, güyâ Muhammed'in hakli

oldugunu kanitlamaga çalisirlar. Oysa ki bu olay Muhammed'in hakli oldugunu göstermez,

çünkü o, *Abû Amr'* in dedigi gibi, yahudileri ve digerlerini kandirmak için Tevrat'tan

hükümler aktarirken, Kur'ân'i Arap geleneklerine yer veren âyet'lerle doldurmustur.

88 " *Bilmeyenler - 'Allah bizimle konusmali veya bize bir âyet gelmeli degil mi?-*

dediler. Onlardan öncekiler de onlarin söylediklerinin tikisini söylemislerdi. Kalbleri birbirine

benzedi.. ."(2 Bakara 118). *"Ey Muhammed! Kitab ehli, senin kendilerine gökten bir kitab*

indirmeni isterler. Musa'dan bundan daha büyügünü istemislerdi ve -Bize Allah'i apaçik

göster- demislerdi. Zulümlerinden ötürü onlari yildirim çarpti... " (K. 4 Nisa 153-154).

89 Tevrat'in **Çikis** kitabinda yazili bir olaya göre Musa, güyâ Israil'in ihtiyarlarindan

yetmis kisi ile birlikte daga çikar ve Tanri'yi görür. (Bkz. **Çikis** kitabinin Bap: XXIV:9-1189

ve ayrica Bap XXV:1 ve d.)

90 Bu konuda bk. Ibn-i Ishak, **age,** 257 ve d

91 Mü'min Sûresinde Tanri güyâ gelmis geçmis bütün peygamberlere söyle hitab

eder: *"Ey Peygamberler...süphesiz bu müslümanlik, bir tek din olarak sizin dininizdir "* (23

Mü'minun 51-52)

92 Ra'd Sûresi'nde söyle yazilidir: "... *Ana Kitâb (Ummu'l Kitâb), O'nun katindadir"*

(13 ra'd 39)

93 Örnegin Saffat Sûresi'nde: " *And olsun ki MSsâ ve Harun'a da iyilikte*

bulunmustuk...Her ikisine de apaçik anlasilan bir Kitâb vermisti k"(37 Saffât 116) diye

yazilidir.

94 Muhammed'in söylemesine göre Tanri, Tevrat'dan sonra Zebur'u göndermistir.

Enbiyâ Sûresi'ne koydugu su âyet'le bunu açiklamistir: *"And olsun ki Tevrat'tan sonra*

Zebur'da da, yeryüzüne ancak iyi kullarimin mirasci oldugunu yazmistik" (21 Enbiya 105).

Bu âyet'i Muhammed, Ahd-i Atiyk'in " **Mezmurlar**" Kitabinin 37ci Bap'inda yazili bir hükmü

takliden Kur'ân'a koymustur. (Bkz. Mezmurlar, Bap 37:29)

95 Bununla ilgili Kur'ân'in *Ankebû* t (29: 27-34) ve *Saffât* (37:114-122) Sûrelerine

bakiniz.

96 Kur'ân'in çesitli Sûre'lerinde bu husus belirtilmistir. Örnegin Ra'd (13:37), Zuhrûf

(43:2-3), Yûsuf (12:2), Fussilet (41:44), Duhan (44-58-59), Suâra (26:193-195) gibi

Sûre'lerde Kur'ân'in, " **anlasilsin"** , " **akledilsin**" için Arapça olarak gönderildigi yazilidir.

97 " *Nuh'a...Ibrahim'e, Ismail'e, Ishak'a, Ya'kub'a torunlarina, Isa'ya, Eyyub'a,*

Yunus'a, Harun'a ve Süleyman'a vahyettigimiz gibi ey Muhammed, süphesiz sana da

vahyettik. Davud'a da Zebûr verdik"(4 Nisa 163).

98 Diger benzerleri için bk. Bakara 41,91,107; Imran 3; Nisa Ahkaf 1247; Maide 48;

En'am 92;

99 *"Allah'in hükmünün bulundugu Tevrat yanlarinda iken, ne yüzle seni hakem tayin*

ediyorlar da sonra bundan yüz çeviriyorlar? Dogrusu biz yol gözterici, ve nurlandirici olarak

Tevrat'i indirdik...Yahudi olanlar onunla hükmederlerdi.. ." (5 Maide 43-45)

100 Bu âyet'i Muhammed, Israilogullariyla ilgili olarak anlattigi olaylar vesilesiyle

koymustur.

101 Buna benzer bir âyet Nisâ Sûresi'nde söyledir: " *Ey inananlar! Allah'a,*

Peygamberine, peygamberine indirdigi Kitâb'a ve daha önce indirdigi Kitâb'a inanin...Kim

Allah'i...kitâblarini, peygamberlerini...inkâr ederse...sapikliga sapmistir" (K. 4 Nisâ 136)

102 Ayni sekilde Nisâ Sûresinde *"Ey Kitab verilenler... elinizdeki kitab'i tasdik*

ederek indirdigimiz Kur'an'a inanin" (K. 4 Nisa 47) diye yazilidir:

103 Burada "kendilerine kitap verdiklerimiz ona (Kur'ân'a) iman ediyorlar" sozleri,

Abdullah b. Selâm ve **Übey b. Kâ'b** adindaki Yahudilere (ve benzerlerine) atiftir. Diyânet

Vakfi çevirisinde Ankebût sûre'sinin 47.ci âyeti'nin yorumuna bakiniz.

104 " *Allah katinda din, süphesiz Islâmiyettir. Ancak Kitab verilenler, kendilerine ilim*

geldikten sonra aralarinda ihtiras yüzünden ayriliga düstüler. Allah'in âyetlerini kim inkar

ederse bilsin ki Allah hesabi çabuk görür" (3 Imran 19)

105 " *Kendilerine Kitab verilenlere ve verilmeyenlere -'Siz de Islâm oldunuz mu?-'*

de. Sayet Islâm olurlarsa dogru yola girmislerdir, sayet yüz çevirirlerse, sana yalniz teblig

etmek düser...Al ah'in âyetlerini inkar edenlere...elem verici azabi müjdele... " (Imran 20-21)

106 **Sahih-i..** ., IX, sh. 179-180

107 Muhtemelen Incil'deki su sözlere imrenmis olmalidir: " *Çünkü ben, adamla*

babasinin, ve kizla anasinin ve gelinle kaynanasinin arasina ayrilik koymaya geldim; ve

adamin düsmanlari kendi ev halki olacaktir. babayi ve anayi benden ziyade seven bana

layik degildir.. ." (Matta, Bap 10:34-39)

108 *"Ey Yahudi toplulugu! Kureys'in basina gelen azaptan Yüce Tanri'ya siginarak*

ve Ondan sakinarak Müslüman olunuz. .." seklindeki tehditleri için bk.Taberi, age, II, sh. 34

108 a Hintli din bilgini Rahmetullah gibi bazi yorumcularin bu konudaki görüsleri için bkz. Turan Dursun,

Kur'ân Ansiklopedisi (Kaynak yayinlari, Istanbul 1994, Cilt I, sh. 260 ve d.)

109 Nisa Sûre'sinde söyle yazili: " *Fakat onlardan... sana indirilen Kitab'a ve senden*

önce indirilen Kitab'a inanan mü'minlere...elbette büyük ecir verecegiz" (4 Nisa 162)

110 **Sahih-i...** , VI, sh.367-8

111 Enes'in rivayeti için bk. **Sahih-i...,** VI, 367-8

112 Bunu belirtmek üzere Muhammed Kur'ân'a âyet'ler koymustur. Örnegin Nisâ

Sûre'sinde: *"Kendilerine Kitab'dan bir pay vcerilenlerin...sizin yolu sapitmanizi istediklerini*

görmüyor musun? " (Nisâ 44); " *Kendilerine Kitab verilenler...inkâr edenlere -'Bunlar,*

inananlardan daha dogru yoldadir-' dediklerini görmedin mi? " (Nisâ 51)

113 **Sahih-i...,(Cilt** X, sh.118 ve d. Hadîs no. 1560)

114 Onalti ya da onyedi ay boyunca Mescid-i Aksa (Kudüs) yönüne dönük olarak

namaz kildirttiktan sonra, Bakara sure'sine koydugu su âyet'le Kâ'be yönüne dönük olarak

kilinmasini emreder: " *Yüzünü...hosnud olacagin Kible'ye...Mescid-i Haram semtine çevir...* "

(2 Bakara 144,145-149). Bu hususta bk. **Sahih-i...** , II, sh.340 ve d.)

115 Bu hususlarda bk. Taberî, age,II, 183 ve d.; Ibn-i Ishak, age sh.269

116 Ibn-i Ishak, age, sh. 269 ve d.

117 Yahdudileri ve Hiristiyanlari kazanmak için Tevrat'a ve Incil'e inandigini ve

Ibrahim'in dinine yöneldigini söyledikce onlardan direnme görürdü. Örnegin yahudiler

kendisine söyle derlerdi: " *Madem ki Ibahim'in dinini izliyorsun ve bizim elimizdeki Tevrat'a*

inandigini söyleyorsun, o halde bizden daha baska ne bekliyorsun?". Onlarin bu sölerine

karsi Muhammed'in verdigi kurnazca cevap suydu: *"Evet ama siz Tanri ile olan*

andlasmanizi bozdunuz". Buna karsilik yahudiler kendisine: " *Tevrat'i asil tahrif eden*

sensin. Biz elimizde bulunan kitab'a inaniyoruz, senin yolundan gitmek istemiyoruz"

derlerdi. (Bk. Ibn-i Ishak, **age.** sh. 268). Onlari susturmak için Muhammed: Tevrat ve

Incil'deki esaslari kapsar oldugunu söyledigi Kur'ân'a uymalari gerektigine dair âyet'ler

siralardi.

118 Ayse'nin rivâyeti için bk. **Sahih-i...,** IX, sh. 273-5, Hadîs no.1455

119 **Sahih-i...** , XII, sh. 110-112, Hadîs no. 1955 ve 1956; Ayrica bk. **Sahih-i...** ,IX,

sh. 273, hadîs no. 1455

120 Örnegin Yunûs Sûresi'ne sunu koymustu: " *Sana indirdigimizden süphede*

isen,senden önce indirdigimiz Kitâb'lari okuyanlara sor. And olsun ki sana Rabbinden

gerçek gelmistir..." (10 YunSs 94)

121 Örnegin: " *Allah'in hükmünün bulundugu Tevrat yanlarinda iken ne yüzle seni*

hakem tayin ediyorlar... " (5 Maide 43)

122 **Sahih-i...** ,I, sh.3-13, Hadis no.3

123 Beyzevî'nin bu âyet'le ilgili yorumlarindan anlasilan budur.

124 Buharî, **Sahih..., (Kitâb-i Cihâd)**, (Houdas çevirisi, Vol.I, sh.322). Sahih-i...,

(Cilt VIII< sh. 342, hadîs no. 1232)

125 Tevrat'in " *Sayilar*" ve " *Tesniye"* adli kitab'larinda, yahudi geleneklerine göre,

adam öldüren bir kimsenin günahlardan kurtulmak üzere, kirmizi genç bir sigiri kurban

etmesi, ya da ölüye dokunmus kimselerin böyle bir sigiri yakip küllerini muhafaza etmesi

gerekir. (Bkz. **Sayilar** Bap 19; ve **Tesniye** Bap 21:1-9) . *Ebülfidâ'* nin anlatmasina göre

Kur'ân'a alinan hikâye sudur: Bir adam ölürken ogluna genç bir sigir birakir. Çocugun

anasi bu sigiri üç altina satmasini tavsiye eder. Çocuk pazara gittiginde gökten adam

kiliginda bir melek iner ve alti altin karsiliginda sigiri almak ister. Çocuk önce satmak

istemez ve anasina danismak üzere eve döner.. Anasi adamin melek oldugunu anlar ve

çocuguna geri dönüp ne yapmak gerektigini sormasini ister. Melek çocuga Israilogullarinin

bu sigiri kendisinden büyük paralar karsiliginda almak isteyeceklerini söyler. Fakat bu

sirada bir yahudi öldürülür. Öldürülenin yakinlari Musa'ya gelip sikayette bulunurlar. Fakat

öldüreni bulmak mümkün olmadigi için Tanri sigir kurban etmelerini emreder. Yahudiler

büyük para karsiliginda çocugun elindeki sigiri alip keserler. Sigirin bir parçasi ile ölüye

vurduklarinda ölü dirilir ve kendisini kimin öldürmüs oldugunu bildirir ev sonra tekrar düsüp

ölür. Hikâye Tevrat'dakinin asagi yukari aynidir. Bu konuda bkz. Sale, **age,** sh.11, not3

126 " *Ey inananlar! Peygamber'e, 'Bizi de dinle'- (Râinâ), demeyin, -'-'Bizi gözet-'*

deyin, ve dinleyin, inkâr edenlere elem verici azâb vardir" (2 Bakara 104) Bu hususta

Celâleddin'in yapitlarina bakiniz. Ayrica bkz. Sale, **age**, sh.17 Not.1

127 Muhammed'in söylemesine göre Isâ'yi öldüren yahudiler degildir; çünkü Tanri

onu yahudilerin elinden kurtarip kendisine yükseltmistir. (Bkz. Nisâ 156-8; ve Al-i Imran 55-

6). Oysa ki Incil'de Isâ'nin, Yahudilerin suçlamasi üzerine çarmiha gerildigi yazilidir.

128 Hiristiyanlarin Isa'yi Tanri'nin oglu saymalari, ya da hattâ " *Teslis*" inanisina

yönelip onu Tanri yerine koymalari, Muhammed'in söylemesine göre Incil'i tahrif etmek

olmustur. Güya bu nedenle kâfir olmuslardir. (Bkz.5 Mâide 17, 72-75)

129 **Sahih-i..,** VI, sh.368

130 **Sahih-i...** ,VI, sh. 367-368

131 Bu konuda Ebû Hüreyre'nin rivâyetine dayali bu hadîs için bkz. **Sahih-i...** IX, sh.

68 ve d. Hadîs no. 1364

132 **Sahih-i..** ,IX, sh. 68-9

133 Ebû Hüreyre'nin rivâyetine göre Muhammed'in söyle der: " *Benî Isrâil'den bir*

kavim (mesh olunup= hayvana çevrilip) beser tarihinden silindi, yok oldu. Bilinmez ki, o

kavm ne (fenâlik) islemistir. Ben zannetmem ki, o ümmet fârde'den baska bir seye mesh

ve tahvîl edilmis olsun. Çünkü fâre (içsin) diye (bir yere) deve sütü konulursa, onu içmez

de koyun sütü konulursa onu içer..." (Bkz. **Sahih-i...** ,IX, sh. 68, H.adîs no. 1364)

134 Bu konuda bkz. Ilhan Arsel, Seriât'tan Kissa'lar, (Kaynak yayinlari, Istanbul

1996, sh. 279). Ayrica bkz. G. Sale, **The Koran...** , (sh. 11, Not.2)

135 Bu hadîs için bkz. **Sahih-i...** ,IX, sh.81 Hadîs no. 1369

136 Ebû Hüreyre'nin rivâyet ettigi bu hadîs için bkz. **Sahih-i...** ,IX, 81, Hadîs no.

1369

137 Bu konudaki hadîs'ler için bkz. A.R. Demircan, **Islam'a Göre Cinsel hayat,**

(Eymen yayinlari, Istanbul 1986), cilt I, sh. 227 ve d.

138 " *Tanriniz bir tek Tanri'dir...(Ondan) baska Tanri yoktur..."* (2 Bakara 163);

" *...Allah ancak bir tek Tanri'dir, çocugu olmaktan münezzehtir...*" (4 Nisâ 171); "*.. .çocuk*

edinmeyen ...Allah yücelerin yücesidir" (25 Furkan 2)

139 " *Ey Kitab ehli! Dininizde taskinlik etmeyin...'Üç'tür demeyin...Allah ancak bir tek*

Tanri'dir... " (Nisa 171); *"...'Allah ancak Meryem oglu Mesih'tir' diyenlere kâfir oldular...And*

olsun ki -'Allah üçten biridir-' diyenler kâfir olmustur... " (K. 5 Mâide 72-73);

140 Ibn-i Ishak, **age**, sh. 363-4

141 "S *izden evvel gelip geçen ümem ve akvâm , kabirlerin mescid ittihaz etmek*

îtiyadinda idiler: Siz bunlardan mütenebbih olup da kabirlerinizi mescid ittihaz etmeyiniz.

Sizi bu fenâ itiyâddan men'ederim". **Sahîh-i Müslim**'de ve diger hadîs kitab'larinda yer

alan bu hadîs için bkz.: **Sahih-i...** , (Cilt IV, sh. 194)

142 Hadîs söyledir: *"Allah, Yehûd ve Nasârâ'ya gadab etsin. Bunlar*

peygamberlerinin kabirlerini mescid ittihaz etmislerdir." Bkz. **Sahih-i...,** IV, sh. 190, ve sh.

478-484 , hadîs no. 655. Bu konuda ayrica Ibn-i Teymiyye'nin " **Kitâbü'l-Menâsik**" adli

yapitina bakiniz.

143 Ibn-i Esîr'in " *Nihâye" adli yapitinda "Kubbe" 'nin tanimi söyle yapilmistir:*

"Çadirdan ma'mul, küçük ve yuvarlak bir odackiktan ibârettir. Arablar arasinda isti'mâli sâyi

olan evlerden ma'duttur". Bu konuda Bkz. **Sahih-i.** .., IV, sh. 482

144 **Sahih-i...,** IV, sh. 479

145 Ibn-i Teymiyye'nin " **Menâsik"** 'inde belirttigi bu hadîs için bkz. Sahih-i...,IV, sh.

146 Ibn Mâce'nin " **Sünen"** adli yapitinda yer alan bu hadîs için bkz. **Sahih-i...** ,IV sh.

197. Bu hadîsle ilgili olarak Gazalî, kabir ziyâretinin yasak oldugunu iddiâ edenleri azarlar.

147 Islâm kaynaklarindan ögrendigimiz sudur ki kabir üzerine kubbe kurma

gelenegi, eski bir Arap gelenegi olarak, her seye ragmen devam etmistir. Örnegin Ali'nin

torunu *Hasen Ibn-i Hasen* öldügü zaman esi, kocasinin kabri üzerine bir yil kadar kubbe

kurmustur. Ömer dahi, Muhammed'in karilarindan *Zeyneb Bint-i Cahs'* in kabrine kubbe

kurmustur. Ayse'nin de kendi kardesinin kabrine kubbe kurdugu söylenir. Bkz. **Sahih-**

i..., IV, sh. 480

148 Enes Ibn-i Mâlik'in rivâyetine dayali hadîs için Bkz. **Sahih-i...** IX, sh.308 ve d.

H.no. 1477

149 Ibn Ishak, age (1980), 197

150 Ibn-i Ishak, age. (1980), sh. 363

151 Ibn-i Ishak, age, sh. 267 ve d

152 Bu hadîs'ler için bk. Gazalî, age (1975), II, sh. 505

153 Gazalî, age, II, sh.506

154 Gazalî, age ,II, 418-9

155 Gazalî, age, II, 507. Buna benzer bir diger hadîs söyledir: " *Yahudi ve*

hristiyanlara önce selam vermeyin; yollarda onlara rastladiginiz zaman, çukura düsmemek

ve duvara çarpmamak sartiyle, onlari aralayarak geçiniz". (Gazalî, age, II, sh.507)

156 Bunlar Osmanli döneminde " *Raiyye"* diye çagirilirlardi.

157 Bkz. Gazali, age (1975) ,II, sh.508

158 Taberanî'den naklen Bk. Gazalî, age, III,sh.416

159 Her ne kadar yukadaki âyet'de " *Putlari inkâr edip Allah'a inanan kimse"* deyimi

geçerse de Muhammed, Yahudilerin Kur'ân'i kabul etmemeleri nedeniyle bu âyet'i onlara

yukardaks sekilde uygulardi. Bu konuda bk. **Sahih-i...,** X, sh.28

160 **Sahih-i...** , XI, sh. 383, Hadîs no.1851

161 Bazi Islâmci çevreler yukardaki hadîs'in anlami üzerinde farkli görüs belirtirler

ve bunun yemek yemekten ziyâde "ihtiras" ve "feragat" gibi hususlari öngördügünü

söylerler. Güyâ bu hadîs " *Mü'minin ihtirasattan feragati, kafirin ve munafikin ise doymak*

bilmeyen hirsini" anlatan bir örnektir. (Bk. **Sahih-i...,** XI, sh. 384) Oysa ki bu hadîs'i Ibn-i

Ömer, yemege dâvet ettigi fakir bir adamin çok fazla yemek yemesi vesilesiyle zikretmistir.

162 Abu'l-Abbâs Ahmed B. Ali B. Abd Al-Kâdir al-Husayni Taki al-Dîn **al-Makrizi** (M.

1364-1442), 14.cü yüzyil'in ünlü arap yazarlarindandir. Fâtimî'ler tarihine, Emevî ve Abbasî

tarihine, Misir'a hicret etmis Arap kabilelerine, Hadramut cografyasina, habesistan'daki

müslüman hükümdarlara dâir yapitlarin yazaridir. Yukardaki alinti " **Sulûk"** adli

yapitindandir (Cilt I, sh.909-913). Bu alinti için bkz. Bernard Lewis, **Islam From the**

Prophet Muhammad to the Capture of Constantinople (Edited and Translated by B.

Lewis, Vol II, Harper-Row 1974), II, 232

163 Lewis, **Semites & Anti-Semites** (New York 1986), sh.91

164 Ibn Ishak, **age** (1980), sh. 519

164 a Muhyi'l-Din Abû Zakariya Yahya al Nevevî (M. 1233- 1277) den bu alinti için

bkz. Lewis, **Islam...** (cilt II, sh. 228-9)

165 Ibn-i Abbas'in rivâyetine dayali hadîs için bk. **Sahih-i...** ,VIII, sh.246. Ebû Hanife,

Malik ve Safi gibi Islâm'in en önemli mezheplerinin kurucularinin sözleri de ayni

merkezdedir.

166 Buharî'nin Ibn-i Abbas'tan rivayet ettigi bu hadîs, ve yukardaki olay için bk.

Sahih-i... ,VIII, sh.241-2, Hadîs no: 1175

167 **Sahih-i...** ,VIII, sh.246-7

168 Bunlar *Abdurrahman Ibn-i Sehl* (ki öldürülen Abdullah'in kardesidir) ve

Huveyyisa'dir . Bk. **Sahih-i...** ,VIII, sh.468-9, Hadîs no. 1311

169 Bunun böyle oldugunu Ensar'dan *Sehl Ibn-i Ebî Hasme*'nin rivâyetine dayali

olarak Buharî'nin naklettigi hadîs'ten ögrenmek mümkündür. Bk. **Sahih-i...,** VIII, sh.468-

471 (özellikle 470-471 sayfalara bakiniz), Hadîs no. 1311

170 Gazali, age,(1975), II, sh. 505

171 Örnegin Bakara Sûre'sinin 62ci âyet'inde söyle yazilidir: " *Süphesiz , inananlar,*

yahudi olanlar, hristiyanlar ve sâbiî'lerden Allah'a ve âhiret gününe inanip yararli is ya-

panlarin ecirleri Rablerinin katindadir. Onlar için artik korku yoktur; onlar

üzülmeyeceklerdir."(2 Bakara 62). Ayrica bk. 5 Maide 69.

172 Gazalî, age (1975) IV, 846

173 Gazalî, age, IV, sh. 962

174 Bu hadîs ve yorumu için bk. **Sahih-i...,** XII, shg. 212, Hadîs no. 2053

175 Müslim'in rivâyeti için bk. Gazalî, age (1975),IV,sh.962

176 Muhammed'in dedigine göre Cehennem'de kâfirler, müslümanlara: " *Sizin*

müslümanliginiz size bir kâr saglamadi, siz de bizimle beraber Cehennemdesini" diyerek

onlarla alay ederler. Buna karsilik müslümanlar söyle derler: " *Biz isledigimiz günahlar*

sebebiyle Cehennemdeyiz" . Bu konusmalari dinleyen Tanri, kâfirleri biraz daha azaba

sokmak için söyle emreder: *"Müslümanlarin hepsini Cehennemden çikarin"*. Bu hadîs için

bk. Gazalî, age (1975), IV, sh.990

177 Taberanî'nin rivayetine dayali bu hadîs için bk. Gazalî, Ihyâu 'ulûmi'd-dîn (Bedir

yayinlari, Istanbul 1975, cilt IV, sh.989)

178 Gazalî, **age**, IV, sh. 994-5

179 Bk. **Sahih-i..** .,XI, sh.282. Diyanet Baskanligi bu âyet'in Kitab Ehl-i ile iyi iliskiler

kurma amacini tasidigini kabul etmekle beraber Mekke'nin fethinden sonra kondugunu

iddia eder ki yanlistir. Çünkü Muhammed, söz konusu iyi iliskilere, sirf Yahudilere taziz

vermis olmak için, Hicret'en sonra baslamis ve iki yillik süre boyunca sonuç alamayinca

onlara karsi düsmanlik siyasetine girismistir. Bu itibarla âyet'in Mekke fethinden sonra

konmus olmasi düsünülemez.

180 Islâmî kaynaklar bu âyet'de yer alan "Müsrik" sözcügünün, ayni zamanda Kitab

ehl-i olanlari , yani yahudi ve hiristiyanlari da kapsadigini belirtirler. Bk. Sahih-i..., XI, sh.

281-2

181 **Sahih-i..** .,XI, sh.281-3

182 Müslüman bir erkegin, müslümanligi kabul etmeyen kadinla evlenemeyecegi

hususu ile ilgili hadîs'ler için bk. **Sahih-i...,** XI, sh.281

183 Bu hükmü, Hicret'in 6ci yilinda *Hudaybiye* andlasmasini bozdugu zaman

koymustur. Bu andlasmaya göre, Kureyslilerden kendisine siginmak üzere hicret edecek

kimseleri iâde etmek üzere söz vermis bulundugu halde , Ümm-ü Gülsüm adindaki evli bir

kadinin kendisine siginip müslüman olmasi üzerine bu kurnazliga basvurmustur. Bu âyet'le

ilgili olarak Beyzevî'nin yorumlarina bakiniz.

184 Ibn Abbas'tan Buharî'nin rivayetine dayali hadîs için bk. **Sahih-i...,** IX, sh.273,

Hadîs no. 1455

185 Bk. **Sahih-i...** , IX, sh. 192 . Saçlari siyaha boyama yasagi sadece erkekler

içindir; kadinlarin siyaha boyamalarinda sakinca görmemistir, çünkü kadini önemli

görmemistir.

186 Muhammed'in saçlarini ve sakalini boyayip boyamadigi konusunda çesitli

rivâyetler vardir. Ibn Malik, " **Muvetta"** adli yapitinda boyamadigini, fakat buna karsilik Ibn

Sa'd, ki çok daha saglam bir kaynak sayilir, " **Tabakat"** adli kitabinda boyadigini belirtir ve

bununla ilgili hadîs'leri gösterir.

187 Ibn Sa'd, **Tabakat**, sh.520-1

188 Tirmizî'nin rivâyeti içib Bkz. Gazali, age (1975) II, sh.508

189 **Sahih-i...,** I, sh. 107

190 Kur'ân yorumcularindan bazilari, yukardaki âyet'lerin Mekke'nin fethinden önce

mi, yoksa sonra mi kondugu hususunda anlasamazlar. Söylemege gerek yoktur ki ister

önce, ister sonra konmus olsun, hosgörü yoksunlugunu yansitmak bakimindan sonuç

degismez.

191 **Sahih-i...** ,IV, sh. 364

192 Bu konuda bk. Ibn-i Hacar, I**saba,** II, 477

193 **Sahih-i..** .,V, sh.8

194 Ulema arasinda ihtilaf yaratan husus, kâfirlerin, dünyevî isler ve iliskilere dair

seriât esaslarina tâbi olup olmiyacakalaridir. Irak'taki Hanefî fikihcilar tâbi olacaklari

görüsündedirler. " *Mevera-i Nehir"* 'deki Hanefî'ler ise kafirlerin Seriât cezalarina muhatap

kilinamayacagi görüsündedirler. Diyânet Isleri Baskanligi Irak Hanefî'lerinin görüslerine

egilimlidir. Bkz. **Sahih-i...** , V, sh.9

195 Bu kafa parasi, her toplumun zenginligine ya da fakirligine göre ayarlanir ve

alinirdi. Örnegin Sam hiristiyanlarindan nüfus basina dört dinar, buna karsilik Yemen'in

müslüman olmiyan halkindan bir dinar alinirdi. Bkz. **Sahih-i...** ,VIII, sh.451-2

196 **Sahih-i...,** VIII, sh. 451

197 Bu konuda bk. Arsel, **Teokratik Devlet Anlayisindan Demokratik Devlet**

Anlayisina (Ankara 1975, sh. 698 ve d.)

198 **Sahih-i...** ,VIII, sh.342. Hatirlatalim ki Muhammed, Türklere karsi savas

verilmedikce kiyâmet gününün gelmeyecegine dair de hadîs'ler birakmistir. Bk. Arsel, **Arap**

Millyetciligi ve Türkler, (Istanbul 1987, sh.30 ve d.)

199 *Abdullah Ibn-i Ömer'* in rivayetine dayali bu hadîs için bk. **Sahih-i...,** VIII, sh.

341-2, Hadîs no.1233

200 Bu husus için bk. Ibn-i Sa'd, **age.** , II, 2, 44; Ibn-i Ishak, **age** (1955), sh.689 ve d.

201 Taberî, age. II, sh. 342 ve d. Ayrica bk.Sahih-i...,VI, 396-7

202 Taberî, age. II, sh.342 ve d.

203 Gölpinarli'nin çevirisinde 59.cu âyet olarak yer alan hüküm söyle: *"Bir*

toplulugun hâinlikte bulunacagindan korkasrsan aradaki muahedeyi boz ve bunu, yâni iki

tarafinda da bri sözle bagli olmadigini onlara bildir. Süphe yok ki Allah, hâinleri sevmez" .

204 Islâm kaynaklari, *Benî Kaynuka* yahudilerinin Bedir savasindan sonra rekâbet

hissiyle Andlasmayi bozduklarini yazarlar. (Bk. **Sahih-i...,** IV, sh. 342 ve d). Oysaki,

yukarda belirttigimiz gibi, bu iddiâ yalandam ibarettir.

205 Bu hususlar için bk. Taberî, age, II, sh. 344 ve d.

206 *Abdullah Ibn-i Übeyy Ibn Selül,* Islâm kaynaklarinin bildirdigine göre,

müslümanligi kabul ettikten sonra Muhammed'in hosuna gitmeyen seyler yapacak,

samimiyet'ten uzak kalip munafiklardan olacaktir. Bk. **Sahih-i..** .,IV, sh. 342. Öldügü zaman

Muhammed onun namazini kilmaktan kaçinmistir; ayrica da Tanri'dan vahy geldi diyerek

Kur'ân'a, munafiklarin nazaminin kilinmamasi ve mezarlarinin basinda durulmamasi için

âyet (9 Tevbe 84) koymustur.

207 Bu konuda Bkz. Taberî, **age,** II, sh. 344 ve d.; Ayrica bk. **Sahih-i...,** IV, 342;

Sahih-i... ,VI, 396 ve d.

208 Bk. Taberî, age, II, sh. 344-5.

209 **Sahih-i...** ,VII, sh. 155; **Sahih-i...** ,X, sh. 67-8; **Sahih-i.** .., XI, 374-5

210 Bazi Islâm kaynaklari, **Benî Nadir** ' in Muhammed'e karsi savas açtigini

söyleyecek kadar ileri giderler (Bk. **Sahih-i...** X, sh. 164) . Bazilari da **Benî Nadir**

yahudilerinin Muhammed'i öldürtmek için "Su-i kasd" tertip ettiklerini, fakat Tanri'nin haber

vermesi üzerine Muhammed'in bundan kurtuldugunu söylerler. (Bu konuda Bk.: **Sahih-**

i... ,VII, 155; **Sahih-i...,** X, sh. 167; **Sahih-i...,** XI, sh. 374). Oysa ki yukarda belirttigimiz gibi

bu söylenenlerin hepsi de yalandir.

211 **Diyânet Vakfi** çevirisinde Hasr sûresi'nin 5.ci âyet'inin yorumuna bakiniz.,

Ayrica bkz. **Sahih-i..** .,VII, sh. 155 ve d.

212 **Sahih-i...** ,X, sh.168

213 Her ne kadar Ibn Sa'd, bu yahudilerin 600 deve yükü esya ile sürgüne gittiklerini

söylerse de, bu söyledigi abartmadan ibarettir. Bu sayida deve söz konusu olsa bile

yüzlerce âilenin günlük esyasinin fazla bir servet teskil etmeyecegi asikardir. Öte yandan

eger çok degerli seyleri olmus olsaydi Muhammed'in bunlara el koyacagi muhakkakti.

Nitekim onlara âit 50 zirh'i, 50 migfer'i ve 340 kadar kilici askerleriyle paylasmaktan geri

kalmamistir. (Bk. **Sahih-i...** ,X, sh. 168)

214 Bu maksatla Kur'ân'a koydugu âyet söyledir: " *Ey Inananlar, onlarin mallarindan*

Allah'in Peygamberine verdigi seyler için siz ne at ve ne de deve sürdünüz; fakat Allah

peygamberlerine ve diledigi kimselere karsi üstünlük verir..." (59 Hasr 6). Ganimet mal-

larindan Muhammed'e kalacak miktarlar için ayrica Bk.: 59 *Hasr* 7-8.

215 **Sahih-i...,** XI, sh. 374

216 **Sahih-i...,** VIII; sh.235, Hadîs no. 1173

217 Buharî'nin Ibn-i Ömer'den rivâyeti için bk. **Sahih-i**...,X, sh. 164 ve d. Hadîs no.

1575

217 a. Bütün bu hususlar için Ibn-i Isak'in ve Ibn-i Hisâm'in **Siyer'** ine, Taberî'nin

Hükümdarlar Ve Milletler Tarihi (M. E. Bakanligi , Ankara 1966) adli yapitina bakiniz.

218 **Sahih-i...** , VIII, sh.142

219 Gazalî, age, (1975), IV sh.845-6

220 Ibn-i Ishak, **age,** sh.XIV; Ayrica bk. S**ahih-i...** , VIII,sh. 140-2, 415.

221 Taberî, **age,** II, sh. 620 ve d.

222 Arsel, **Teokratik Devlet**....,sh. 717 ve d.

223 Bu kaynaklar için Bkz. B. Lewis, **The Jews of Islam,** (Princeton 1984, sh.47-

49)

224 Kaynaklar için Bkz. Lewis, age (1984) sh.151

225 Kaynaklar için Bkz. Lewis, age (1984) sh. 49-50

226 Bkz. Lewis, age,(1984) sh.49-50

227 Bkz. Lewis, age (1984) sh. 137-8

x

Islâm'dan Gayri Din ve Inanca Yönelenlerin "Kâfir'ler" ve

"Munafik"lar Olarak "Düsman" Bilinmeleri

Kur'ân'i okumaya basladiginiz daha ilk satirlardan i'tibaren karsiniza, **"Mü'min"** ,

"Kâfir" ve **"Munafik"** deyimleri çikar. Bu deyim'ler, **"Tanri'dan gelen hidâyet üzere**

olanlar" (yâni **"Müslüman'lar**"), ile **"Gazab'a ugramislarin ve sapmislarin"** yolunda

bulunanlar (yâni **"Müslüman olmayan'lar")** arasindaki ayirimin ifâdesi olmak üzere Kur'ân

boyunca tekrarlanip gider. Ayirim, "Müslüman"lari, "Müslüman olmayan"lara, (ya da

Islâm'a inanmadiklari halde inaniyormus görümünde bulunanlara, "münafik"lara) karsi

düsman kilacak nitelikte olup **insan**'in, insan'a sevgisini kökünden kurutacak yeterliktedir.

Gerçekten de Kur'ân insanlari, **"Müslüman'lar"** ve **"Kâfir'ler"** diye genelde iki

bölüme ayirmistir. **"Müslüman'lar"** , "Tanri"dan baska "tanri" edinmeyen, **Kur'ân**'i Tanri

sözleri, ve **Muhammed**'i Tanri elçisi olarak benimseyen, ahiret gününe inanan, namaz

kilan (Bkz. K. Bakara sûresi, âyet 2-5), ve Tanri'ya: *"(Rabbimiz) Ancak sana kulluk*

ederiz... Bize, kendilerine lütuf ve ikramda bulundugun kimselerin yolunu göster" (K. el-

Fâtiha sûresi, âyet 6-7) diyerek yalvaran kimselerdir. Bununla beraber Islâm'a

inanmadiklari halde *"Allah'a ve ahiret gününe inandik"* diyerek inanmis görünenler (K.

Bakara 8-20), ya da kalpleri zayif ve hastalikli, kararsiz ve mütereddid olanlar, ya da

Muhammed'e zorakî olarak ve isteksiz katilanlar da vardir ki **"Munafik"** diye

adlandirilmislardir. Muhammed'in söylemesine göre bunlar Allah'i ve mü'minleri

aldattiklarini sanirlar ama, aslinda kendilerini aldatirlar (K. Bakara 9). Tanri onlarin

hastaligini çogaltir (K. Bakara 10); hattâ çogaltmakla kalmaz, fakat ayni zamanda onlarla

alay eder ve azginliklarinda onlara firsat verir (K. Bakara 15). Çünkü Tanri munafik'lara,

tipki kâfirlere yaptigi gibi, azap edecektir (K. Ahzâb 73; Fetih, 6; Hadid, 13). Yine

Muhammed'in söylemesine göre bunlar, kendi akillarinca güyâ Allah'i ve mü'minleri

aldatirlar (K. Bakara 9), kendilerine fesad çikarmayin denince: *"Biz ancak islah edicileriz"*

derler (K. Bakara 11), bozgunculuk ederler (K. Bakara 12), mü'minlerle karsilastiklari vakit:

"(Biz de) iman ettik" derler ve seytanlarla basbasa kaldiklari zaman ise: *"Biz sizinle*

beraberiz, biz (mü'minlerle) sadece alay ediyoruz" derler (K. Bakara 14). Ve iste bu yüzden

Allah onlarla "istihza" eder, yâni seref ve haysiyetlerini kirarak onlari maskara eder,

budalaligi imâ edip sezdirmeden onlari tahkir eder. Ve üstelik onlara, bir de "azginliklarinda

firsat verir" ve bu yüzden onlar bir süre basibos dolasirlar (K. Bakara 16); tipki kâfirler gibi,

sagir, dilsiz ve kör'dürler, bu nedenle geri dönemezler(K. Bakara 18); fakat yildirimlardan

gelecek ölüm korkusu içerisindedirler (K. Bakara 19-20). Ve Allah bu munafiklari

çepeçevre kusatmistir (K. Bakara 19).

"Kâfir" lere gelince, bunlar genel olarak **Islâm**'a inanmayanlardir. Daha dogrusu

Tanri buyruklarini benimsemeyenler, Tanri'nin verdigi nimetlere karsi nankörlük edenler, ya

da Muhammed'i "peygamber" olarak kabul etmeyenler, ona indirilen Kur'ân'i inkâr

edenlerdir; daha önce kendilerine gönderilmis peygamber'lere (ki, güyâ hepsi de

"müslümanlikla" emrolunmuslardir) kötülük edenlerdir. Ve iste bu **"kâfir"** ler, **"Ehl-i Sirk"**

ve **"Ehl-i Kitab"** olmak üzere iki ayri gurup olarak tanimlanirlar:

Birinciler, yâni " **Ehl-i Sirk**" (müsrik'ler), çesitli putlara ("Ilâh'lara") tapanlar, yâni

Tanri'ya es kosanlardir. Bunlar, genellikle Kur'ân'a (ve daha önce gelen kitap'lara)

inanmayan, Muhammed'i (ve daha önceki "peygamberleri") "peygamber" olarak

tanimayan, ve kurbanlari üzerine **"Allah"** adini anmayanlardir. Hemen ekleyelim ki "kâfir"

deyimini Muhammed, ilk önceleri Mekke'li "müsrikler" için kullanirdi. Örnegin Kâfirûn

sûresi'ne koydugu âyet'ler söyle: *"(Resûlüm!) De ki: - Ey kâfirler! Ben sizin tapmakta*

olduklariniza tapmam. Siz de benim taptigima tapmiyorsunuz.... Sizin dininiz size, benim

dinim banadir" (K. 109 el-Kâfirûn 1-6). Fakat daha sonralari bu deyimi, genel olarak

Tanri'ya es kosanlarla beraber munafiklari dahi kapsar sekilde kullanir olmustur (Örnegin

bkz. K. Sebe, 31-34; En'âm 81, 89; Kâfirûn 1-6, Furkan, 3-6; Neml, 64-69; Zümer, 3;

Imrân, 149 vs...).

Ikinciler, yâni " **Ehl-i Kitab**" ise, Tanri'nin kendilerine "Kitap" verdigi kimseler olup

Yahudi'leri, **Hiristiyan'lari** ve **Sabiî'leri** kapsar. Ilerdeki sayfalarda ayrica belirtecegimiz

gibi, güyâ bunlar, Tanri tarafindan kendilerine verilen ve Islâmî esaslari içeren kitap'lari

(**Tevrat**'i, **Incil**'i) tahrif, ve kendilerine gönderilen "peygamber"leri inkâr etmislerdir (K.

Mâide, 64, 77-78; Tevbe, 30-31;, vs...).

" **Ehl-i Kitab**"dan olupta Islâm dini'ni kendileri için "dîn" olarak kabul etmeyen ve

Islâm'in haram etigini haram bilmeyenler ile, **"Ehl-i Sirk"** ten olanlar (yâni putperestler),

Muhammed'in düsman olarak kabul ettigi toplumlardir. Ve iste Müslümanlar, yeryüzünde

Islâm'dan gayri din kalmayincaya kadar bu baska din ve inançta olanlarla savasmalidirlar,

çünkü, güyâ Tanri: *"Ey Peygamber! Kâfirlerle ve munafiklarla savas, ve onlara sert*

davran. yerleri cehennemdir onlarin" (K. Tevbe 73; Tahrîm 9, vs...) , ya da: *"... (ortada)*

Yalnizca Allah'in dini (Islâmiyet) kalana kadar onlarla savasin..." (K. Bakara 193) seklinde

âyet'ler indirmistir!

Muhammed'in degerlemesine göre **"Ehl-i Kitâb"** in (Kitap'lilarin), **"Ehl-i Sirk"** e

(putperestlere) nazaran biraz daha farkli durumlari vardir ki o da sudur: putperestlere karsi

savas, kayitsiz ve sartsizdir: onlar nerede görülürlerse derhal öldürülmelidirler (K. Tevbe

5), meger ki Islâm'i kabûl etmis olsunlar (K. Bakara 193). Daha baska bir deyimle

"müsrikler" için "yâ Islâm", "ya da ölüm" gibi iki durum söz konusudur; bunun ikisinin ortasi,

ya da disi, baskaca bir sey yoktur.

Buna karsilik **"Ehl-i Kitap"** olanlar, yani Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar için, ya Islâm'i

kabul etmek, ya da etmeyip **"cizye"** (yani kafa parasi) vermek, ve bu suretle ölümden

kurtulmak gibi bir durum vardir. Islâmî esaslara ve emirlere aykiri hareket etmedikleri ve

"cizye" verdikleri süre boyunca güvenlikleri saglanmistir; onlara eziyet edilmez. Bununla

beraber müslümanlara nazaran ikinci sinif insan durumundadirlar, ve o sekilde muamele

görürler. Fakat eger Islâm'i kabul etmeyecek ve "cizye" (kafa parasi) da vermeyecek

olurlarsa, bu taktirde öldürülmeleri gerekir (K. 9, Tevbe 29).

Ancak hemen ekleyelim ki, Tanri'nin, farkli din ve inançtadirlar diye kendilerine karsi savas

açilmasini emrettigi **kâfir**'ler ile **munafik**'lar, ilerdeki bölümlerde ayrica görecegimiz gibi,

yine bu ayni Tanri tarafindan kalpleri ve kulaklari mühürlenmis, gözleri perdelenmis, ve

karanliklara terkedilmis kimselerdir (Örnegin bzk. K. Bakara 7, 17; En'âm 125, vs...)! Daha

baska bir deyimle Tanri onlari hem "kâfir' ya da "munafik" yapmistir, ve hem de böyle

olduklari için cezalandirma yolunu tutmustur!

Bunlar güyâ, müminlerle karsilastiklari vakit *"Allah'a ve ahiret gününe inandik"* (K. Bakara, 8, 14) derler,

seytanlarla basbasa kaldiklarinda ise: *"Biz sizinle beraberiz, biz müminlerle sadece alay etmekteyiz"* (K.

Bakara 14) diyenlerdir.

Elmalili Hamdi Yazir'in , Kur'ân'in 15-16 âyetlerinin yorumundan.

Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt, XII, sh. 25)

Muhammed'in söylemesine göre Tanri sadece üç toplulugu (Yahudi'leri,

Hiristiyan'lari, Sâbiî'leri) "Ehl-i Kitâb" diye tanimlamis, geri kalanlari ise "Ehl-i sirk"

saymistir. Su durumda Budizm, Brahmanism vs... gibi dinlerin saliklerinin dahi

"Kâfir", ya da "müsrik") olarak kabul edilmeleri gerekir.

Mekke ve çevresi disindaki dünyâ hakkinda pek fazla bir bilgiye sahip bulunmayan

Muhammed, yer yüzünde **Yahudilik'** ten, **Hiristiyanlik'** tan ve **Sâbiî'lik** ' ten baska inançlar

oldugunu, ya da baska dinlere mensup insanlar bulundugunu bilmiyor olmalidir ki, **Tevrat,**

Zebur, Incil ve **Kur'ân'** dan baska bir Kitâb'dan söz etmemistir [**Tevrat**'i **Musa**'ya, **Zebur**'u

da **Davud**'a vahyedilmis kitaplar olarak tanimlamistir (K. Nisâ 163)]. **Sâbiî**'likten söz

ederken dahi bunun ne oldugunu bildirmemistir. Bundan dolayidir ki, Sâbiî'ligin ne oldugu

hususu, Kur'ân yorumculari arasinda 1400 yil boyunca çesitli sekillerde tanimlanmis, ve

Sâbiîler, Ebû Hanife gibi Imam'lar tarafindan **"Ehl-i Kitap"** sayilmislardir. Bununla

beraber, Muhammed'in söylemesine göre Tanri, güyâ sadece Yahudilere, ve Hiristiyanlara

ve Arap'lara hitâben onlarin dil'leriyle konusmustur, ve sadece onlara kendi içlerinden

peygamberler seçmis ve kendi anlayacaklari dil'lerde Kitâb'lar göndermistir. Örnegin

Arap'lara söyle demistir: " *Bu indirdigimiz (Kur'ân) kutsal Kitâb'dir, ona uyun. -'Bizden önce*

iki topluluga kitâb indirildi, bizim onlarinkinden haberimiz yok-', veya -'Bize kitâb indirilseydi

onlardan daha dogru yolda olurduk-' demekten sakinin ki merhamet olunasiniz... " (K. 6

En'âm 155-157). Her ne kadar **"Ehl-i Sirk"** deyimiyle Muhammed, Kitabli'lar disinda

kalanlari kastetmis olmakla beraber, esas itibariyle putataparlari anlatmak istemistir. Ancak

ne var ki onlar için kullandigi **"müsrîk"** deyimi, dünyâ'nin baska bölgelerinde yasayipta

Tanri fikrine yönelmemis olan toplumlari, örnegin **Budizm**'e ya da **Brahmanism**'e mensup

olanlari da kapsar olmak gerekir. Eger bu din'lerin varligindan haberi olmus olsaydi,

kuskusuz ki onlari da zikreder, ve onlara karsi da, "müsrik"ler, ya da "Tanrisiz"lar hakkinda

koydugu hükümlerin uygulanmasini emrederdi. Çünkü **Budizm**, Tanri diye bir sey bilmez;

ya da "ruh" diye bir seyden söz etmez; daha dogrusu " *Kâinata hükmeden, ve insanlara*

emirler veren bir Tanri'"ya yer vermez. Buna karsilik kendi salîk'lerinin inanir olduklari

ilâhlari (yâni "tanricalari") benimser. Bunlari, dünyâ'yi yaratanlar olarak degil, fakat

insanlardan daha güçlü varliklar olarak benimser. Kisilerin dahi bu duruma

geçebileceklerini kabul eder. O kadar ki, Budizm'e göre bir insan, iyi davranislariyle kendi

kendisini "tanri" olarak yeniden yaratmis olabilecek ve mutluluga erisebilecektir. Fakat

eristigi zaman dahi bu hal, devamli bir hal olmayip, daima yenilegelen bir hal teskil

edecektir.

Öte yandan **Budizm**, "Tanri var midir, yoksa yok mudur?" ya da "ölümden sonra

âhiret ("hayat" karsiligi olarak) var midir, yok mudur?" ya da "dünya ebedî ve ezelî midir,

yoksa degil midir?", seklindeki sorulara yanit bulunulacagini kabul etmez. Bunlari bilmenin

mümkün ve gerekli olmadigini, ve çünkü insan aklinin bunlari kesfetme olanagina sahip

bulunmadigini söyler. Daha baska bir deyisle **Budizm**, Kur'ân'da yazilanlarin tam tersine

olmak üzere, "uhrevî ve nihaî gerçegin" ve daha dogrusu **Tanri**'nin, **âhiret**'in, **Cennet** ve

Cehennem'in, **Kiyâmet günü**'nün ve buna benzer seylerin tanimlanamayacagina ve

bunlarla mesgul olmanin vakit kaybi sayilacagina inanmistir.

Brahmanizm'e gelince, bu dini inanista her ne kadar Tanri fikri var ise de bu "Tanri",

Kur'ân'dakine benzer bir Tanri olmayip, " **nefs**" denen seyden ibarettir; ve hareket eden ve

etmeyen her seyde ebedî ve ezelî olmak üzere yasayan bir fikir, bir düsüncedir.

Bütün bu yönleriyle **Budizm** ve **Brahmanizm**, Islâm'in tahammül alani disinda kalan,

Kur'ân emirlerine terslik yaratan, Tanri ve Peygamber anlayisini yadsiyan ve bu nedenle

Kur'ân'a göre "gerçek olmayan" dinlerdir. Bu dinlere mensup olanlar Kur'ân'i Tanri emirleri

olarak, ve Muhammed'i de Peygamber olarak kabul etmediklerine göre, öldürülmek

gereken kimselerdir: tipki Tevbe sûresi'nde zikredilen "müsrik'ler" gibi!

Muhammed'e göre Islâm'dan gayri "gerçek" bir din yoktur; baska din'den peygamber gönderilmemistir; gelmis geçmis peygamberlerin hepsi de müslümanlikla emrolunmuslardir; Kur'ân disinda baskaca "kutsal" ve uyulmak gereken kitap yoktur!

Müslüman bir kisiye: " *Semavî dinler hangi dinlerdir*? *Bu dinler arasinda fark var*

midir? " diye sorunuz. Eger "semavî" sözcügünden ne anlasilmak gerektigini biliyorsa, size

verecegi cevap muhtemelen su olacaktir: " *Semavî dîn'ler, Yahudilik, Hiristiyanlik ve*

Müslümanlik'tir, ve bunlar birbirlerinden ayri dinlerdir! " .

Yine ayni sekilde bu kisiye:" *Ibrahim peygamber kimdir? Ishak, Ya'kub, Israil, Elyesa,*

Harun, Süleyman, Davud ve bunlar gibi Isarilogullari soyundan gelme peygamberler

kimlerin ve hangi dinin peygamberidirler? " diye sorunuz. Alacaginiz cevap, pek

muhtemelen su olacaktir: " *Bunlarin hepsi de Yahudi dininden olan ve Yahudi'lere*

gönderilen peygamberlerdir".

Yine ayni kisiye : " *Peki, Mûsâ Peygamber kimdir? Hangi dinin peygamberidir?*

Tevrat, hangi dinin kitabidir? " diye sorunuz, bu sefer karsinizdaki size ters ters bakacak, ve

yine muhtemelen içinden: " *Bu adam deli mi ki her kesin bildigi seyleri soruyor*" diyecek ve:

" *Mûsâ elbette ki Yahudilikle emrolunmus ve Yahudi dininden bir Peygamberidir; Kendisine*

Tanri'dan indirilen Tevrat ise elbetteki Yahudi dini'nin esaslarini içeren bir kitab'dir"

seklinde bir yanit verecektir.

Karsinizdakini biraz daha yoklamak üzere: " *Peki! Isâ kimlerin ve hangi dinin*

peygamberidir? Incil hangi dinin kutsal Kitabi sayilir?" diye sordugunuzda, sizi dinleyen

kisi, eger sabri tükenmemis ise: *"Isâ elbetteki Hiristiyanlikla emrolunmustur. Hiristiyanlarin*

Peygamberidir; Incil ise Hiristiyan dininin esaslarini içeren bir Kitab'dir" seklinde bir seyler

mirildanacaktir.

Ancak ne var ki bu tür cevaplariyle müslüman kisi, hem Islâmî inançlara ters

düstügünün, ve hem de dolayisiyle Tanri'yi ve Muhammed'i inkâr ettiginin farkinda degildir.

Çünkü Muhammed'in bildirmesine göre Tanri'nin gönderdigi tek **gerçek** bir din vardir ki o

da **Islâmiyet**'tir. Islâmiyet'ten gayri "Hak dîni", "Tanri dini" diye bir sey yoktur. Daha önce

gönderilmis olan din'ler "Yahudilik" ya da "Hiristiyanlik" degil fakat sadece "Müslümanlik"tir.

Bu itibarla Yahudilik, ya da Hiristiyanlik **gerçek** din sayilmaz. Bunun böyle oldugunu

anlatmak üzere Muhammed, her seyden önce Kur'ân'a: " ***Allah katinda din süphesiz***

Islâmiyettir" (3 Imran 19), ya da " **(Islâm dini) Allah'in yaratilista verdigi din'dir**" (30

Rum 30) seklinde âyetler koymustur. Her ne kadar bazan: " ***Bütün đîn'lerden üstün***

kilmak üzere peygamberini ve Kur'ân ve Hâk đîn ile gönderen O'dur" (48 Fetih 28)

seklinde âyet'ler koymakla, yâni "Bütün din'ler" deyimini kullanmakla, sanki Islâm'dan

baska dînler varmis gibi görünürse de, anlatmak istedigi sey Islâm'dan gayri dînlerin

gerçek dîn olmayip, Islâm'in bunlara üstün bulundugudur.

Yine Muhammed'in söylemesine göre Tanri, Islâm'dan gayri bir dîn indirmedikten

gayri, Islâm'dan baska bir dîn'de peygamber de göndermemistir. Gönderdigi bütün

peygamberleri "müslümanlikla" emrolunmus olarak göndermis, ve onlardan her birine açik

bir dille: " ***Ey Peygamberler!...Süphesiz bu müslümanlik, bir tek din olarak sizin***

đîninizdir; Ben de Rabbinizim..." (K. 23 Mü'minûn 51-52) demistir.

Bu itibarla "Yahudi peygamber", ya da "Hiristiyan Peygamber" diye bir sey yoktur.

Gelmis geçmis bütün peygamberler "Müslüman" peygamberlerdir. Örnegin Kur'ân'da

Nûh' un: "... *Müslimlerden olmak üzere emrolundum!* " diye konustugu yazili (Bkz. K. 10,

Yunus sûresi, âyet: 72). **Hûd** Sûresi'inde Tanri'nin güyâ: " *Nuh'u kavmine göndermistik (O*

da demisti ki... Ben size sunu ihtara geldim ki) ancak Allah'a kulluk edin. .. " (K.11 Hûd 25-

26) dedigi, ve sonra: " *Nûh'a vahyolundu ki Kavminin içinde sana iman edenlerden baska*

hiç kimse iman etmeyecek" (K. 11 Hûd 36) diye ekledigi, Saffât Sûresi'nde de: " *And olsun*

ki, Nûh Bize seslenmisti de duâsina ne güzel icâbet etmistik" (37 Saffat 76); dedigi ve

" *Dogrusu o (Nûh) bizim inanmis kullarimizdandi*" (37 Saffât 81) diye ekledigi anlatilmistir.

Yine Muhammed'in söylemesine göre, Nûh'tan çok sonra gelen **Ibrahim** de

müslümandir, çünkü Kur'ân'da Tanri'nin: " *Ibrahim de süphesiz, O'nun* (Nûh'un) *yolunda*

olanlardandi" (K. 37 Saffât 83) dedigi ve ayrica Ibrahim'e *"Müslüman ol"* diye emrettigi

yazili. Bakara sûresi'nde su var: *"Çünkü Rabbi ona* (Ibrahim'e) *: -'Müslüman ol-'demis, o*

da: -'Alemlerin Rabbine boyun egdim-' demisti" (K. 2 Bakara 131). Ayrica da Ibrahim'in ne

Yahudi ve ne de Hiristiyan olmayip müslüman oldugunu anlatmak üzere söyle

konusmustur: *"Ibrahim, ne yahudi, ne de hiristiyan idi; fakat o, Allah'i bir taniyan dosdogru*

bir müslüman idi; müsriklerden de degildi" (K. Al-i Imrân 67). Ancak burada güçlük arz

eden bir sey var ki o da Ibrahim'in, "kitapsiz" olarak nasil ve ne sekilde müslüman

oldugudur! Çünkü Kur'ân'da: *"Ey ehl-i kitap! Ibrahim hakkinda niçin çekisirsiniz? Halbuki*

Tevrat ve Incil, kesinlikle ondan sonra indirildi..." (K. Al-i Imran, 65) diye yazilidir. Kendisine

kitap verilmedigi halde Ibrahim, hangi kurallari ve emirlere uymak üzere müslüman

olmustur? Pek karisik!

Fakat her ne olursa olsun, Muhammed'in söylemesine göre **Ibrahim**, müslümanligi

kendi ogullarina da vasiyet etmis, onlar da kendi ogullarina ayni seyi söylemislerdir (K.

Bakara 131-132; Imrân 65-66, vs...). Bu nedenle Ibrahim'in ogullari **Ismail** ve **Izhak** her

ikisi de müslümandir. **Izhak**'in oglu **Ya'kub** (ki Tanri güya daha sonra ona **Israil** adini

vermistir) kendi ogullarina: *"... Ogul arim! Allah sizin için bu dini (Islâm'i) seçti. O halde*

sadece müslümanlar olarak ölünüz" (K. Bakara 132) demis, ogullari da kendisine: *"...*

Senin ve atalarin Ibrahim, Ismail ve Ishak'in ilâhi olan tek Allah'a kulluk edecegiz; biz

ancak O'na teslim olmusuzdur" (K. Bakara 133) diye cevap vermislerdir. Bu nedenle

Ya'kub'un soyundan gelme insanlar (yani Israilogullari) ve peygamberler (örnegin **Musa,**

Harun, Elyesa, Davud, Süleyman,Idris, vs...) hep müslümandirlar. Nitekim Kur'ân'da

yukardaki hususlari kanitlayan pek çok âyet vardir.

Görülüyor ki yukardaki âyet'lere göre **Nûh**, Muhammed'ten çok önce müslüman

peygamber olarak is görmüse benzer. Su durumda "ilk müslüman" peygamberlerden biri

olmak gerekir. Ancak ne var ki Muhammed, kendinden çok önce gönderildigini söyledigi

Ibrahim peygamberi "ilk müslüman peygamber" saymis ve Nûh'tan ziyâde özellikle

Ibrahim'i kendisine örnek ve rehber edinmek istemistir. Her ne kadar Ibrahim'i, Nûh'un

yolunda imis gibi göstermekle beraber, kendisini Ibrahim'in dinine yönelikmis gibi

göstermistir. Gösterirken de **Ibrahim**'in Yahudi ya da Hiristiyan ya da "putatapan" olmayip

"hanif bir müslim", ve hem de ilk "hanif müslim" oldugunu bildirmistir. Örnegin Imran

Sûre'sine koydugu âyet'ler söyle: "... *Ey Kitab ehli, Ibrahim hakkinda niçin*

tartisiyorsunuz...Ibrahim yahudi de, hiristiyan da degildi, ama hanif bir müslimdi. . ." (K. 3

Imran 65, 67); *"... Ibrahim'in dinine uyun. Hanif olarak... Ibrahim putataparladan degildi"*

(K. Imrân 95)

Burada geçen **"hanif"** deyiminin gerçek anlaminin ne oldugu pek bilinmez; bu deyim

üzerinde Islâm dinbilirleri, yüzyillar boyunca tartisma halindedirler. Fakat genel olarak bu

deyimin "dosdogru" ya da "Tanri'nin tek olduguna inanan, Tanri'ya kul olan, namaz kilan,

zekât veren, vs..." demek oldugu kabul edilir, ki aslinda "müslim kisi" anlamina gelir. Güyâ

Tanri, Muhammed'i Kur'ân ile birlikte göndermeden önce Yahudilere ve Hiristiyanlara

"hanif" olma yolunda buyruklar göndermis, Kitap'lar (Tevrat, Incil) vermis ve örnegin söyle

demistir: *"Kendilerine Kitap verilenler... birer hanîf olarak, dini yalnizca Tanri'ya özgü*

kilanlarin tutumuyla Tanri'ya kulluk etmek, namaz kilmak, zekât vermek yolunda buyruk

almislardi. Dosdogru din (düzen) de budur iste" (K. 98 Beyyine 5).

Daha baska bir deyimle Ibrahim, Yahudi ya da Hirisitiyan ya da putperest filan

degildir; o ilk müslümandir. Ve Tanri Ibrahim'i kendisine dost edinmis ve onun dinine

uyulmasini emretmis, söyle demistir: *"Iyilik yaparak kendini Tanri'ya veren ve hanîf olarak*

Ibrahim'in dinine uyan kimseden daha güzel dinli kim olabilir? Tanri Ibrahim'i dost

edinmisti" (K. Nisâ 125). Bununla da kalmamis, bir de Ibrahim'in dininde yüz çevirmenin

"kâfir"lik oldugunu bildirmistir (K. Bakara 130).

Yine Muhammed'in söylemesine göre Ibrahim'den sonra gelen bütün

"peygamberler", **"hanîf"** olarak Ibrahim'in milletine uyan kimseler olmuslardir. Böyle

olunmasini Tanri emretmis ve bu ayni Tanri, ayni emri Muhammed'e ve onun kavmine de

vermistir. Örnegin söyle demistir: *"Sonra (Ey Muhammed) '-Ibrahim'in milletine (dinine)*

hanîf olarak uy! Ibrahim putataparlardan degildi-' diye sana vahyettik" (K. Nahl 123); *"De*

ki: -'Kuskusuz, beni dogru yola iletti Tanri'm. Dosdogru olan dine, Ibrahim'in dinine. Hanîf

olarak.. . " (K. En'âm 161); " *(Ey Muhammed!) Öyleyse yüzünü (kendini) dine hanîf olarak*

yönelt. Bir yaratilis düzeni ki, Tanri insanlari onun üzerinde yaratmistir... Iste dosdogru

olan din (düzen) budur. Ne var ki insanlarin çogu bilmez" (K. 30 Rûm 30). Ayrica da

kendisine ortak kosulmamasini ve *"Allah'in hanîfleri olunmasini"* emretmistir (K. 22 Hac 30-

31).

Görülüyor ki Muhammed, ilk müslüman olarak Ibrahim'in gönderildigini, kendisinin

de, tipki diger "peygamberler" gibi, Ibrahim'in dinine yönelmekle emrolundugunu

bildirmekte.

Yine Muhammed'in bildirmesine göre **Ibrahim**, Kâ'be'nin temellerini yükseltmistir; ve

bu isi oglu **Ismail** ile birlikte yapmistir (K. 2, Bakara 127). Yaparken de :" *Rabbimiz! Ikimizi*

sana teslim olanlar kil, soyumuzdan da Sana teslim olanlardan bir ümmet yetistir" (K. 2

Bakara 128-129) diye yalvarmis ve bunun üzerine Tanri ona ***"Teslim ol"*** diye buyurmus

ve o da: " *Alemlerin Rabbina teslim oldum*" demis ve müslüman olmustur (K. 2 Bakara 129-

131). **"Islâmiyet"** sözcügünün "Tanri'ya teslim olma" anlamina gelmesi bundandir. Ve iste

Tanri, bu gayretlerinin karsiligi olarak Ibrahim'e vahiy'ler göndermis ve kullarini o'nun

dinine yöneltmistir (K. 2 Bakara 131).

Müslümanlikla emrolunduktan sonra Ibrahim, biraz önce dedigimiz gibi, bunu güyâ

ogullarina vasiyet etmis (K. Bakara 132-133), ve Tanri da bu vasiyet'i perçinlemek üzere

" *Kendini bilmezden baskasi Ibrahim'in dininden yüz çevirmez. And olsun ki dünyâ'da onu*

seçtik... " (K. Bakara 130) demistir.

Ibrahim'in ogullari olan **Ismail** ve **Ishak**, bu vasiyeti yerine getirmisler, ve her ikisi de

namaz kilan, zekât veren müslüman kisiler olmuslardir. Kur'ân'da, Meryem Sûre'sinde

Ismail hakkinda söyle yazili: "*... (Ismail) sözünde dogru bir kimseydi. Çevresinde*

bulunanlara namaz kilmalarini, zekat vermelerini emrederdi... " (K. 19 Meryem 54). Saffat

Sûre'sinde de Ibrahim'in diger oglu **Ishak** hakkinda söyle yazili: " *Dogrusu (Ibrahim)*

inanmis kullarimizdandi. Ona iyilerden olan Ishak'i peygamber olarak müjdeledik.

Kendisine Ishak'i mubarek kildik"(37 Saffat 111-113)

Izhak'in oglu **Ya'kub**, daha sonra **Israil** adini almis ve **Israilogullari**'nin babasi

olmustur; olduktan sonra Israil ogullarina: " *Ogul arim Allah dini size seçti, siz de ancak*

O'na teslim olmus olarak can verin" (K. Bakara 132-133) demis ve onlar da müslüman

olmuslardir.

Ve iste Muhammed, bu sekilde konusarak çevresindeki Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara,

esas itibariyle müslüman olduklarini yüzlerine vururdu. Onlar *"Hayir biz müslüman degiliz,*

Yahudiyiz, ya da Hiristiyaniz" dediklerinde de yalan söylediklerini söyler ve Tanri'dan daha

iyi bilmelerinin mümkün olmadigini anlatmak üzere Tanri'yi söyle konusuyormus gibi

gösterirdi: "(*Ey Muhammed onlara)...-'Yoksa Ibrahim, Ismail, Ishak, Ya'kub ve torunlarinin*

Yahudi veya Hiristiyan olduklarini mi söylüyorsunuz. Siz mi yoksa Allah mi daha iyi bilir-'

de..." (2 Bakara 140).

Bununla da yetinmemis ve fakat, Kur'ân'in orasina burasina serpistirdigi âyet'lerle,

gelmis geçmis diger peygamberlerin de müslüman olduklarini savunmustur. Örnegin Yusuf

Sûre'sinde **Yusuf** peygamber'in: "*... Atalarim Ibrahim, Ishak ve Ya'kub'un dinine uydum"* (K.

12 Yusuf 37) diyerek müslüman oldugunu ortaya vurdugu görülür.

Meryem Sûre'sinde **Idris**'in " *Dosdogru bir peygamber"* oldugu anlatilmistir: " *Ey*

Muhammed! Kitab'da Idris'e dair söylediklerimizi de an, çünkü o dosdogru bir

peygamberdi" (19 Meryem 56; Ayrica bk. 21 Enbiya 85)

Elyesa'nin da müslüman dininden olduguna ve müslüman oldugu için Muhammed'in

onu (tipki **Idris** için oldugu gibi) anmasi gerektigine dair âyet'ler vardir: " *Ey Muhammed...*

Elyesa'yi da an. Hepsi de iyilerdendir"(K. 38 Sad 48)

Bakara ve Yunus Sûre'lerinde **Musa**'nin müslümanlikla emrolundugu ve kendisine

" *Hakki bâtil'dan ayiran Kitab* " verildigi yazilidir. Ayni seyin kardesi **Hârun** için yapildigi

açiklanmistir (K. Bakara 53; Yunus 75).

Neml Sûre'sinde **Davud**'a müslümanlik verildigi ve Tanri'nin onu, *"Mü'min kullarinin*

çogundan üstün kildigi" anlatilmistir (K. 27 Neml 15)

Yine ayni Sûre'de **Süleyman** "peygamber"in de, tipki Davud gibi, müslümanlikla

emrolundugu, kendisine verilen "ilim" (din) nedeniyle: *"...Bizi, mümin kilan Allah'a hamd*

olsun" diye duâ ettigi yazilidir (K. 27 Neml 15; Enbiya 79), Üstelik Süleyman, kus dili'ni ve

ayrica karincalarin konustuklari dili bilen bir müslüman peygamberdir (K. Neml 16-22). Ve

Kur'ân'da anlatilanlara göre Süleyman "peygamber", **Sebe Melikesi Belkis** denen ve

inkarci bir kavmin hükümdari olan bir kadini, müslüman yapmistir: hem de zor kullanarak

degil, fakat Tanri'nin kendisine bilgi verdigini ve bu nedenle müslüman oldugunu söyliyerek

ve ihtisamini göstererek (K. 27, Neml 15-44, 43-44). Bu vesile ile sunu hatirlatmadan

geçemeyecegiz ki, Süleyman, yukardaki sekilde ve hiç kiliç kullanmadan insanlari (hiç

degilse Sebe Melikesi'ni) müslüman yapabilirken, Muhammed, pek küçük bir azinlik hariç,

insanlari iknâ usûl eriyle müslüman yapmis degildir; sadece korkutma usül'leriyle,

genellikle vurusmali savaslar, ya da savaslardan elde edilen ganimet'lerin dagitimi ya da

cennet va'dleri yolu ile Islâm'a sokmustur. En yakinlarini, örnegin kendisini bir baba gibi

yetistiren amucasi **Ebû Talib**'i bile müslüman olmaga iknâ edememistir.

Muhammed'in söylemesine göre **Meryem oglu Isa** da müslüman "peygamber"

olarak, ve müslümanligi yaymak üzere gönderilmistir. Anasi **Meryem,** esasen

müslümanlikla emrolunmuslardandir. Nitekim **Al-i Imrân** sûresi'nde, Tanri'nin Meryem'i

seçip dünyalarin kadinlarinin üstünde kildigi, kendisine boyun egip secde etmesini

emrettigi bildiriliyor (K. Al-i Imrân 42-46). Meryem sûresi'nde Tanri'nin Muhammed'e: *"Ey*

Muhammed! Kitab'da, Meryem'i de an.." (K. Meryem 16) dedigi yazili.

Kur'ân'in bir çok yerinde, **Meryem**'e Tanri'nin ruhundan üfürdügü, ve Meryem'in de

Tanri'ya boyun egdigi, O'nun sözlerini ve kitaplarini tasdik ettigi belirtiliyor. Örnegin Nisâ

Sûre'sinde: ". *..Meryem oglu Isa Mesih, Allah'in peygamberi, Meryem'e ulastirdigi kelimesi*

ve kendinden bir ruh'tur" (K. 4 Nisa 171) diye yazilidir. Ayni dogrultuda olmak üzere Enbiyâ

sûresi'nde Tanri'nin: *"Mahrem yerini koruyan Meryem'e rûhumuzdan üflemis, onu ve*

oglunu, âlemler için bir mûcize kilmistik. Dogrusu müslumanlik, bir tek din olarak sizin

dininizdir, ve Ben de Rabbinizim, artik Bana kulluk edin" (K. 21 Enbiyâ 91-92) seklinde

konustugu yazilidir..

Yine Muhammed'in söylemesine göre Tanri **Isa**'ya belgeler vermis, onu **"Ruhül-**

Kudüs" le pekistirmistir (K. Bakara 87, 253) ve Isa, daha besikte iken: *"Ben. Süphesiz*

Allah'in kuluyum. Bana kitap verdi ve beni Peygamber yapti. Nerede olursa olayim beni

mubarek kildi. Yasadigim müddetçe namaz kilmami ve zekât vermemi ve anneme iyi

davranmami emretti... " (K Meryem 29-33) diye konusmustur. Öte yandan Isâ'nin

yardimcilari, yâni "Havari'ler" dahi müslümandirlar, çünkü Kur'ân'da Isa'nin: *"...Tanri'ya*

yönelik olarak benim yardimcilarim kimlerdir?" seklindeki sorusuna Havari'lerin: *"Biz*

Tanri'ya inandik. Tanik ol ki, Biz müslümanlariz" (Al-i Imrân, 52) diye yanit verdikleri

yazilidir. Yine Kur'ân'da Tanri'nin, Havari'lere hitaben: *"... -'Bana ve peygamberime (Isâ'ya)*

inanin!-' diye bildirmistim" dedigi, ve onlarin da: *"Inandik, bizim Müslüman oldugumuza*

sahid ol!" diye karsilik verdikleri yazilidir (K. M^gaide sûresi, âyet: 111-113).

Bu listeyi genisletmek mümkün. Fakat söylemek istedigimiz sudur ki Muhammed,

kendisinden önceki bütün peygamberlerin müslümanlikla emrolunup Islâmi esaslari içeren

kitaplar'la gönderildiklerini, Yahudilere ve Hiristiyanlara müslüman dininin verilmis

oldugunu bildirmistir; ve Kur'ân'i bunun böyle oldugunu kanitlayan âyetlerle doldurmustur.

Bu itibarla Yahudilerin ve Hiristiyanlarin, müslüman olmayip Yahudi dininden, ya da

Hiristiyan dininden olduklarini söylemek Kur'ân'i inkâr etmek, Tanri'ya meydan okumak

olur. Nitekim Muhammed, biraz önce belirttigimiz gibi, Ishak'in, Ya'kub'un (Israil'in) ve

torunlarinin (yâni Israilogullari'nin) müslüman olmadiklarini söyleyenleri yalanlar ve: " *Siz*

mi, yoksa Allah mi daha iyi bilir?" diye azaralrdi (K. 2 Bakara 140).

Yine Kur'ân'da yazilanlara göre Tanri, Muhammed'i, **Ibrahim**'in dinine yöneltmis ve:

" *Ey Muhammed! Sana...-'Ibrahim'in dinine uy-' diye vahyettik* " (K. 16 Nahl 123) demistir

(K. 19); derken de istemistir ki o, kendi ümmeti olan Arap'lari, Ibrahim'in dinine yöneltsin:

"Ey Muhammed! De ki -'Allah dogru söyledi, dogruya meyleden Ibrahim'in dinine uyun-'..."

(K. 3 Imran 95). Bu emir üzerine de Muhammed: *"... Süphesiz Rabbim beni, dogruya*

yönelen ... Ibrahim'in dînine iletmistir" (K. En'âm 161) diye konusmustur.

Dikkat edilecek olursa Muhammed, bu sözleriyle kendisini Tanri tarafindan Ibrahim'in

dinine yöneltilmis gibi göstermis, kendisi gibi diger "peygamber"leri de ayni kökte

birlestirmistir. Bunu yaparken Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara gönderildigini söyledigi

peygamber'lere sayginlik içerisinde bulunmustur. Birazdan belirtecegimiz gibi bunun

nedeni, Islâm'dan baska din olmadigini anlatmak ve Yahudileri ve Hiristiyanlari

"müslümanlik" kisvesi altinda kendisine baglamaktir.

I) Muhammed'in Tevrat'a ve Incil'e, ve daha önce gönderilmis "Peygamber"lere

karsi saygili imis gibi görünme siyâseti:

Yukarda degindigimiz ve birazdan yine deginecegimiz gibi, Kur'ân ve Hadîs

hükümleri arasinda Islâm'i, Yahudi ve Hiristiyan dinlerine ve bu dinlerin peygamberlerine

ve Kitab'larina karsi hosgörülü ve saygili imis gibi gösterenleri vardir. Ancak ne var ki bu

hükümler, Muhammed'in, baska dinlere ve farkli inançtakilere karsi hosgörülü olmasindan

degil ve fakat Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari kazanmak ve kendisini onlara Peygamber olarak

kabul ettirmek maksadiyle uyguladigi taviz siyasetinin sonucu olmak üzere konmustur; bu

siyasetin basarisiz kalmasi nedeniyle, daha sonra, yine onun tarafindan geçersiz

kilinmistir.

Ve iste Islâm'i, sanki baska dinlere karsi hosgörülü imis gibi göstermege çalisanlar,

bu yukarda degindigimiz hükümlere sarilirlar. Fakat sarilirken bu hükümlerin neden dolayi

konmus oldugunu, gerçek anlaminin ne oldugunu ve ne sekilde geçersiz sayilmak

gerektigini bilmezler; bilseler de bilmez görünürler.

Bu hükümler arasinda Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin, Tanri'ya ve ahiret gününe

inanmak sartiyle, tipki Müslümanlar gibi, Tanri katinda mükafatlandirilacaklarina dair

olanlari vardir ki bunlardan biri söyle: " *Inananlar, Yahudi olanlar, Hiristiyanlar ve*

Sâbiî'lerden Allah'a ve âhiret gününe inanip yararli is yapanlarin ecirleri Rablerinin

katindadir. Onlar için artik korku yoktur. Onlar üzülmeyeceklerdir..." (K. Bakara 62; ve

Mâide 69)

Yine bunun gibi Tanri'nin, Yahudilere ve Hiristiyanlara itibar ettigine, ve onlara kendi

içlerinden peygamberler seçip, kendi dillerinde Kitab'lar gönderdigine dair hükümler vardir.

Örnegin A'raf sûresi'nde Tanri'nin Musa'yi, "peygamber" olarak seçtigine dâir su var: *"Ey*

Mûsâ, verdiklerimle ve sözümle seni insanlar arasindan seçtim..." (K. A'raf 144). Ayrica da

Yahudilerle ilgili olarak Tanri'nin güyâ su sekilde konustugu yazili:

" *Ey Israilogullari! Size verdigim nimet ve ve sizi dünyalardan üstün tuttugumu*

hatirlayin" (K. 2 Bakara 122)

" *Biz Israilogul arina Kitab, hüküm ve peygamberlik verdik...Onlari dünyalara üstün*

kildik..." (K. Bakara Sûresi, âyet: 47; ve ayrica bk. Casiye Sûresi, âyet: 16)

". *..Israilogullarindan söz aldik, onlara peygamberler gönderdik...* "(K. 5 Mâide 70)

Hiristiyanlarla ilgili olarak'da suna benzer âyet'ler bulunur: " *...'Biz Hiristiyaniz'*

diyenlerden de söz almistik" (K. Mâide 14)

Yine bunun gibi Tanri'nin, Muhammed'ten önce Yahudilere ve Hiristiyanlara

gönderdigi peygamberlere de vahy'edip, onlar araciligiyle Kitab'lar verdigine dâir âyet'ler

vardir. Örnegin Ibrahim'in, kendi kavmini uyarmak üzere gönderildigine dair olan bir

âyet'de söyle yazili: ". *..Ibrahim'i de gönderdik. Milletine -'Allah'a kulluk edin, O'ndan*

sakinin...' dedi" (K. 29 Ankebut 16). Hadid sûresi'nde su var: ". *..Ibrahim'i Biz*

gönderdik...Soyundan gelenlere Peygamberlik ve Kitab verdik.. ." (K. 57 Hadid 26).

Öte yandan **Tevrat'** in ve **Incil'** in *"Yol gösterici"* ve *"Nûrlandirici"* nitelikte "Kutsal

Kitab"lar olduguna dâir hükümler var. Örnegin Bakara sûresi'nde söyle yazili: "*.. . Musa'ya,*

*hakki bâtil'dan ayiran **Kitab**'i vermistik"* (K. Bakara 53) (20). Mâide Sûre'sinde söyle

yazilidir: " *Dogrusu Biz yol gösterici ve nûrlandirici olarak **Tevrat**'i indirdik...*

(Peygamberleri) Yahudi olanlara onunla... hükmederlerdi" (K. 5:44).

En'âm sûresi'nde de **Tevrat**'in, insanlara bir "nûr ve hidâyet" olmak üzere Musa'ya

indirildigi yazilidir (K. En'âm 91).

Incil'in de *"hidayet* (dogru yol gösterici), *isik* (verici) *ve kendinden önce gelmis olan*

Tevrat'i onaylayici" kitap oldugu (K. Mâide 46) belirtilmistir. Nisâ sûresi'nde **"Zebûr"** un

Davud'a verildigi anlatiliyor: " *Nûh'a...Ibrahim'e, Ismail'e, Ishak'a, Ya'kub'a, torunlarina,*

Isa'ya, Eyyub'a, Yunus'a, Harun'a ve Süleyman'a vahyettigimiz gibi, ey Muhammed sana

da vahyettik. Davud'a da zebûr verdik" (K. 4 Nisâ 163)

Hiristiyanlarla ilgili örnekler arasinda, Tanri'nin güyâ **Isa** hakkinda : " *(Isa'yi) insanlar*

için bir mucize ve katimizdan da bir rahmet kilacagiz" (K. 19 Meryem 21) seklinde

konustugunu ve onu, daha anasinin (Meryem'in) karninda iken serefli kildigini belirten

âyet'ler var. Ayrica da Meryem'i yüceltir görünen hükümler bulunmakta. Örnegin Nisâ

Sûresi'nde: ".. .*Meryemoglu Isa Mesih, Allah'in Peygamberi, Meryem'e ulastirdigi kelimesi*

ve kendinden bir ruh'tur" (K. 4 Nisâ 171) diye yazili.

Yine Kur'ân'da, Muhammed'in, diger peygamberlerle kardes olduguna ve bu nedenle

onlari yücelterek anmasi gerektigine dair hükümler yer almistir, ki bunlardan **Ibrahim**'le

ilgili bir örnek söyle:" *Ey Muhammed!, Kitab'da Ibrahim'e dair anlattiklarimizi da an; o*

süphesiz dosdogru bir peygamberdi" (K. 19 Meryem 41). Bunun gibi ayrica " *Ey*

Muhammed! Musa'yi da an", ya da: " *Ey Muhammed Ismail'i de an*", ya da: " *Ey*

Muhammed Ishak'i da an", ya da: "Ey *Muhammed Isa'yi da an*" seklinde âyet'ler var.

Bu dogrultuda olmak üzere, ayrica da Muhammed'in, kur'ân olmayarak söyledikleri

(yâni hadîs'ler) var. Ebû Hüreyre'nin rivayetine dayali bir hadîs'e göre Muhammed, kendisi

de dahil olmak üzere gelmis geçmis bütün paygamberlerin " *Analari ayri, babalari bir*

evlad'lar" olup ayni dine (yâni Islâm'a) mensup bulunduklarini bildirmis ve bu vesile ile

Isa'ya çok yakin oldugunu belirtmistir. Örnegin bir hadîs'inde: " *Ben Meryem oglu Isa'ya,*

dünya ve âhirette nas'in en yakiniyim. Esasen peygamberler baba bir kardestirler, analari

ayridir. .." demis, bir baska vesile ile de Ibrahim'i, kendi babasi olarak tanimlamistir.

Bu örnekleri çogaltmak mümkün. Fakat söylemek istedigimiz sudur ki Islâm'in diger

dindekilere karsi kardeslik duygulariyle dolu oldugunu, ve diger dinlerin peygamberlerini

"ulu" saydigini, ve bu itibarla hosgörü dini oldugunu iddia edenler bu yukardaki hükümleri

ve benzerlerini örnek olarak verirler. Oysa ki aslinda bu hükümler bu maksatla konmus

degildir. Sadece Muhammed'in, kendisini Yahudilere ve Hiristiyanlara peygamber olarak

kabul ettirebilmek maksadiyle koymus oldugu seylerdir. Yahudilerin ve Hiristiyanlarin

peygamberlerini yüceltir görünürken, onlari farkli dinlerin peygamberleri olarak degil ve

fakat **"Müslüman Peygamberler"** olarak göstermistir. Kendisini de bu peygamberlerin en

sonuncusu, ve en üstünü olarak tanitmistir; bu yoldan kendisini Yahudilee ve Hiristiyanlara

"Peygamber" olarak kabul ettirebilecegini hesaplamistir. Yine ayni sekilde **Tevrat**'i ve

Incil'i, " *nurlandirici"* ya da " *yol gösterici*" Kitab'lar seklinde "Kutsal" sayip yüceltirken, bunlari farkli dinlerin kitaplari olarak degil ve fakat Kur'ân'in daha önce gönderilmis sekli

olarak göstermistir. Böylece Yahudileri ve Hiristiyanlari Kur'ân'a inandiracagini sanmistir.

II) Kur'ân'in, Islâm'dan gayri din ve inançlarla ilgili hükümleri arasindaki

çeliskiler !

Islâm'dan gayri dinlerle ve bu din'lerin kitaplariyle ilgili olmak üzere Kur'ân'da yer

almis olan âyet'ler, hem birbirleriyle çelisir sekilde siralanmistir ve hem de

anlasilmazliklarla doludur. Örnegin Yahudileri ve Hiristiyanlari (ve Sabiî'leri), kendi inançlari

nedeniyle öven, fakat ayrica da yeren âyetler vardir. Yine bunun gibi **Tevrat**'i ve **Incil**'i

"nurlandirici" ve *"yol gösterici"* gibi gösteren ve Yahudilerin ve Hiristiyanlarin, kendilerine

verilen bu kitaplara göre davranmalarini öngören hükümler yaninda, bu kitaplarin onlar

tarafindan tahrif edildigini, ve bu nedenle **Kur'ân**'a uymalarini emreden hükümler vardir.

Söyleki:

Bakara Sûre'sinde, Yahudi'lerden ve Hiristiyanlardan *"Tanri'ya ve âhiret gününe*

inanan, ve yararli is yapanlarin" , Tanri katinda mükafatlandirilacaklari yazilidir; söyle der:

" *Süphesiz, Inananlar, Yahudi olanlar, Hiristiyanlar ve Sâbiî'lerden Allah'a ve âhiret gününe*

inanip yararli is yapanlarin ecirleri Rablerinin katindadir. Onlar için artik korku yoktur. Onlar

üzülmeyeceklerdir" (K. Bakara 62; Mâide 5)

Dikkat edilecegi gibi burada hem **"inananlar"** dan, hem de **"Yahudi"** ve **"Hiristiyan"**

olanlardan ve **Sâbiî**'lerden söz edilmekte, ve hani sanki hangi din'den olursa olsun her

insan'in, "Allah'a ve âhiret gününe inanmak sartiyle", Tanri mükâfatlarina erisecekleri

bildirilmektedir.

Ancak ne var ki **Imrân** Sûre'sinde, Yahudiligin ve Hiristiyanligin gerçek din olmadigini,

ve Yahudilerin ve Hiristiyanlarin "Cehennem"lik sayildiklarini açiklayan bir hüküm var ki

söyle: "*... Kim Islâmiyetten baska bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir; o âhirette*

ziyana ugrayanlardandir" (K. 3 Imrân 85); " *Kim Islâmiyetten baska bir dine yönelirse*

sapiklardandir" (K. Imran 83,85)

Öte yandan Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar sadece sapiklikla ve sadece gelecek

dünyalarin cehennem atesleriyle tehdit olunmazlar, fakat ayni zamanda bu yeryüzü

cezalarina da layik sayilirlar. Zira Tanri onlara karsi savas açilmasini, ve eger müslümanligi

kabul etmezlerse kafa parasi vermege zorlanmalarini, ve vermeyecek olurlarsa

bogazlanmalarini emretmistir (K. 9 Tevbe 29).

Görülüyor ki ortada bir celiski var! Bu çeliskiyi gidermek icin bir takim dolambaçli

yollara basvurulur. Örnegin denir ki Yahudilerin ve Hiristiyanlarin Tanri mükâfatlarina

mazhar olacaklarina dair olan hükümler (örnegin Bakara 62), kendilerine ters düsen diger

hükümlerle (örnegin, Imran 83, 85) ortadan kaldirilmistir. Bir baska çözüm de sudur: denir

ki Yahudi'lerin ve Hiristiyanlarin Cennet'e gidebileceklerini öngören âyet'ler kaldirilmamistir;

fakat bunlardan anlasilmak gereken sey, Cennet'e girebilmenin müslüman olma sartina

bagli bulundugudur. Yâni ister Yahudi, ister Hiristiyan ve isterse Sabiî olsun, her insan,

kendi "sapik" dinini terkedip müslüman olmakla Cennet'e girme hakkini kazanabilecektir.

Konumuzla ilgili olarak Kur'ân'daki diger bir çeliski, Yahudileri ve Hiristiyanlari hem

yücelten ve hem de küçülten âyetlerle kendisini belli eder. Örnegin Bakara Sûre'sinde: " *Ey*

Israilogullari! Size verdigim nîmeti ve sizi dünyalardan üstün tuttugumu hatirlayin" (2: 122)

diye yazilidir. Mâide Sûre'sinde de: " *Israilogullarindan söz aldik, onlara peygamberler*

gönderdik" (K. Mâide 70). Hiristiyanlar hakkinda da söyle yazilidir: " *Biz hiristiyaniz*

diyenlerden de söz almistik" (K. Mâide 14)

Fakat buna karsilik Tanri'nin Yahudilere ve Hiristiyanlara lânet savuran sözleri de

vardir: " *Ey inananlar! Allah'in gazabina ugramis milleti dost edinmeyin* " (K. 60 Mümtahine

13) " *Ey inananlar, Yahudilerle Nasranî'leri dost edinmeyin* "(K. 5 Maide 51)

Bir baska çeliski, **Tevrat** ve **Incil** konusundadir. Her ümmete kendi dilinde Kitab

verdigini söyleyen ve örnegin: " *Kendilerine apaçik anlatabilsin diye , her peygamberi kendi*

milletinin diliyle gönderdik" (K. 14 Ibrahim 4) diyen Tanri, Yahudilere **Tevrat**'a uymalarini,

Hiristiyanlara da **Incil**'e göre hareket etmelerini emreder. Örnegin Maide Sûre'sinde söyle

yazilidir: *"Içinde Allah'in hükmü bulunan Tevrat yanlarinda oldugu halde nasil seni hakem*

kiliyorlar da sonra, bunun arkasindan yüz çeviriyorlar... Dogrusu Biz yol gösterici olarak

Tevrat'i indirdik... Peygamberler, Yahudi olanlara onunla hükmedelerdi... Kim Allah'in

indirdigi ile hükmetmezse iste onlar kâfirlerin ta kendileridir " (K. 5 Maide 43-44).

" *Incil sahipleri, Allah'in onda indirdikleri ile hükmetsinler*" (K. Mâide 47).

Daha baska bir deyimle Tanri gûyâ, **Tevrat**'i ve **Incil**'i, Islâmî esaslari kapsar sekilde

göndermistir, ve bu nedenle Yahudilere ve Hiristiyanlara, kendilerine gönderilen bu kitaplar

geregince is görmelerini emretmektedir.

Ancak ne var ki bu ayni Tanri, hani sanki bu söylediklerini geçersiz bilircesine,

Yahudilere ve Hiristiyanlara, sadece Kur'an'a uymalarini emreder; örnegin söyle der: " *Ey*

Israilogullari...elinizde bulunan Tevrat'i tey'id ederek indirdigim Kur'ân'a inanin (uyun)...

" (K. 2 Bakara 40, 41, 91; Ayrica bk. 11 Hûd 17 vs)

Yani, Muhammed'in söylemesine göre Tanri, hem bir yandan: "... *Biz yol gösterici*

olarak Tevrat'i indirdik... Kim Allah'in indirdigi ile hükmetmezse iste onlar kâfirlerin ta

kendileridir" seklinde konusmakta, ve hem de bu konustugunu geçersiz kilarcasina:

" *Tevrat'i tey'id ederek indirdigim Kur'ân'a uyun...* " (K. Bakara 40, Hûd 17) diye

eklemektedir. Hem bir yandan: " *Incil sahipleri, Allah'in onda indirdikleri ile hükmetsinler*"

(K. Mâide 47) diye bildirmekte ve hem de Incil sahiplerine Kur'ân'a uymalarini söylemekte!

Çünkü güyâ Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar, kendilerine verilen kitaplari degistirmisler "tahrif"

etmislerdir (K. Bakara 75-79, 85-86; Mâide 13-41. vs...).

Pek güzel ama eger Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar, kendilerine verilmis olan kitaplari

tahrif ettiler ise, onlara: "Size verdigim kitaplarla, Tevrat ve Incil ile, amel edin" demenin

anlami olur mu?

III) Yukardaki çelismelerin nedeni:

Yukardaki açiklamadan anlasilacagi üzere Muhammed, Yahudiligin, Hiristiyanligin ve

Sâbiî'ligin, hattâ "putperestligin" dahi ayri birer din oldugunu gösterir âyet'ler koyarken,

örnegin *"Sizin dininiz size, benim dinim bana"* (K. Kâfirûn Sûresi, âyet 6), seklinde

konusurken, bunlara ters düser nitelikte âyet'ler koymaktan da geri kalmamis, örnegin

Islâm'dan baska **gerçek** din diye bir sey olmadigini söylemistir. (Örnegin: Imrân Sûresi ,

âyet: 19, 83, 85).

Yine bunun gibi, bir yandan "Tevrat'in ve "Incil"in, Yahudilere ve Hiristiyanlara

"hidâyet" (yol gösterici) ve *"isik"* olmak üzere gönderildigini ve kendi kitaplarina göre hareket etmelerini söylerken, diger yandan de bu kitaplarin onlar tarafindan tahrif edildigini

ve bu nedenle Kur'ân'a uymalari gerektigini bildirmistir.

Kuskusuz ki bütün bunlar birbirleriyle çelisen seylerdir. Bu çeliskilerin nedenlerini

kisaca özetleyelim:

Daha önce belirttigimiz gibi Muhammed, kendisini Peygamber olarak ilân ettigi

zamanlar, Islâm'dan gayri inançta olanlari **"Ehl-i Kitâb"** ve **"Ehl-i Sirk"** diye iki grupta

toplamistir. **"Ehl-i Kitab",** kendilerine daha önce Tanri tarafindan Kitab (örnegin Tevrat,

Incil) verilmis olanlardir ki Yahudileri, Hiristiyanlari ve Sabii'leri kapsar. **"Ehl-i Sirk"** ise

puta (Ilah'lara) tapanlar yani Tanri'ya es kosanlardir, ki Kur'ân'da "Müsrikler" diye geçer ve

genellikle Islâm'a girmeyen Arap'lara atiftir. Daha henüz güçlenmedigi ve kendisini sadece

Arap kavmine gönderilmis bir Peygamber olarak gördügü dönemde Muhammed, **Ehl-i**

Kitab' in kendilerine özgü din'e sahibi olduklarini benimser görünmüs, örnegin söyle

demistir: *"Süphesiz, inananlar, Yahudiler, Hiristiyanlar ve Sabilerden Allah'a ve âhiret*

gününe inanip yararli is yapanlarin ecirleri Rablerinin katindadir. Onlar için artik korku

yoktur" (K. 2 Bakara 62)

Biraz yukarda dedigimiz gibi, sadece "Ehl-i Kitab'in" degil ve fakat "müsrikler"'in (puta

tapanlarin) dahi, kendilerine özgü dinleri ve inançlari oldugunu kabul edercesine: " *Sizin*

dininiz size, benim dinim bana" (K. Kâfirûn 6) diye konusmustur

Ancak ne var ki güçlenmege baslayinca ve kendisini Arap'lardan gayri kavimlere,

özellikle Yahudilere ve Hiristiyanlara peygamber olarak kabul ettirme hevesine kapilinca is

degismistir. Bu andan itibaren Islâm'dan baska gerçek din olmadigi fikrini islemege

girismis ve örnegin Kur'ân'a: " *Tanri katinda tek gerçek din Islâmiyet'tir"* (3 Imrân 19) ,

". *..Kim Islâmiyetten baska bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir* ... " (3 Imrân 85),

" *Allah'in dininden baska din mi arzu ediyorlar? Oysa gökte ve yerde kim varsa, ister*

istemez O'na dönecektir" (K. Imrân 83) seklinde âyetler yerlestirmistir.

Bunu yaparken, Yahudilere ve Hiristiyanlara daha önce gönderilmis olan

peygamberlerin hep müslüman olduklarini, onlar araciligiyle indirilen kitaplarin (Tevrat ve

Incil), hep müslümanligin temel esaslarini kapsadigini söylemistir. Daha baska bir deyimle

Yahudiligin ve Hiristiyanligin "gerçek" din olmadigini, ve Tanri dini olarak islâm'dan baska

din bulunmadigini bildirmis, bu itibarla kendisinin onlar tarafindan peygamber olarak, ve

Kur'ân'in da temel kitab olarak taninmasini istemistir. Ancak ne var ki onlari ikna

edememis, edemeyince de düsmanlik ve saldiri siyâsetine yönelmistir. Bu maksatla

Kur'ân'a soktugu âyetler arasinda: " *Ey Müslümanlar, Yahudileri ve Hiristiyanlari dost*

olarak benimsemeyin; onlar birbirlerinin dostudur. Sizden kim onlara dost olursa, o da

onlardandir..." (K. Mâide 51)"... *Allah onlari (Yahudilerle Hiristiyanlari) yok etsin...* " (K.Tevbe

30), " *Kitap verilenlerden (Yahudiler-Hiristiyanlar)...(Islâm'i) din edinmeyenlerle, boyunlarini*

büküp kendi elleriyle cizye (Kafa parasi) verene kadar savasin. .." (K. 9 tevbe 29), "... *Yalniz*

Allah'in dini (Islâmiyet) kalana kadar onlarla savasin..." (K. 2 Bakara 193) seklinde olanlari

vardir.

Yasaminin Medîne'deki son sekiz-on yillik dönemi boyunca, bir yandan Islâm'dan

baska gerçek din bulunmadigini ve baska dine yönelenlerin sapik sayilacaklarini

söylerken, diger yandan onlara (ve özellikle Yahudilere) karsi savaslara girismis, onlarin

köklerini kazimak istemistir.

Özetlemek gerekirse denilebilir ki baska dinlere karsi tutumu itibariyle Muhammed'in

peygamberlik öyküsünün üç farkli safhasi vardir:

1) Ilk baslarda kendisini sadece Arap'lara gönderilmis peygamber olarak ilân eder.

Ederken de diger ümmed'lere kendi içlerinden peygamberler, kendi dillerinden Kutsal

Kitaplar (Tevrat, Incil gibi) verildigini söyler. Henüz güçsüz oldugu için gerek müsriklere

(Puta tapan Arap'lara) ve gerek (Yahudilere ve Hiristiyanlara) karsi, nispeten yumusak bir

siyaset izler;

2) Ikinci safha'da kendisini sadece Arap'larin degil fakat ayni zamanda diger

Ümmet'lerin (özellikle Yahudilerin ve Hiristiyanlarin) peygamberi olarak göstermege çalisir.

Islâm'dan baska gerçek bir din olmadigini (Bkz. 21 Enbiyâ 92), bütün insanlara bu dinin

verildigini ve fakat buna ragmen insanlarin bölüklere ayrildiklarini (K. 21 Enbiyâ 93),

Kur'ân'in, Tevrat ve Incil'i "tasdik" eden son kitab oldugunu ve Yahudilerin, Hiristiyan'larin

Kur'ân'a uymalari ve müslüman olmalari gerektigini anlatir. Bu arada Tanri'ya es

kosanlara (yâni putperestlere ki "müsrik" diye tanimlanmislardir) karsi yok etme siyâsetine

girisir; onlari "müslümanlik" ile "ölüm" siklarindan birini seçme zorunlugu karsisinda birakir

3) Ve nihâyet üçüncü safhada, Islâm'dan gayri dine ve inanca yönelik olanlari "sapik"

sayip onlara karsi ölüm ve dehset siyasetine yönelir. Asagidaki bölümlerde bu hususlar ele

alinmistir.

Örnegin Saffat sûresi'nde söyle yazili: *"Dogrusu (Nûh) bizim inanmis kullarimizdandi... Ibrahim de süphesiz*

O'nun yolunda olanlardandi..." (K. 37, Saffat, 81, 83)

Bu konuda **Tevrat**'in **Tekvin** (Bap 32: 28) adli kitabina bakiniz .

Bu konudaki hadîs'ler için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt XI, sh. 103, Hadîs no. 1702).

Hadîs'ler için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt IX, sh. 179 ve d.)

Bu konuda bkz**. Sahih-i Buharî Muhtasari..** . (Cilt XII, sh. 25)

Bu âyet'i: *"Sizin putlariniz size, benim Tek Tanri inancim bana"* seklinde yorumlayanlar vardir. Fakat esas

itibariyle Muhammed'in söyledigi sey: *"Sizin olsun dininiz; sizin yaptiklarinizin bütün mesuliyeti, hesabi,*

cezasi, vebâli sirf size aittir; ben ondan tamamen beriyim..." seklindedir. Bu açiklama için Elmalili Hamdi

Yazir'in Kur'ân çevirisine bakiniz (Kâfirûn sûresi, 1-6)

ISLAM SERIATI'NIN DIGER DINLERE KARSI HOSGÖRÜLÜ IMIS

GIBI GÖRÜNMESININ NEDENLERI

Islâm'i, baska din ve inançtakilere karsi hosgörülü ve saygili imis gibi gösteren

hükümlerin konus nedenlerini ve geçersizligini anlayabilmek için Muhammed'in henüz

güçlü bulunmadigi döneme kisaca göz atmamiz gerekir.

I) Ilk baslarda Muhammed kendisini, sadece Arap'lara gönderilen ve

"Müslümanlikla ilk emrolunan" Peygamber olarak tanimlar.

Islâm kaynaklarinin bildirdigine göre Muhammed, yirmi bes yasina gelipte varlikli bir

kadin olan **Hatice** ile evlenene kadar parasiz pulsuz, ömrünü çobanlikla geçiren, hiç

kimsenin önem ve deger vermedigi bir kimseydi. Kirk yasina gelinceye kadar bu

önemsizlik içerisinde kalmis ve sonra "peygamberligini" ilân etmistir. Her ne kadar Islâm

kaynaklari onun, daha henüz 9 yasinda iken, amucasi **Ebû Talib** ile birlikte is

seyahatlerine çiktigini, alis veris için Kureys ticaret kervaniyla Sam'a gittigini, ve bir

defasinda Sam topraginda **Busra** denen bir yerdeki manastirda yasayan **Bahira** adindaki

bir hiristiyan rahip tarafindan peygamber olacaginin haber verildigini söylerlerse de, bütün

bunlari abartma seyler olarak kabul etmek gerekir. Çünkü bu hikâye, 9 yasinda iken

peygamber olacagi Tanri tarafindan bildirilen Muhammed'in peygamberliginin neden dolayi

kirk ya da kirk üç yasina varincaya kadar geciktirildigini, ve bütün bu süre boyunca neden

dolayi put'lara tapar oldugunu, ya da Arap ümmeti'nin putperestlik içerisinde birakildigini

açiklamaga yetmez.

Öte yandan **Hatice** ile evlendigi tarihe gelinceye kadar Muhammed'in, ne Yahudilik

ve Hiristiyanlik, ve ne de bu dinlerin peygamberleri hakkinda pek bilgisi olmadigi

anlasilmaktadir. Bütün bildigi sey onlarin, Arap'lardan farkli sekilde ibâdet ettikleri ve farkli

geleneklere sahip bulunduklari idi. Hatirlatalim ki o dönemlerde Mekke'de bir miktar

Yahudi ve Hiristiyan yasamakta idi. Hiristiyanlik ve Yahudilik hakkindaki ilk bilgilere

Muhammed, Hatice'nin hizmetine girdikten ve onun kervanlarini Suriye'ye götürmege

basladiktan sonra ulasmistir.

Esasen Hatice'nin âilesi ve yakinlari içerisinde Hiristiyan dinine mensup olan kimseler

vardi. Bunlardan biri Hatice'nin "Ammizadesi" (Amuca oglu) diye bilinen **Veraka bin**

Nevfel adinda biri idi. Incil'i ve Tevrat'i çok iyi bilirdi. Ve iste Muhammed ondan, Tanri'nin

Israilogullari'na kendi içlerinden peygamberler seçtigini, kendi dillerinden **Tevrat**'i verdigini

ve ayni sekilde Hiristiyanlara **Isa**'yi ve **Incil**'i gönderdigini ya da buna benzer bilgiler

edinmistir.

Bütün bunlari ögrenmekle Muhammed, Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara peygamberler

ve Kitab'lar gönderilmis iken bu "inâyetin" Arap'lara taninmadigini görerek, kendisini

Arap'lara gönderilmis "peygamber" olarak ilân etmeyi düsünmüs olmalidir. Söylemege

gerek yoktur ki, Hatice'nin kervanlarini götürüp getirmektense, çok daha "ünlü" ve çok

daha bereketli bir meslege, örnegin "peygamberlik" isine girismekten daha isabetli bir sey

olamazdi. Hele **Tevrat**'dan, **Musa**'nin Tanri'dan geldigini söyleyerek **Isaril**'e naklettigi

seyleri ögrenmekle, bu kararliligi biraz daha güçlenmis olmalidir.

Ve iste bundan dolayidir ki kervan isini bir kenara birakir ve nasil olsa simdilik

Hatice'nin bol geliriyle geçinip gidecegini hesaplayarak "uhreviyet"le ugrasmaga baslar.

Bunun böyle oldugunu o, kendi agzi ile ortaya vurmus, örnegin söyle demistir: *"... Yoksul*

oldugum zamanlar Hatice benimle kendi varligini paylasti" .

Nitekim yanlizlik arayarak civardaki dag arkalarina gitmesi, oradaki bir magaraya

siginip günlerini geçirmesi, agaçlarin ve taslarin kendisine selâm verdigini bildirmesi,

Cibril'in Tanri'dan vahy getirdigini söylemesi, nihâyet bir gün evine dönüp: " *Beni sarip*

örtünüz" diyerek kendinden geçmesi, soguk terler dökmesi ve böylece kendisini

peygamberlikle görevlendirilmis olarak göstermesi, kirk (ya da kirk üç) yasindaki yasam

hikâyesinin kisa özetidir.

II) Ilk önceleri kendisini bütün Araplari degil fakat sadece Mekkeli'leri

(Kureysli'leri) ve çevresindekileri, uyarmak üzere gönderilmis "Peygamber" olarak

gösterir. Az sonra bütün Arap'larin "Peygamberi" olarak görünür:

Her seyden önce sunu belirtelim ki Peygamberligini ilân ederken Muhammed'in

aklindan "Bütün insanlara gönderilmis Peygamber" olma fikri geçmemistir. Sadece

Arap'larin peygamberi olmayi düsünmüstür. Hattâ bütün Arap'larin dahi degil, sadece

Ummu'l-Kura , ("Köylerin anasi") diye bilinen Mekke'ye ve çevresine gönderilmis

"peygamber" olarak tanitmistir. Tanitirken de, **En'âm** Sûresi'ne koydugu bir âyet'le,

Tanri'nin kendisini " *Ilk müslüman Peygamber*" olarak gönderdigini anlatmistir. Ayet söyle:

" ***(Ey Muhammed) -'Dogrusu ben ilk müslüman olmakla emrolundum-' de...*** " (K. 6

En'âm 14).

Bunu yaparken, ilk müslüman peygamber olarak Kureys'lilere, ve sirf onlarin

ihtiyaçlarini karsilamak maksadiyle, gönderildigini anlatmak üzere Kur'ân'a " *Kureys*"

Sûresi'ni koyar. Bu Sûre'ye göre Tanri güyâ, Kureys kabilesinin yaz ve kis yolculuklarinda

uzlasmasi ve anlasmasi için gerekli tedbirler aldigini, Kâ'be halkini korkudan azade kildigini

ve yoksul ve aç olanlarini doyurdugunu bildirmektedir. Bu iyilikler karsiliginda da Tanri,

onlardan kendisine "kul"luk olmalarini istemektedir. Sûre aynen söyle: *"Kureys kabilesinin*

yaz ve kis yolculuklarinda uzlasmasi ve anlasmasi saglanmistir. Öyleyse kendilerini açken

doyuran ve korku içindeyken güven veren bu Kâbe'nin Rabbine kulluk etsinler" (Bk. 106

Kureys 1-4).

Bundan baska Tanri, yine Muhammed'in söylemesine göre, Mekke ve

çevresindekileri Arapça yazili bir Kur'ân ile uyarmak istemis, ve bu kitabi Muhammed'e

vahyetmistir. Vahy'ederken de söyle demistir:**" *Bu indirdigimiz... Mekkelileri ve***

çevresindekileri uyaran mubarek Kitab'dir... *"* (K. 6 En'âm 92)

Gönderdigi bu kitabin Arapça olarak hazirlandigini anlatmak üzere de söyle demistir:

" ***Ey Muhammed!... Mekke'de ve çevresinde bulunanlari...uyarman için, sana Arapça***

okunan bir kitab vahyettik. .. " (K. 42 Sûra 7).

Muhammed'in anlatmasina göre Tanri, **"Arapça okunan bir kitap"** göndermistir,

çünkü baska bir dilden göndermis olsa Araplar: *"Bize anlamadigimiz bir dilde kitap nasil*

verilir?" diye hakli olarak söyleneceklerdir. Bunun böyle oldugunu anlatmak için Tanri'nin

söyle konustugunu söyler: ***"Eger biz onu, yabanci dilden bir Kur'ân kilsaydik,***

diyeceklerdi ki: -Ayet'leri tafsilatli sekilde açiklanmali degil miydi? Arab'a yabanci

dilden (kitap) olur mu?..." (K. 41 Fussiley 44)

Görülüyor ki Tanri, Muhammed'in söylemesine göre, sirf Mekke'de ve civarinda

yasayan Arap'lari uyarsin diye, onlarin kendi içlerinden birini seçmis, ve onlarin

anlayabilecekleri bir dilde, yani yani Arapça olarak, kitap indirmistir.

Kur'ân'a göre Tanri, kavimleri ayri ayri dil'lerde yarattigina (K. 30 Rûm 22), ve her

kavme, sirf anlayabilsinler diye, kendi dilinden Kitaplar ve kendi içlerinden peygamberler

gönderdigine nazaran (K. 10 Ibrahim 4), Muhammed'in Arapça Kur'ân ile sadece Araplara

gönderildigini kabul etmek dogal olur. Eger Arapca Kur'ân'i Yahudilere ve Hiristiyanlara da

göndermis olsaydi, onlar da: *"Bize anlamadigimiz bir dilde kitap nasil verilir?"* diye

konusacaklardi. Demek oluyor ki Tanri, Kur'ân'i Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara degil fakat, ilk

önce sadece Mekke'deki Arap'lara göndermistir.

Yine Muhammed'in söylemesine göre **Tanri**, Islâm'a giren Mekkeli Arap'lari, Islâm'i

kabul etmeyen Arap'lara üstün kilmak ve korumak istemis, ve örnegin söyle demistir: **" *Sizi***

onlardan üstün kildiktan sonra, Mekke bölgesinde, onlarin ellerini sizden, ve sizin

***ellerinizi onlardan geri tutan, savasi önleyen O'dur. Onlar inkâr edenlerdir...* "** (K. 48

Fetih 24-25)

Tekrarlayalim ki, bütün bunlarin olustugu tarihlerde Mekke'de, Arap'lardan gayri

Yahudiler ve Hiristiyanlar da yasamaktaydi; bunlarin kendilerine özgü dil'leri ve Kitap'lari

vardi. Ve fakat buna ragmen Muhammed kendisini, sadece Arap'lara inandirmak, sadece

onlari "dogru yola" sokmak, ve onlarin ihtiyaçlariyle mesgul olmak üzere görevlendirilmis

gibi göstermistir. Onlara Arapça yazili Kur'ân ile hitap ederken: ***"Bu Kur'ân bana,***

kendisiyle sizi ve ulastigi herkesi uyarmam için vahayolundu..." (K. En'âm 19) diye

konusmustur. Yahudiler ve Hiristiyanlar Arapca konusmadiklarina göre Arapça yazili

Kur'ân, sadece Arap'lara gönderilmis olmaktaydi.

Hemen ekleyelim ki bu dönemde Muhammed, Yahudilerin ve Hiristiyanlarin,

Islâm'dan gayri bir dine bagli olmak bakimindan sapik olduklarina, ya da Kur'ân'in onlarca

kabul edilmesi gerektigine dâir bir sey söylememistir. Kendisini onlara Peygamber olarak

kabul ettirme düsüncesine yönelmemistir. Kureysliler kendisine: *"Senin peygamber*

olduguna sahit yok" dedikleri zaman onlara: *"Tanri benim sahidimdir"* (K. Fetih, 28) diyerek

ve Cennet va'dleri ya da Cehennem azabi korkutmalari yaninda kendisine körü körüne

bagli kisileri (örnegin **Ebû Bekir**'i) destek edinerek is görmüstür

Bununla beraber Kureys'lilerin sorduklari sorular karsisinda güç durumlarda kaldigi ve

bu durumlardan kurtulabilmek için Kissa'lar anlattigi çok olmustur. Örnegin bir def'asinda

Kudüs'e sefer ettigini ve gök yüzüne çikip indigini söyledigi zaman, Kureysliler onu

yalanlayip: " *Mescid-i Aksa'nin kaç kapisi var?* " diye sorduklarinda, verecek cevap

bulamamistir. Bununla beraber Tanri'nin kendisine yardimci olup kapilari sayabildigini

bildirmis, **Ebû Bekir**'i de buna tanik göstermistir.

Fakat her ne olursa olsun su muhakkak ki ilk baslarda kendisini, ne bütün Arap'lara,

ve ne de Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara gönerilmis "peygamber" olarak göstermemistir;

sadece Kureys ile Mekke civarinda bulunan Arap'lara gönderildigini bildirmistir. Zamanla

Medîne'lilerden ve diger Arap kabile'lerinden kendisine katilanlar olunca "çevre"

sözcügünü biraz daha genisletmis ve tüm Arap'lari kapsar sekle sokmustur. Bundan

dolayidir ki bir yandan Tanri'nin kendisini Arap ümmeti içinden seçtigine ve Arap'larin

anlayabilecekleri Arapça dilinde yazilmis Kur'ân ile gönderdigine dair âyet'ler yerlestirmis,

ve diger yandan da Arap ümmetinin sorumlulugunu yüklenmistir. Bu vesile ile koydugu

âyet'ler arasinda: ***" Bu... Arapça bilen bir milleti uyarman için âyetleri...Arapça***

açiklanmis olarak Allah katindan indirilmis Kitab'dir" (K. 41 Fussilet 2-5)

Dikkat edilecegi gibi burada Muhammed, kendisini sadece Mekke ve çevresindeki

Araplara degil fakat " ***Arapça bilen bir milleti",*** yâni tüm Araplari uyarmak için gönderilmis

gibi tanimlamakta, ve tanimlarken de Tanri'nin kendisine "Arapça olarak açiklanmis" bir

kitap indirdigini anlatmaktadir. Bu söylediklerini pekistirmek maksadiyle çesitli Sûre'lere

âyet'ler siralamaktan geri kalmamistir. Örnegin Yusuf sûresinde su var: " *BIZ* (Kur'ân'i)

anlayasiniz diye Arapça okunmak üzere gönderdik" (K. 12 Yusuf 2). Benzerî bir âyet

Suâra Sûresi'nde söyle: " *Ey Muhammed, Apaçik Arap diliyle uyaranlardan olman için, onu*

Cebrail senin kalbine indirmistir" (K. 26 Suara 193-195)

Yine hatirlatalim ki bu ve buna benzer âyet'ler, Mekke'de iken yerlestirdigi âyetler

arasindadir. Hitap ettigi kimseler, Arap'lardir.

Bir yandan bunu yaparken, diger yandan da Tanri'nin insanlari ayri ayri ümmetler

halinde ayirdigina, ve her ümmete bir peygamber yolladigina dair su âyet'leri koyar:

" *Allah dileseydi sizi tek bir ümmet yapardi.. .*"

(K. 16 Nahl 93)

" *Her ümmetin bir peygamberi vardir, onlara peygamberler geldiginde aralarinda*

adâletle hüküm verilmis olur"

(K. 10 Yunus 47)

Öte yandan Tanri'nin, kiyâmet gününde, her ümmetten bir kisiyi, o ümmet için "sahid"

olarak çagiracagini, ve kendisini de kendi ümmetine sahid getirecegine dair su âyet'i

yerlestirir: " *Her ümmetten bir kisiyi o gün aleyhlerine sahid tutariz. Ümmetine sahid*

çagirtiriz. Seni de ey peygamber! Ümmetine sahid getiririz.... "(K.16, Nahl 89)

Kendisini Arap'larin peygamberi olarak tanimlarken, amacinin Arap geleneklerini

aynen ya da degistirerek sürdürmek oldugunu ortaya vurur. Islâmî kurallar diye

yerlestirdigi seylerin pek çogu eski Arap geleneklerinin devamindan, ya da bunlarin degisik

sekle sokulmalarindan ibarettir. Örnegin "ihrâm" konusunda, eskiden, yâni "Cahiliyyet"

döneminde Arap'lar arasinda uygulanan geleneklerin çogunu aynen benimsemistir. Yine

bunun gibi, "Cahiliyet" diye bilinen dönemde Arap'lar arasinda "Hilf" diye bir gelenek vardi

ki, yemin ile tesis olunan dostluk anlamina gelirdi. Bu kimseler arasinda veraset kurallari

uygulanirdi. Ve iste Muhammed, bu gelenegi müslümanlar arasi kardeslik sekline

sokmustur. Bunu yapmasinin nedeni, Mekke'den Medîne'ye hicret eden muhacirlerin

bakimini Medîne'deki müslümanlara (Ensâr'a) yüklemek içindir. Ilerdeki sayfalarda

görecegiz ki, Medîne'ye geçtikten sonra, oradaki Yahudi'lerin geleneklerinden pek çogunu

Arap'larin yasamina yatkin seklilde degistirecektir. Bütün bunlari yaparken Tanri'nin

Yahudilere ve Hiristiyanlara daha önce kendi anlayacaklari dil'de ve kendi peygamberleri

araciligiyle Kitab'lar gönderdigini, ve bu kitaplara göre amel etmelerini istedigini bildirmistir

(K. 5 Maide 43, 47-48). Yani Yahudileri ve Hiristiyanlari, kendi dinlerinde ve kendi

Kitab'lariyle basbasa birakmistir.

Ancak ne var ki bu siyâseti'ni, bir süre sonra terkedecektir. Biraz güçlenipte kendisini

Yahudilere ve Hiristiyanlara da peygamber olarak kabul ettirme taktigine yönelince,

Tevrat'in ve ve **Incil**'in, onlar tarafindan tahrif edildigini söyleyecek, bunlar yerine Kur'ân ile

amel etmelerini isteyecektir. Böylece Kur'ân'in bu kitaplari onayladigina (tasdik ettigine)

dâir söyledikleriyle çelismeye düsecektir.

Bu arada, onlara gönderilmis olan peygamberlerin ne Yahudi ve ne de Hiristiyan

olmayip müslüman olduklarini bildirecek, ve Tanri'nin kendisini bütün ümmetler, bütün

insanlar aleyhine sahid kilacagina dair âyet'ler yerlestirecektir.

III) Önceleri "Arap peygamber'i" niteliginde görünürken, güçlenince, bütün

ümmetlere gönderilmis "Evrensel Peygamber" oldugunu söyler. Böylece Yahudi'leri

ve Hiristiyan'lari kendisine bas egdirmege çalisir;

Biraz yukarda belirttigimiz gibi Muhammed, ilk baslarda kendisini, sadece Mekke ve

civarindaki Arap'lara ve az sonra da tüm **Arap milletine** gönderilmis bir peygamber olarak

tanimlarken, zamanla, ve daha dogrusu Medîne'ye geçipte taraftarlarinin sayica artmasi ve

güçlenmege baslamasi üzerine, Arap'tan gayri ümmet'lere gönderilmis gibi tanimlama

yolunu tutmustur. Bu maksatla Kur'ân'a koydugu âyet'lerden biri söyle: ***" (Tanri***

Peygamberi) müminlerden henüz kendilerine katilmamis bulunan diger insanlara da

göndermistir" (K. 62 el-Cûma 3). Böylece "Arap Peygamberligi"nden, "Evrensel

Peygamberlige" geçis taktigine girismistir ki, bunun kisaca hikâyesi söyle;

Kendisini, müslümanlikla emrolunan "Arap peygamberi" olarak tanimladiktan sonraki

10 ya da 13 yil boyunca Muhammed, Kureyslilerden sadece yüz kadar insani müslüman

yapabilmistir. Medine'ye hicret ettikten hemen sonra, çete saldirilarina baslamis, ilk alti ay

içerisinde yedi çete (seriyye) göndermis ve Kureys kervanlarini ele geçirmek suretiyle

ganimet edinme yolunu bulmustur .

Kureys'liler onun bu saldirilarina siddetli saldirilarla karsilik vermislerdir. **Bedir** ve

Uhud savaslari bunun ilk örnekleridir. Her ne kadar Bedir savasini kazanmis olmakla

beraber, daha henüz güçlenmedigi için, Mekke'lilere karsi pek fazla bir sey

yapamayacagini düsünerek Medine'deki Yahudilerle ahid'lesmeyi gerekli bulmustur.

Onlardan sagladigi para ve silâh yardimlari sayesindedir ki, hem Mekke'lilere ve hem de

diger Arap kavimlerine karsi yeni saldirilar tertipleyebilmistir. Bu saldirilarla elde ettigi

ganimetleri paylastirma siyâseti sayesinde kendisine katilanlar yavas yavas çogalmaya

baslamistir. Ancak ne var ki zengin Kureys kervanlarini ele geçirmek zor ve tehlikeli bir

is'dir. Diger Arap kabileleri ise pek varlikli degillerdi. Bu itibarla onlara karsi girisilecek

saldirilardan zengin ganimet edinmek olasiligi pek yoktu. Buna karsilik Medine'deki Yahudi

kabileleri varlikliydi. Ticâret ve san'at onlarin elinde idi; ziraatla ugrasanlar onlardi.

Muhammed kendisi bile, günlük yasamlari bakimindan, onlardan yardim isterdi. Enes'in

rivâyetine göre bazi zamanlar demir zirhini Yahudi tüccarlarina rehin ederek, âilesini

geçindirmek için arpa, ya da para alirdi. Söylendigine göre dokuz kadinla doldurdugu

evinin ihtiyaçlarini bu yoldan saglardi.

Ve iste, eger kendisini, Yahudilere ve Hiristiyanlara da "Peygamber" olarak kabul

ettirebilirse, maddî ve manevî bakimdan güçlenmis olacakti. Ettiremeyecek olursa, bu

taktirde onlara saldirmak için iyi bir vesile dogmus olacakti ki, bu daha da kazançli

olabilirdi. Zira bu sûretle onlara savas açmak, mallarina ve arazilerine konmak mümkün

olabilecekti.

Bu plani gerçeklestirebilmek için kendisini, sadece Arap'lara degil ve fakat ayni

zamanda Yahudilere, Hiristiyanlara ve tüm insanlara gönderilmis peygamber olarak

göstermek, Islâmiyeti Tanri'nin yarattigi tek gerçek din olarak ilân etmek ve Islâm'dan gayri

dinlere yönelenlerin "Yanlis yolda" ve "sapik" olduklarini bildirmek gerekirdi.

Yine bunun gibi, daha önce Yahudilere ve Hiristiyanlara gönderilmis peygamberleri

"müslüman" olarak tanitmak, kendisini bu peygamberler zincirinin son halkasi ve fakat

onlarin tümünün üstünde saydirmak, ve onlara verilen Kitab'larin (Tevrat'in ve Incil'in)

Islâmî esaslari kapsadigini anlatmak, ve bu kitaplarin tahrif edilmis oldugunu söyleyerek

sadece Kur'ân ile amel etmelerini açiklamak gerekirdi. Bundan dolayidir ki onlarla söyle

konusmaga baslar: " *Ey yehûd cemâati, siz pek iyi bilirsiniz ki ben Allah tarafindan*

gönderilmis bir peygamberim. Hak dinle geldim, müslüman olunuz" .

IV) Medîne'deki Yahudi'lerle iyi iliskiler kurma siyâseti:

Medine'deki Yahudilerle yapmis oldugu sözlesmelerle Muhammed, onlari kendi dinî

inançlarinda ve güvenlik içerisinde kalmalarini kabul eder görünmüs, ve dis tehlikelere

karsi ortak savunma planlari tertiplemistir. **Ibn-i Hisam'** in söylemesine göre hicret tarihi ile

Bedir savasi tarihi arasinda imzaladigi savunma sözlesmesine göre Müslümanlar, ve

onlarla beraber yasayan Arap'lar ve Yahudiler, distan gelebilecek saldirilara karsi hep

birlikte koyacaklardi . Aralarinda anlasmazlik çikacak olursa bu is Tanri'ya, dolayisiyle

"Tanri elçisi" olarak Muhammed'e havale olunacakti. Yahudiler kendilerine düsen savas

masraflarina katlanacaklardi. Müslümanlarin savas halinde bulunmalari sirasinda

Yahudiler onlarin savas masraflarinin bir kismini karsilayacaklardi. Yahudiler kendi

baslarina savasa ya da baris andlasmasina basvuramayacaklardi. Taraflardan hiç biri

Muhammed'in rizasi olmadan kendi basina savasa çikmayacakti

Hemen belirtelim ki Muhammed, "düsman" diye kabul ettigi Kureys'e (Mekke'lilere)

karsi savunma siyâsetine yönelme bahanesiyle Yahudilerden her türlü maddî yardimi

görmüstür. Onlardan sagladigi paralar sayesindedir ki Kureys kervanlarina ve Arap

kavimlerine karsi çete'ler gönderip ganimetler edinmis ve böylece giderek güçlenmistir.

Bunun böyle oldugunu, ölüm döseginde iken söyledigi su sözlerden anlamak mümkündür:

"Ben falanca Yahudi'den vaktiyle su kadar para almistim. Bu paralarla Üsâme'yi sefere

göndermistim"

Sadece bu maksatla degil, fakat biraz önce degindigimiz gibi, geçimini ve ailevî

ihtiyaçlarini saglamak için dahi, ilk baslarda onlardan yardim ister, ve rehin karsiliginda

borç alirdi. Borç almak maksadiyle rehin biraktigi seyleri (örnegin demir zirh, ya da diger

silahlari) bile Yahudilerin yardimi ile saglardi. "Neden dolayi kendi Ashab'i arasindaki

zenginlerden para yardimi, ya da borç almazdi da Yahudilerden alirdi?" seklindeki sorulari

karsilamak üzere Islâm kaynaklari, pek de tatminkar olmiyan yanitlara basvururlar; derler

ki *"Muhammed gururlu bir insan oldugu için hiç kimsenin minneti altinda kalmak istemedi*".

Oysa ki eger borç almak bir gurur sorunu idiyse Yahudilerden de almamasi gerekirdi; zirâ

ister rehin karsiligi olsun, ister olmasin, kendi taraftarlarindan para yardimi ya da borç

almak ile Yahudilerden almak arasinda fark yoktu. Kaldi ki Medîne'nin ticaret hayatina ve

zenginligine Yahudiler hâkim olduklari için, Muhammed'in onlardan baska basvurabilecegi

kaynagi da pek yoktu. Zira kendi Ashab'i dahi, ilk baslarda pek varlikli sayilmazdi; varliga

kavusmalari Muhammed'in giristigi ganimet edinme siyaseti sayesinde olmustur.

Muhammed kendisi dahi bu yoldan mal ve para sahibi olmustur. Ve olduktan sonradir ki

Yahudilere muhtaç olma durumundan kurtulmus ve onlari, daha sonraki yillarda izledigi

düsmanlik siyaseti sonucu: " *faiz ve haram çok yiyen kimseler"* olarak tanimlamistir.

Kur'ân'a koydugu su âyet bunun kanitidir: " *Onlar (Yahudiler) yalana kulak verirler, haram*

yerler.. . " (K. 5 Mâide 42). Söylemege gerek yoktur ki, eger faiz yemek haram idiyse, faiz

yedirmek de haram sayilmak gerekirdi.

Islâm kaynaklarinin bildirmesine göre güyâ Bahira, Kureys kervani yaklasirken, bütün agaçlarin ve taslarin

Muhammed'e secde ettiklerini ve gökteki bir bulut'un da onu gölgeledigini, ve bütün bunlarin peygamberlik

alâmeti oldugunu söyliyerek: *"Iste bu çocuk âlemler Rabbi'nin elçisidir. Tanri bu çocugu âlemlere rahmet*

olmak üzere gönderecektir" demistir. Taberî ve Ibn Ishak gibi kaynaklara göre Muhammed, çobanlik

yaptigi yil arda Tanri'nin kendisini kötulüklerden korudugunu, ve örnegin gece eglencelerinde bulunmak

maksadiyle gittigi evlerde kendisine uyku musallat ettigini, ve bu yüzden hiç bir kötü ise tesebbüs

etmedigini söylemistir (Bkz. Taberî, **Milletler ve Hükümdar Tarihi**, M. Egitim Bakanligi Yayinlari, Ankara

1966, Cilt II. sh. 62-68).

Yine bunun gibi Islâm kaynaklari, Muhammed'in iki kürek kemigi arasinda "peygamberlik" mührü

bulundugunu öne sürerler. Muhammed'in, hurma agaçlarinin salkimlarina emir vererek onlari yürüterek

yanina getirttigini eklerler (Bkz. Taberî**, age,** II , 89-90)..

Islâm kaynaklari, Muhammed'in hangi yasta "peygamber"ligini ilân ettigini kesin olarak ortaya vuramazlar.

Kimi rivâyete göre 40 yasinda, kimi rivâyete göre 43 yasinda ilân etmistir (Bkz. Taberî, **age**, II, 83-85)

Ayse'nin rivâyetine göre Muhammed, peygamber olacagi haberini Veraka'dan ögrenmistir. Bkz. **Sahih-i**

Buharî Muhtasari (Cilt I, sh. 12)

Bu konuda **Tevrat**'ta, **"Musa'nin besinci kitabi"** olarak yer alan **Tesniye** adli kitab'a bakiniz (Özellikle Bap

20: 13-15)

Kaynaklar için benim **"?eriât ve Kadin"** adli kitabima bakiniz (Kaynak Yayinlari,, 15ci baski, Istanbul, 1997,

sh. 344)

Arap kaynaklarinin bildirmesine göre: *"Tanri onu... peygamberlikle sereflendirmeyi irâde ettigi vakit,*

Muhammed insanlardan uzaklasir, ve evlerin görünmeyecegi yerelere, dag arkalarina ve ovalarin içlerine

dalar; yanlarindan geçtigi her agaç ve tas: -Ey Tanri elçisi, sana esenlikler dileriz- diye onu selamlar, o,

sag ve soluna ve arkasina bakar, kimseyi görmezdi... ". Bu alinti için bkz. Taberî, age (1966), II, 87.

Bu konudaki hadîs'ler için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt I, sh. 1-9)

?öyle demistir: *"Kureys beni yalanlayinca Hicir'de ayakta durdum. Müteakiben Allah bana Beyt-i Makdis ile*

gözümün arasindaki mesafeyi kaldirdi da Mescid-i Aksa'ya bakarak onun nisânelerinden Kureys'e haber

vermege basladim. (Bana): -Mescid-i Aksa'nin kaç kapisi var?- diye sormuslardi. Halbuki ben Kudüs

mescidinin kapilarini saymamistim. Fakat karsimda mescid tecelli edince ... kapilari birer birer saymaga

basladim" (Bkz. Buharî'nin, **Câbir Ibn-i Abdullah**'tan rivâyeti: **Sahih-i Buharî Muhtasari...,** Cilt X. sh. 59,

Hadis no. 1550).

Bu konuda benim **Arap Milliyetçiligi ve Türkler,** adli kitabima bakiniz.

Örnegin bkz. Bakara 89, 90-91; Mâide, 3-4; Ahkâf 12; vs...

Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt VI, 367; hadîs no. 966)

Buharî'nin Ebû Hüreyre'den rivhayeti için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt X. sh. 118, 120 ve d.

Bu sözlesmelere göre Muhacir'ler, ve Beni Amr Ibn Evs, Beni Haris, Beni Naccar, Beni Amr Ibn Auf, gibi etkili

kisiler, kendilerine ait kisasi ve fidye bedellerini kendileri karsilayacaklardi. Bkz. Sahih-i Buharî Muhtasari

(Cilt X, 119)

Ibid.

Sahih-i Buharî Muhtasari ... (VI, 367-8. Ayrica bkz. Mahmud (Mirkhond), age, II, 726.

Sahih-i Buharî Muhtasari ... (Cilt VI, 368)

ISLAM SERIATI'NIN DIGER DINLERE KARSI HOSGÖRÜLÜ IMIS

GIBI GÖRÜNMESININ NEDENLERI

Islâm'i, baska din ve inançtakilere karsi hosgörülü ve saygili imis gibi gösteren

hükümlerin konus nedenlerini ve geçersizligini anlayabilmek için Muhammed'in henüz

güçlü bulunmadigi döneme kisaca göz atmamiz gerekir.

I) Ilk baslarda Muhammed kendisini, sadece Arap'lara gönderilen ve

"Müslümanlikla ilk emrolunan" Peygamber olarak tanimlar.

Islâm kaynaklarinin bildirdigine göre Muhammed, yirmi bes yasina gelipte varlikli bir

kadin olan **Hatice** ile evlenene kadar parasiz pulsuz, ömrünü çobanlikla geçiren, hiç

kimsenin önem ve deger vermedigi bir kimseydi. Kirk yasina gelinceye kadar bu

önemsizlik içerisinde kalmis ve sonra "peygamberligini" ilân etmistir. Her ne kadar Islâm

kaynaklari onun, daha henüz 9 yasinda iken, amucasi **Ebû Talib** ile birlikte is

seyahatlerine çiktigini, alis veris için Kureys ticaret kervaniyla Sam'a gittigini, ve bir

defasinda Sam topraginda **Busra** denen bir yerdeki manastirda yasayan **Bahira** adindaki

bir hiristiyan rahip tarafindan peygamber olacaginin haber verildigini söylerlerse de, bütün

bunlari abartma seyler olarak kabul etmek gerekir. Çünkü bu hikâye, 9 yasinda iken

peygamber olacagi Tanri tarafindan bildirilen Muhammed'in peygamberliginin neden dolayi

kirk ya da kirk üç yasina varincaya kadar geciktirildigini, ve bütün bu süre boyunca neden

dolayi put'lara tapar oldugunu, ya da Arap ümmeti'nin putperestlik içerisinde birakildigini

açiklamaga yetmez.

Öte yandan **Hatice** ile evlendigi tarihe gelinceye kadar Muhammed'in, ne Yahudilik

ve Hiristiyanlik, ve ne de bu dinlerin peygamberleri hakkinda pek bilgisi olmadigi

anlasilmaktadir. Bütün bildigi sey onlarin, Arap'lardan farkli sekilde ibâdet ettikleri ve farkli

geleneklere sahip bulunduklari idi. Hatirlatalim ki o dönemlerde Mekke'de bir miktar

Yahudi ve Hiristiyan yasamakta idi. Hiristiyanlik ve Yahudilik hakkindaki ilk bilgilere

Muhammed, Hatice'nin hizmetine girdikten ve onun kervanlarini Suriye'ye götürmege

basladiktan sonra ulasmistir.

Esasen Hatice'nin âilesi ve yakinlari içerisinde Hiristiyan dinine mensup olan kimseler

vardi. Bunlardan biri Hatice'nin "Ammizadesi" (Amuca oglu) diye bilinen **Veraka bin**

Nevfel adinda biri idi. Incil'i ve Tevrat'i çok iyi bilirdi. Ve iste Muhammed ondan, Tanri'nin

Israilogullari'na kendi içlerinden peygamberler seçtigini, kendi dillerinden **Tevrat**'i verdigini

ve ayni sekilde Hiristiyanlara **Isa**'yi ve **Incil**'i gönderdigini ya da buna benzer bilgiler

edinmistir.

Bütün bunlari ögrenmekle Muhammed, Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara peygamberler

ve Kitab'lar gönderilmis iken bu "inâyetin" Arap'lara taninmadigini görerek, kendisini

Arap'lara gönderilmis "peygamber" olarak ilân etmeyi düsünmüs olmalidir. Söylemege

gerek yoktur ki, Hatice'nin kervanlarini götürüp getirmektense, çok daha "ünlü" ve çok

daha bereketli bir meslege, örnegin "peygamberlik" isine girismekten daha isabetli bir sey

olamazdi. Hele **Tevrat**'dan, **Musa**'nin Tanri'dan geldigini söyleyerek **Isaril**'e naklettigi

seyleri ögrenmekle, bu kararliligi biraz daha güçlenmis olmalidir.

Ve iste bundan dolayidir ki kervan isini bir kenara birakir ve nasil olsa simdilik

Hatice'nin bol geliriyle geçinip gidecegini hesaplayarak "uhreviyet"le ugrasmaga baslar.

Bunun böyle oldugunu o, kendi agzi ile ortaya vurmus, örnegin söyle demistir: *"... Yoksul*

oldugum zamanlar Hatice benimle kendi varligini paylasti" .

Nitekim yanlizlik arayarak civardaki dag arkalarina gitmesi, oradaki bir magaraya

siginip günlerini geçirmesi, agaçlarin ve taslarin kendisine selâm verdigini bildirmesi,

Cibril'in Tanri'dan vahy getirdigini söylemesi, nihâyet bir gün evine dönüp: " *Beni sarip*

örtünüz" diyerek kendinden geçmesi, soguk terler dökmesi ve böylece kendisini

peygamberlikle görevlendirilmis olarak göstermesi, kirk (ya da kirk üç) yasindaki yasam

hikâyesinin kisa özetidir.

II) Ilk önceleri kendisini bütün Araplari degil fakat sadece Mekkeli'leri

(Kureysli'leri) ve çevresindekileri, uyarmak üzere gönderilmis "Peygamber" olarak

gösterir. Az sonra bütün Arap'larin "Peygamberi" olarak görünür:

Her seyden önce sunu belirtelim ki Peygamberligini ilân ederken Muhammed'in

aklindan "Bütün insanlara gönderilmis Peygamber" olma fikri geçmemistir. Sadece

Arap'larin peygamberi olmayi düsünmüstür. Hattâ bütün Arap'larin dahi degil, sadece

Ummu'l-Kura , ("Köylerin anasi") diye bilinen Mekke'ye ve çevresine gönderilmis

"peygamber" olarak tanitmistir. Tanitirken de, **En'âm** Sûresi'ne koydugu bir âyet'le,

Tanri'nin kendisini " *Ilk müslüman Peygamber*" olarak gönderdigini anlatmistir. Ayet söyle:

" ***(Ey Muhammed) -'Dogrusu ben ilk müslüman olmakla emrolundum-' de...*** " (K. 6

En'âm 14).

Bunu yaparken, ilk müslüman peygamber olarak Kureys'lilere, ve sirf onlarin

ihtiyaçlarini karsilamak maksadiyle, gönderildigini anlatmak üzere Kur'ân'a " *Kureys*"

Sûresi'ni koyar. Bu Sûre'ye göre Tanri güyâ, Kureys kabilesinin yaz ve kis yolculuklarinda

uzlasmasi ve anlasmasi için gerekli tedbirler aldigini, Kâ'be halkini korkudan azade kildigini

ve yoksul ve aç olanlarini doyurdugunu bildirmektedir. Bu iyilikler karsiliginda da Tanri,

onlardan kendisine "kul"luk olmalarini istemektedir. Sûre aynen söyle: *"Kureys kabilesinin*

yaz ve kis yolculuklarinda uzlasmasi ve anlasmasi saglanmistir. Öyleyse kendilerini açken

doyuran ve korku içindeyken güven veren bu Kâbe'nin Rabbine kulluk etsinler" (Bk. 106

Kureys 1-4).

Bundan baska Tanri, yine Muhammed'in söylemesine göre, Mekke ve

çevresindekileri Arapça yazili bir Kur'ân ile uyarmak istemis, ve bu kitabi Muhammed'e

vahyetmistir. Vahy'ederken de söyle demistir:**" *Bu indirdigimiz... Mekkelileri ve***

çevresindekileri uyaran mubarek Kitab'dir... *"* (K. 6 En'âm 92)

Gönderdigi bu kitabin Arapça olarak hazirlandigini anlatmak üzere de söyle demistir:

" ***Ey Muhammed!... Mekke'de ve çevresinde bulunanlari...uyarman için, sana Arapça***

okunan bir kitab vahyettik. .. " (K. 42 Sûra 7).

Muhammed'in anlatmasina göre Tanri, **"Arapça okunan bir kitap"** göndermistir,

çünkü baska bir dilden göndermis olsa Araplar: *"Bize anlamadigimiz bir dilde kitap nasil*

verilir?" diye hakli olarak söyleneceklerdir. Bunun böyle oldugunu anlatmak için Tanri'nin

söyle konustugunu söyler: ***"Eger biz onu, yabanci dilden bir Kur'ân kilsaydik,***

diyeceklerdi ki: -Ayet'leri tafsilatli sekilde açiklanmali degil miydi? Arab'a yabanci

dilden (kitap) olur mu?..." (K. 41 Fussiley 44)

Görülüyor ki Tanri, Muhammed'in söylemesine göre, sirf Mekke'de ve civarinda

yasayan Arap'lari uyarsin diye, onlarin kendi içlerinden birini seçmis, ve onlarin

anlayabilecekleri bir dilde, yani yani Arapça olarak, kitap indirmistir.

Kur'ân'a göre Tanri, kavimleri ayri ayri dil'lerde yarattigina (K. 30 Rûm 22), ve her

kavme, sirf anlayabilsinler diye, kendi dilinden Kitaplar ve kendi içlerinden peygamberler

gönderdigine nazaran (K. 10 Ibrahim 4), Muhammed'in Arapça Kur'ân ile sadece Araplara

gönderildigini kabul etmek dogal olur. Eger Arapca Kur'ân'i Yahudilere ve Hiristiyanlara da

göndermis olsaydi, onlar da: *"Bize anlamadigimiz bir dilde kitap nasil verilir?"* diye

konusacaklardi. Demek oluyor ki Tanri, Kur'ân'i Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara degil fakat, ilk

önce sadece Mekke'deki Arap'lara göndermistir.

Yine Muhammed'in söylemesine göre **Tanri**, Islâm'a giren Mekkeli Arap'lari, Islâm'i

kabul etmeyen Arap'lara üstün kilmak ve korumak istemis, ve örnegin söyle demistir: **" *Sizi***

onlardan üstün kildiktan sonra, Mekke bölgesinde, onlarin ellerini sizden, ve sizin

ellerinizi onlardan geri tutan, savasi önleyen O'dur. Onlar inkâr edenlerdir... " (K. 48

Fetih 24-25)

Tekrarlayalim ki, bütün bunlarin olustugu tarihlerde Mekke'de, Arap'lardan gayri

Yahudiler ve Hiristiyanlar da yasamaktaydi; bunlarin kendilerine özgü dil'leri ve Kitap'lari

vardi. Ve fakat buna ragmen Muhammed kendisini, sadece Arap'lara inandirmak, sadece

onlari "dogru yola" sokmak, ve onlarin ihtiyaçlariyle mesgul olmak üzere görevlendirilmis

gibi göstermistir. Onlara Arapça yazili Kur'ân ile hitap ederken: ***"Bu Kur'ân bana,***

kendisiyle sizi ve ulastigi herkesi uyarmam için vahayolundu..." (K. En'âm 19) diye

konusmustur. Yahudiler ve Hiristiyanlar Arapca konusmadiklarina göre Arapça yazili

Kur'ân, sadece Arap'lara gönderilmis olmaktaydi.

Hemen ekleyelim ki bu dönemde Muhammed, Yahudilerin ve Hiristiyanlarin,

Islâm'dan gayri bir dine bagli olmak bakimindan sapik olduklarina, ya da Kur'ân'in onlarca

kabul edilmesi gerektigine dâir bir sey söylememistir. Kendisini onlara Peygamber olarak

kabul ettirme düsüncesine yönelmemistir. Kureysliler kendisine: *"Senin peygamber*

olduguna sahit yok" dedikleri zaman onlara: *"Tanri benim sahidimdir"* (K. Fetih, 28) diyerek

ve Cennet va'dleri ya da Cehennem azabi korkutmalari yaninda kendisine körü körüne

bagli kisileri (örnegin **Ebû Bekir**'i) destek edinerek is görmüstür

Bununla beraber Kureys'lilerin sorduklari sorular karsisinda güç durumlarda kaldigi ve

bu durumlardan kurtulabilmek için Kissa'lar anlattigi çok olmustur. Örnegin bir def'asinda

Kudüs'e sefer ettigini ve gök yüzüne çikip indigini söyledigi zaman, Kureysliler onu

yalanlayip: " *Mescid-i Aksa'nin kaç kapisi var?* " diye sorduklarinda, verecek cevap

bulamamistir. Bununla beraber Tanri'nin kendisine yardimci olup kapilari sayabildigini

bildirmis, **Ebû Bekir**'i de buna tanik göstermistir.

Fakat her ne olursa olsun su muhakkak ki ilk baslarda kendisini, ne bütün Arap'lara,

ve ne de Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara gönerilmis "peygamber" olarak göstermemistir;

sadece Kureys ile Mekke civarinda bulunan Arap'lara gönderildigini bildirmistir. Zamanla

Medîne'lilerden ve diger Arap kabile'lerinden kendisine katilanlar olunca "çevre"

sözcügünü biraz daha genisletmis ve tüm Arap'lari kapsar sekle sokmustur. Bundan

dolayidir ki bir yandan Tanri'nin kendisini Arap ümmeti içinden seçtigine ve Arap'larin

anlayabilecekleri Arapça dilinde yazilmis Kur'ân ile gönderdigine dair âyet'ler yerlestirmis,

ve diger yandan da Arap ümmetinin sorumlulugunu yüklenmistir. Bu vesile ile koydugu

âyet'ler arasinda: ***" Bu... Arapça bilen bir milleti uyarman için âyetleri...Arapça***

açiklanmis olarak Allah katindan indirilmis Kitab'dir" (K. 41 Fussilet 2-5)

Dikkat edilecegi gibi burada Muhammed, kendisini sadece Mekke ve çevresindeki

Araplara degil fakat " ***Arapça bilen bir milleti",*** yâni tüm Araplari uyarmak için gönderilmis

gibi tanimlamakta, ve tanimlarken de Tanri'nin kendisine "Arapça olarak açiklanmis" bir

kitap indirdigini anlatmaktadir. Bu söylediklerini pekistirmek maksadiyle çesitli Sûre'lere

âyet'ler siralamaktan geri kalmamistir. Örnegin Yusuf sûresinde su var: " *BIZ* (Kur'ân'i)

anlayasiniz diye Arapça okunmak üzere gönderdik" (K. 12 Yusuf 2). Benzerî bir âyet

Suâra Sûresi'nde söyle: " *Ey Muhammed, Apaçik Arap diliyle uyaranlardan olman için, onu*

Cebrail senin kalbine indirmistir" (K. 26 Suara 193-195)

Yine hatirlatalim ki bu ve buna benzer âyet'ler, Mekke'de iken yerlestirdigi âyetler

arasindadir. Hitap ettigi kimseler, Arap'lardir.

Bir yandan bunu yaparken, diger yandan da Tanri'nin insanlari ayri ayri ümmetler

halinde ayirdigina, ve her ümmete bir peygamber yolladigina dair su âyet'leri koyar:

" *Allah dileseydi sizi tek bir ümmet yapardi..* ."

(K. 16 Nahl 93)

" *Her ümmetin bir peygamberi vardir, onlara peygamberler geldiginde aralarinda*

adâletle hüküm verilmis olur"

(K. 10 Yunus 47)

Öte yandan Tanri'nin, kiyâmet gününde, her ümmetten bir kisiyi, o ümmet için "sahid"

olarak çagiracagini, ve kendisini de kendi ümmetine sahid getirecegine dair su âyet'i

yerlestirir: " *Her ümmetten bir kisiyi o gün aleyhlerine sahid tutariz. Ümmetine sahid*

çagirtiriz. Seni de ey peygamber! Ümmetine sahid getiririz.... "(K.16, Nahl 89)

Kendisini Arap'larin peygamberi olarak tanimlarken, amacinin Arap geleneklerini

aynen ya da degistirerek sürdürmek oldugunu ortaya vurur. Islâmî kurallar diye

yerlestirdigi seylerin pek çogu eski Arap geleneklerinin devamindan, ya da bunlarin degisik

sekle sokulmalarindan ibarettir. Örnegin "ihrâm" konusunda, eskiden, yâni "Cahiliyyet"

döneminde Arap'lar arasinda uygulanan geleneklerin çogunu aynen benimsemistir. Yine

bunun gibi, "Cahiliyet" diye bilinen dönemde Arap'lar arasinda "Hilf" diye bir gelenek vardi

ki, yemin ile tesis olunan dostluk anlamina gelirdi. Bu kimseler arasinda veraset kurallari

uygulanirdi. Ve iste Muhammed, bu gelenegi müslümanlar arasi kardeslik sekline

sokmustur. Bunu yapmasinin nedeni, Mekke'den Medîne'ye hicret eden muhacirlerin

bakimini Medîne'deki müslümanlara (Ensâr'a) yüklemek içindir. Ilerdeki sayfalarda

görecegiz ki, Medîne'ye geçtikten sonra, oradaki Yahudi'lerin geleneklerinden pek çogunu

Arap'larin yasamina yatkin seklilde degistirecektir. Bütün bunlari yaparken Tanri'nin

Yahudilere ve Hiristiyanlara daha önce kendi anlayacaklari dil'de ve kendi peygamberleri

araciligiyle Kitab'lar gönderdigini, ve bu kitaplara göre amel etmelerini istedigini bildirmistir

(K. 5 Maide 43, 47-48). Yani Yahudileri ve Hiristiyanlari, kendi dinlerinde ve kendi

Kitab'lariyle basbasa birakmistir.

Ancak ne var ki bu siyâseti'ni, bir süre sonra terkedecektir. Biraz güçlenipte kendisini

Yahudilere ve Hiristiyanlara da peygamber olarak kabul ettirme taktigine yönelince,

Tevrat'in ve ve **Incil**'in, onlar tarafindan tahrif edildigini söyleyecek, bunlar yerine Kur'ân ile

amel etmelerini isteyecektir. Böylece Kur'ân'in bu kitaplari onayladigina (tasdik ettigine)

dâir söyledikleriyle çelismeye düsecektir.

Bu arada, onlara gönderilmis olan peygamberlerin ne Yahudi ve ne de Hiristiyan

olmayip müslüman olduklarini bildirecek, ve Tanri'nin kendisini bütün ümmetler, bütün

insanlar aleyhine sahid kilacagina dair âyet'ler yerlestirecektir.

III) Önceleri "Arap peygamber'i" niteliginde görünürken, güçlenince, bütün

ümmetlere gönderilmis "Evrensel Peygamber" oldugunu söyler. Böylece Yahudi'leri

ve Hiristiyan'lari kendisine bas egdirmege çalisir;

Biraz yukarda belirttigimiz gibi Muhammed, ilk baslarda kendisini, sadece Mekke ve

civarindaki Arap'lara ve az sonra da tüm **Arap milletine** gönderilmis bir peygamber olarak

tanimlarken, zamanla, ve daha dogrusu Medîne'ye geçipte taraftarlarinin sayica artmasi ve

güçlenmege baslamasi üzerine, Arap'tan gayri ümmet'lere gönderilmis gibi tanimlama

yolunu tutmustur. Bu maksatla Kur'ân'a koydugu âyet'lerden biri söyle: ***"(Tanri***

Peygamberi) müminlerden henüz kendilerine katilmamis bulunan diger insanlara da

göndermistir" (K. 62 el-Cûma 3). Böylece "Arap Peygamberligi"nden, "Evrensel

Peygamberlige" geçis taktigine girismistir ki, bunun kisaca hikâyesi söyle;

Kendisini, müslümanlikla emrolunan "Arap peygamberi" olarak tanimladiktan sonraki

10 ya da 13 yil boyunca Muhammed, Kureyslilerden sadece yüz kadar insani müslüman

yapabilmistir. Medine'ye hicret ettikten hemen sonra, çete saldirilarina baslamis, ilk alti ay

içerisinde yedi çete (seriyye) göndermis ve Kureys kervanlarini ele geçirmek suretiyle

ganimet edinme yolunu bulmustur .

Kureys'liler onun bu saldirilarina siddetli saldirilarla karsilik vermislerdir. **Bedir** ve

Uhud savaslari bunun ilk örnekleridir. Her ne kadar Bedir savasini kazanmis olmakla

beraber, daha henüz güçlenmedigi için, Mekke'lilere karsi pek fazla bir sey

yapamayacagini düsünerek Medine'deki Yahudilerle ahid'lesmeyi gerekli bulmustur.

Onlardan sagladigi para ve silâh yardimlari sayesindedir ki, hem Mekke'lilere ve hem de

diger Arap kavimlerine karsi yeni saldirilar tertipleyebilmistir. Bu saldirilarla elde ettigi

ganimetleri paylastirma siyâseti sayesinde kendisine katilanlar yavas yavas çogalmaya

baslamistir. Ancak ne var ki zengin Kureys kervanlarini ele geçirmek zor ve tehlikeli bir

is'dir. Diger Arap kabileleri ise pek varlikli degillerdi. Bu itibarla onlara karsi girisilecek

saldirilardan zengin ganimet edinmek olasiligi pek yoktu. Buna karsilik Medine'deki Yahudi

kabileleri varlikliydi. Ticâret ve san'at onlarin elinde idi; ziraatla ugrasanlar onlardi.

Muhammed kendisi bile, günlük yasamlari bakimindan, onlardan yardim isterdi. Enes'in

rivâyetine göre bazi zamanlar demir zirhini Yahudi tüccarlarina rehin ederek, âilesini

geçindirmek için arpa, ya da para alirdi. Söylendigine göre dokuz kadinla doldurdugu

evinin ihtiyaçlarini bu yoldan saglardi.

Ve iste, eger kendisini, Yahudilere ve Hiristiyanlara da "Peygamber" olarak kabul

ettirebilirse, maddî ve manevî bakimdan güçlenmis olacakti. Ettiremeyecek olursa, bu

taktirde onlara saldirmak için iyi bir vesile dogmus olacakti ki, bu daha da kazançli

olabilirdi. Zira bu sûretle onlara savas açmak, mallarina ve arazilerine konmak mümkün

olabilecekti.

Bu plani gerçeklestirebilmek için kendisini, sadece Arap'lara degil ve fakat ayni

zamanda Yahudilere, Hiristiyanlara ve tüm insanlara gönderilmis peygamber olarak

göstermek, Islâmiyeti Tanri'nin yarattigi tek gerçek din olarak ilân etmek ve Islâm'dan gayri

dinlere yönelenlerin "Yanlis yolda" ve "sapik" olduklarini bildirmek gerekirdi.

Yine bunun gibi, daha önce Yahudilere ve Hiristiyanlara gönderilmis peygamberleri

"müslüman" olarak tanitmak, kendisini bu peygamberler zincirinin son halkasi ve fakat

onlarin tümünün üstünde saydirmak, ve onlara verilen Kitab'larin (Tevrat'in ve Incil'in)

Islâmî esaslari kapsadigini anlatmak, ve bu kitaplarin tahrif edilmis oldugunu söyleyerek

sadece Kur'ân ile amel etmelerini açiklamak gerekirdi. Bundan dolayidir ki onlarla söyle

konusmaga baslar: " *Ey yehûd cemâati, siz pek iyi bilirsiniz ki ben Allah tarafindan*

gönderilmis bir peygamberim. Hak dinle geldim, müslüman olunuz" .

IV) Medîne'deki Yahudi'lerle iyi iliskiler kurma siyâseti:

Medine'deki Yahudilerle yapmis oldugu sözlesmelerle Muhammed, onlari kendi dinî

inançlarinda ve güvenlik içerisinde kalmalarini kabul eder görünmüs, ve dis tehlikelere

karsi ortak savunma planlari tertiplemistir. **Ibn-i Hisam'** in söylemesine göre hicret tarihi ile

Bedir savasi tarihi arasinda imzaladigi savunma sözlesmesine göre Müslümanlar, ve

onlarla beraber yasayan Arap'lar ve Yahudiler, distan gelebilecek saldirilara karsi hep

birlikte koyacaklardi . Aralarinda anlasmazlik çikacak olursa bu is Tanri'ya, dolayisiyle

"Tanri elçisi" olarak Muhammed'e havale olunacakti. Yahudiler kendilerine düsen savas

masraflarina katlanacaklardi. Müslümanlarin savas halinde bulunmalari sirasinda

Yahudiler onlarin savas masraflarinin bir kismini karsilayacaklardi. Yahudiler kendi

baslarina savasa ya da baris andlasmasina basvuramayacaklardi. Taraflardan hiç biri

Muhammed'in rizasi olmadan kendi basina savasa çikmayacakti

Hemen belirtelim ki Muhammed, "düsman" diye kabul ettigi Kureys'e (Mekke'lilere)

karsi savunma siyâsetine yönelme bahanesiyle Yahudilerden her türlü maddî yardimi

görmüstür. Onlardan sagladigi paralar sayesindedir ki Kureys kervanlarina ve Arap

kavimlerine karsi çete'ler gönderip ganimetler edinmis ve böylece giderek güçlenmistir.

Bunun böyle oldugunu, ölüm döseginde iken söyledigi su sözlerden anlamak mümkündür:

"Ben falanca Yahudi'den vaktiyle su kadar para almistim. Bu paralarla Üsâme'yi sefere

göndermistim"

Sadece bu maksatla degil, fakat biraz önce degindigimiz gibi, geçimini ve ailevî

ihtiyaçlarini saglamak için dahi, ilk baslarda onlardan yardim ister, ve rehin karsiliginda

borç alirdi. Borç almak maksadiyle rehin biraktigi seyleri (örnegin demir zirh, ya da diger

silahlari) bile Yahudilerin yardimi ile saglardi. "Neden dolayi kendi Ashab'i arasindaki

zenginlerden para yardimi, ya da borç almazdi da Yahudilerden alirdi?" seklindeki sorulari

karsilamak üzere Islâm kaynaklari, pek de tatminkar olmiyan yanitlara basvururlar; derler

ki *"Muhammed gururlu bir insan oldugu için hiç kimsenin minneti altinda kalmak istemedi*".

Oysa ki eger borç almak bir gurur sorunu idiyse Yahudilerden de almamasi gerekirdi; zirâ

ister rehin karsiligi olsun, ister olmasin, kendi taraftarlarindan para yardimi ya da borç

almak ile Yahudilerden almak arasinda fark yoktu. Kaldi ki Medîne'nin ticaret hayatina ve

zenginligine Yahudiler hâkim olduklari için, Muhammed'in onlardan baska basvurabilecegi

kaynagi da pek yoktu. Zira kendi Ashab'i dahi, ilk baslarda pek varlikli sayilmazdi; varliga

kavusmalari Muhammed'in giristigi ganimet edinme siyaseti sayesinde olmustur.

Muhammed kendisi dahi bu yoldan mal ve para sahibi olmustur. Ve olduktan sonradir ki

Yahudilere muhtaç olma durumundan kurtulmus ve onlari, daha sonraki yillarda izledigi

düsmanlik siyaseti sonucu: " *faiz ve haram çok yiyen kimseler"* olarak tanimlamistir.

Kur'ân'a koydugu su âyet bunun kanitidir: " *Onlar (Yahudiler) yalana kulak verirler, haram*

yerler.. . " (K. 5 Mâide 42). Söylemege gerek yoktur ki, eger faiz yemek haram idiyse, faiz

yedirmek de haram sayilmak gerekirdi.

Islâm kaynaklarinin bildirmesine göre güyâ Bahira, Kureys kervani yaklasirken, bütün agaçlarin ve taslarin

Muhammed'e secde ettiklerini ve gökteki bir bulut'un da onu gölgeledigini, ve bütün bunlarin peygamberlik

alâmeti oldugunu söyliyerek: *"Iste bu çocuk âlemler Rabbi'nin elçisidir. Tanri bu çocugu âlemlere rahmet*

olmak üzere gönderecektir" demistir. Taberî ve Ibn Ishak gibi kaynaklara göre Muhammed, çobanlik

yaptigi yil arda Tanri'nin kendisini kötulüklerden korudugunu, ve örnegin gece eglencelerinde bulunmak

maksadiyle gittigi evlerde kendisine uyku musallat ettigini, ve bu yüzden hiç bir kötü ise tesebbüs

etmedigini söylemistir (Bkz. Taberî, **Milletler ve Hükümdar Tarihi**, M. Egitim Bakanligi Yayinlari, Ankara

1966, Cilt II. sh. 62-68).

Yine bunun gibi Islâm kaynaklari, Muhammed'in iki kürek kemigi arasinda "peygamberlik" mührü

bulundugunu öne sürerler. Muhammed'in, hurma agaçlarinin salkimlarina emir vererek onlari yürüterek

yanina getirttigini eklerler (Bkz. Taberî**, age,** II , 89-90)..

Islâm kaynaklari, Muhammed'in hangi yasta "peygamber"ligini ilân ettigini kesin olarak ortaya vuramazlar.

Kimi rivâyete göre 40 yasinda, kimi rivâyete göre 43 yasinda ilân etmistir (Bkz. Taberî, **age**, II, 83-85)

Ayse'nin rivâyetine göre Muhammed, peygamber olacagi haberini Veraka'dan ögrenmistir. Bkz. **Sahih-i**

Buharî Muhtasari (Cilt I, sh. 12)

Bu konuda **Tevrat**'ta, **"Musa'nin besinci kitabi"** olarak yer alan **Tesniye** adli kitab'a bakiniz (Özellikle Bap

20: 13-15)

Kaynaklar için benim **"Şeriât ve Kadin"** adli kitabima bakiniz (Kaynak Yayinlari,, 15ci baski, Istanbul, 1997,

sh. 344)

Arap kaynaklarinin bildirmesine göre: *"Tanri onu... peygamberlikle sereflendirmeyi irâde ettigi vakit,*

Muhammed insanlardan uzaklasir, ve evlerin görünmeyecegi yerelere, dag arkalarina ve ovalarin içlerine

dalar; yanlarindan geçtigi her agaç ve tas: -Ey Tanri elçisi, sana esenlikler dileriz- diye onu selamlar, o,

sag ve soluna ve arkasina bakar, kimseyi görmezdi... ". Bu alinti için bkz. Taberî, age (1966), II, 87.

Bu konudaki hadîs'ler için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt I, sh. 1-9)

?öyle demistir: *"Kureys beni yalanlayinca Hicir'de ayakta durdum. Müteakiben Allah bana Beyt-i Makdis ile*

gözümün arasindaki mesafeyi kaldirdi da Mescid-i Aksa'ya bakarak onun nisânelerinden Kureys'e haber

vermege basladim. (Bana): -Mescid-i Aksa'nin kaç kapisi var?- diye sormuslardi. Halbuki ben Kudüs

mescidinin kapilarini saymamistim. Fakat karsimda mescid tecelli edince ... kapilari birer birer saymaga

basladim" (Bkz. Buharî'nin, **Câbir Ibn-i Abdullah**'tan rivâyeti: **Sahih-i Buharî Muhtasari...,** Cilt X. sh. 59,

Hadis no. 1550).

Bu konuda benim **Arap Milliyetçiligi ve Türkler,** adli kitabima bakiniz.

Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt VI, 367; hadîs no. 966)

Buharî'nin Ebû Hüreyre'den rivhayeti için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt X. sh. 118, 120 ve d.

Bu sözlesmelere göre Muhacir'ler, ve Beni Amr Ibn Evs, Beni Haris, Beni Naccar, Beni Amr Ibn Auf, gibi etkili

kisiler, kendilerine ait kisasi ve fidye bedellerini kendileri karsilayacaklardi. Bkz. Sahih-i Buharî Muhtasari

(Cilt X, 119)

Ibid.

Sahih-i Buharî Muhtasari ... (VI, 367-8. Ayrica bkz. Mahmud (Mirkhond), age, II, 726.

Sahih-i Buharî Muhtasari ... (Cilt VI, 368)

Isa'nin *"Ben Seriâti yikmaga degil tamam etmege geldim"*

seklindeki sözlerine dayali olarak Islâm'i, ezel'den beri tek gerçek din

seklinde gösterip Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari Müslüman yapma taktigi

Sik sik belirtigimiz gibi Muhammed, ilk baslarda kendisini sadece Mekke ve

civarindaki Arap'lara gönderilmis peygamber olarak tanimlamistir. Tanimlarken de

Kur'ân'a: *"Eger Allah dileseydi sizi tek bir ümmet yapardi... "* (K. Mâide 48) seklinde

koydugu âyet'lerle Tanri'nin insanlari tek bir ümmet yapmayip çesitli ümmetler halinde

ayirdigini, ve her ümmete kendi içinden peygamberler, kendi dilinden Kitab'lar verdigini,

Allah'i taniyan ve ahirete inanan Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin, kendilerine verilen

Kitab'lara (Tevrat, Incil, vs...) uymalari gerektigini ve iyi isler yapmak kaydiyle Tanri'nin

mükafatina kavusacaklarini bildirmistir. Nasil ki Yahudi'lere **Tevrat**, ve Hiristiyan'lara da

Incil verildi ise, Arap'lara da kendi dillerinden Kitab olmak üzere Kur'ân'in verdigini

söylemistir .

Fakat kendisini, Arap'lardan gayri bir de Yahudi'lere, Hiristiyan'lara ve diger insanlara

peygamber olarak kabul ettirme özlemine kapilinca, farkli bir tema islemege baslamistir;

daha dogrusu o zamana kadar **Tevrat**'in *"yol gösterici ve nurlandirici"* olarak Yahudi

olanlara indirildigini, ve yine bunun gibi Hiristiyan'larin **Incil**'e uymalari gerektigini bildirirken

(Bkz. K. Mâide 44, ve 47), daha sonralari, bu söylediklerini gözardi edercesine,

Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin, esas itibariyle müslüman olduklarini, kendilerine daha önce

verilmis olan kitaplari tahrif ettiklerini, ve bu nedenle artik Kur'ân'a göre davranmalarinin

emrolundugunu söyler olmustur. Daha önceleri: *"Eger Allah dileseydi sizi tek bir ümmet*

yapardi... " (K. Mâide 48) seklinde konusurken, simdi Tanri'nin bütün insanlara, daha ilk

yarattigi andan itibaren, tek bir din olmak üzere Islâm'i verdigini söylemistir. Bu konuda

isledigi tema, özetle sudur: Bütün insanlara, tek ve gerçek din olmak üzere verilen dîn,

sadece **Islâm'** dir. Yahudilerin ve Hiristiyanlarin sahip olduklari din, aslinda Islâm dinidir;

onlara gönderilmis olan peygamberler, hep müslümanlikla emrolunmuslardir, ve kendi

ümmetlerine Islâmiyeti ögretmekle görevlendirilmislerdir. Onlar marifetiyle indirilen Kitab'lar

(yani Tevrat ve Incil) aslinda müslümanligin esaslarini kapsiyan kitablardir ki asli, *"Ana*

Kitâb" (**Ümmülkitap/ Levh-i mahfuz)** olarak gökte, Tanri'nin katindadir (Bkz. K. 13 Ra'd

sûresi,m âyet: 39-40). Tanri peygamberlerin her biri ile ayri ayri ahid yapmis ve onlara

verdigi Kitâb'lari ve hikmeti tasdik eden bir peygamberin gelecegini ve ona inanmak ve

yardimci olmak gerektigini bildirmistir, ki o da güyâ Muhammed'tir (K. Al-i Imrân, 81). Fakat

Yahudiler ve Hiristiyanlar, kendilerine belletilenlerin bir kismini unutmuslar ya da "tahrif"

etmisler, bu yüzden anlasmazliga düsmüslerdir (K. Imran 187; Mâide 14-15) Ve iste simdi

Tanri, Muhammed'i, en son peygamber olarak bütün insanlara **Kur'ân** ile birlikte

yollamistir (K. Al-i Imrân, 48-49; Enbiyâ 108, 156-7; Hûd 17, vs...). Diger peygamberlerden

her birini kendi kavimlerine gönderdigi halde, Muhammed'i bütün kavimlere göndermistir.

Bundan dolayidir Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar, Muhammed'i "peygamber" olarak kabul

etmeli, Kur'ân'i da kendi Kitab'lari olarak benimsemelidirler. Bunu yapmakla **iman**

degistirmis olmiyacaklar, aksine gerçek imana ulasmis olacaklardir!

Iste bu yukardaki tema'yi pekistirmek maksadiyle Muhammed, bir de " *Var olani*

yikmak için degil ve fakat tamamlamak, ve bozulani aslina uydurmak için" Tanri tarafindan

görevlendirildigi kanisini yaratmak istemistir. Hemen hatirlatalim ki bu taktige yönelirken

yine **Incil**'den yararlanmis ve **Isa**'nin vaktiyle Yahudileri kendisine inandirmak üzere

söyledigi su sözleri izlemistir: " *Sanmayin ki ben Seriat'i yikmaga geldim; ben yikmaga degil*

fakat tamam etmege geldim" (Bk. **Matta**'ya göre **Incil:** Bap 5:17).

Ancak ne var ki Muhammed, yukardaki sekilde konusurken, birazdan görecegimiz

gibi, hosgörüsüzlüge yönelmekten baska bir sey yapmayacaktir.

I) Muhammed'in söylemesine göre Tanri'nin insanlara verdigi tek "gerçek" din

Islâmiyet'tir, ve insanlar için kurtulusa çikmak ancak bu dine girmekle mümkündür.

Muhammed kendisini Yahudilere ve Hiristiyanlara peygamber olarak kabul ettirmek

ve onlari Islâm'a sokmak isterken, onlar da müslümanlari kendi dinlerine çagirirlar, ancak

bu yoldan kurtulusa çikacaklarini hatirlatirlardi. Örnegin Yahudi'ler, Müslüman'lara gelip:

" *Yehûdi olunuz ki hidâyete eresiniz"* derlerdi; Hiristiyan'lar da ayni seyi yaparlar ve

müslümanlara: " *Hiristiyan olunuz ki hidâyete eresiniz* " derlerdi (K. 2 Bakara 136). Dogru

yola ancak bu sekilde girebileceklerini söylerlerdi.

Onlarin bu tür konusmalarina karsi Muhammed, dogru yolun **Ibrahim**'in yolu

oldugunu, ve bu yolun **Islâm** oldugunu, çünkü Ibrahim'in ilk müslüman peygamber olarak

gönderildigini söylerdi; söylerken de kendisini, Tanri tarafindan Ibrahim'in yolunu seçmekle

emrolundugunu bildirirdi. Kendisine "vahyedilen" seylerin, daha önce aynen Ibrahim'e ve

onun soyundan gelenlere (Ismail, Ya'kub, Musa, vs, ve Isa) indirilmis oldugunu ekler ve

eger Yahudiler ve Hiristiyanlar, Müslümanlarin îman ettikleri seylere îman edecek olurlarsa

" *muhakkak dogru yolu bulmus olacaklardir*" derdi (K. 2 Bakara 136)

Yine Muhammed'in söylemesine göre Tanri güyâ daha ilk insani yarattigi andan

itibaren Islâm dinini yerlestirmis ve bu din'i " *Insanlara, yaratilista verdigi dîn olarak"* (K. 30

Rûm 30) kabul etmistir. Ederken de: " *Allah katinda din, süphesiz Islâmiyettir*" (K. 3 Imran

19) demis ve: " *Dosdogru olan din de (Islâmdir)*" (K. 98 Beyyine 5) diye eklemis ve bu din'in

"Gerçek" ve "Dosdogru" ve "En üstün" tek din oldugunu, her ümmete ve her peygambere,

her vesile ile tekrar ederek bildirmistir. Güyâ Ibrahim'i peygamber olarak seçtiginde ona

müslümanligi *"gerçek din"* olarak vermis ve ümmetini bu dinle uyarmasini emretmistir (K.

Al-i Imrân: 65, 67; En'âm: 161; Nahl: 122-123, vs....).

Yine güyâ Tanri Ishak'i, Musa'yi, Davud'u vs... hep **Ibrahim**'in dininde kilmis, ve

onlara kendi ümmetlerini Ibrahim'in dinine çagirmakla görevlendirmistir (K. Imran 95)

Yine Muhammed'in söylemesine göre Tanri, Yahudiler'in Islâm'dan baska bir din

aramamalari için sunu hatirlatmistir ki, Islâm dîni Tanri'nin kendi öz dîni olup insanlari

yaratirken verdigi din'dir; bu i'tibarla Islâm'dan baska bir din istemek suçtur ve isteyenler

kaybedeceklerdir: ".. *.Allah'in dîninden baska bir din mi istiyorlar? Kim Islâmiyetten baska*

bir dine yönelirse onunki kabul edilmeyecektir" (K. 3 Imran 83-85).

Öte yandan Tanri, Meryem oglu **Isa**'yi da " *Ruhundan üflemis olarak"* yarattigini ve

onlari âlemler için mûcize kildigini bildirmis, ve müslümanligin tek din oldugunu anlatmak

üzere söyle demistir: " *Dogrusu müslümanlik, bir tek din olarak sizin dininizdir ve Ben*

Rabbinizim, artik bana kulluk edin" (K. 21 Enbiyâ 92)

Ve nihâyet Tanri, en son peygamberi olarak Muhammed'i seçmis ve ona, Islâmiyetin

tek gerçek din oldugunu, ve Ibrahim'in ilk müslüman "peygamber" olarak emredildigini sik

sik bildirmis ve bildirirken de Ibrahim'in dinine uymasini emretmis söyle demistir: " *Ey*

Muhammed! Hakka yönelerek kendini Allah'in insanlara yaratilista verdigi dîne ver...Iste

dosdogru dîn budur. .." (K. 30 Rûm 30); " *Bütün dinlerden üstün kilmak üzere*

peygamberini... Kur'ân ve hak dîn ile gönderen O'dur. .." (K. 48 Fetih 28 ve ayrica bkz. 61

Saff 9); " *Simdi ey Muhammed sana...'Ibrahim'in dinine uy' diye vahyettik"* (K. 16 Nahl 123).

Ve sözler üzerine Muhammed: *"Süphesiz Rabbim beni... gerçek dine... Ibrahim'in dinine*

iletmistir..." (K. En'âm 161) diye konusmustur.

Daha baska bir deyimle Muhammed, Kur'ân'a koydugu bu tür hükümlerle, yer

yüzünde **gerçek** olarak bir tek din bulundugunu ve bu dinin **müslümanlik** olup,

Ibrahim'den **Musa**'ya ve **Isa**'ya varincaya kadar geçmisteki "peygamberler" araciligiyle

önce Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara, ve en son olarakta kendisi araciligiyle bütün insanlara

verildigini, ve **Islâmiyet** disinda "gerçek" bir din indirilmedigini anlatmak istemistir.

II) Muhammed'in söylemesine göre, Islâm'dan gayri bir din'den "peygamber"

gönderilmemistir; Tanri Adem'i, Ilk mülüman olmak üzere yaratmistir.

Tekrarlamak yararli olacaktir ki, Muhammed, ilk önceleri kendisini sadece Arap'lara,

hattâ sadece Mekkelilere (Küreyslilere) gönderilmis peygamber olarak tanitmistir;

tanitirken de: "...- *'Dogrusu ben **ilk müslüman** olmakla emrolundum'-"* (K. 6 En'âm 14) diye

konusmustur. Tanri tarafindan, Küresli'leri uyarmak üzere gönderildigini söylemis ve

Tanri'nin söyle dedigini eklemistir: " *Ey Muhammed! Böylece sehirlerin anasi olan*

Mekke'de ve çevresinde bulunanlari uyarman...için sana Arapça okunan bir kitab

vahyettik... " (K. 42 Sûrâ 7); ya da *"Bu indirdigimiz... Mekkelileri ve etrafindakileri uyaran*

mubarek Kur'ân'dir..." (K. 6 En'âm 92)

Yani nasil ki diger ümmet'lere, örnegin Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara, daha önce kendi

içlerinden peygamberler gönderildi ise, kendisinin de Arap'lara, Arap kavmi içinden

seçilmis bir olarak gönderildigini bildirmistir. Daha baska bir deyimle ilk baslangiçta

Muhammed'in aklindan, bütün insanlara gönderilmis "peygamber" oldugu fikri

geçmemistir. Mekke'de kaldigi uzun yillar boyunca kendisinin *"Ilk müslüman peygamber"*

oldugunu tekrarlamaktan bikmamistir. Fakat Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari kazanmak ve

müslüman yapmak hevesine kapildigi an agiz degistirmis, kendisini artik sadece Arap'lara

degil fakat ayni zamanda Yahudilere ve Hiristiyanlara (ve daha dogrusu bütün insanlara)

gönderilmis peygamber seklinde tanimlar olmustur. **Adem**'den bu yana gelmis geçmis

bütün peygamberleri hep Müslüman peygamberler olarak tanimlamistir. Bununla beraber

"peygamber"ler serisinde **Ibrahim**'e özel bir yer ayirmis, kendisini de Ibrahim'in dinine

yönelmis olarak müslüman peygamberler zincirinin son halkasi ve onlarin en üstünü

saymistir. Kur'ân'i bu dogrultudaki âyet'lerle doldurmustur. Örnegin A'raf Sûre'sine

koydugu bir âyet'le, kendisini, **Tevrat** ve **Incil'** de yazili olan seyleri bildirmekle görevli

olarak Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara gönderilmis peygamber seklinde göstermistir:

"*... Bunu... âyetlerimize inanip, yanlarindaki Incil'de ve Tevrat'da yazili bulduklari... okuyup*

yazmasi olmiyan Peygamber Muhammed'e uyanlara yazacagiz. O peygamber onlara

uygun olani emreder ve fenaliktan men'eder... Bu peygambere inanan... uyanlar, iste onlar

saadete ererler. .." (K. 7 A'raf, 156-7)

Görülüyor ki kendisini *"Okuyup-yazmasi olmiyan"* bir peygamber gibi

tanimlamaktadir. Güyâ Yahudilerin ve Hiristiyanlarin kitaplarini okumamis, sadece

kendisine Tanri tarafindan vahy'olan âyet'lere mazhar olmustur. Bu nedenle **Tevrat**'a ve

Incil'e inananlar, onu peygamber olarak kabul etmelidirler.

Öte yandan kendisini, Arap'lardan gayri, Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara ve diger

insanlara da peygamber olarak kabul ettirmek üzere söyle konusmustur: " *Benden evvel*

her peygamber, kendi kavmine gönderilirken, ben bütün insanlara peygamber gönderildim

". Bu söyledigini pekistirmek üzere Kur'ân'a su âyet'i koymustur: " *Ey Muhammed! Biz seni*

ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik... " (K. 21 Enbiya 107)

Kendisini âlemlerin peygamberi rolünde, Islâmiyeti de "tek gerçek" din olarak

tanimlayinca, artik bütün Arap'lara ve Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara ve digerlerine bu dinde

toplanmalari ihtarinda bulunmak zamani gelmistir. Daha önceleri : "... *dinini* (Islâm'i) *bütün*

dinlere üstün kilmak için Peygamberini hidayet ve hak ile gönderen O'dur (Tanri'dir" (K. 61

Saf 9), derken, simdi bir adim daha atarak: " *Dogrusu **müslümanlik**, bir **tek din** olarak*

sizin dininizdir. .." (K. 21 Enbiya 91) demege baslamistir. Bunu söylerken " *De ki!...-Artik*

müslüman olacak misiniz?" (K. 21 Enbiya 108) diye tehditler savurmaktan geri kalmamistir.

Hemen ekleyelim ki giderek güçlendikçe, bu tehditleri kiliç yolu ile saldiri eylemleri sekline

dönüstürecektir.

III) Muhammed'in söylemesine göre Ibrahim, ne Yahudi ve ne de Hiristiyan'dir:

o, müslümanlikla emrolunmus bir peygamberdir. Ondan sonra gelen peygamberler

(örnegin , Ismail, Ishak, Musa, Davud, Süleyman, vs... ve Isa) hepsi de "Islâm"dirlar.

Yahudiler ve Hiristiyanlar Muhammed'e daha önceki peygamberler hakkinda ne

düsündügünü sorarlar, o da onlara, Tanri'dan vahy geldi diyerek **Adem**'den **Nuh**'a ve

Ibrahim'e, **Musa**'ya ve **Isa**'ya varincaya kadar çogu peygamberlerin adlarini siralar ve:

" *Bunlar arasinda fark bulmayiz ve biz onlara itaatkariz*" (K. 4 Nisâ 163) seklinde

konusurdu. Konusurken de **Adem**'i, **Nuh**'u, **Ibrahim**'i, **Musa**'yi, **Isa'** yi ve daha dogrusu

bütün "peygamberleri" **"Müslüman"** peygamberler olarak tanimlamakla beraber, asil

Ibrahim üzerinde durur ve onun, ne Yahudi ve ne de Hiristiyan olmayip **"ilk müslüman"**

oldugunu söylerdi. Böyle yapmasinin nedeni suydu: Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar, **Ibrahim'** i

kendi dinlerinin babasi gibi benimsemis olduklari için, Ibrahim'in dinine yönelmis gibi

görünmek sûretiyle onlari kendisine baglayabilecegini hesaplamistir. Imran Sûre'sine

koydugu âyet söyledir: " *...Ibrahim Yahudi de, Hîristiyan da degildi, ama dogruya yönelen*

*bir **müslim**'di...* " (K. 3 Imrân 65,67).

Bunu söylerken Ibrahim'in "tek gerçek" din olan Islâm ile emrolundugunu (K. En'âm

161) belirtmis, kendisini de Ibrahim'in dinine yöneltilmis gibi göstermistir: " *Süphesiz*

Rabbim beni... gerçek dine...Ibrahim'in dinine iletmistir" (K. 6 En'âm 161). Bu söyledigini

biraz daha pekistirmek üzere de: " *Simdi Ey Muhammed sana...'Ibrahim'in dinine uy' diye*

vahyettik" (K. 16 Nahl 123) seklinde âyetler eklemistir.

Oysa Tevrat'da **Nûh**'un, **Ibrahim**'den önce yasamis oldugu yazilidir. Kur'ân'da da

bunun böyle oldugu anlatilmistir (Bkz. K. Yunus 72, Saffat 81). Bu böyle olduguna göre,

söyle bir soru hatira gelmektedir: **Nûh**'u, **Ibrahim**'den önce gönderilmis "müslüman" bir

peygamber olarak gösterdigi hâlde Muhammed, neden Kur'ân'a "Nûh'un dinine uy" diye

âyet koymamistir da "Ibrahim'in dinine uy" seklinde âyet koymustur? (Örnegin K. Nahl

123). Bunun nedeni, biraz yukarda belirttigimiz gibi, Ibrahim sayesinde Yahudilerle iliski

kurup onlari kendisine baglamanin daha kolay olacagini düsünmüs olmasindandir. Çünkü

Tevrat'a göre I**brahim**'in **Ismail** ve **Ishak** adinda iki oglu oldugu ve Ishak'tan **Ya'kub** ve

ondan da **Israilogullari** neslinin geldigi kabul edilir. Muhammed ise Ismail'i, Araplarin

ecdadi yapmis ve Ibrahim'i de Arap'larin öz babasi saymistir. **Ibrahim**'i müslüman imis gibi

gösterip onun dinine yönelmeyi öngörürken, Yahudi'leri ve Arap'lari ayni noktada

birlestirecegini hesap etmistir.

Gerçekten de bir yandan kendisini Ibrahim'in dinine yönelmis gibi gösterirken, diger

yandan da Yahudilere: *"... Allah dogru söyledi,... Ibrahim'in dinine uyun*" diye konusur (K.

Imran 95), ve *"...Ibrahim'in dininden, kendini bilmezlerden baska kim yüz çevirir?..."* (K.

Bakara: 130) seklindeki âyet'lerle onlari Islâm'a sarilmaga çagirirdi. Yahudileri, Ibrahim'in

dinine yöneltebildigi takdirde, Islâm'a yöneltmis olacagini düsünürdü. Bütün bunlari

yaparken **Kâ'be'** yi de Ibrahim'in makami imis gibi göstermeyi ihmâl etmezdi (K. 3 Imran

97). Yine bunun gibi, kendisini Ibrahim'in dinine yönelmis gösterirken, Yahudileri (ve bu

arada **"Hanif"** diye bilinenleri) de kendisine çekmis olacagini hesap ederdi. Tekrar

hatirlatalim ki "Hanif" sözcügü "Dogru yolda olan" ve dolayisiyle "Müslüman olan" anlamina

gelir. Böylece Yahudiler Muhammed'i "Peygamber" olarak kabul etmekle, Ibrahim'in dinine

uymaktan baska bir sey yapmamis olacaklardi.

Fakat sadece **Ibrahim**'i "Müslüman" peygamber imis gibi göstermekle kalmamistir;

Ibrahim'den sonra gelen bütün peygamber'leri de *"müslümanlikla emrolunmus*" gibi

tanimlamak üzere Kur'ân'in çesitli Sûre'lerine âyet'ler siralamistir. Bu âyet'lere göre

Ibrahim'in ogullari olan **Ismail, Ishak, Ya'kub** ve o'un ogullari olan **Israilogullari** ve

torunlari ve bunlara gönderilen bütün peygamberler (örnegin **Musa, Harun, Davud,**

Süleyman, Yusuf, Idris, Elyesa, vs...) hep müslümandirlar. Örnegin Saffat Sûre'sinde

Ibrahim'in oglu olan **Ishak**'in, iyi bir müslüman peygamber olarak gönderildigi

müjdelenmistir: Ankebut Sûresi'nde **Lut**'un, kendi milletini dogru yola sokmak için

gönderildigi belirtilmis ve Ibrahim'in dînine, yâni müslümanliga inandigi eklenmistir (K. 29

Ankebut 26,28-34). Ayni Sûre'de **Suayb** 'in Medyen halkina gönderildigi, ve halkini

Tanri'ya kulluk edip âhiret gününden umut beslemege çagirdigi bildirilmistir (K. 29 Ankebut

36). Meryem Sûre'sinde Ibrahim'in diger oglu **Ismail**'in (ki Muhammed'e göre Arap'larin

ecdadidir) namaz kilip zekat verenlerden oldugu, ve çevresindekilere de böyle yapmalarini

emrettigi yazilidir (K.19 Meryem 54-55. Yine Meryem Sûre'sinde **Adem**'in, **Nuh**'un, **Idris**'in,

Ibrahim'in, **Israil**'in ve bunlarin soylarindan gelenlerin hep müslüman olduklari anlatilmistir

(Bkz. Meryem sûresi, âyet: 55-58). Bakara Sûre'sinde Ibrahîm'in, Ishak'in, Ismâil'in,

Ya'kub'un ve torunlarinin, ve Musa'nin ve Isa'nin müslüman olduklari bir kez daha

vurgulanmistir (K. 2 Bakara 136-140). Güyâ Tanri, bu kisilerin müslüman olmadiklarini

iddiâ edenlere çatmak üzere Muhammed'e su sekilde konusmasini emretmistir: "(*Ey*

Muhammed! onlara) -'Yoksa Ibrahim, Ismâil, Ishak, Ya'kub ve torunlarinin Yahudi veyâ

Hiristiyan olduklarini mi söylüyorsunuz? Peki, Siz mi yoksa Allah mi daha iyi bilir? '-de..."

(K. Bakara 140).

Yusuf Sûre'sinde **Yusuf**'un: *"Atalarim Ibrahim, Ishak ve Ya'kub'un dinine uydum"* (K.

12 Yusuf 37) diyerek kendi müslümanligini kanitladigi yazilidir. Yine ayni sekilde **Musa**'nin

ve kardesi **Harun**'un müslüman olduklarina, ve Israilogul ari'ni müslümanlikla uyarmak

üzere görevlendirildiklerine dair âyet'ler vardir (K. Bakara 53; Yunus 75 vs...)

Muhammed, sadece Yahudilere gönderilen peygamberleri Müslüman imis gibi

göstermekle kalmamistir: Hîristiyanlarin peygamberi diye bilinen **Isa**'yi, Isa'nin anasi

Meryem'i, ve **Havarileri** dahi müslüman olarak tanitmistir. Örnegin Mü'minûn Sûre'sinde

bütün peygamberlerin müslümanlikla emrolunduklarini bildirirken, Enbiyâ Sûre'sinde de

Meryem ile oglu **Isâ**'nin müslümanligini söyle açiga vurur: "*... Meryem'e ruhumuzdan*

üflemis, onu ve oglunu, âlemler için bir mûcize kilmistik. Dogrusu müslümanlik, bir tek din

olarak sizin dininizdir ve Ben Rabbinizim.. ." (21Enbiyâ 91-92).

Isa'nin **Havârileri**'nin müslüman olduklarina dair Imran Sûre'sine sunu koymustur:

" *Havâriler söyle dediler: -'Biz Allah'in yardimcilariyiz, Allah'a inandik, Islâm oldugumuza*

sâhid ol... " (K. Imran 52).

Hatirlatalim ki kendinden önceki peygamberleri hep "müslüman" olarak tanitirken

Muhammed, kendisini de peygamberlerin en sonuncusu olmak üzere "bütün insanlara"

gönderilmis peygamber olarak tanitmistir; hem de güyâ peygamberlerin arasi kesilmis

kanisina kapilmalarini önlemek istercesine: *"Ey Kitab ehli! Peygamberlerin arasi*

kesildiginde-'Bize ... uyarici gelmedi-' dersiniz diye size açikca anlatacak Peygamberimiz

geldi. Süphesiz o, size müjdeci ve uyarici olarak gelmistir.. ." (K. 5 Maide 19) diye âyet'ler

koyar (86).

Kur'ân'i da Tevrat'i ve Incil'i açiklayan **Kitab** olarak tanimlamak üzere Yahudilere ve

Hiristiyanlara hitaben söyle der: " *Ey Kitab Ehli, Kitab'da gizleyip durdugunuzun çogunu*

size açikça anlatan ve çogundan da geçiveren Peygamberimiz gelmistir. Dogrusu size

Allah'tan bir nûr ve apaçik bir kitab gelmistir" (K. Mâide 15,19). Bunu yaparken ayni

zamanda da onlari, kendilerine daha önce verilen kitab'lari (Tevrat'i ve Incil'i) tahrif

etmekle, ve belletilenleri unutmakla suçlar: ". *..Onlar sözleri yerlerinden degistirirler.*

Kendilerine belletilenlerin bir kismini unuttular..."; "-'Biz Hiristiyaniz-' diyenlerden söz

almistik; onlar kendilerine belletilenin bir kismini unuttular, bu yüzden aralarina kiyâmete

kadar düsmanlik ve kin saldik... "; (Bk. Maide 13,14. Ayrica bkz. Imran 19,105-156)

Ancak ne var ki Muhammed, bu yukardaki taktige basvurmakla, karsisindakileri

inandirici bir sonuç alamamistir. Çünkü bir kere Yahudileri ve Hiristiyanlari hosnud etmek

üzere onlarin bazi geleneklerini kabul etmekle beraber (örnegin Kible'yi Kudüs'e çevirmek,

ya da onlara helal olanlari benimsemek, vs...), esas itibariyle Arap geleneklerine yer

vermekteydi. Böyle yaptigi içindir ki ki Yahudiler, Hiristiyanlar ve "Hanif" diye çagirilanlar

müslüman olmaktan kaçinmislardir. **Abû Amr** olayi bunun tipik örneklerinden biri olarak

söyle: Medîne'de **Evs**'lerin liderlerinden biri olan **Abû Amr b.Seyfi b. al-Numan,**

Muhammed'in bütün israrlarina ragmen Islâmiyeti kabul etmez. O kadar ki sirf Islâm'a karsi

oldugunu anlatmak için kendi toplumunu terkedip Mekke'ye göç eder. Fakat az zaman

sonra Medine'ye döner ve Muhammed'in yanina giderek sorar: " *Nedir senin getirdigin*

din?" . Bu soruya Muhammed: " *Benim getirdigim din Haniffiya'dir, yani Ibrahim'in dini'dir*"

diye cevap verir. Bunun üzerine **Abû Amr** söyle der:" *Eger getirdigin din Ibrahim'in dini ise,*

benim de izledigim zaten o'dur". Fakat Muhammed ona :" *Hayir senin izledigin din,*

Ibrahim'in dini degildir" deyince **Abû Amr** kizar ve söyle karsilik verir: " *Evet o'dur, fakat*

sen, Ey Muhammed, Haniffiya dinine ait olmiyan seyleri (Ibrahim'in dinine) ekledin" . Bu

cevaba karsi Muhammed: " *Hayir ben onu en saf sekliyle getirdim*" deyince **Abû Amr**

dayanamaz ve Muhammed'i yalancilikla suçlayarak söyle der: " *Tanri yalanciyi evsiz*

barksiz ve yapa yalniz biraksin ve gurbette öldürsün" . Daha baska bir deyimle **Abû Amr**

sunu anlatmak ister ki Muhammed, her ne kadar Yahudileri hosnud edip müslüman

yapmak üzere Tevrat'tan aktarmalar yapmakla bertaber, Kur'ân'i Arap geleneklerine yer

veren hükümlerle doldurmaktadir.

Öte yandan Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar, Muhammed'e inanmadiklarini söylerlerken,

ondan, "peygamber" olduguna dair saglam delil getirmesini isterlerdi: " *Madem ki*

peygamber oldugunu söylüyorsun, o halde Tanri'yi bizimle konustur da O'nun sesini

duyalim" seklinde konusurlardi (K. Bakara 118; Nisa 153-4). Bunu derlerken, vaktiyle

Musa'nin, Israil ihtiyarlarindan yetmis kisi ile birlikte daga çiktigina, ve Tanri ile

konustuguna dair **Tevrat**'da yer alan hükümleri öne sürerlerdi

Onlarin bu tür dileklerini yerine getiremeyecegini bildigi için Muhammed, öfkelenir ve

Tanri'nin kimse'ye görünmedigini, bu sekilde istekte bulunanlari yildirim ile çarptigini

söylerdi. Bu maksatla Tevrat'daki olayi, kendi durumuna uydurmak üzere farkli sekle

sokarak onlara, Tanri'nin söyle konustugunü söylerdi:: " *Ey Muhammed! Kitab ehli, senin*

kendilerine gökten bir kitab indirmeni isterler. Musa'dan bundan daha büyügünü

istemislerdi ve -Bize Allah'i apaçik göster-demislerdi. Zulümlerinden ötürü onlari yildirim

çarpmisti...." (K. Nisa 153-4). Böyle derken, baska bir vesileyle: *"... Ve Allah Musa ile*

gerçekten konustu" (K. Nisa 164) seklinde koydugu âyet'leri gözardi ederdi; ya da bu

sözlerini: "konustu ama görünmedi" anlamina getirirdi.

Fakat bütün bunlar bir yana, bir de bu tür sorular sordular diye Tanri'nin Yahudi'leri

azarladigina dâir Kur'ân'a âyet'ler koyardi ki, bunlardan biri söyle: *"Yoksa, daha önce*

Musa'nin sorguya çekildigi gibi, siz de peygamberinizi sorguya mi çekmek istiyorsunuz?... "

(K. Bakara 108)

Söylemege gerek yoktur ki birbirine ters düsen sözleriyle onlari kendisine inandirmasi

pek güç idi. Hele Ibrahim'i, kendisinden önce "müslüman peygamber" olarak gönderilmis

göstermesi ve *"Benim dinin Ibrahim'in dini'dir"* seklinde laf etmesi, Yahudilerin pek garibine

giderdi. Biraz önce degindigimiz gibi Ibrahim'i "Hanif" olarak kabul eden kimseler dahi:

" *Sen haniffiya dinine, ona aykiri olan seyleri soktun"* diye konusurlardi.

*

Bu vesile ile eklemek gerekir ki Muhammed'in bu yukardaki taktigi, olumlu bir sonuç

vermek söyle dursun, ve fakat Tanri fikrini zedeler nitelikte olmustur. Çünkü ona göre

Tanri, daha önceki Peygamberleri müslümanlikla emrolunmus gibi gösterdigi halde,

Islâmiyetin tümünü indirmek hususunda Muhammed'in dogusunu beklemis gibidir; çünkü

Maide Sûre'sinde söyle yazilidir: " *Bugün size dininizi bütünledim, üzerinize olan nimetimi*

tamamladim, din olarak size Islâmiyeti begendim... " (K. 5 Maide 3).

Ibrahim'den **Isa'** ya kadar bütün peygamberlerini müslüman olarak gönderdigini

bildiren ve onlara: *"Ey peygamberler... süphesiz bu müslümanlik, bir tek din olarak sizin*

dininizdir" (K. 23, Mü'minûn 51-52) diyen bir Tanri'nin, müslümanligin esaslarini onlara

bölük pörçük belletip, Muhammed'in gelmesini beklemesi, ve onun gelisiyle Islâm'i

tamamlayaci hükümler indirmesi, pek anlasilir gibi görünmemekte!

Öte yandan Tanri, yine Muhammed'in söylemesine göre, Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari

yüzlerce yil önce müslüman yapip dogru yola sokmak istemis, onlara müslüman

peygamberler göndermis, fakat her ne himetse Arap'lari (diger milletleri) ihmâl etmis

olmaktadir! Nedendir? bilinmez! Haydi diyelim ki Arap'lari ve diger milletleri ihmâl etti ve

onlari müslüman yapmakta gecikti; pek iyi ama Arap'lari müslüman yapacak idiyse, neden

acaba Muhammed'in anasini ya da babasini Müslüman kilmamis, ve söylendigine göre

Amine'yi Yahudi, ve **Abdullah**'i putperest olarak birakmis, canlarini o sekilde almistir?

Bununla da kalmamis, üstelik bir de Muhammed'e, onlar için magfiret dileme iznini

vermemistir. Olacak sey midir bunlar? Buna benzer daha nice sorunlari akilci yoldan

cevaplandirmak mümkün müdür?

Fakat her ne olursa olsun, Tanri fikrini zedeleyici bütün bu hususlar, kuskusuz ki

Muhammed'in günlük siyâsetinin sonuçlari olarak ortadadir.

Örnegin Mâide sûresi'nde: *"Dogrusu Biz yol gösterici ve nuirlandirici olarak Tevrat'i indirdik. Kendisini Allah*

teslim etmis Peygamberler, yahudi olanlara onunla... hükmederlerdir..." (K. Mâide 44). *"Incil sahipleri,*

Allah'in onda indirdikleriyle hükmetsinler..." (K. Mâide 47)

Bu maksatla Muhammed'in Kur'ân'a koydugu âyet aynen söyle: *"Allah peygamberlerden ahid almisti: -And*

olsun ki size Kitap, hikmet verdim; sizde olani tasdik eden bir peygamber gelecek; ona mutlaka

inanacaksiniz ve ona mutlaka yardim edeceksiniz, ikrar edip bu ahdi kabul ettiniz mi?- demisti. (Onlar)

-Ikrar ettik- demislerdi de: -?ahid olun, Ben de sizinle beraber sâhidlerdenim- demisti... " (K, Al-i Imrân,

81).

Buharî'nin Câbir b. Abdullah'tan rivâyetine göre Muhammed'in söylemesi söyle: *"Benden evvel her Nebi*

hassaten kendi kavmine ba's olunurken, ben Umum-i Nâsa ba's olundum" (Bkz. Sahih-i..., Cilt II, sh. 245-

6, hadîs no. 223)

"Ehl-i Kitab size: -Yahûdi, yâhut Hiristiyan olunuz ki hidâyete eresiniz- dediler. Sen de onlara deki: -Hayir biz

dogru yola yönelen Ibrahim milleti câmiâsindan oluruz ki, hiç bir zaman müsriklerden olmamistir-..." (K.

Bakara 136).

Ilgili hadîs'ler için bkz. Sahih-i Buharî Muhtasari.. (Cilt II, sh. 245, hadîs no. 223)

Islâm kaynaklari, Mekke'nin Muhammed tarafindan fethi üzerine **Abû Amr**'in Taif'e kaçtigini, oranin fethi

üzerine de Suriye'ye göç ettigini kaydetmekte.

Bu konuda Muhammed Kur'ân'a su âyet'leri koyar:

"Bilmeyenler: -Allah bizimle konusmali veya bize bir hayet gelmeli degil mi?- dediler. Onlardan öncekiler de

onlarin dediklerini söylemislerdi. Kalbleri birbirine benzedi" (K. Bakara, 118).

"Ey Muhammed! Kitab ehli, senin kendilerine gökten bir kitap indirmeni isterler. Musa'dan, bundan daha

büyügünü istemislerdi ve: -Bize Allah'i apaçik göster- demislerdi. Zülümlerinden öteri onlari yildirim

çarpti..." (K. Nisha, 153-154)

Tevrat'in **Çikis** kitabinda anlatilan hikâye'ye göre Musa, güyâ Israil ihtiyarlarindan yetmis kisi ile birlikte dgga

çikmis ve orada Tanri'yi görmüstür. Bkz. **Tevrat/.Çikis**, Bap XXIV: 9-18, ve ayrica Bap XXV: 1 ve d.)

Bu konuda bkz. Ibn Ishak, **age (1980),** 257 ve d.

Islâm seriâti'na göre Tevrat, ve Incil , "islâmî" esaslari kapsayan

Kitap'lardir ve Kur'ân bu Kitap'lari onaylamak üzere gönderilmistir.

Fakat Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar, kendilerine verilen Kitap'lari tahrif

ettikleri için, Kur'ân'a uymak ve Kur'ân ile amel etmek zorunlugunda

kilinmislardir.

Yukardaki kesimlerde degindigimiz gibi Muhammed, ilk baslarda Kur'ân'in Arapça

olarak Arap'lara gönderildigini, Yahudi'lere Tevrat'in ve Hiristiyan'lara da Incil'in verildigini

söylemis, ve onlarin, kendilerine indirilen Kitab'lara göre "amel" etmelerini bildirmistir.

Medîne'ye hicret ettikten sonra, günlük siyâsetinin gereksinimleri icâbi, bir süre onlarla

(özellikle Yahudi'lerle) iyi geçim saglamaga çalismis, ve yavas yavas güçlenir olduktan

sonra, kendisini onlara peygamber olarak kabûl ettirmek istemistir. Tevrat'in ve Incil'in,

onlar tarafindan tahrif edildigini bu nedenle **Kur'ân**'a uymalarini, Kur'ân'daki emirlere göre

yasamalarini bildirmistir. Tekrar niteliginde de olsa, bu gelismenin kisa hikâyesi söyle:

I) Tevrat'in ve Incil'in tahrif edildigi, buna karsilik Kur'ân'in hiçbir tahrif'e

ugramayip Tanri katindaki "Ana Kitâb"a (Ümmülkitap/ Levh-i mahfuz) uygun

bulundugu, bu nedenle tek geçerli kitab'in Kur'ân oldugu ve bu?un insnlarin ona

göre davranmalari gerektigi!

Muhammed'in söylemesine göre Tanri katinda bulunan bir " **Ana Kitâb**" (*Ümmülkitap/*

Levh-i mahfuz) vardir ki, **Tevrat**'in, **Incil**'in ve **Kur'ân**'in çiktiklari kaynaktir. Ra'd sûresi'nde

söyle yazili: *" ... Ana Kitâb (Ummu'l Kitâb), O'nun katindadir"* (K. 13 Ra'd 39). Ve bu **"Ana**

Kitâb", müslümanligin tüm esaslarini içeren bir Kitâb'dir; ve Tanri bu **Ana Kitâb**'a uygun

olarak, daha önce Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara kendi anlayacaklari dillerde Kitâb'lar

göndermistir. Yahudilere **Tevrat**'i verdigini söyle bildirmistir: *"And olsun ki Mûsa ve*

Harun'a da iyilikte bulunmustuk... her ikisine de apaçik anlasilan bir Kitâb vermistik" (K. 37,

Saffat 116). **Tevrat**'tan sonra **Zebur**'u vermistir: *"And olsun ki Tevrat'tan sonra Zebûr'da*

da, yer yüzüne ancak iyi kullarimin mirasci oldugunu yazmistik" (K. Enbiyâ, 105).

Hiristiyan'lara da **Incil**'i vermistir (Bkz. K. Ankebût, 27-34; Saffât 114-122). Ve nihâyet

Tanri, Arap'lar içerisinden seçtigi Muhammed'e de, Arap'larin anlayabilecekleri dilde, yâni

Arapça olarak, **Kur'ân'** i indirmistir (Bkz. Ra'd, 37; Zuhrûf 2-3; Yûsuf 2; Fussilet 44; Duhan

58-59; Suâra 193-195...).

Yâni, Muhammed'in söylemesine göre, Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara verilen kitaplar

Islâmî esaslari kapsayan kitaplardir; bu kitap'larla Tanri, daha önce Yahudi'lere ve

Hiristiyan'lara Islâm dinini yollamistir. Bu itibarla Kur'ân'daki hükümler, daha önce

gönderilmis Kitâb'larda da vardir: " *Dogrusu* (Kur'ân'daki) *bu hükümler, ilk sahifelerde,*

Ibrahim ve Mûsâ'nin sahifelerinde de vardir" (K. 87 A'lâ, 18-19)

Yine Muhammed'in söylemesine göre Kur'ân, hem Tevrat'i ve hem de Incil'i

"dogrulayan" ve "onaylayan" bir Kitab'dir, çünkü kendisine vahy olunanlar, daha önceki

Peygamberlere de vahy'olunmustur: *"Nuh'a..., Ibrahim'e, Ismail'e, Ishak'a, Ya'kub'a ve*

torunalrina, Isa'ya, Eyyub'a, Yunus'a, Harûn'a ve Süleyman'a vahyettigimiz gibi Ey

Muhammed, süphesiz sana da vahyettik. Davud'a da Zebûr verdik" (K. Nisâ 163). Bu

dogrultuda olmak ve Kur'ân'in daha önceki Kitâb'lari onayladigini belirtmek üzere Mâide

Sûresi'ne koydugu âyet'lerden biri söyle: " *Ey Muhammed! Kur'ân'i, önce gelen kitab'i*

tasdiken ve ona sahid olarak gerçekle sana indirdik. Allah'in indirdigi ile aralarinda

hükmet. .." (K. Maide 48; ayrica bkz. Bakara 41,91, 107; Al-i Imrân, 3; En'âm 92).). A'raf

Sûresi'ne de su var: "*... bunu (Kur'ân'i), yanlarindaki Incil'de ve Tevrat'da yazili*

bulduklari...okumasi yazmasi olmiyan peygamber Muhammed'e uyanlara yazacagiz... " (K.

7 A'raf 156-157)

Kendisini **"ümmî"** (yâni okuyup-yazmasi olmiyan peygamber) seklinde göstermesinin

nedeni, Tevrat'dan ve Incil'den bir sey aktarmamis gibi görünmek arzusundandir. Sanki

okumasi olmiyan kimse Tevrat ve Incil'de yazilanlari baskalari araciligiyle ögrenemezmis

gibi! Fakat her ne olursa olsun demek istedigimiz sudur ki Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari

hosnud etmek maksadiyle Muhammed, önceleri onlari, kendi kitaplarina göre hareket

etmege çagirmistir. Örnegin Tevrat'i " *Allah'in hükmünün bulundugu*" ve " *Yol gösterici"* ve

" *Nurlandirici"* bir Kitab seklinde belirtmis, Kur'ân'in Tevrat'i onayladigini bildirmis ve

Tanri'nin söyle dedigini söylemistir: " *Dogrusu Biz yol gösterici ve nurlandirici olarak*

Tevrat'i indirdik. Kendisini Allah'a teslim etmis olan Peygamberler, Yahudilere onunla...

hükmederlerdi... Insanlardan korkmayin, benden korkun, âyetlerimi hiç bir degerle

degistirmeyin.. ." (K. Maide 44). Yahudi'lerin, kendi aralarinda çikacak olan sorunlari

kendilerine verilen kitaplara göre çözümlemelerini istemistir. Bu sorunlarla ilgili olarak

kendisine basvuran Yahudi'lere, Tevrat'a göre is görmeleri gerektigini anlatmak üzere

Kur'ân'a su tür âyet'ler koymustur: *"Allah'in hükmünün bulundugu Tevrat yanlarinda iken,*

ne yüzle seni hakem tayin ediyorlar da sonra bundan yüz çeviriyorlar? Dogrusu biz yol

gösterici, ve nurlandirici olarak Tevrat'i indirdik... Yahudi olanlar onunla hükmederlerdi...

" (K. Mâide 43-45). Yine bunun gibi, Yahudilerin Tevrat'a uymakla yükümlü bulunduklarini

ve uymadiklari takdirde merkeb durumuna düsmüs olacaklarini anlatmak maksadiyle

Kur'ân'a su âyet'i koymustur: *"Tevrat'la yükümlü tutulup da onunla amel etmeyenlerin*

durumu, ciltlerce kitap tasiyan merkebin durumu gibidir. Allah'in âyet'lerini yalanlamis olan

kavmin durumu ne kötüdür..." (K. 62 Cum'a 5) .

Incil' e gelince, bunu da **Tevrat'** i dogrulamak üzere gönderilmis bir Kitab olarak

tanimlamis, ve Incil ile amel etmeleri için Hiristiyan'lara su emrin verildigini bildirmistir:

"*... Meryem oglu Isa'yi, ondan önce gelmis bulunan Tevrat'i dogrulayarak gönderdik ....*

Tevrat'i dogrulayan Incil'i, sakinanlara ögüt ve yol gösterici olarak indirdik. Incil sâhipleri,

Allah'in onda indirdikleri ile hükmetsinler...(Onunla hükmetmeyenler), iste onlar fâsik

olanlardir" (K. Mâide 46-47). Buna benzer diger âyetler yaninda her iki ümmet'e kendi

kitaplarina göre hareket etmeleri hususunu bildirmek üzere: *"..- 'Ey Kitab ehli! Tevrat'i,*

Incil'i ve Rabbinizden size indirilenleri geregince uygulamadikça bir temeliniz olamaz-' ...

" (K. Mâide 68) seklinde âyet'ler koymustur.

Öte yandan, Tevrat'da ve Incil'de yazilanlarin dogrulugunu anlatmak maksadiyle

Muhammed, daha önce de degindigimiz gibi, Tevrat'i ya da Incil'i okumus olanlara

danismakla görevli kilindigini bildirmistir. Yunus Sûresi'ne koydugu âyet söyle: *"(Resülüm!)*

Eger sana indirdigimizden (bu anlattigimiz olaylardan) *kuskuda isen, senden önce Kitab'i*

(Tevrat'i) *okuyanlara sor. Andolsun ki Rabbinden sana hak gelmistir. Sakin süphecilerden*

olma" (K. 10 Yunus 94). Hemen ekleyelim ki bu âyet'i Muhammed, Isarilogullari ile ilgili

olarak anlattigi hikâyeler vesilesiyle koymustur.

Yukardaki taktigini biraz daha etkili kilabilmek için, kendi taraftarlarina Tevrat'a ve

Incil'e iman eder görünmelerini emretmis ve Kur'ân'a su tür âyet'ler koymustur. *"...*

(Yahudi'lerle ve Hiristiyan'larla) en güzel yoldan mücadele edin ve deyin ki: -'Bize

indirilene de, size indirilene de iman ettik; bizim Tanrimiz da, sizin Tanriniz da birdir, biz

O'na teslim olmusuzdur-'..." (K. 29 Ankebût 46; ayrica bkz. Nisâ 136).

Ancak ne var ki Muhammed'in bu taktiginin sonucu olarak Yahudiler, Ibranice yazili

olan Tevrat'i, Arap diliyle Müslümanlara açiklayip yorumlamaga kalkismislardir. Ve iste

bunu kendi taraftarlari bakimindan sakincali buldugu içindir ki Muhammed, her ne kadar

Tevrat'in ve Incil'in, Kur'ân tarafindan onaylandigini söylemege devam etmekle beraber,

Arap'larin Kur'ân'da yazilanlardan baskasina uymamalarini belirterek söyle demistir: *"Siz,*

Ehl-i Kitab'in sözlerini ne tasdik edin, ne de tekzib ediniz. Ancak: -'Allah'a ve bize indirilen

Kur'ân'a iman ettik'- deyiniz" (Bkz. **Sahih-i...** , Cilt XI. sh. 51, hadîs no. 1679) .

Dikkat edilecek olursa Tevrat'a ve Incil'e inaniyormus ve saygili imis gibi görünürken

ve kendi taraftarlarini da bu sekilde davranmaga tesvik ederken, bunu hosgörü nedeniyle

yapmis degildir. Yani bu kitaplari, Yahudi ya da Hiristiyan dinlerinin kitaplari olarak kutsal

saymis degildir; farkli inançtaki insanlarin "Kutsal" kitablari olarak kabul etmis de degildir.

Sadece ve sadece bu kitablari, Islâmî hükümleri kapsayormus gibi gösterip Yahudi'leri ve

Hiristiyan'lari kendisine çekmek için yapmistir.

Fakat böyle yaptikça Yahudiler kendisine söyle derlerdi: *"Madem ki Ibrahim'in dinini*

izliyorsun, ve bizim elimizdeki Tevrat'a inandigini bildiriyorsun, o halde bizden daha baska

ne bekliyorsun?" . Onlarin bu sözlerine karsi Muhammed'in verdigi kurnaz cevap suydu:

"Evet ama siz Tanri ile olan andlasmanizi bozdunuz". Buna karsilik Yahudiler kendisine:

"Tevrat'i asil tahrif eden sensin. Biz elimizde bulunan Kitab'a inaniyoruz, senin yolundan

gitmek istemiyoruz" diye karsilik verirlerdi . Onlari susturmak için Muhammed, Kur'ân'daki

hükümlerin Tevrat ve Incil'de bulunmasi gereken hükümler oldugunu, bu itibarla Kur'ân'a

uymalarinin zorunlu bulundugunu söylerdi.

Fakat, Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari müslüman yapma siyâsetinin sonuç

vermeyecegini, ve hattâ bu siyâsetin kendi aleyhinde sonuç yaratabilecegini farkettigi an,

yavas yavas agiz degistirir: onlarin, kendilerine verilen Kitâb'lar üzerinde anlasmazliga

düsüp bu Kitâb'larin hükümlerini degistirdiklerini, "... *ve ucuz paraya satmak için tahrif*"

ettiklerini söylemege baslar. Hattâ onlarin sonradan gelen kusaklarinin, bu yüzden,

kuskuda kaldiklarini, ve bu kitap'lara güvenemez olduklarini açiklar. Bu maksatla Kur'ân'a

koydugu âyet'lerden ikisi söyle:

"Kendilerine ilim geldikten sonra, ayriliga düsmeleri, ancak birbirlerini çekememekten

oldu ... Arkalarindan Kitâb'a vâris kilinanlar da ondan süphe ve endise içindedirler" (K. 42

Sûrâ 14).

"Allah, kendilerine kitap verilenlerden: -'Onu mutlaka insanlara açiklayacaksiniz, onu

gizlemeyeceksiniz" diyerek söz almisti. Onlar ise bunu kulak ardi ettiler, onu az bir

dünyaliga degistirdiler. Yaptiklari alis veris ne kötü " (K. Imrân 187).

Ve iste bütün bunlari ortaya vurduktan ve Tevrat'in ve Incil'in "tahrif" edildigini

açikladiktan sonra, Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara, sunu bildirir ki Kur'ân hiç degisiklige

ugramamis ve "tahrif" edilmemis bir kitap'tir, ve Kur'ân'dan baska uygulanak baskaca bir

Tanri kitabi yoktur: "(Ey Israilogullari!)... *Elinizde bulunan Tevrat'i te'yid ederek indirdigimiz*

Kur'ân'a inanin... âyetlerimizi... degistirmeyin..." (K. Bakara 41; ayrica bkz. Nisâ 47)

Bunu söylerken, Kur'ân'a uymanin, aslinda **Tevrat**'in ve **Incil**'in tahrif edilmemis

sekline uymak demek oldugunu anlatmaga çalisir; örnegin söyle der: " *Eger* (Ehli Kitab) *,*

Tevrat'i , Incil'i ve ... Kur'ân'i, geregince uygulasalardi, her yönden nîmete ermis olurlardi... "

(K. Maide 66). Daha baska bir deyimle Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar bakimindan Kur'ân'a

uymanin, Tevrat'i ve Incil'i en iyi bir sekilde (yâni "geregince") uygulamak demek oldugunu

söylemek istemistir. Mâide sûresi'ne koydugu diger bir âyet söyle: " *Ey Kitab ehli,*

Rabbinizden size indirilen Tevrat'i, Incil'i ve Rabbinizden size indirileni geregince

uygulamadikca, bir temeliniz olmaz. ." (K. 5 Maide 68). Yine bu dogrultuda olmak üzere

Hûd sûre'sine koydugu su âyet'le Yahudilere, Tevrat';a uymanin Kur'ân'a inanmakla

mümkün oldugunu anlatir: "... *önlerinde de Musa'nin Kitâb'i önder ve rahmet olarak*

bulunanlardir ki iste onlar Kur'ân'a inanirlar" (K. 11 Hûd 17). Bu söylediklerini pekistirmek

maksadiyle Yahudiler'den Kur'ân'a iman eden kimseleri örnek olarak verir, ki bunlar

arasinda **Abdullah b., Selâm** ve **Übey b. Ka'b** gibi taninmis kisiler vardir. Bu vesileyle

Kur'ân'a koydugu âyet'lerden biri söyle: *"(Resûlüm!) Iste böylece sana* (önceki kitaplari

tasdik eden) *bu Kitab'i* (Kur'ân'i) *indirdik. Onun için, kendilerine kitap verdiklerimiz ona*

iman ediyorlar...." (K. 29 Ankebût, 47) . Bu âyet'de geçen: *"Kendilerine kitâb verdiklerimiz*

Kur'âna iman ediyorlar" seklindeki sözler, **Abdullah b., Selâm** ve **Übey b. Ka'b** adindaki

Yahudi'lere ve benzerlerine atiftir

Bundan baska bir de Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara sunu bildirir ki, eger kendisine bas

egecek olurlarsa, Tevrat'in ya da Incil'in "tahrif" edilmis olan (ya da uygulanmasinda güçlük

çekilen) hükümlerinden kurtulmus olacaklardir; bu husussta A'raf sûresi'ne koydugu âyet

söyle: *"Yanlarinda Tevrat ve Incil'de yazili bulduklari o elçiye, o ümmî Peygamber'e*

uyanlar (var ya) iste o Peygamber onlara iyiligi emreder... onlara temiz seyleri helâl, pis

seyleri haram kilar. Agirliklarini ve üzerlerindeki zincirleri indirir. O Peygamber'e inanip ona

saygi gösteren, ona yardim eden ve onunla birlikte gönderilen nûr'a (Kur'ân'a) uyanlar var

ya, iste kurtulusa erenler onlardir" (K. 7 A'raf 157) [Burada geçen "agirliklar" ile "zincirler"

den maksadin, *"günah isleyen azalarin kesilmesi"* ve *"elbisenin pislik degen kisimlarinin*

kesilip atilmasi" gibi uygulanmasinda güçlük çekilen hükümler oldugu söylenir.

Daha baska bir deyimle **Muhammed**'in istedigi sey, Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin,

kendi kitablarini (yani Tevrat'i ve Incil'i) Kur'ân'a uygun sekilde uygulamalaridir, ve bunun

da en kesin yolu, dogrudan dogruya Kur'an'a inanip onu uygulamaktir. Çünkü, kendilerine

kitab verildikten sonra aykiriliga düstükleri için simdi artik **Kur'ân**'a göre yasamalari gerekir.

Kur'ân'a uymakla dogru yola girip Tanri'ya itaat etmis olacaklardir.

Bütün bunlari yaptigi tarihlerde Muhammed, henüz pek güçlü olmadigi, ve kiliç yolu

ile onlari zorlayamayacagi için, sadece teblig ediyormus gibi görünür ve eger Islâm'a

girmeyecek olurlarsa, ilerde azab görecekleri tehdidini eklerdi. Kur'ân'a koydugu

âyet'lerden biri söyle: *"(Ey Muhammed!) Kendilerine Kitâb verilenlere ve verilmeyenlere:*

-*Siz de Islâm oldunuz mu?- de. Sâyet Islâm olurlarsa dogru yola girmislerdir; sayet yüz*

çevirirlerse, sana yalniz teblig etmek düser... Allah'in âyet'lerini inkâr edenlere... ele verici

azabi müjdele... " (K. Al-i Imrân, 20-21).

*

Yine tekrar edelim ki Muhammed, nasil ki kendisinden önce gönderilen bütün

peygamberleri "Müslümanlikla emrolunmus" gibi göstermege çalisti ise, bu peygamberlere

indirilen Kitab'lari da, hep müslümanligin esaslarini belletmege matuf seylermis gibi

tanimlamistir. Bunu kanitlamak üzere kendisini **Ibrahim**'in "oglu" ve daha önceki

peygamberlerin kardesi olarak tanitmis, kendisine indirilen Kur'ân'in hem Tevrat'i ve hem

de Incil'i "Onaylayan" kitab oldugunu söylemistir. Fakat Yahudiler ve Hiristiyanlar

direnmisler ve Kur'ân'i, kendilerinin okuyup anlayacaklari nitelikte bulmadiklarini, ve

ellerindeki Kitap'lara (Tevrat'a ya da Incil'e) uygun sekilde hazirlanmis bir kitab

saymadiklarini söylemislerdir. Bu direnise karsi Muhammed, önceleri yumusak bir dil ile

konusmustur, çünkü daha henüz güçlü degildir. Fakat Hicret'in 2ci yilindan itibaren artik

kendisini yavas yavas güçlenir buldukca bu yumusak siyaseti terkedecek ve siddet

siyasetine geçecektir. Nitekim biraz ilerde görecegimiz gibi, Kureys'lileri Bedir savasinda

yendikten sonra, artik güçlenmege basladigi için, **Beni Kaynuka** Yahudilerini pazarda

toplayip: *"Ey Yahudi toplulugu! Kureys'in basina gelen azaptan Yüce Tanri'ya siginarak ve*

O'ndan sakinarak müslüman olunuz..." seklindeki tehditlerle Müslüman olmaga çagiracak,

ve müslümanligi kabul etmedikleri için az sonra üzerlerine saldiracaktir. Bu saldiri

siyasetini o tarihten sonra daha da siddetli bir sekilde sürdürecek, sürdürebilmek için de

Kur'ân'a, gerekli gördügü âyet'leri yerlestirecektir (K. Örnegin, Tevbe 29).

II) "Peygamber" olarak gönderileceginin Tevrat'da ve Incil'de "Ahmed" diye

bildirildigini söyliyerek Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari Islâm yapmaga çalisir:

Muhammed'in söylemesine göre **"Ahmed"** adiyle bir peygamberin gelecegi haber

verilmistir ve bu peygamber kendisidir!

Kendisini Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara "peygamber" olarak kabul ettirebilmek üzere

Muhammed, "peygamber" olarak gönderileceginin **Tevrat** ve **Incil'** de haber verildigini

söylemistir. Bunun böyle oldugunu anlatmak maksadiyle Kur'ân'a koydugu âyet'lerden biri

söyle: *"Yanlarindaki Tevrat ve Incil'de yazili bulduklari o elçiye, o ümmi peygamber'e*

uyanlar (var ya) iste o peygamber, onlara iyiligi emreder..." (K. 7 A'raf 157). Bu âyet'te

"ümmi peygamber" diye tanimladigi kimse kendisidir, çünkü kendisini, çevresine okumasi-

yazmasi olmayan "peygamber" olarak tanitmistir.

Yine Muhammed'in söylemesine göre güyâ **Isa**, Israilogullari'na hitaben konusarak,

onlara Tanri tarafindan " **Ahmed"** adinda birinin peygamber olarak gönderilecegini

müjdelemistir. Bu konuda Muhammed'in Kur'ân'a koydugu âyet söyle: *"Meryem oglu Isa :*

-*'Ey Israilogullari! Dogrusu ben, benden önce gelmis olan Tevrat'i dogrulayan, benden*

*sonra gelecek ve adi **Ahmed** olacak bir peygamberi müjdeleyen, Allah'in size gönderilmis*

peygamberiyim-' demisti". (K. 61 Saf 6). Daha baska bir deyimle **Isa**, güyâ kendisinden

sonra **"Ahmed"** adinda bir peygamber'in gelecegini haber vermistir.

Hemen belirtelim ki **Tevrat** ve **Incil**'de, ne **"Ahmed"** adi, geçer, ve ne de **"ümmi**

peygamber" deyimi! Bunlarin karsiligi olabilecek bir sözcük dahi yoktur bu Kitap'larda! Bu

böyle olduguna göre, acaba "Muhammed bunu nereden çikarmistir? diye sorulacaktir.

Bunun yaniti sudur:

Yuhanna'ya göre **Incil'** in Rum'ca aslinda **"Paraclet"** (**Paracletos)** diye bir sözcük

yer almistir ki **"Tesellici"** anlamina gelir (Örnegin, Incil'in Ingilizce çevirisinde "Comforter"

olarak geçer), ve Arapça'ya **"Faraklit"** olarak çevrilmistir. Incil'deki bu sözcük **"tesellici"**

anlaminda olmak üzere, **Isa** tarafindan su sekilde kullanilmistir: *"Benim gitmem sizin için*

hayirlidir, çünkü gitmezsem Tesellici (Paraclet) *gelmez. Fakat gidersem onu size*

gönderirim" (Bkz. Yuhanna'ya göre Incil, Bap 16: 5 ve d.). "Paraclet" sözcügü ile Isa'nin

anlatmak istedigi sey , "rûh"tur, daha dogrusu **Ruhulkûdüs'** tür. Nitekim ayni Bap'in 13cü

âyet'inde: *"Fatat o, hakikat ruhu, gelince..."* (Bap: 16: 13) diye yazilidir. Öte yandan

gelecek olan **Tesellici'** nin, kendi adiyle gönderilecegini belirtmek üzere Isa, yine Yuhanna

Incil'inde, su sekilde konusur: *"Benim ismimle Baba'nin (Tanri'nin) gönderecegi tesellici*

(Paraclet), ki Ruhulkudûs'tur, o size her seyi ögretecek ve size söyledigim her seyi

hatiriniza getirecektir" (Bkz. Yuhanna'ya göre **Incil**, Bap 14: 26).

Sunu da ekleyelim ki, **Incil**'i hazirlayanlar, Yahudi'lerin **Ahd-i Atiyk'** indan esinlenerek,

ve fakat olmayan bir seyi varmis gibi göstererek, **Isa'** nin geleceginin **Isaya** adli kitapta, çok

önceden haber verildigini belirtmeyi önemli bilmislerdir. Gerçekten de **Isaya** adli Kitab'da,

Isaya'nin Israilogullarina söyle dedigi yazilidir: *"...Rab kendisi size bir alâmet verecek; iste,*

kiz gebe kalacak, ve bir ogul doguracak ve onun adini Immanuel koyacak" (Bkz. **Ahd-i**

Atiyk, *Isaya*, Bap 7: 14). Burada geçen **"Immanuel"** adi *"Allah bizim ile"* anlamindadir. Ve iste Incil'in Kitap'larindan birini hazirlayan **Matta, Isaya**'daki bu sözleri kendisine malzem

yapmis, ve **Isa'** nin **Meryem**'den dogacagini belirten söyle bir hükmü Incil'e koymustur:

"Rabbin melegi rüyada 0na (Yusuf'a) *görünüp dedi: -'Sen, Davud oglu Yusuf, Meryemi*

kendine kari olarak almaktan korkma; çünkü kendisinde dogmus olan Ruhülkudüstendir.

Ve bir ogul doguracaktir; ve onun adini Isa koyacaksin, çünkü kavmini günahlarindan

kurtaracak odur'-. Imdi, peygamber vasitasiyle Rab tarafindan söylenen: -'Iste , kiz gebe

kalacak, ve bir ogul doguracak; Ve onun adini Immanuel koyacaklar'- sözü yerine gelsin

diye, hep bunlar vaki oldu- ..." (**Matta**'ya göre Incil, Bap 1: 18-23).

Daha baska bir deyimle **Isa**, *"Tesellici gelecektir"* derken, bununla Muhammed'i

kastetmis degildir, sadece **"Ruhu'l Kudüs"** ü kastetmistir, ki o da Tanri ile birlikte

kendisidir. Daha baska bir deyimle **Isa**, kendisinin **"Ruhu'l-Kudüs"** olarak tekrar

gelecegini anlatmak istemistir. Bu hususlari **Incil**'de bulmak mümkün. Örnegin Incil'de:

"Isa Mesih'in vahyi'dir" diye baslayan **"Vahiy"** kitabinda, Tanri'nin yeni bir gök'le yeni bir

yer yaratip her seyi yeniden yapacagi ve orada bütün insanlarla birlikte oturacagi, ve o

andan itibaren bütün göz yaslarinin silenecegi, ölüm, aglayis ve matem diye bir sey

kalmayacagi yazili: ".. .*Iste, Allah'in çadiri insanlarla beraberdir, ve kendisi onlarla beraber*

oturacaktir, ve onlar kendi kavmlari olacaklar, ve Allah kendisi onlarla olacaktir, ve

gözlerinden bütün gözyaslarini silecek; ve artik ölüm olmiyacak; ve artik matem ve aglayis

ve aci da olmiyacak; çünkü evvelki seyler geçtiler... Ve taht'ta oturan dedi: - Iste her seyi

yeni yapiyorum..." (Incil/ Vahiy Kitabi, Bap 21: 3-5)

Incil'in **"Resullerin Isleri"** adli kitabinda Isa, su sözleri söyledikten sonra gökyüzüne

alinir: *"... Ruhü'l-Kudüs üzerinize gelince, kudret alacaksiniz; Yerusalimde, bütün*

Yahudiyede, Samiriyede ve dünyanin en uzak yerine kadar sahitlerim olacaksiniz..." (**Incil**/

Resullerin Isleri, Bap 1: 7-8). Yine

Ve yine **Markos**'a göre **Incil**'de **"Ruhu'l Küdüs**"ün ne zaman geleceginin Tanri'dan

baskasi tarafinda bilinmedigine dair su var: *"... Fakat o gün yahut o saat hakkinda, ne*

gökteki melekler, ne de Ogul, Baba'dan baska kimse bir sey bilmez" (**Markos'a göre Incil,**

Bap 13: 32)

Ve iste Tevrat ve Incil hakkinda bilgisi olanlardan edindigi izlenimler sayesindedir ki

Muhammed, Tanri'nin Isa'ya "Rûhu'l-Kudüs" ile destek olduguna, ona kendinden bir ruh

ulastirdigina dâir kur'ân'a âyet'ler koymustur. "Rûhu'l-Kudûs"ü de "Cebrâil" seklinde ya da

Allah'in Meryem'e ulastirdigi "kün" (yâni "ol") sözcügünün eseri seklinde tanimlamistir (Bkz.

Bakara sûresi, âyet 87, 253; Nisa 171; Mâide 110)

Bu vesileyle sunu da belirtmekte yarar var ki, Incil'de yer aldigini söyledigimiz

yukardaki hükümler, Isa'nin ölumünden ve Hiristiyanligin yerlesmesinden sonra,

peygamberlik hevesine kapilan bir çok kisilerin isine yaramistir. Örnegin Milâd'in üçüncü

yüzyilinda Iran'da, **Mani** adinda biri, Hiristiyanlari kendi pesinden sürükleyebilmek için,

peygamber olarak gönderilecegìnin **Incil**'de bildirildigini öne sürmüstür.

Anlasilan o ki Muhammed, bu tarihten üçyüz yil sonra, ayni kaynaktan yaralanip

kendisinin, "peygamber" olarak gönderilecegìnin Tanri tarafindan önce'den haber verildigi

denemesine girismistir. Kusku edilemez ki bu yukardaki hukümleri ve örnekleri

Muhammed'e iletenlerden biri **Selman-i Farisî** 'dir. Çünkü **Selman-i Fârisî** , Iran asilli bir

Hiristiyan köle olarak Arap'larin eline geçmis ve Muhammed tarafindan satin alinmistir.

Ahd-i Atiyk'i (Tevrat'i) ve **Ahd-i Cedid**'i (Incil'i) çok iyi bildigi için din konularinda

Muhammed'e çok yardimci oldugu muhakkaktir. Bunu yaparken, pek muhtemeldir ki

Rumca'da yerlesik olan **"Priklitos"** sözcügünü (ki yukarda dedigimiz gibi, Arapca'ya

"Faraklit" olarak çevrilmistir), Incil'in Rum'ca çevirisindeki **"Paracletos"** yerine kullanmistir.

"Priklitos" sözcügü ise *"Tanri'ya çok sükreden", "Tanri'yi çok yücelten"*, ya da *"Herkesten fazla övülen"* kimse anlamindadir. Ve iste Arapça'da, Tanri'ya sükredici ve Tanri'nin

ululugunu dile getirici sekilde tesekkür anlamina gelen **"Hamd"** sözcügü, **"Ahmed"** adi'nin

kökeni oldugu için Muhammed, Incil ile ilgili olarak kendisine bilgi verenlerin yöneldikleri bu

söyleyis benzerliginden (yâni "Paracletos" sözcügünün "Priklitos" diye telaffuz edilmis

olmasindan) yararlanmis, böylece kendi adinin Incil'de zikredildigini ve "peygamber" olarak

Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara gönderileceginin önceden bildirildigini öne sürmüstür. Oysa,

yukarda açikladigimiz gibi, Incil'de böyle bir sey yoktur.

Ve ne ilginçtir ki hiç kimse kalipta Muhammed'e: "Mademki Tanri, seni peygamber

olarak gönderecegini önceden bildirmek istedi, o halde neden acaba senin adini, herkesin

kolaylikla kavrayabilecegi sekilde, açikca telaffuz etmedi? Neden her kesin anlayabilecegi

sekilde: -Ben ilerde, Arap'lar arasindan Muhammed adinda birini, bütün insanlara

peygamber olarak gönderecegim- seklinde konusmadi?" diye bir sey sormamistir.

Fakat her ne olursa olsun, söz konusu ettigimiz dönem i'tibariyle Yahudi'ler ve

Hiristiyan'lar Muhammed'in yukadaki sözlerine inanmamislar ve onu "peygamber" olarak

kabule yanasmamislardir. Kuskusuz ki bu tutumlariyle Muhammed'in husumetini

üzerlerine çekmislerdir.

III) Henüz güçlenmedigi dönemde Muhammed, Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari

"Islâm" yapmak için, çesitli usûller yaninda, bir de Cennet va'd'lerinde bulunur:

Kendisinden önceki peygamberlerin müslüman olduklarini, ve kendisinin de bu

peygamberler zincirinin son halkasi bulundugunu, Kur'ân'in Tevrat ve Incil'i onaylar

nitelikte oldugunu, bu nedenle eger kendisini Peygamber kabul edip Kur'ân'a da inanacak

olurlarsa Tanri'ya itaat etmis sayilacaklarini söylemek yaninda Muhammed, bir de onlara,

yâni Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara, kötülüklerinin af olunacagini ve Cennet'lere

alinacaklarini müjdelerdi! Tanri'dan geldigini söyledigi su âyet bunun örneklerinden biri:

" *Sayet Kitab ehli inanip karsi gelmekten sakinsalardi, kötülüklerini örterdik ve onlari nîmet*

cennetlerine koyardik" (K. 5 Maide 65). Bu dogrultuda olmak üzere onlardan müslümanligi

kabul edenlere, Tanri'nin büyük "mükâfat" verecegini eklerdi: *"Yahudilerin... içlerinden*

inkâra sapanlara aci bir azap hazirladik... Fakat içlerinden ilimde derinlesmis olanlar ve

müminler, sana indirilene (Kur'ân'a) *ve senden önce indirilene iman edenler, namaz*

kilanlar, zekâti verenler, Allah'a ve ahiret gününe inananlar var ya; iste onlara pek yakinda

büyük mükâfat verecegiz" (K. Nisâ 162). Fakat eger Islâm olmazlarsa bu nîmetlerden

yoksun kalacaklarini ve Tanri'nin kendileri hakkinda gerekli islemleri yapacagini söyler ve

kendisinin sadece "Teblig etmekle" görevli bulundugunu eklerdi: " *(Ey*

Muhammed!...Kendilerine Kitab verilenlere ve kitabsizlara -'Siz de Islâm oldunuz mu?-' de,

sayet Islâm olurlarsa dogru yola girmislerdir, yüz çevirirlerse sana yalniz teblig etmek

düser. Allah kullarini görür... " (K. 3 Imran 20).

Kendisini " *Teblig etmekle görevli"* göstermesi, biraz önce belirttigimiz gibi, daha henüz pek

güçlü olmayisindandir. Güçlenmege basladigi andan itibaren tehditlere girisecek, ve

Kur'ân'a: "...-' *Tehdit olundugunuz seyin yakin mi, uzak mi oldugunu bilmem*-'" (K. 21

Enbiya 107) seklinde âyet'ler yerlestirecektir; iyice güçlendikten sonra da: " *Kitab*

verilenlerden...(Islâm'i) din edinmeyenlerle, boyunlarini büküp kendi elleriyle cizye verene

kadar savasin" (K. 9 Tevbe 29) seklinde dehset saçici âyet'ler yolu ile silâhli saldirilara

geçecektir.

Bu âyet'i Muhammed, **Ahd-i Atiyk**'in **"Mezmurlar"** kitabinin 37ci Bap'inin 29cu hükmünden aktarmak

sûretiyle Kur'âna koymustur.

Bkz. Ibn-i Ishak, **age (1980),** 268

Diyânet Vakfi çevirisinde Ankebût sûresi'nin 47.ci âyeti'yle ilgili açiklamaya bakiniz.

Diyânet Vakfi çevirisinde , A'raf 157. âyet'inin yorumuna bakiniz)

"Allah katinda din, süphesiz Islâmiyet'tir. Ancak Kitâb verilenler, kendilerine ilim geldikten sonra aralarinda

ihtiras yüzünden ayriliga düstüler" (K. Al-i Imrân 19).

Bu konudaki hadîs'ler için bkz. Sahih-i Buharî Muhtasari.. (Cilt IX, sh. 179-180)

Bkz. Taberî, **age (1966)**, II, 342)

Islâm'a Girmek Istemeyen Yahudi'leri Ve Hiristiyan'lari Asagilama

Siyâseti

Bir çok vesileyle degindigimiz gibi Muhammed, Medîne'ye hicret edipte Yahudi'lerle

iyi iliskiler kurduktan sonra, Kureysî'lere ve diger Arap kavimlerine karsi çete saldirilarina

geçer. Bu saldirilari sürdürebilmek için adamlar tutmak, onlari silahla techiz etmek, yedirip

içirmek gerektiginden paraya muhtaçtir. Bu nedenle Yahudi'lerden sik sik para ve mal

yardimi ister; çünkü Medîne'nin ticareti ve zenginlikleri Yahudi'lerin elinde oldugu için,

baskaca yapabilecegi bir sey yoktur.

Öte yandan âilevî ve kisisel ihtiyaçlarini gidermek için dahi, çogu zaman

Yahudi'lerden borç para aldigi olurdu. Çünkü **Hatice**'nin ölümünden hemen sonra **Ayse** ve

Sevde ile evlenmis, Medîne'ye hicret ettikten sonra da karilarinin sayisini bir düzineye

çikarmisti. Kuskusuz ki bu kadar kalabalik bir aileyi geçindirmek güç idi. Her ne kadar çete

saldirilari yolu ile ganimet edinmekle beraber, ikide bir parasiz kaldigi olur ve Yahudilerden

para ve erzak isterdi; Isterken de bunu gurursuzluk saymaz ve onlari faiz almakla ve

haram yemekle suçlamazdi; çünkü onlara muhtaçti. Fakat ne zamanki muhtaç olmaktan

kurtulacaktir, iste o zaman faiz'i haram kilacak ve Yahudileri faiz yemekle suçlayacaktir.

Ilk baslarda Yahudiler, onun malî yardim isteklerini karsilamaktan geri kalmamislardir.

Erzak ve borç para vermek sûretiyle hem bir yandan onu Mekkelilere karsi kendilerine

destek edinmis olmaktaydilar, ve hem de rehin karsiliginda faiz almaktaydilar. Ancak ne

var ki az zaman geçmekle Muhammed'in kendileri için büyük bir tehlike olabilecegini

anlamislardir. Su bakimdan ki, bir kere onun Mekke'lilere karsi galebe çalabilmesi için

yardimda bulunmaga devam edecek olurlarsa, Mekkeli'leri kendileirne düsman kilmis

olacaklardi. Muhammed'in Mekkeli'lere karsi basari saglayamamasi halinde Mekke'lilerin

Medîne'yi isgal ederek kendilerinden intikam alacaklarini hesaplamislardir. Nitekim Yahudi

din adamlari, kendi topluluklarini uyarmak üzere söyle konusurlardi: " *Muhammed'e yardim*

etmekte acele etmeyin, zira edecek olursaniz fakir düsersiniz, ve sonucu belli olmiyan bir

ise katilmakla kendinizi tehlikeye atmis olursunuz" .

Öte yandan, bir de sunu da hisseder olmuslardir ki eger Muhammed, Mekke'lilere

galebe çalipta güçlenecek olursa, bu sefer kendileri için büyük bir tehlike teskil

edebilecektir. Zira Muhammed'in, daha Mekke'de iken, güçsüz olmasina ragmen,

Kureyslilere karsi ne kadar saldirgan davrandigini ve onlari inançlarinda ne kadar rahatsiz

ettigini bilmekteydiler. Nitekim bu tahminlerinde çok hakli olduklari, kisa zamanda ortaya

çikacaktir. Zira Muhammed, biraz ilerde görecegimiz gibi, güçlendigi andan itibaren onlari

Islâm'a girmege zorlamis, olmadiklari için üzerlerine saldirmis, mallarini mülklerini,

kadinlarni esir almis, erkeklerini asmis, ve çogunu yurtlarindan çikarmistir.

I) Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari Islâm yapamayinca onlari "sapik" ve

"lâ'net'lenmis" ve "cehennemlik" ilân ederek düsmanlik siyasetine yönelir:

Kendisini Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara "peygamber" olarak kabul ettirebilmek için

tavizler verip onlari hosnud etmege çalismasina (örnegin Kible'yi Küdüs yönüne,

çevirmesine, onlarin yasam tarzina özenmesine vs...) ragmen Muhammed, basari

saglayamamistir. Her defasinda onlardan: " *Biz babalarimizin dininde kalacagiz"* seklinde

karsilik almistir. Bazilari da kendisine su sekilde konusmustur: " *Madem ki sana indirilen*

seylerin, Tevrat'da ve Incil'de oldugunu söylüyorsun, ve madem ki Kur'ân'in bu kitaplari

onayladigini bildiriyorsun, o halde bize Kur'ân'i uygulaman gerekmez. Bizi kendi

kitaplarimizla bas basa birak".

Muhammed'in söylemesine göre Yahudiler, bir yandan yukardaki sekilde

konusurlarken, diger yandan Araplari kiskirtmislar ve inkârciliga tesvik etmislerdir. Bunu

söylerken Muhammed, genellikle **Kâ'b b. el-Esref** gibi Yahudi liderlerini örnek verirdi.

Güyâ Kâ'b, Medîne'den Mekke'ye giderek oradaki putperest Arap'lari, Yahudi'lerle birlik

olup Muhammed aleyhinde mücadeleye çagirmistir. Güyâ putperest Arap'lar kendisine:

"Bizim dinimiz mi, yoksa Muhammed'in dini mi hak'tir? hangimiz dogru yoldayiz?" diye

sormuslar ve Kâ'b' da onlara: *"Siz dogru yoldasiniz"* demistir. Bunun böyle oldugunu

anlatmak için Muhammed Kur'ân'a su âyet'i koyar: *"Kendilerine Kitap'tan nasip verilenleri*

görmedin mi? Putlara ve bâtila iman ediyorlar, saonrda kâfirler için: -*Bunlar Allah'a iman*

edenlerden daha dogru yoldadir" diyorlar" (K. Nisâ 51).

Bütün bunlardan dolayidir ki Muhammed, Yahudilere karsi giderek artan bir

düsmanlik beslemege ve saldiri bahaneleri aramaga baslar. Buldugu bahaneler ve

basvurdugu usuller, Arap siyâseti esnekliginin saheser örneklerindendir. Zira, bir yandan

onlari müslüman yapamamaktan dogma basarisizligini örtbas etmek üzere Kur'ân'a " *Tanri*

diledigini müslüman, diledigini kâfir yapar" seklinde âyet'ler koyarak sorumlulugu Tanri'ya

yüklerken, diger yandan da üzerlerine saldirip ganimetler almak, aldigi ganimetleri

taraftarlaryle paylasmak sûretiyle taraftarlarinin sayisini arttirmistir. Daha baska bir deyimle

her bakimdan güç kazanmak maksadiyle, birbirini destekleyen iki farkli siyaset uygulamistir

ki, her ikisi de "Kutsallik" anlayisiyle çelisir niteliktedir.

II) Islâm'dan gayri "gerçek" din olmadigini, Müslümanlarin "Kâfir'lere"

(Yahudi'lere, Hiristiyan'lara, ve müsrik'lere) nazaran üstün olduklarini, bu nedenle

Kiyâmet gününde faziletçe basa geçeceklerini söyler.

Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari kazanamayacagini anlayinca Muhammed, Islâm'dan gayri

"gerçek" din olmadigi tezi'ne agirlik verir, ve Islâm'i **"Tanri'nin dini"** yâni **"Hak din",** seklinde tanimlar. Tanri'nin **"tek gerçek din"** olarak Islâm'i seçip diger bütün dinlere üstün

kildigini, kendisini de son "peygamber" olarak gönderdigini öne sürer. Kur'ân'a su tür

âyet'ler ekler: *"(Allah)...(kendi) dinini bütün dinlere üstün kilmak için resûlünü hidayet ve*

Hak Din ile gönderendir" (K. Tevbe 33; ayrica bkz. Saf sûresi, âyet 9).

Bu söylediklerini vurgulamak üzere, Tanri'nin vaktiyle Israilogullari'ni Firavun'un

zulmünden kurtarip Musa vasitasiyle Kudüs'e yönelttigini, orasini kendilerine vatan

kildigini, onlara "Tevrat"i vererek: *"Ben sizinle beraberim. eger namazi dosdogru kilar,*

zekâti verir, peygamberlerime inanir, onlari desteklerseniz ve Allah'a güzel borç verirseniz,

andolsun ki sizin günahlarinizi örterim ve sizi, zemininden irmaklar akan cennetlere

sokarim..." (K. Mâide 12) dedigini, onlari üstün kildigini, ve kilarken de: *"Ey Israilogullari!*

Size verdigim nimetimi ve sizi çümle âleme üstün kildigimi hatirlayin..." (K. Bakara 47) diye

ekledigini, ve fakat Israilogullar'inin bu nimetlere karsilik nankörce davrandiklarini, örnegin

Musa'ya kafa tuttuklarini ve ona: *"Bir tek yemekle yetinmeyiz; bizim için Rabbine dua et de*

yerin bitirdigi seylerden; sebzesinden, hiyarindan, sarimsagindan, mercimeginden,

soganindan bize çikarsin" dediklerini, daha sonra azginliklarini arttirip haksiz olarak

peygamberlerini (örnegin **Suayb**, **Zekeriya, Yahya** gibi peygamberlerini) öldürdüklerini,

kendilerine verilen Kitab'i unuttuklarini, "cuma" günu yerine "Cumartesi"yi seçtiklerini, ve

bu nedenle Tanri'nin onlara asagilik ve yoksulluk damgasini vurdugunu söyler (Örnegin

bkz. Bakara sûresi, âyet 61; ayrica bkz. Mâide 13, vs...).

Yine bunun gibi Tanri'nin **Isa'** yi ve onunla birlikte **"Incil"** i göndererek hiristiyanlardan

da söz aldigini, onlari yahudilerin amansiz zulmünden kurtardigini, ve fakat hiristiyanlarin

nankörce davranmalari, ve kendilerine verilen Kitab'in önemli bir bölümünü unutmalari, ya

da "Cuma" günü yerine "Pazar" gününü seçmeleri nedeniyle *"kiyâmete kadar aralarina*

düsmanlik ve kin saldigini " bildirir (K. Mâide 14, vs...). Bildirirken de, kendilerine verilen

Kitâb'lara (**Tevrat'a, Incil'e**) kulak asmadiklarini, bu kitaplari *"az bir dünyaliga degistir*

(diklerini)" hatirlatir (Bkz. K. Imrân Sûresi, âyet 187).

Ve iste bundan dolayidir ki Tanri'nin Yahudilere ve Hiristiyanlara simdi bir "nûr" olmak

üzere **Kur'ân**'i gönderdigini ve *"Ey ehl-i Kitab! resûlümuz size Kitap'tan gizlemekte*

oldugunuz birçok seyi açiklamak üzere geldi..." (K. Mâide 15) dedigini, ve kendisini seçip

Islâm ümmeti' nin (**"ümmet-i Muhammediyye"** nin) basina geçirdigini, bu ümmet'in:

"insanlar için meydana çikarilan en hayirli ümmet" oldugunu anlatmak üzere: *"Iste böylece*

bütün insanlara taniklik etmeniz... için sizi, o dogru yolun tam ortasinda giden bir ümmet

yapmisizdir" (K. 2 Bakara 143) dedigini söyler.

Bu tür verilere dayanarak **"ümmet-i Muhammediyye"** nin **Kiyâmet** gününde

Yahudilere, Hiristiyanlara, ve kisaca tüm "kâfirlere" nazaran, faziletce basa geçeceklerini

bildirir. Güyâ kendi ümmeti, " **Enbiyâ ümmetlerinin"** (peygamber ümmet'lerinin) dünyâya

en son gelmis olani, ve en sona birakilani olmakla beraber, Kiyâmet gününde her

ümmet'ten evvel "hasr" olunacak (yâni mahserde toplanacak), en evvel hesabi görülecek

ve en evvel Cennet'e alinacak olanidir. Müslim'in Ebû Hüreyre'den rivâyetine göre

Muhammed söyle diyor: *"Bizler (Ehl-i Kitâb'a nazaran) en sonra gelmisler(ken) Kiyâmet*

gününde (Faziletce) en basa geçecek olanlariz. Sundan dolayi ki, bizden evvel onlara,

(daha sonra bizlere) kitâb verildi de Allah'in onlara farz buyurdugu gün, bu (cum'a günü

iken" onlar ihtilâf çikar(ip) baska günlere ta'zim et'tiler" (Bkz. **Sahih-i...** III, sh. 3, Hadîs no.

478) . Görülüyor ki Muhammed, Yahudileri ve Hiristiyanlari kazanamayacagini anladigi an

onlari "sahtekarlik'la" suçlayip kendi ümmetini (" **Ümmed-i Muhammediyye**"yi) faziletçe

basa geçirivermistir.

Bütün bunlardan anlasilan o ki, Tanri, Muhammed ümmetini, diger ümmet'lerden

sonra ortaya çikarmis, onlara daha sonra Kitâb vermistir ama, Kiyâmet gününde onlari

diger ümmet'lerin basina geçirecek, onlardan önce mahser yerinde toplayacak, hesap

soracak ve Cennet'e alacaktir. *"Neden Tanri diger ümmet'lere daha önce kitâb*

vermistirde, Muhammed ümmetini sona birakmistir?" diye sorulacak olursa bunun yanitini

bulmak güç! Muhammed bunu Tanri'nin *"lûtf-u kerem-i"* ile, anlatmaga çalisir. Anlasilan o

ki Tanri, o sinirsiz keyfiligi ile, Muhammed ümmetini Kiyâmet gününde basa geçirmek

istedigi içindir ki en sona birakmistir.

III) Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin Islâm'i kabul etmemelerinin nedenlerini

belirtirken Muhammed, bir yandan onlarin kendi din adamlarinin bundan sorumlu

olduklarini söyler; diger yandan: *"Müslüman olmamalari için Tanri onlarin kalplerini*

***mühürledi"* der. Böylece yeni bir çelisme sorunu yaratmis olur.**

Tekrar etme bahasina da olsa hatirlatmakta yarar vardir ki Muhammed, Yahudi'leri ve

Hiristiyan'lari müslüman yapabilmek maksadiyle, önceleri Cennet va'd'leri ve Cehennem

korkutmalariyle ise baslamistir. Tipki Araplara yaptigi gibi: *"Kim ki müslüman olur, bütün*

günahlari af olunur ve Cennet'e alinir; müslüman olmayarak ölen Cehennem'e atilir"

seklinde konusarak onlari etkilemege çalismistir. Bu arada onlarin din adamlarini elde

etmenin yol arini aramistir; çünkü düsünmüstür ki hahamlari, ya da papazlari (rahibleri)

kendisine inandiracak olursa, Yahudiler ve Hiristiyanlar, kendisine, kendiliklerinden bas

egeceklerdir. Nitekim Ebû Hüreyre'nin rivâyetine göre söyle demistir: *"Hicreti müteâkib)*

Yehûd (hahamlari)'ndan on kisi bana îman etmis olsaydi, yehûdun hepsi bana îmân etmis

olurlardi!"

Bu arada Yahudi geleneklerini benimsemek, onlar gibi yiyip içmek, giyinmek, Kudûs'ü

Kible yapmak, vs... gibi denemelere girisir. Fakat ne yaparsa yapsin, ne hahamlari, ne

rahibleri, ne de onlar araciligi ile Yahudi'leri ve hiristiyan'lari kazanma olasiligini bulur.

Basarili sonuç alamayinca, bu sefer taktik degistirir. Her seyden önce onlarin din

adamlarini kötüleme ve küçültme yoluna gider. Onlari, "kutsal" kitaplarin hükümlerini ve

Tanri'nin emirlerini, dünya çikarlari (rüsvet) karsiliginda degistirmekle suçlar. Örnegin

Tevbe sûresine sunu koyar: *"Ey iman edenler! (Biliniz ki), hahamlardan ve râhiplerden*

birçogu insanlarin mallarini haksiz yollardan yerler ve (insanlari) Allah yolundan

engellerler. .. " (K. Tevbe 34).

Haham'lari ve Rahib'leri bu sekilde asagilarken, Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari da

kötüleme yoluna gider, ve onlarin, tek bir Tanri'ya kulluk etmeleri emrolunmus iken böyle

yapmayip kendilerine baskaca Tanri'lar edinmekle suçlar. Örnegin Yahudilerin **Uzeyr**'i,

hiristiyanlarin da **Isa**'yi, Allah'in "ogul'lari" olarak benimsediklerini söyler ve bu vesileyle

Tanri'nin onlar için "kahrolun" dedigini bildirir. Kur'ân'a koydugu âyet söyle: *"Yahudiler:*

-Uzeyr Allah'in ogludur- dediler. Hiristiyanlar da, -Mesîh (isa) Allah'in ogludur- dediler. Bu

onlarin agizlariyle geveledikleri sözlerdir. Sözlerini, daha önce kâfir olmus kimselerin

sözlerine benzetiyorlar. Allah onlari kahretsin! Nasil da (haktan bâtila) döndürülüyorlar" (K.

Tevbe 30).

Yine bunun gibi, Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin, tek tanri fikrini terkedip, kendi din

adamlarini (yâni hahamlari ve rahibleri) "Tanri" yerine geçirdiklerini söyler. Örnegin Tevbe

sûresine sunu koyar: *"(Yahudiler) Allah'i birakip bilginlerini (hahamlarini), (hiristiyanlar) da*

rahiplerini ve Meryem oglu Isa'yi rabler edindiler. Halbuki onlara ancak tek ilâha kulluk

etmeleri emrolundu. Ondan baska tanri yoktur. O, bunlarin ortak kostuklari seylerden

uzaktir" (K. Tevbe 31)

Ayrica da Yahudi'lerin "Kutsal" kitaplarini tasiyan "sandigin" bir çok def'alar düsman

eline geçtigini, **Musa**'ya verilen "levha"larin kayboldugunu, bunun sonucu olarak Yahudi

din adamlarinin hafizalarinda kalan bazi âyet'lerin parça parça yazildigini belirtir. Güyâ

Babil esaretinde iyi bir yazici olan kâhin **Üzeyr**, ortada kalan âyet'leri bir araya toplayip

yahudi'lerin mukaddes kitabini ortaya çikarmistir. Ve bu hizmetinden dolayi Yahudiler onu,

zamanla Allah'in "oglu" olarak tanimlamaga baslamislar, bu yüzden Tanri tarafindan

lânetlenmislerdir

Ekleyelim ki Muhammed, bu yukarda söyledikleriyle yetinmemis, bir de Yahudi'lerin

ve Hiristiyan'larin kalblerinin Tanri tarafindan mühürlendigini ve bu yüzden müslüman

olamadiklarini söylemistir. Bu maksatla Kur'ân'a koydugu hayet söyle: " *Sözlesmelerini*

bozmalari, Allah'in âyetlerini inkâr etmeleri, peygamberlerini haksiz yere öldürmeleri,

-'Kalblerimiz perdelidir-' demelerinden ötürü Allah, evet, inkârlarina karsilik onlarin

kalblerini mühürledi... " (K. 4 Nisa 155).

Her ne kadar burada Tanri'nin, "... *inkârlarina karsilik"* olmak üzere onlarin kalblerini

mühürledigi yazili ise de, Muhammed'in söylemesine göre inkârcilari "inkârci" yapanin dahi

Tanri oldugu unutulmamalidir. Çünkü Muhammed, daha önce de belirttigimiz gibi, Tanri'yi,

dilediginin kalbini açip müslüman yapan, ve diledigininkini kapayip saptirtan; dilediginini

dogru yola sokan, dilediginini de hirsiz, cani, saki vs... yapan, ve insanlarin kaderini daha

ana karninda iken saptayan, ve kâfir, ya da cani, hirsiz vs... yaptiklarini, cezalandiran, yâni

sinirsiz bir keyfilik içerisinde haksizlik yapabilen bir **YARATAN** olarak tanimlamistir.

Görülüyor ki Muhammed, haham'lari kazanabilmis olsa, onlar sayesinde bütün

Yahudileri müslüman yapabileceginden söz ederken, bu söylediklerini unutmuscasina,

Yahudi'lerin müslüman olmamalarinin nedenlerini, onlarin kalplerinin Tanri tarafindan

mühürlenmis olmasina baglamistir.

Hatirlatalim ki bu taktigi, çok önceleri, daha Mekke döneminde iken, müslümanligi

kabûl etmeyen Araplara karsi da uygulamistir. Örnegin yillar boyu müslüman yapmaga

çalistigi amucasi **Ebû Tâlib'** e, ölüm döseginde son bir def'a " *Müslüman ol ki sana*

Cennet'e girebilmen için sefaatci olayim" diye teklifte bulunmus, ve fakat Ebû Tâlib onun

bu teklifini kabûl etmeyince Kur'ân'a: " *Allah kimi dogru yola koymak isterse, onun kalbini*

Islâmiyet'e açar (Müslüman yapar), kimi de saptirmak isterse...kalbini dar ve sikintili kilar. .."

(K. 6 En'âm 125) seklinde âyet'ler koymustur.

Muhammed'in söylemesine göre Tanri, öylesine keyfîdir ki, eger istemis olsa

Yahudi'leri, ve Hiristiyan'lari ve bütün insanlari müslüman yapabilir iken yapmamis ve söyle

demistir "*... Allah dileseydi hepinizi dogru yola eristirirdi*" (K. 6 En'âm 149). "Neden Tanri

bütün insanlari dogru yola eristirmemis, kimini kâfir yapmistir?" seklindeki bir soruyu

karsilayabilmek içinde Tanri'nin Cehennemi insanlarla dolduracagina dâir kendi kendi söz

verdigini eklemekten geri kalmamistir (Bkz. K. Secde sûresi, âyet 13)

Hemen belirtelim ki Muhammed, sadece müslüman yapamadigi kisiler bakimindan

degil, fakat müslüman olmus iken inançlarinda pek sevkli görünmeyen kisilere karsi dahi

(ki bunlar arasinda müslümanligi kabul etmis bazi Yahudiler de vardi) yukardaki taktigi

izlemekten geri kalmamistir. Bu gibi kisileri: " *Agizlariyle inandik deyipte cani gönülden*

müslüman olmiyan kimseler" olarak gösterirdi. Onlari samimî birer müslüman yapamadigi

için, sorumlulugu yine Tanri'nin sirtina yüklerdi. Bu konuda Kur'ân'a koydugu âyet'lerden

biri söyle: *"Ey Resûl! Kalpleri iman etmedigi halde agizlariyle 'inandik' diyen kimselerden*

ve yahudîlerden küfür içinde kosusanlar(in hali) seni üzmesin... ***Allah bir kimseyi fitneye***

düsürmek isterse, sen Allah'a karsi , onun lehine hiç bir sey yapamazsin. Onlar

Allah'in kalplerini temizlemek istemedigi kimselerdir... (K. Maide, 41).

Tekrar belirtelim ki bu tür hükümleri Kur'ân'a yerlestirmek suretiyle Muhammed,

Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari ve putperest Araplari müslüman yapamamaktan (ya da

yaptiklarini samimî birer müslüman kilamamaktan) mütevellid her türlü sorumlulugu

sirtindan atmis oluyordu. Artik kimse kendisine: *"Neden dolayi onlari müslüman*

yapamadin? Neden onlar samimi birer müslüman degil de birer munafik kaldilar? " diye

soramayacakti.

IV) Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari müslüman yapamayinca, evvelce onlari hosnud

etmek için koydugu hükümleri degistirir:

Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari kendisine bas egdiremeyecegini anlayipta onlara karsi

düsmanlik siyasetine yöneldikten sonra Muhammed, evvelce onlari hosnud etmek

maksadiyle izledigi taviz siyâsetinden vazgeçer. Bunun için de Tanri'nin kendisini onlara

ayak uydurmaktan yasakladigini söyler. Örnegin Medîne'ye hicret ettigi zamanlar, sirf

Yahudileri kazanabilmek düsüncesiyle, **Kible** yönünü Mekke'deki Kâ'be'den **Kudüs**'e

çevirmis iken, ve Tanri'dan bu hususta emir geldi diyerek kendi taraftarlarini bu yöne

dönük sekilde namaz kilmaga çagirirken, hicret'in ikinci yili sonlarina dogru bu usule son

verir, ve kible yonünü yine Mekke'deki **Mescid-i Haram**'a (yâni Kâ'be'ye) çevirir, çünkü

artik Yahudilere düsman kesilmistir. Bunu yaparken, herkesin yöneldigi bir kiblesi

oldugunu, ve Tanri'nin müslümanlara **Mescid-i Haram**'a yönelik olarak namaz kilmalarini

emrettigini, emrederken de elçisini (Muhammed'i) hosnud kilmak istedigini söyler ve

Kur'ân'a su âyet'leri koyar:

"(Ey Muhammed!) ... Iste simdi, senin memnun olacagin bir kible'ye döndürüyoruz.

Artik yüzünü Mescid-i Haram tarafina çevir. (Ey müslümanlar!) Siz de nerede olursaniz

olun, (namazda) yüzlerinizi o taraf çevirin..." (K. Bakara 144).

"Yemin olsun ki (habibim!), sen ehl-i Kitaba her türlü âyet'i (mucizeyi) getirsen yine

de onlar senin kiblene dönmezler. Sen de onlarin kiblesine dönecek degilsin. Onlar da

birbirlerinin kiblesine dönmezler. Sana ilim geldikten sonra eger onlarin arzularina uyacak

olrusan, iste o zaman sen hakki çigneyenlerden olursun" (K. Bakara 145; ayrica bkz. âyet

148-150).

Burada geçen "ilimden sonra" deyimi, "Kur'ân'in indirilmesinden sonra" anlaminadir.

Böylece, on alti ya da on yedi ay boyunca Yahudi'leri hosnud etmek üzere onlarin Kiblesi

olan **Mescid-i Aksa** (Kudüs) yönüne dönük olarak namaz kilmis ve kildirtmis iken, simdi

artik Yahudi'lere düsman kesildigi için, Kible yönünü Kâ'be'ye çevirtmis olur.

Dikkat edilecegi gibi, bunu yaparken Tanri'yi, Kible yönünün ne olmasi gerektigi

hususunda kararsiz ve fikir degistirmis gibi bir duruma düsürdügünü bilmezlikten gelmistir.

Hatirlatalim ki Kible'yi **Kudüs** yönünden Mekke'deki **Kâ'be** yönüne çevirirken, hem bir

yandan Yahudi'lerden hinç almis oluyor, ve hem de ayni zamanda Arap'lari hosnud kilmis

bulunuyordu; böylece bir tasla iki kus vurmus sayilirdi. Çünkü bir kere Arap'lar, Yahudilerin

Kible'sine, yani Kudüs'e yönelik sekilde namaz kilmaktan pek hoslanmamislardi. Buna sirf

Muhammed'in zorlamasi nedeniyle katlanmislardi. Oysa ki eski Arap geleneginde Kible

yönü, Mekke'deki Kâ'be idi. Bu itibarla kible'nin Kâ'be'ye dönüstürülmesine sevinmislerdir.

Buna karsilik Yahudiler ve Hiristiyanlar, her ne kadar kible yönünü Kudüs'e çevirdi diye

Muhammed'e yanasmamislarsa da, Kudüs yerine Kâ'be'yi seçmis olmasini

hazmedememislerdir. Neden dolayi böyle yaptigini Muhammed'e sorduklari zaman

Muhammed kendilerine, Tanri'dan geldigini söyledigi su âyet ile yanit vermistir: " *(Ey*

Muhammed?) Insanlarin beyinsizleri: -'Yöneldikleri Kible'den onlari çeviren nedir?-'

diyecekler. De ki-'Dogu ve Bati Allah'indir. O (Tanri) *diledigini dogru yola eristirir...* " (K.

Bakara 142). Bunun üzerine Yahudiler kendisine: " *Evvelce kabul ettigin Kible'mizi neden*

simdi terkettin?... Bu durumda bizim seni izlememizi nasil umud edebilirsin? ..." demislerdir.

Yine dikkat edilecek olursa Muhammed'in Kur'ân'a koydugu bu âyet'ler, Tanri'yi

çeliskiler içerisinde tutar niteliktedir. Zirâ âyet'teki " ... *O (Tanri) diledigini dogru yola*

eristirir..." sözleri, hani sanki Tanri, Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari müslüman yapma

olanagina sahip imis de yapmamis anlamini içermekte. Hani sanki onlari müslüman

yapabilmek için Kible'yi Kudüs yönüne çevirmek gibi bir takim taviz usul erine

basvurmusturda yine de onlari müslüman yapamamis gibidir. Ve yapamadigi için, simdi

onlara küsmüs ve kible'yi Kudüs'ten tekrar Mekke'deki Kâ'be yönüne dönüstürmüstür.

Dönüstürürken de sanki aczini itiraf ediyormuscasina söyle demistir: " *(Ey Muhammed)*

Sen kitab verilenlere her türlü delili getirsen, yine de Kible'ne uymazlar, sen onlarin

kible'sine uyacak degilsin.. ." (K. Bakara 145) Kuskusuz ki konusan Muhammed'dir.

Yahudi'ler gibi Hiristiyan'lar da Muhammed'i, bir takim sorularla rahatsiz ederler ve

güç durumda birakirlardi Örnegin: " *Madem ki -Isa'nin babasi Tanri degildir- diyorsun, o*

halde kimdir onun babasi?" diye sorarlardi. Bu tür sorulara Muhammed verecek yanit

bulamaz, bulamayincada kizginligini gidermek için, kendilerine indirilen **Tevrat**'i ve **Incil**'i

tahrif ettiklerini ve **Ibrahim**'in dinini degistirdiklerini söylerdi. Kur'ân'a da Tanri'nin

Yahudileri ve Hiristiyanlari hem günahkar kildigini ve hem de günahkârdirlar diye

cezalandirdigina dair âyet'ler koyardi. Maide süresi'ndeki su âyet bu konuda Tanri'nin

keyfiligini gösteren nicelerden biri: " *Yahudiler ve Hiristiyanlar -'Biz Allah'in ogul ari ve*

sevgilileriyiz!'- dediler. -'Öyleyse günahinizdan ötürü size niçin azâbediyor? Oysa siz O'nun

yarattigi insanlarsiniz-' de. Allah diledigini bagislar, diledigine azâb eder..." (K. Maide 18).

Tanri'yi, diledigini bagislar, ve diledigine azâb eder nitelikler içerisinde tanimlayan bu

tür hükümlere karsi müslümanlardan hiç kimse kalkipta: "Pek iyi ama, senin söylemene

göre, onlari müslüman yapmayan, kalplerini saptiran Tanri degil mi? Nasil olur da bu ayni

Tanri, kendi saptirdigina azâb eder?" seklinde bir seyler sormazdi; çünkü soracak olursa

basinin derde girecegini bilirdi.

Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara düsman kesildikten sonra Muhammed'in degisiklige

soktugu dinsel geleneklerden bir digeri oruç'la ilgilidir. Biraz yukarda belirttigimiz gibi

önceleri müslümanlara **"Asûrâ orucu"** 'nu farz kilmis iken, yâni Yahudilerin yaptigi gibi

"Tisrin"in 10cu günü bir geceden diger geceye (günesin batmasindan ertesi aksam

batisina kadar) olmak üzere yiyecek ve içecek'ten uzak durmalarini emretmis iken, onlarla

arasi açilinca, oruç tutmayi ramazan ay'ina almis ve **"Asûrâ orucu"** yerine **"Ramazan**

orucu" nu koymustur. Koyarken de bir geceden diger gece yerine bütün bir ramazan ayi

boyununca ve sadece gündüzleri (yâni günesin dogmasindan batisina kadar) olmak üzere

yiyip içmeyi yasaklamistir.

Yine bunun gibi Yahudileri hosnud edip kazanmak amaciyle onlarin giyim ve

kusamina özenirken, hattâ saçinin perçemini dahi, tipki onlar gibi, alnina salarken, onlara

düsman kesilince bundan vazgeçmis ve saçlarini iki bukle halinde iki tarafa birakir

olmustur. Bunu yaparken, bir de sakal boyama kurali koymus ve taraftarlarina: " *Yahudiler*

ve Hiristiyanlar sakal arini boyamazlar, siz onlara muhalefet ediniz (kina ile boyayiniz) "

diye emretmistrir. Oysa ki bütün bunlari, putperest Araplarin gelenekleridir diye terketmisti;

sirf Yahudilerin ve Hiristiyanlarin geleneklerine yönelip onlari hosnud kilmak için!. Ve iste

simdi Yahudilere ve Hiristiyanlara dis bilemege baslayinca, onlarin geleneklerini terkedip,

evvelce muhalefet ettigi putperest Arap geleneklerine dönmekteydi. Bu dönüsü yaparken

güyâ putperestlik yikildigi için Araplara benzemekte sakinca bulunmadigini söyleyerek yeni

bir taktik kullanmistir.

Yine ayni sekilde daha önce Yahudileri ve Hiristiyanlari hosnud etmek için, kendisine

indirilen âyet'ler konusunda, Tevrat'i ve Incil'i bilenlere danisabilirmis gibi görünürken, ya

da onlari kendi kitâb'larina göre is görmege çagirirken, düsman kesildikten sonra onlarin,

farkli dine bagli bulunduklari için sapik olduklarini ve kendilerine gönderilen Kitâb'lari tahrif

ettiklerini, bu nedenle Kur'ân'a uyma zorunlugunda bulunduklarini söyler olmustur.

Bununla da yetinmemis, bir de Tanri'nin onlari vaktiyle maymun, domuz sekline

dönüstürdügünü eklemistir (K. Mâide 60). Bu da yetmemis onlarin ebedî olarak Cehennem

atesinde yanacaklarina dair Kur'ân'a âyet'ler koymustur (K. 98 Beyyine 6).

Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari hosnud etmek maksadiyle, onlarin geleneklerinden

benimsedigi bir sey daha vardi ki o da cenâze geçerken ayaga kalkmak idi; taraftarlarina

da böyle yapmalarini emretmisti. Buharî'nin **Ebû Saîd-i Makburî**'nin rivâyetine göre

cenâze omuzdan yere indirilmedikçe oturulmasini yasaklamisti. Cenâze namazi kilipta

cenâze ile gitmek istemeyen kimselerin, cenâze uzaklasincaya kadar ayakta kalmalarini,

uzaklastiktan sonra oturmalarini, cenâze ile gidecek olurlarsa cenâze yere indirilmedikçe

oturmamalarini emretmisti. Yahûdi ya da Hiristiyan cenâzesi geçerken dahi böyle yapar ve

müslümanlari da böyle yapmaga çagirirdi. **Ebû Mûse'l-Es'arî'** nin rivâyetine dayali bir

hadîs hükmüne göre Muhammed söyle demistir: *"Sizin yaninizdan cenâze geçtiginde ister*

müslim, ister yehûdî, ister nasrânî hiristiyan cenâzesi olsun, kiyâm ediniz (ayaga kalkiniz).

Çünkü biz, cenâzeye degil, belki onun yanindaki meleklere ve Melekü'l-Mevt'e kiyâm

ediyoruz"

Ancak ne var ki **Ehl-i Kitab'** a (özellikle Yahudi'lere) karsi düsmanlik beslemege

basladiktan sonra bu gelenegi de kaldirmis, ve cenâze geçerken ayaga kalkilmasini

yasaklamistir. Buharî, Müslim, Ibn Hibbân, Ahmed Ibn-i Hanbel gibi kaynaklardan

ögrenmekteyiz ki Muhammed, cenâze geçerken ayaga kalkma gelenegini, bizzat

kendinden verdigi örneklerle sona erdirmistir. Ali'nin söylemesi söyle: *"Resûlullâh... bize*

cenâzeye kiyam etmemizi emrederdi. Sonra kendileri kalkmadilar, oturdular. Bizim de

oturmakligimizi emir buyurdular" . Yine Ali'nin söylemesine göre Muhammed, Yahudi'lerin

ve Hiristiyan'larin, cenâze geçerken ayaga kalkma geleneklerini begendigi için önceleri

onlar gibi yapmis, ve fakat onlara karsi düsmanlik beslemeye baslayinca bundan

vazgeçmistir; çünkü onlar gibi yapmanin, onlari benzemek olacagini anladigi için bu

gelenegi terketmistir; terketmesinin nedenini de Tanri'dan geldigini söyledigi buyruklara

dayatmistir. Ahmed Ibn-i Hanbal'in **Müsned**'inde yer alan bazi hadîs'lere göre Ali, bir

def'asinda halk'in, cenâze geçerken ayaga kalktigini görünce: *"Bu fetvayi size kim verdi?"*

diye sormus, ve halktan kisilerin: *"Ebû Mûse'l Es'arî verdi"* seklinde konusmalari üzerine

onlara sunu bildirmistir: *"Resûlullâh ... bunu ancak bir def'a isledi. Bu kiyâm keyfiyeti Ehl-i*

Kitab'a tesebbühü (benzemeyi) *mûcib oluyordu. Bu cihetle taraf-i ilâhîden nehyolundu.*

Resûl-i Ekrem de ba'de-mâ cenâze geçerken kiyâm etmekten ictinab buyurdu" .

Yukardaki hususularla ilgili olarak Ali'nin bir diger söylemesine göre Muhammed,

Yahudi ve Hiristiyan geleneklerinden güzel bulduklarini uygulamak istedigi için, bu

geleneklerden biri olarak bir gün bir erkek yahûdî cenâzesi geçerken ayaga kalkmistir.

Fakat Tanri daha sonra Muhammed'e, Ehl-i Kitab'a benzemekten vazgeçmesini

emretmistir. Bu emir üzerinedir ki, cenâze geçerken ayaga kalkma eylemine ve gelenegine

son vermistir.

Islâm kaynaklarinin bildirmesine göre Muhammed, Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin bazi

"güzel" geleneklerini (ve bu arada cenâze geçerken ayaga kalkma gelenegini) benimsemis

ve fakat bunun, onlara benzemek oldugunun Tanri tarafindan kendisine bildirilmesi

üzerine vazgeçmistir. Oysa gerçek bu degil; gerçek su ki, sirf kendisini onlara

"Peygamber" olarak kabul ettirebilmek için, onlarin dinsel geleneklerini benimser gibi

görünmüs ve fakat onlardan direnis gorünce, bundan vazgecerek onlara karsi düsmanlik

siyasetine yönelmistir. Yönelirken de onlardan aldigi gelenekleri terketmistir.

V) Yahudi'leri, Hiristiyan'lardan daha büyük düsman olarak gören Muhammed,

onlarin hem Hiristiyan'lara ve hem de Müslüman'lara "mezâlim" yaptiklarini söyler,

ve bu nedenle Yahudi'ler için *"elleri baglanasi ve lâ'net olasilar"* der; *"Allah'in*

lânetledikleri onlardir..."* der; *"Yahudilere karsi savasmadikca kiyâmet günü gelmis

***olmiyacaktir..."* diye ekler!**

Yukardaki sayfalarda gördügümüz ve asagida ayrica belirtecegimiz gibi Muhammed,

kendisini "peygamber" olarak kabul etmeyenleri ve Kur'ân'a uymayanlari genel olarak

"Kâfir" olarak tanimlamistir. Bu dogrultuda olmak üzere kullandigi "Kâfir" sözcügünü,

"putatapar'lari" (müsrikleri=Tanri'ya es kosanlari) ve **Yahudi'** leri ve **Hiristiyan'** lari (ve

Sabiî'leri) kapsar nitelikte kilmistir. Bununla beraber Hiristiyan'lar lehine olabilecek ufak bir

fark gözetmistir; söyleki:

Her ne kadar **Yahudi'leri** ve **Hiristiyan'lari** "kâfir" olarak tanimlayip haklarinda

lânetler yagdirmakla, ve onlari cehennemlik saymakla, hattâ onlara karsi sert davranmayi

ve savasmayi gerekli bulmakla beraber (Bkz. K. Tevbe 73; Tahrîm 9; Tevbe 29, vs...),

Yahudi'lere karsi Hiristiyan'lardan daha fazla düsmanlik beslemistir. Bu düsmanligini çesitli

yollardan ortaya vururken, Yahudi'ler hakkinda: *"Elleri baglanasi ve lânet olasilar"* (K.

Mâide 64), ya da *"Allah'in lânetledigi kisiler"* (K. Nisa 52), ya da *"savas ve fitne atesini*

yakan, ve yeryüzünde bozgunculuk yapan(lar)" (K. Mâide 64), ya da *"simsar ve seytan*

millet... " (Bkz. **Sahih-i...,** VII, 166) seklinde konusmus, ve Tanri'nin onlari domuz,

maymun, siçan ve kertenkele cinsi hayvanlara dönüstürdügünü anlatmistir (K. Mâide 59-

60, vs...). Ayrica da Yahudi'lere karsi savasilmadikça kiyâmet gününün gelmeyecegini

söylemistir. Nitekim ilerdeki sayfalarda görecegiz ki Medine'de iyicene güçlendikten sonra

üzerlerine saldirip hepsini yok edecek ya da sürgüne gönderecektir.

Yahudi'lere karsi besledigi düsmanlik o kertede olmustur ki, bazi hallerde

Müslüman'lari Hiristiyan'larla ayni safta olmak üzere Yahudilere üstün durumda tutmustur.

Beyzavî gibi yorumcularin söylemesine göre Al-i Imran sûresi'ne koydugu su âyet bunun

kanitidir: *"Allah buyurmustu ki: -Ey Isa! Seni vefat ettirecegim..., seni nezdime*

yükseltecegim, seni inkâr edenlerden arindiracagim ve ***sana uyanlari kiyamete kadar***

kâfirlerden üstün kilacagim. *Sonra dönüsünüz bana olacak. Iste o zaman, ayriliga*

düstügünüz seyler hakkinda aranizda ben hükmedecegim-" (K. 3 Al-i Imran 55). Görülüyor

ki burada: " ***Ey Isa... sana uyanlari kiyamete kadar kâfirlerden üstün kilacagim..."***

tümcesi geçmekte! Yahudi'ler **Isa**'ya inananmadiklarina göre, yukardaki âyet'den çikan

anlam Hiristiyan'larin Tanri tarafindan Yahudilere üstün kilindigidir. Ve iste bundan

dolayidir ki **Beyzavî,** kendi zamanina kadar Yahudi'lerin hiçbir zaman Hiristiyan'lara ve

Müslüman'lara üstün gelemediklerini, ya da kendilerine özgü bir Kirallik, bir devlet

kuramadiklarini söyler

Yine Muhammed'in söylemesine göre Tanri, Kiyâmet günü bütün kâfirler içerisinde ilk

olarak Yahudileri sorguya çekecek, günâhkarliklarini yüzlerine vuracak ve onlari

Cehennem atesine atacaktir. Bunun böyle oldugunu **Beyzavî** gibi Islâm kaynaklari, Al-i

Imran Sûresi'nin 21-25.âyetleri'nin yorumu vesilesiyle ortaya vururlar. Her ne kadar bu

âyet'lerde genel olarak **"Kâfirler"** in hüsrana ugrayacaklari söz konusu edilmis olmakla

beraber yorumcular, esas itibariyle Yahudi'lerin hedef edinildigini söylerler. Su bakimdan ki

bu âyet'lerde *"Allah'in âyet'lerini inkâr eden ve haksiz yere peygamberlerin canlarina*

kiyanlar" dan (K. Imrân 21) , *"Allah'in Kitab'ina çagirilipta cayanlar"* dan (K. Imrân 23), ve

"Bize ates, sadece sayili günlerde dokunacaktir" (K. Imrân 24) seklinde konusanlardan söz

edilmektedir ki bunlar **Yahudi'** lerdir. Ve güyâ Tanri, Yahudileri kast ederek söyle

konusmustur: *"Fakat, onlari gelmesinde süphe edilmeyen bir gün için topladigimiz ve*

hiçbir haksizliga ugramaksizin herkese kazandigi seyler tastamam ödendigi zaman halleri

nice olur?" (K. Imrân 25). Ve iste **Beyzavî**'nin söylemesine göre, bundan dolayidir ki Tanri

ilk olarak Yahudiler'den hesap soracak ve onlari atese atacaktir.

Öte yandan Yahudi'ler, yine Muhammed'in anlatmasina göre, Hiristiyan'lara nazaran

Cehennem'in daha kötü kesimine atilacaklardir. Su sekilde ki, Cehennem'in "yedi kapisi"

vardir, ve her bir kapinin onlardan bir kesime düsen bir bölümü bulunmaktadir (K. Hiç

sûresi, 43-44). Ve iste cehennem'deki bu yedi bölümden birincisine "inanirlarin

günahkârlari" alinacaktir. Ikinci bölüm hiristiyan'lara ayrilmistir. Üçüncü bölüme yahudi'ler

ve diger bölümlere de sirasiyle Sâbii'ler, Mecûsî'ler, putataparlar ve munafiklar

atilacaklardir. Dikkat edilecegi gibi cehenneme atilma hususunda bile Hiristiyan'lar,

Yahudi'lere nazaran bir gömlek üstün sayilmislardir.

"Neden dolayi Muhammed, Yahudi'lere karsi, Hiristiyan'lardan daha fazla düsmanlik

beslemistir?" diye sorulacak olursa cevabi sudur: Bir kere Medîne'deki Hiristiyanlar, sayica

çok az ve etkisiz idiler; buna karsilik Yahudiler hem sayica ve hem de asil ekonomik güç

olmak itibariyle üstün ve etkili durumda idiler. Yahudi'lerden, umud ettigi ilgiyi ve yardimlari

göremedigi oranda Muhammed, onlara karsi kin ve intikam besler olmustur.

Bir diger neden Yahudi'lerin müslüman'lari ayartmaga, yâni dinden çikartmaga

çalismalari, ve bu arada putperest Arap'larla Muhammed aleyhine andlasma yapmalari idi

ki bu, Muhammed'i çok huzursuz kilardi. Muhammed'in söylemesine göre Yahudiler,

"munafik"larla birlik olup müslümanlarin yaninda isaretlerle gizli gizli konusup,

müslümanlarin gönüllerine süphe sokmaga çalismaktaydilar (Bkz. K. Mücâdele 8). Yine

Muhammed'in söylemesine göre Yahudiler, Allah'in sevmedigi bir sekilde kendisini

selamlamakta ve örnegin karsilastiklarinda: *"Es-Sâmû aleyk"* (yâini "Sana ölüm olsun!")

demekte idiler. Bu vesileyle hemen belirtelim ki Yahudi'lerin bu tutum ve davranislarina

sebeb olan sey, Muhammed'in onlara karsi saldirgan bir davranis içerisinde bulunmus

olmasidir. Daha önce degindiklerimizi tekraren belirtelim ki, Yahudi'lerin Muhammed'e

karsi düsmanliklari, onun kendileri için bir tehlike oldugunu anlamakla baslamistir.

Gerçekten de Yahudiler, kendilerini müslüman yapmak isteyen Muhammed'in isteklerini

geri çeviripte onun düsmanligini kabartinca, korunma yollari aradilar. Çünkü Muhammed'in

giderek güçlenmekte oldugunu, ve günün birinde kendileri için büyük bir tehlike olacagini

bilmekteydiler. Bu nedenle bir yandan onun taraftarlarini, yâni müslümanlari ayartmaya

çalisirken, diger yandan da Mekke'deki Kureyslilerle andlasmaktan baska çare

göremediler. Nice örneklerden biri su: Medine'deki Yahudilerin liderlerinden **Kâ'b b. el-**

Esref, ki ayni zamanda çok ünlü bir sair olup siirleriyle Muhammed'i sik sik ignelerdi; bir

kez Mekke'ye gelerek Kureys'lilerle (müsrik'lerle) Muhammed aleyhine andlasma yapmak

ister. Yaninda yahudi liderlerinden **Huyey Ibn Ahtab** da vardir. **Beyzavî** gibi kaynaklarin

bildirmesine göre Kureysli'ler, yâni müsrik'ler kendisine söyle derler: *"Eger bizim*

ilâhlarimiza, tipki bizim yaptigimiz gibi, tapacak olursaniz sizinle anlasiriz". Her ne kadar

teklif Yahudi'lerin inançlarina aykiri ise de, sirf onlarla andlasma yapabilmek için teklifi

kabul ederler.

Bir baska rivâyete göre Kureysliler söyle konusurlar: *"Bizim dinimiz mi, yoksa*

Muhammed'in dini mi haktir, hangimiz dogru yoldayiz?" . Bu soruya karsi **Kâ'b b. el-Esref:**

"Siz dogru yoldasiniz" yanitini verir.

Ve iste bu haberleri alinca Muhammed, küplere biner ve Yahudilere karsi olan

düsmanligini ifâde etmek üzere Kur'ân'a su âyeti koyar: *"Kendilerine Kitap'tan nasip*

verilenleri görmedin mi? Putlara ve bâtila (tanrilara) iman ediyorlar, sonra da kâfirler için:

-'Bunlar, Allah'a iman edenlerden daha dogru yoldadir'- diyorlar. Bunlar, Allah'in lânetledigi

kimselerdir. Allah'in rahmetinden uzaklastirdigi (lânetli) kimseye gerçek bir yardimci

bulamazsin" (K. Nisâ 51-52).

Muhammed'in, Yahudi'lere nispetle Hiristiyan'lara karsi daha az düsmanlik

beslemesinin diger bir nedeni, Hiristiyan'larin, savas vermeden kendisine boyun

egmeleridir. Her ne kadar Müslüman olmayi kabul etmemekle beraber Hiristiyan kavimleri,

genellikle "cizye" (kafa parasi) vermek sûretiyle Muhammed'in saldirilarindan

kurtulabilmislerdir. **Necrân** hiristiyanlari, bu konuda verilebilecek ilginç örneklerden biridir.

Ibn Sa'd ya da Buharî gibi kaynaklardan ögrenmekteyiz ki Muhammed, Yahudi mezâlimine

ugramislardir diye bu Hiristiyan'lara itibar eder görünürken, onlari Müslüman yapmaga

çalismistir. Fakat onlar müslümanligi kabul etmeyip, onun yerine "cizye" (kafa parasi)

ödemeye razi olmuslardir. Bunun hikâyesi kisaca söyle:

Necrân denilen yer, **Yemen** yönünde **Mekke**'ye yedi konak uzaklikta, Hiristiyan ve

Yahudi kavimlerinin bir arada bulunduklari büyük bir sehirdir. Yemen hükümdarlarindan

Ebû Nuvâs (Zûnuvas) adinda bir Yahudi, vaktiyle Necrân'daki Hiristiyanlari Yahudi dinine

sokmak ister, fakat basari saglayamaz. Saglamayinca bu Hiristiyan'lara zülüm yapmaga

kalkar: Kent'in civarina uzun hendekler kazdirir, ve kendi dinine girmekten kaçinan

Hiristiyanlari bu kuyularda atese atar. Attiktan sonra da kendi halki ile birlikte bu kuyularin

etrafinda oturup ateste yananlari seyreder. Bunu anlatmak maksadiyle Muhammed,

Kur'ân'a koydugu âyet'lerle Yahudileri **"Ashâb-i uhdud"** (yâni "Uzun hendek sâhibleri")

olarak, Hiristiyanlari da **"müminler"** seklinde tanimlar. Bu konuda **Buruç** sûresi'ne

koydugu âyet'ler söyle: *"Çira ile tutusmus ates hendekleri yapanlar kahrolsunlar. Hani*

onlar atesin basinda oturup müminlere yaptiklarini seyrederlerdi. Onlarin mü'minlerden öç

almalarinin sebebi, ancak mü'minlerin, yegâne gâlip olan, övülmege deger, göklerle yerin

saltanati kendisine ait olan, Allah'a inanmalarindan ileri gelmisti..." (K. 85 Burûc 4-9).

Görülüyor ki Muhammed burada, Yahudiler tarafindan mezalime sokulan insanlar

için **"mü'minler"** sözcügünu kullanmistir. Kullanirken de bununla "Tanri'ya inanan"

Hiristiyan'lari anlatmak istemistir; çünkü onlari Müslüman olarak göstermek ve kendisine

çekmek arzusundadir. Nitekim Ibn-i Sa'd' in söylemesine [ve ayrica Buharî'nin Huzeyfe

(Ibn-i Yemân)'dan rivâyetine] göre bir gûn adam gönderip Necrân hiristiyan'larina haber

iletir ve Medine'ye gelmelerini ister. Bu Hiristiyan'lar, kendi aralarindan on dört kisilik bir

temsilci hey'eti seçerek Muhammed'e gönderirler. Hey'etin içinde ünlü bilginler de yer

almistir. Bunlar ipekli ve mükellef elbiseler giymis olarak Medine'ye gelirler, ve ilk is olarak

Mescid-i Saâdet'e girip namaz kilarlar. Fakat Muhammed onlara iltifat edip görüsmez,

çünkü ipekli kumastan yapilmis giysilerle gelmis olmalarindan hoslanmamistir. Bunun

üzerine damadi **Osman b. Avfan** onlara, neden dolayi Muhammed'in iltifatta

bulunmadigini, neden dolayi kendileriyle konusmadigini anlatir: *"Huzûra ipekli elbiselerle*

ve mükellef giyimli bir hey'ette geldiginiz için Resûlullâh size iltifat buyurmadi!" der.

Bunu duyan Necrân hey'eti, kalkip giderler, ve ertesi gün elbiselerini degistirmis ve

"ruhban hey'eti" sekline girmis olarak tekrar gelirler. Muhammed kendilerinden, Islâm

dinine girmelerini ister. Fakat **Necrân** Hiristiyan'lari Müslüman olmayacaklarini bildirerek

teklifi red ederler: : *"Hiristiyan kalacagiz. Fakat, bizden istedigin vergiyi (cizye'yi)*

verecegiz!..." derler. "Cizye" olarak senede iki bin kat **"hil'at"** (çok degerli kaftan cinsi

giysiler), ve her "hil'at' ile birlikte kirk dirhem "nakid" vermegi, ayrica da Yemen'de bir

kargasalik çiktigi takdirde 30 zirh, 30 kargi, 30 deve ve 30 at vermeyi kabul ederler. Ve

sonra Muhammed'den, kendilerine güvenilir bir kimse vermesini ve bu kisiye "cizye"'yi

teslim edeceklerini söylerler.

Kuskusuz ki müslüman olmadilar diye bu insanlari yok etmektense, onlarin

verecekleri **"cizye"** yi (kafa parasini) kabul etmek çok daha kârli bir istir. Bu nedenle

Muhammed **Ebû Ubeyde Ibn-i Cerrâh** adinda bir adamini onlara göstererek: *"Iste bu*

gördügünüz (kisi) Islâm ümmetinin emînidir" der, ve "cizye"yi ona teslim etmelerini ekler.

Bu andlasma'dan sonra Necrân hey'eti ülkelerine dönerler. Onlarin akabinden Ebû

Ubeyde, Necrân'a giderek "cizye"yi alip Medîne'ye getirir, Muhammed'e teslim eder

(Diyânet yayinlari, **Sahih-i Bnuharî Muhtasari...** , Cilt X, sh. 379-380) .

Ancak ne var ki Muhammed, ölüm döseginde son nefesini verirken, Müslüman

olmayanlarin Arap ceziresi'nden sürülüp çikarilmarini emretmistir. **Ömer b. Hattâb**, halife

olur olmaz, bu emri yerine getirmek üzere, Necran Hiristiyanlarini yerlerinden çikarip

atmistir.

Görülüyor ki Muhammed'in, Hiristiyan'lari Yahudi'lere tercih etmis olmasinin,

Hiristiyan'lara yarayan bir yani pek olmamistir.

Hiristiyan'lara, Yahudi'ler kadar husûmet beslememesinin bir diger nedeni, kendi

akraba ve yakinlari arasinda Hiristiyan'larin bulunmasi ve **Tevrat** ile **Incil** hakkinda

onlardan bilgi toplamasiydi. Örnegin ilk karisi **Hatice'** nin amucazadesi **Varaka'** dan, daha

ilk anlardan itibaren, bir hayli yardim görmüstü. Söylendigine göre **Varaka,** daha

Muhammed peygamberligini ilân etmeden önce onun basina gelecek olanlari önceden

haber vermis ve kendisine yardimci olacagini bildirmistir

Bu ve buna benzer diger nedenlerle Yahudi'leri, Hiristiyan'lara nazaran daha büyük

düsman olarak bildigi anlasilmaktadir. Nitekim Kur'ân'a koydugu âyet'lerle Yahudil'eri, tipki

"putperest Araplar" gibi, Islâm'in en azgin ve en siddetli düsmani olarak tanimlarken

Hiristiyan'lari ikinci derece düsman saymistir. Mâide Sûresi'ne koydugu bir âyet söyle: " *Ey*

Muhammed! Inananlara en siddetli düsman olarak, insanlardan Yahudileri ve Allah'a es

kosanlari bulursun. Onlardan, inananlara sevgice en yakin -'Biz Hiristiyaniz-' diyenleri

bulursun. Bu onlarin içinde bilginler ve râhibler bulunmasindan ve büyüklük

taslamamalarindandir.. " (K. 5 Maide 82).

Dikkat edilecek olursa Muhammed'in söylemesine göre Hiristiyan'larin,

Müslüman'lara biraz daha yakin olmalarinin nedeni, aralarinda "bilginler ve rahipler"

bulunmasi, ve bir de "alçak gönüllü" olmalaridir. Güyâ alçak gönüllülük onlari, dinsel

gerçeklere daha kolaylikla yönelten bir niteliktir. Oysa ki ayni Sûre'nin baslarinda

Hiristiyanlarin, tipki Yahudiler gibi " *Biz Allah'in ogullari ve sevgilileriyiz* " (K. Mâide 18) diye

böbürlendiklerini söyleyerek, onlari asagilamaktaydi.

Hemen ekleyelim ki Hiristiyan'lari kazanamayacagini iyice anladiktan sonra, tipki

Yahudi'lere yaptigi gibi, onlari da Tanri emirlerini ihmal ya da ihlâl etmekle suçlamis (K.

Mâide 14-15) ve Tanri'nin lânetine ugradiklarini anlatmak üzere Kur'ân'a su tür âyet'ler

koymustur: *"... -'Biz Hiristiyanlariz'- diyenlerden de kesin sözlerini almistik, ama onlar de*

kendilerine zikredilen (verilen ...Kitab'in) önemli bir bölümünü unuttular. Bu sebeble

kiyamete kadar aralarina düsmanlik ve kim saldik. Yakinda Allah onlara yaptiklarini haber

verecektir" (K. 5 Maide 14).

Bunu yaparken Yahudi'lerle Hiristiyan'lar arasindaki düsmanliklari da vurgulamaktan

geri kalmaz ve Tanri'nin söyle konustugunu söylerdi: "... *Yahudiler -'Hiristiyanligin bir temeli*

yoktur-' dediler. Hiristiyanlar da -'Yahudiligin bir temeli yoktur-' dediler...Allah Kiyamet günü

... onlarin arasinda hüküm verecektir.. ." (K. 2 Bakara 113)

Fakat yine tekrar edelim ki Muhammed'e göre asil büyük düsman **Yahudi'** lerdir. O

kadar ki, Yahudi'lere karsi sonuna kadar savasilmadikca kiyâmet gününün gelmeyecegini

bildirmistir. Bir hadîs'inde söyle demistir: *"Yahudilere karsi savasmadikca ve bu savaslari,*

bir kaya parçasi gerisine saklanan bir Yahudinin -'Ey müslüman benim arkamda yahudi

var, öldür onu-'demesine kadar sürdürmedikce, hüküm günü gelmis olmiyacaktir"

Bu vesileyle su hususu tekrar belirtelim ki Muhammed, Yahudilere karsi düsmanligini

ortaya vurabilmek için her firsati degerlendirmekten geri kalmamistir; onlari faiz yemekle,

tefecilikle suçlamasi bunun örneklerinden biridir. Bu konuda Tanri'nin onlar hakkinda söyle

konustugunu söyler:

"Yahudilerin haksizliklarindan, çoklarini Allah yolundan men'etmelerinden, yasak

edilmisken fâiz almalari ve insanlarin mallarini haksizlikla yemelerinden ötürü, kendilerine

helâl kilinan temiz seyleri onlara haram kildik. Onlardan inkâr edenlere elem verici azâb

hazirladik... " (K. 4 Nisâ 160-161)

Oysa ki, daha önce belirttigimiz gibi, Yahudilere karsi düsman kesilinceye kadar

onlarin faiz yemelerine ses çikarmamistir.

Yine bunun gibi Yahudilerin Tanri için *"cimri"* dediklerini ve bu yüzden Tanri'nin onlari

lânetledigini ve aralarina *"kiyâmete kadar sürecek düsmanlik ve kin"* soktugunu

söylemistir. Kur'ân'a koydugu su âyet bunun örnegi: *"Yahudiler: -Tanri'nin eli baglidir*

(sikidir, Tanri cimridir) dediler. Hay dedikleri yüzünden elleri baglanasi ve lânet olasilar!

Bilakis Allah'in elleri açiktir, diledigi gibi verir. Andolsun ki sana Rabbinden indirilen,

onlardan çogunun azginligini ve küfrünü arttirir. Aralarina, kiyamete kadar (sürecek)

düsmanlik ve kin soktuk. Ne zaman savas için bir ates yakmislarsa (fitneyi

uyandirmislarsa) Allah onu söndürmüstür. Onlar yeryüzünde bozgunculuga kosarlar. Allah

ise bozgunculari sevmez" (K. Mâide 64).

Her ne kadar bu âyet'de Tanri'nin Yahudilere hitaben konustugu ve onlari lânetledigi

yazili ise de, Kur'ân yorumcularindan bir kismi bu âyeti, Hiristiyan'lari da kapsayacak

sekilde açiklamaga çalisirlar. Örnegin Diyânet Vakfi çevirisinde bu âyet'le ilgili olarak su

var: *"Kâfirlerin savas ve fitne atesini yakmalari hiç eksik olmamistir. Asirlar boyu hem*

kendi aralarinda savasmislar, hem de birleserek müslümanlara saldirmislardir. Ayrica

müslümanlari birbirlerine düsürmek için yüzlerce, binlerce planlar yapmis, tertip ve

düzenler hazirlamislardir. Bütün bunlara ragmen Allah'in nûrunu söndürmege güçleri

yetmemistir..." (K. **Diyânet Vakfi** çevirisinde Mâide sûresi'nin 64.cü âyetiyle ilgili

açiklamadan!). Bu tür bir yoruma yönelenler Islâm ordularinin Orta Asya'lara uzanarak

oradaki halklari (özellikle Türk'leri) kiliçtan geçirip zorla müslüman yaptiklarini, ya da

Ispanya'ya kadar olan yerleri savasla ele geçirdiklerini, Osmanli döneminde Avrupa'nin

göbegine kadar yayildiklarini "kâfir"lere karsi giristikleri saldirilari gözardi etmis

olamalidirlar.

Yine bunun gibi Muhammed, Yahudileri: *"Allah'in kitabina çagirildiklari halde cayip*

geri dönmekle" ve *"Bize ates, sadece sayili günlerde dokunacaktir"* demekle, ve *"Allah'in*

âyetlerini inkâr etmekle" suçlar. Bu konuda Imrân sûresi'ne koydugu âyet'lerden bazilari

söyle: *"(Resûlüm) Kendilerine Kitap'tan bir par verilenleri* (Yahudileri) *görmez misin ki*

aralarinda hükmetmesi için Allah'in kitabina çagiriliyorlar da, sonra içlerinden bir gurup

cayarak geri dönüyor. Onlarin bu tutumlari: -Bize ates, sadece sayili günlerde

dokunacaktir- demelerinin bir sonucudur. Onlarin vaktiyle uydurduklari seyler de dinleri

hakkinda kendilerini yaniltmistir" (K. 3 Imrân 23-24).

Bu âyet'leri Muhammed, Yahudilere öfkelendigi bir olay vesilesiyle Kur'ân'a

koymustur. **Celâleddin es-Sûtutî** gibi Islâm kaynaklarinin anlatmasina göre olay söyle:

Yahudilerden bir kadinla bir erkek zina ederler. Böyle bir suça nasil bir ceza verilmek

gerektigi hususunda Yahudiler, Muhammed'e soru sorarlar. Muhammed' de bu suçun

cezasinin **"recim"** (yâni tasla öldürmek) oldugunu ve çünkü **Tevrat**'da öyle yazili

bulundugunu söyler. Fakat Yahudiler Tevrat'da zina suçu için "recim" cezasi diye bir sey

bulunmadigini bildirirler. Bunun üzerine Muhammed Tevrat'i getirtir ve oradaki ilgili âyet'i

onlara gösterir ve suçlularin recmedilmesini ister. Yahudilerin direnmesi üzerine Kur'ân'a

yukarda âyet'i koyar: " *"(Resûlüm) Kendilerine Kitap'tan bir pay verilenleri* (Yahudileri)

görmez misin ki, aralarinda hükmetmesi için Allah'in kitabina çagiriliyorlar da, sonra

içlerinden bir gurup cayarak geri dönüyor..." (K. Imrân 23).

Oysa bu olayda hakli olan **Yahudiler'** dir; haksiz olan da **Muhammed**'tir; çünkü

Tevrat'da, zina suçunun karsiligi olarak **"recim"** cezasi (yâni "taslamak sûretiyle öldürme")

seklinde bir sey yoktur: sadece *"öldürülür"* diye bir deyim vardir; yâni öldürmenin tas ile mi

yosa baska bir seyle mi olacagi tasrih edilmemistir. Gerçekten de Tevrat'in **Levililer**

kitabinda aynen su yazili: *"...baska birinin karisi ile zina eden, komsusunun karisi ile zina*

eden adam, hem o, hem kadin mutlaka öldürülür" (Bkz. **Tevrat/Levililer**, Bap 20, âyet 10).

Yine bunun gibi Tevrat'in **Tesniye** adli kitabinda su yazili: *"Eger bir adam, baska bir*

adamin karisi olan bir kadinla yatmakta olarak bulunursa, o zaman o kadinla yatan adam

ve kadin, onlarin ikisi de öleceklerdir..." (Bkz. **Tevrat/ Tesniye,** Bap 22: âyet 22).

Görülüyor ki Tevrat'da, zina suçunu isleyenlerin **"tasla öldürülmeleri"** degil, fakat

sadece " **öldürülmeleri"** öngörülmüstür. Böyle oldugu halde Muhammed, Yahudilerin

yalan söylediklerini ve kendi kitaplarindaki hükmü gizlemeye çalistiklarini söylemistir.

Söylerken de, biraz önce belirttigimiz gibi, hataya düsmüstür: yani Tevrat'da **"recim"**

cezasi diye bir sey olmadigi halde varmis gibi göstermistir. Onu bu yanilgiya sürükleyen

sey **Yuhanna**'nin Incil'indeki bir hükmü (Bap 8 âyet 5) kendisine dayanak edinmesidir.

Gerçekten de **Yuhanna'ya göre Incil**'de, **Isa'** nin Zeytinlik dagina gittigi bir sirada yanina

zina suçu islemis bir kadin getirildigi, ve kendisine söyle soruldugu yazili: *" (Ey Isa) bu*

kadin zina islemekte iken tutuldu. Bu gibilerin taslanmasini Musa seriâtte bize emretmistir;

sen ise ne dersin?" (**Yuhanna,** Bap 8, âyet 5). Bu soruya Isa: *"Kadinin üzerine sizden*

günahsiz olan önce tas atsin" (**Yuhanna** Bap 8, âyet 7) diye yanit vermis, bunun üzerine

orada bulunanlar teker teker oradan ayrilmislar, ve Isa kadin'la yalniz kalinca kendisine:

"Git, bundan sonra artik günah isleme" (K. **Yuhanna**, Bap 8: âyet 11) demistir. Her ne

kadar Incil yorumcularindan bir kismi, bu yukardaki âyet'lerin varligindan süphe ederlerse

de, anlasilan o ki bu âyet'ler Incil'de vardir, ve fakat Isa, Tevrat'a atifta bulunarak

konusmus degildir. Üstelik Isa'nin sözleri, kadinin taslanmasi ile degil, fakat "günahsiz" kul

olmadigi gerçegi ile ilgilidir. Fakat her ne olursa olsun, gerçek su ki Tevrat'da "recim"

cezasi yer almamistir. Muhammed, **Incil** hakkinda bilgisi olanlardan **Yuhanna Incil**'inin

yukardaki âyet'lerini ögrenmis ve buna dayanaraktir ki Tevrat'da "recim" cezasi oldugunu

sanarak konusmustur.

Bu verdigimiz bir kaç örnek, Muhammed'in, Yahudileri lânetlemek için her seyi

denemis oldugunun kanitlarindandir. Bununla beraber sunu eklememiz gerekir ki onun

lânetlemeleri, genellikle Yahudi'lere yönelik olmakla, beraber Hiristiyan'lari da kapsar

niteliktedir.

VII) Muhammed'in söylemesine göre Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar, Allah'in

âyet'lerini inkâr etmisler kendilerine indirilen Tevrat'i, Incil'i ve Kur'ân'i

yalanlamislar, Tanri'nin emirlerine karsi çikmislardir. Bu nedenle onlarin durumu

***" koca koca kitaplar tasiyan merkebin durumu gibidir"* (K. Cum'a 5-7; Maide 14, 65-**

68, 72-75; Bakara 79, 85-86; Nisa 155, 157-8; En'âm 90).

Yukarda da belirttigimiz gibi Muhammed, Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara indirilen

Kitab'larin **Tevrat, Incil** ve **Kur'ân** oldugunu belirterek onlarin bu Kitab'lari dogru dürüst

uygulamayip yalanladiklarini söylemistir. Maide sûresi'ne koydugu bir âyet söyle: *"Eger*

onlar Tevrat'i, Incil'i ve Rablerinden onlara indirileni (Kur'ân'i) *dogru dürüst uygulasalardi,*

süphesiz hem üstlerinden, hem de ayaklarinin altindan yerlerdi (yeralti ve yerüstü

servetlerinden yararlanarak refah içinde yasarlardi) . *Onlardan asiriliga kaçmayan bir*

zümre vardir; fakat çogunun yaptiklari ne kötüdür" (K. Maide 66) .

Yine Muhammed'in söylemesine göre eger Yahudiler ve Hiristiyanlar iman etmis

olsalardi, Tanri onlari bütün günahlarindan uzak kilar, cennet'lere koyardi. Mâide sûresi'ne

koydugu âyet söyle: *"Eger ehl-i kitab iman edip (kötülüklerden) sakinsalardi, her halde*

(geçmis) kötülüklerini örter ve onlari nimeti bol cennetlere sokardik" (K. Maide 65).

Her ne kadar Hiristiyan'larin dahi kendilerine gönderilen Kitâb'lara "yeterince"

uymadiklarini söylemekle beraber (K. Mâide 66-68), çogu zaman suçlamalarini Yahudi'lere

yöneltmistir. Kur'ân'a koydugu su âyet bunun kanitlarindan biridir: *"Tevrat'la yükümlü*

tutulup da onunla amel etmeyenlerin durumu, ciltlerce kitap tasiyan merkebin durumu

gibidir. Allah'in âyet'lerini yalanlamis kavmin durumu ne kötüdür!..." (K. 62 Cum'a 5).

Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari suçlu durumda birakmak üzere basvurdugu diger bir

taktik, Tanri'nin buyruklari üzerinde degisiklik yaptiklarini, ve kafa'dan uydurma hükümler

koyduklarini ileri sürmek olmustur. Örnegin Yahudi'lerin kendisine **"Râinâ"** diye hitap

etmelerinin, Tanri buyrugunu saptirmak oldugunu, ve bu sözü söyleyen kâfir'lerin azab'a

sokulacaklarini anlatmak için Kur'ân'a su âyet'i koymustur: *"Ey iman edenler! 'Râinâ'*

demeyin, 'unzurnâ' deyin. (Söylenenleri) dinleyin. Kâfirler için elem verici bir azab vardir"

(K. Bakara 104). Bunun hikâyesi kisaca söyle:

"Râinâ" sözcügü Ibranice olup, *"Dinle a sözü dinlenmez herif"*, ya da *"Dinle a*

dinlenmeyesi" anlamlarinda olmak üzere, Yahudiler tarafindan hakâret kastiyle kullanilan

bir sözcük idi. Fakat bu sözcügün, Arap'lar tarafindan farkli bir kullanilis sekli vardi ki

"acele etme" , *"bizi gözet"* , *"Yavas'tan al"* , *"anlayabilmemiz için bize olanak tani"* vs...

anlamlarina gelmekteydi. Arap'lar, Muhammed'in konusmalarini dinlerlerken, iyice

anlayabilmek için ona böyle derlerdi. Ve iste Yahudiler, Muhammed'e hitap ederlerken,

Arapca'daki benzerine atfen, **"Râniâ"** sözcügünü kullanirlar, ve böylece belli etmeden ona

hakâret yagdirmis olurlardi. Muhammed onlara, bu tür bir hitab'in "peygamber'lere"

yöneltilmesinin Tanri tarafindan emredilmedigini, ve bunun kendi uydurmalari oldugunu

söylemistir. Üstelikte tahrif ettikleri kitabi az bir degere sattiklarini bildirip Kur'ân'a sunu

koymustur: *"Vay, Kitâb'i elleriyle yazip sonra da onu az bir degere satmak için-'Bu Allah*

katindandir-' diyenlere.! Vay ellerinin yazdiklarina" (K. 2 Bakara 79). Fakat isi biraz daha

saglama baglamak için, kendisine **"Râinâ"** diye hitap edilmesini kesin olarak yasak etmis,

bunun yerine **"Unzurnâ"** denilmesi istemistir. Bunu saglamak maksadiyle Kur'ân'a,

Bakara sûresi'nin yukardaki 104.cü âyet'ini koymustur. **"Unzurnâ"** sözcügü Arapça'da

"Bize bak", "Bizi gözet" anlamlarina geldigi için, bunun kullanilmasini kendisi bakimindan

en saglam bir çözüm yolu saymistir .

Yine bunun gibi Muhammed, Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin, kendilerine verilen

kitap'lar (Tevrat ve Incil) üzerinde anlasmazliga düstüklerini ve birbirlerini *"dogru yolda*

olmamakla" suçladiklarini ve bu nedenle onlar hakkinda kiyamet günü hüküm verilecegini

anlatmak üzere Kur'ân'a sunu koymustur: *"Hepsi de kitabi (Tevrat ve Incil'i) okumakta*

olduklari halde Yahudiler: -'Hiristiyanlar dogru yolda degillerdir'- dediler Hiristiyanlar da:

-'Yahudiler dogru yolda degillerdir'- dediler. Kitabi bilmiyenler de de birbirleri hakkinda tipki

onlarin söylediklerini söylediler. Allah, ihtilafa düstükleri hususlarda kiyâmet günü onlar

hakkinda hükmünü verecektir" (K. Bakara 113).

Görülüyor ki bu âyet'i koymakla Muhammed, Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari, kendilerine

verilen kitaplar üzerinde anlasmazliga düsmüslerde birbirlerine düsman kesilmisler gibi

göstermege çalismistir. Anlatmak istemistir ki, eger kendisine ve Kur'ân'a bas egecek

olurlarsa "ihtilaf"a düsmekten kurtulmus olacaklardir. Ancak bunda basarili olamayip

onlara düsman kesilince, onlari birbirlerinin dostu ve müslümanlarin düsmani imis gibi

göstermek üzere Kur'ân'a sunu eklemistir: *"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hiristiyanlari*

dost edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar. Içinizde onlari dost tutanlar, onlardandir.

Süphesiz Allah, zalimler topluluguna yol göstermez" (K. Mâide 51).

Öte yandan Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari, Tanri kitaplarini degistirdiklerini (tahrif

ettiklerini) söyliyerek, suçlarken, bazi hallerde bir tek kisinin tutum ve davranisini, onun

mensup bulundugu topluma mal etmekten geri kalmazdi. Örnegin bir def'a'sinda Yahudi

bilginlerinden sismanligi ile taninan **Mâlik b. Sayf** ile konusurken, Tanri'nin sisman olan

bilginlere bugzettigini ve bunun Tevrat'da yazili bulundugunu söyler, ve söyle der: *"(Ey*

Mâlik b. Sayf!) Tevrat'i Musa'ya indiren Allah hakki için söyle, Kitabinizda: -'Allah sisman

olan âlimlere bugzeder-' diye bir ibare görmedin mi?" . Sismanligin, çogu kez bir dogus

sorunu oldugunu ve sadece âlimlerde degil fakat herkeste olabilecegini düsünen **Mâlik b.**

Sayf, pek muhtemelen Muhammed'in sorusunu yersiz buldugu için: *"Allah hiçbir besere*

kitap indirmedi" diye yanit verir. Kuskusuz ki bununla anlatmak istedigi sey, Tanri'dan

geldigi söylenen kitap'lari inkâr etmek degil fakat *"Allah sisman olan âlimlere bugzeder"*

seklindeki bir ibârenin mantiga ters düstügünü ve binaenaleyh Tanri'dan sadir

olamayacagini ima etmekti. Üstelik bu sözleri bütün Yahudiler adina degil fakat kendi

adina söylemistir. Söylerken de aklindan Musa'ya verildigi kabul edilen **Tevrat**'i "Tanri

kitab'i" olarak kabul etmemek diye bir sey geçmis degildir. Esasen Yahudi'ler arasinda

Tevrat'i inkâr eden pek yoktu. Fakat Muhammed, Mâlik b. Sayf'in bu sözlerini "Tanri

Kitab'larini inkâr" sekline sokup Yahudilerin tümüne atfetmis, ve onlar aleyhine olmak

üzere Kur'ân'a asagidaki âyet'i koymustur: *"(Yahudiler) Allah'i geregi gibi tanimadilar.*

Çünkü -'Allah hiçbir besere bir sey indirmedi-' dediler. De ki: -' Öyle ise Musa'nin insanlara

bir nûr ve hidâyet olarak getirdigi Kitab'i kim indirdi?' Siz onu kagitlara yazip (istediginizi)

açikliyor, çogunu da gizliyorsunuz. Sizin de atalarinizin de bilemediginiz seyler (Kur'ân'da)

size ögretilmistir. (Resûlüm) sen -"Allah-' de, sonra onlari birak, daldiklari bataklikta

oynayadursunlar!" (K. En'âm 91)

Bütün bunlardan gayri Muhamed, bir de Yahudi'leri, Tanri'nin kendilerine göndermis

oldugu peygamberler'e nankörlük etmekle, hattâ peygamberlerini öldürmekle suçlamis (K.

Nisâ 155), bu yüzden kafir olmduklarini açiklamistir

Yine Muhammed'in söylemesine göre Tanri Yahudileri dogru yola sokmak ve daha

dogrusu müslüman yapmak için **Isâ**'yi göndermistir. Gönderirken de ona, **Tevrat**'i tasdik

eden **Incil**'i vermistir; evvelce Yahudi'lere yasak ettigi bir takim seyleri de helâl etmistir.

Fakat Yahudi'ler hile yapmislar ve Isa'yi inkâr edip (K. Imran 50-51), öldürmege

kalkmislardir. Tanri da Isâ'yi onlarin elinden kurtarip kendisine yükseltmistir (K. Imrân 55-

56; Nisâ: 156-158)

Bütün bunlardan gayri Muhammed, bir de Yahudileri, Tanri'nin "dostlugunu" öne

sürüp *"ölümü temenni etmemek"* le suçlayip asagilamaga çalisir. Ölümü istemez olmanin

Tanri buyruguna karsi gelmek, "zalimlik" etmek oldugunu anlatmak üzere Kur'ân'a sunu

koyar: *"Ama onlar (Yahudiler) önceden yaptiklarindan dolayi ölümü asla temenni etmezler.*

Allah zalimleri çok iyi bilir. Sizin kendisinden kaçtiginiz ölüm, muhakkak sizi bulacaktir).

" (K. 62 Cum'a 7). Bu dogrultuda olmak üzere Kur'ân'a koydugu âyet'lerden bir digeri de

söyle: *"(Ey Muhammed) De ki: -Ey yahudiler! Bütün insanlar degil de, yalniz kendinizin*

Allah'in dostlari oldugunuzu iddiâ ediyorsaniz, bunda da (samimi iseniz, haydi ölümü

temenni edin)" (K. 62 Cum'a 6). Görülüyor ki Muhammed, Yahudileri "ölümü" temenni

etmemekle, ve kendilerini Tanri'nin "tek dostlari" olarak göstermekle suçlamistir.

Yine bunun gibi Imrân sûresi'ne koydugu su âyet'le Yahudileri, Allah'in âyet'lerini

inkâr etmis durumda kilmistir: *"Onlar (Yahudiler) nerede bulunurlarsa bulunsunlar, Allah'in*

ahdine ve (mu'minlerin) himayesine siginmadikça kendilerine zillet (damgasi) vurulmustur;

Allah'in hismina ugramislar ve miskinlige mahkum edilmislerdir. Çünkü onlar Allah'in

âyet'lerini inkâr ediyorlar ve haksiz yere peygamberlerini öldürüyorlardi. Bu da onlarin

isyan etmis ve haddi asmis bulunmalarindandir" (Diyânet Vakfi çevirisi, K. Imrân 112)

Yâni Muhammed'in söylemesine göre Yahudiler, Allah'in âyet'lerini inkâr ettikleri için

Allah'in hismina ugramislar, "zillet" damgasini yemislerdir, ve Kur'ân'a yönelmedikce bu

sekilde kalacaklardir.

Muhammed'in söylemesine göre Hiristiyan'lar da, Tanri ile yapmis olduklari

andlasmayi bozmuslar, kendilerine belletilenleri unutmuslar, ya da Incil'i degisiklige

sokmuslardir. **Isâ'** yi Tanri'nin "oglu" saymalari, ya da **"teslis"** inanisina yönelip onu Tanri

yerine koymalari, Incil'i tahrif etmekten baska bir sey olmamistir. Bu yüzden "kâfir"

sayilmislardir; bu nedenle Tanri, onlarin arasina kiyâmete kadar düsmanlik ve kin salmistir

(K. Mâide 14, 72-75).

Ve yine Muhammed'in söylemesine göre Tanri, tipki Yahudi'lere yaptigi gibi,

Hiristiyan'lara da "peygamber" olarak Muhammed'i göndermis ve söyle demistir: " *Ey Kitâb*

ehli, peygamberlerin arasi kesildiginde- 'Bize müjdeci ve uyarici gelmedi-' dersiniz diye

size açikca anlatacak peygamber geldi " (K. Mâide 19) .

Daha baska bir deyimle Tanri, Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin Muhammed'i

peygamber olarak kabul etmelerini, ve ona indirilen Kur'ân'a inanip uymalarini emretmis

olmaktadir (K. Nisâ 47; Maide 68 , vs...). Fakat buna ragmen onlar, Kur'ân'i inkâr

etmektedirler (K. 2 Bakara 91). Bu itibarla, eger kâfirlikten kurtulmak istiyorlarsa, Tevrat'i

ve Incil'i, ilk indirildikleri "asillari"na göre uygulamalari sarttir (K. Mâide 66, 68). Tevrat'i ve

Incil'i "asillarina" göre uygulamalari ise, ancak Kur'ân'a uymakla mümkündür (K. Imran 84,

85)

VIII) Yahudi'leri "üfürük'çülük"-"büyücü'lük" yapmakla, fâiz almakla, ve haram

yemekle suçlama siyâseti. (K. Felak: 1-5; Nisa 161; En'âm 146; Maide 42; Imrân 130):

Muhammed'in Yahudi'lere yöneltigi suçlamalar arasinda "üfürüklü büyü" yapmak,

"faiz almak" ve "haram yemek" gibi olanlari vardi. Bu suçlamalara, genellikle Yahudi'lerden

kendisine gelebilecek kötülükler vesilesiyle basvurdugu anlasilmaktadir. Örnegin Kur'ân'a

(el-Felak sûresine) koydugu âyet'teki: *"(Ey Muhammed!) De ki: ... dügümlere üfürüp büyü*

yapan üfürükçülerin serrinden... Rabbine siginirim!" (K. 113, el-Felak 1-5) seklindeki

sözler, bunun örneklerinden biridir. Bu âyet'leri Muhammed, kendisine Yahudiler

tarafindan büyü yapildigini öne sürerek Kur'ân'a koymustur, ki Islâm kaynaklarindaki

anlatisa göre hikâyesi söyle: **A'sam oglu Lebîd** adindaki bir Yahudi, Muhammed'e büyü

yapmak üzere bir ipe üfürerek on iki dügüm baglar ve kuyuya salar. Bunun üzerine

Muhammed hastalanir. Üfürükçünün serrinden kurtulabilmesi için Tanri Muhammed'e

yukardaki sûre'yi indirir. Muhammed derhal **Ali**'yi ve onunla birlikte **Ammâr** ve **Zübeyr**

adindaki ashabini yollayip o kuyunun suyunu bosalttirarak ipi buldurur. Sonra yukardaki

âyeti okur. Ayet'in okunmasiyle birlikte ipin dügümleri çözülür ve Muhammed hastaliktan

kurtulup iyilesir.

Buharî'nin **Ayse**'den rivâyetine göre de hikâye söyle: Günlerden bir gün Muhammed

hastalanir. Hastaliginin sihirlenmekten dogdugunu düsünmüs olmali ki esi Ayse'ye sunlari

söyler: *"Ey Aise! bilir misin? Allah bana kendisinden sifam olan seyi bildirdi ki: bana iki kisi*

geldi (Cibrîl ve Mîkâil). Bunlardan biri bas ucumda, öbürüsü de ayak ucumda oturdu. Ve

biri öbürüsüne: -Bu zâtin hastaligi nedir?- diye sordu. O da: -sihirlenmistir- diye cevap

verdi. Kim sihir yapmistir?, diye suâline de öbir Melek: - Lebîd Ibn-i A'sam!- diye cevap

verdi. Sonra -bu sihir ne ile yapilmistir?- diye sordu. O da: -Bir tarak, saç ve sakal tarantisi,

erkek hurmanin kurumus çiçek kapçigi ile- diye cevap verdi. -Nerede yapilmistir?- suâline

de: -Zervan kuyusunda- diye cevap verdi." Bunlari söyledikten sonra evden çikar ve bâzi

taraftarlarindan (Ashâb'dan) bazilari ile berâber kuyunun bulundugu yere gider. Sonra

dönüp gelir ve Ayse'ye söyle der: *" Ey Aise! Kuyunun etrâfindaki hurma agacinin uçlari*

seytan baslari gibidir!". Ayse de ona sorar: *"Yâ Resûla'llâh! Siz o sihri çikar(ip çöz)dünüz*

mü?" . Muhammed cevap verir: *"Hayir çikarmadim. Çünkü Allah bana sifâ verdi. Bir de o*

sihri çikarip çözmekle halk arasinda sihir serrinin suyûundan endîse ettim. Sonra kuyunun

kapatilmasini emrettim" .

Hemen belirtelim ki Muhammed, hastaligin Tanri'dan gelme oldugunu ve Tanri'nin

izni olmadan insanlara hastalik diye bir sey âriz olamayacagini her vesileyle söyler

dururdu. Ayrica da "peygamber"lerin, "büyü" ve "sihir" gibi seylerden etkilenmeyeceklerine

inanmis görünürdü. Oysa yukardaki örnekte Yahudi'lerin kendisine "büyü" yaptiklarini, bu

yüzden hastalandigini ve fakat Tanri'ya siginmak sûretiyle hastaliktan kurtuldugunu kabul

etmise benzer. Muhtemeldir ki bu taktigi, sirf Yahudileri suçlu duruma düsürebilmek için

uygulamistir. Bütün bunlar bir yana fakat gerçek su ki Muhammed, kendisi dahi

üfürükçülüge inanmis idi; üfürükçülükle ugrasir, hastaliklari "tükürüklü" ya da "tükürüksüz"

üfürük yolu ile gidemege çalisirdi. Daha baska bir deyimle Yahgudi'leri üfürükçülükle

suçlarken kendisi üfürükçülügün çesitli uygulamalarina bas urmaktan geri kalmazdi!

"Faiz" konusuna gelince: Daha önce de belirttigimiz gibi Muhammed, Mekke'de

bulundugu dönem boyunca geçimini, varlikli bir kadin olan esi **Hatice** sayesinde

saglamistir. Önceleri onun kervanlarini isletirken daha sonra bu isi muhtemelen sikici

bulmus ve hele aklina "peygamber" olma fikri gelince kervanciligi terketmis ve dogrudan

dogruya Hatice'nin gelirinden yemege baslamistir. Hatice'nin ölümünden sonra onun

servetini ne sekilde kullanip tükettigi pek bilinmiyor. Medîne'ye geçtikten sonra Kureys

kervanlari üzerine çete'ler göndermeye baslayipta ganimet edinme siyaseti sayesinde

varlik edininceye kadar malî bakimdan parlak durumda bulunmadigini, **Ayse**'nin

rivâyetinden anlamak mümkün. Arka arkaya evlendigi, ya da cariye olarak edindigi

kadinlarin sayisi nerede ise bir düzineyi bulunca, ev halkini geçindirmek ve onlarin

ihtiyaçlarina para yetistirmek elbetteki kolay degildi. Nitekim bu yüzden borç para ya da

erzak alma zorunlugunda kalmistir. Ne ilginçtir ki, Ashab'i arasinda varlikli olan kimseler

bulunmakla beraber, onlardan borc almazdi; rehin karsiligi olarak sadece Yahudi'lerden

borç alirdi. Her ne kadar islâm kaynaklari, Ashab'indan borç almamasini: "*Muhammed hiç*

kimsenin minneti altina girmek istemezdi" seklindeki bir mazarete baglamak isterlerse de

yalandir. Zira, minnet altina girmemek için Ashab'indan borç isteyemeyecek kadar gururlu

bir insanin, Yahudilerden borç istemekle gururlu duruma girmesi söz konusu olamaz. Hele

bir yandan "faiz"in kötü bir sey oldugunu söylerken, diger yandan rehin karsiliginda borc

almasi (yâni faiz sistemine uymasi) hiçte gururlu insanlardan beklenecek bir sey degildir.

Üstelik Yahudiler kendisini "peygamber" olarak ciddiye almadiktan gayri, bir de çesitli

sekillerde onunla alay ederlerdi. Buna ragmen onlardan borç istemesi, "gurur" sorununu

ise karistirmadigini gösterir. Onlardan aldigi borç paralar ve yardimlarla hem ailesinin

geçimini saglar ve hem de çeteler göndererek Mekke kervanlarina karsi saldirilar

tertiplerdi. Bu yoldan ganimetler ele geçirmis, yavas yavas varlik edinmege baslamistir.

Bu vesile ile isâret etmekte yarar vardir ki Muhammed, "peygamberligini" ilân ettikten

sonra Mekke'de bulundugu 10 ya da 13 yil boyunca **faiz**'in kötü bir sey olduguna dâir pek

bir sey söylememistir. Oysa ki Arap'lar arasinda, ve özellikle bir ticâret sehri olan Mekke'de

"ribâ" niteliginde faiz uygulamasi vardi. Animsatalim ki "ribâ" sözcügü "faiz" anlamina

gelmekle beraber, ondan daha genis bir uygulama alanini ifâde eder. Yâni sadece "ödünç

olarak verilen bir paranin kira karsiligi" degil, fakat para'dan gayri seylerin de faiz niteligini

içerir. Örnegin kilic gibi seyleri rehin verme karsiliginda ödenen seyler, ya da giyecek,

yiyecek gibi seylerin faiz'leri de "ribâ" deyiminin kapsamindadir. Böyle oldugu halde

Muhammed, "peygamberligini" ilân ettikten sonra, yâni birinci Mekke döneminde, bunu

önleyecek bir hüküm koymamistir. Her ne kadar Rûm sûresi'ne *"Insanlarin mallarinda artis*

olsun diye verdiginiz herhangi bir faiz Allah katinda artmaz..." (K. 30 Rûm 39) seklinde

koymus olmakla beraber, bu hükmün "ribâ" yi yasaklamaya matuf bir yönü yoktur.

Yorumcular bu âyet'in, müslümanlari ileride kesin olarak hükme baglanacak olan **"ribâ"**

yasagina hazirlamak üzere kondugunu söylerler. Evet ama mademki "ribâ" ve "faiz", ya da

"tefecilik" denen seyler kötüdür, o halde neden Tanri bunu kesin olarak daha Mekke

döneminde yasaklamasin da, yil ar sonra yasaklasin? Öte yandan Rûm sûresi'nin bu

âyetinin Mekke döneminde bile kondugu belli degildir, çünkü 60 âyet'ten olusan bu

sûre'nin 17si Medine döneminde konmustur.

Öte yandan Muhammed, Medîne'ye geçtikten sonra Yahudilerle iyi geçinme yollarini

aradigi zamanlarda, "faiz aliyorlar" diye Yahudileri küçümsemek ve yermek yoluna

gitmemistir. Çünkü böyle bir sey yapacak olursa onlari gücendirecegini, ve yardimsiz

kalacagini hesap etmistir. Biraz önce de belirttigimiz gibi bu dönemde rehin karsiliginda, ve

faiz vererek onlardan borç para ya da mal (erzak vs...) almaga devam etmistir.

Fakat ne zaman ki ganimet siyaseti sayesinde varlik edinip, artik onlara pek muhtac

olmayacak duruma girmistir, ve ne zaman ki onlari Islâm'a sokamayacagini ve onlardan

artik malî yardim göremeyecegini anlamistir, iste o andan itibaren *"Yehûd kavminin*

haramla geçinen kimseler" oldugunu söylemege baslamis ve onlari " *fâiz ve haram çok*

yiyen kimseler" olarak tanimlamistir. Bunu yaparken, genel olarak riba'yi ve faiz'i

yasaklayan hükümler koymustur. Örnegin Al-i Imrân sûresi'ne sunu koymustur: *"Ey iman*

edenler! Kat kat arttirilmis olarak faiz yemeyin, Allah'tan sakinin ki kurtulusa eresiniz" (K. 3

Imran 130). Hemen ekleyelim ki bu âyet Medine dönemine âit'dir.

Buna dayanaraktir ki Mâide Sûresi'ne koydugu bir âyet'le Yahudileri haram yemekle

suçlamistir. Ayet söyle: *"Hep yalana kulak verir, durmadan haram yerler..."* (K. 5 Maide

42). Bu âyet'de Medine dönemine âit'dir.

Nisâ Sûresi'ne yerlestirdigi diger bir âyet'le de, Yahudilerin fâiz alma yasagina

uymadiklarini ve haksizlik yaptiklarini ve onun bunun mal arina haksiz olarak konduklarini

açiklamistir: " *Yahudilerin... yasak edilmisken fâiz almalari, ve insanlarin mallarini*

haksizlikla yemelerinden ötürü kendilerine helâl kilinan tertemiz seyleri onlara haram

kildik. .." (K. Nisâ 160-161). Burada geçen: "... *kendilerine helâl kilinan tertemiz seyleri*

onlara haram kildik..." sözlerinden ne kast edildigini anlamak için En'âm sûresi'nin

146.âyetine göz atmak gerekir. Orada su yazili: *"Yahudilere bütün tirnakli hayvanlari*

haram kildik. Sirtlarinda yahut bagirsaklarinda tasidiklari ya da kemige karisan yaglar hariç

olmak üzere sigir ve koyunun iç yaglarini da onlara haram kildik. Bu, zulümleri yüzünden

onlara verdigimiz cezâdir. Biz elbette dogru söyleyeniz" (K. En'âm 146). Yorumcularin

bildirmesine göre burada zikredilen seylerin hepsi aslinda haram olmadigi halde Tanri,

tefecilik etmeleri ve baskaca günahlar islemeleri nedeniyle Yahudilere bu seyleri haram

kilmis olmaktadir. Bu âyet'ler de Medine dömeninde Kur'ân'a girmis olan âyet'lerdendir.

Bütün bunlardan çikarilacak sonuç sudur ki Muhammed, yillar boyu faiz yasagi

koymayi aklindan geçirmemis iken, Medîne'ye geçtikten sonra Yahudileri Islâm'a

sokamayacagini anlayipta onlara düsman kesilince fikir degistirmis, ve faiz sorununu

yasak hükümlere baglamistir. Baglarken de faiz almanin haksizlik etmek (K. Bakara 279)

ve Tanri'ya karsi gelmek oldugunu (K. Imrân 130-132), faiz yiyenlerin mahserde seytanin

çarptigi kimelere benzedigini (K. Bakara 275) ve bu nedenle Cehenneme gideceklerini (K.

Bakara 275) ve Yahudilerin bu tür haksizliklari ve faiz almalari nedeniyle azab'a

sokulacaklarini (K. Nisa 161; En'âm 146) bildirmistir.

Oysa ki faiz alarak "haksizlik" yapanlar, sadece Yahudi'ler degildi; Hiristiyan'lar dahi

ayni seyi yaparlardi. Birakiniz Hiristiyan'lari ya da baskalarini, fakat Muhammed bizzat

kendisi, köle kullanmak, ve onlari kendi tarlalarinda yok bahasina çalistirmak sûretiyle, bir

bakima "ribâ" cinsi "faiz" yemekteydi; çünkü Kur'ân'da geçen "faiz" denen sey, biraz önce

dedigimiz gibi, sadece ödünç olarak verilen paranin kira karsiligi seklinde degil, fakat "riba"

karsiligi olarak yiyecek, giyecek ya da baskaca seylerin de "faizi" seklinde anlasilmak

gerekir. Bu itibarla, köleyi bogaz tokluguna çalistirmak demek, ondan fazlasiyle

yararlanmak demektir. Oysa, dedigimiz gibi Muhammed, gerek Arap kabilelerine ve gerek

Arap olmiyan kabilelere karsi giristigi çete saldirilari ya da savaslar vesilesiyle ele geçirdigi

mal ari ve esirleri paylasir, aldigi esirleri kendi hizmetinde "köle" olarak çalistirir, ya da

satar, ya da ona buna hediye olarak dagitirdi.

Kusku edilemez ki onun bu davranislari, fâiz almaktan daha hafif bir haksizlik

sayilamazdi!

IX) Muhammed'in söylemesine göre *"Hilekârlik", "Gaddarlik", "Hak ve hâkikati*

***saklamak"* gibi "fazîhalar" (alçakliklar), Yahudi'lerin, munafik'larin ve müsrik'lerin**

ahlâkinda yer alan cürümlerdendir" (K. 3 Al-i Imrân 188).

Ibn-i Abbâs *'* in rivâyetine göre Muhammed bir gün Yahudileri çagirip onlara **Tevrat**'a

âit bâzi sorular sorar. Yahudiler de kendisine, sorunun gerçek yanitini gizleyerek yanlis bir

seyler söylerler. Böylece Muhammed'i kandirdiklarini sanarak sevinirler. Oysa ki

Muhammed, bilen kisilerden bunu aslini ögrendigi için, gerçegi sakladiklarini onlarin

yüzüne vurur ve Tanri'dan geldi diyerek su hükmü koyar: *"Habîbim! Hani o yaptiklari*

hilekârliklara *sevinen ve yapmadiklari fazîletlerle medholunmayi seven kimseler yok mu?*

Sen onlari azâbdan selâmette sanma! Sakin böyle sanma; çünkü onlar için çok acitici bir

azâb mukarrerdir" (K. Al-i Imran 188; ayrica bkz. Bkz. **Sahih-i...,** Cilt XI, sh. 73)

Bazi yorumcular, bu hükümle Yahudi'ler'in kastedildigini söylerler; bazilari da "bunlar

munafik'lardir" derler. Bundan dolayidir ki, genel olarak Islâm kaynaklari bu âyet'in hem

"Yahudi'leri" ve hem de "munafik'lari" kapsadigini belirtirler ve *"Hilekârlik", "Gaddarlik",*

"Hak ve hâkikati saklamak" gibi *"fazîhalar" (alçakliklar) hem Yahudilerin ve hem de*

müsriklerin ahlâkinda yer alan "müsterek cürümlerdendir" derler. Bütüin bunlari, halk

yiginlarina "Seriât verileri" olarak belletirler (Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari**, Cilt XI, sh. 73-

75).

X) Muhammed'in söylemesine göre Tanri, cezalandirmak maksadiyle,

Yahudi'lerden ve Hiristiyan'lardan bazi kavimleri fâre, domuz, maymun ve kertenkele

vs... sekline donüstürmüstür (K. Bakara : 65-66; Nisâ 60; Maide 59-60; A'raf 166

vs...).

Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari asagilamak maksadiyle Muhammed'in ortaya vurdugu

buluslardan biri de, Tanri'nin onlari "fâre", "maymun", "domuz" ya da "kertenkele" gibi hayvanlara ve böceklere dönüstürdügünü, ya da seytana tapanlardan yaptigini söylemek

olmustur. Bunun böyle oldugunu anlatmak için Kur'ân'a âyet'ler yerlestirdigi gibi Kur'ân

olmiyarak, yâni hadîs seklinde, hükümler de birakmistir. Örnegin Kur'ân'in Maide sûresi'ne

koydugu bir âyet'le Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari, "fasik" (günahkar) olmakla, ve

müslüman'lara karsi olumsuz davranmakla suçlar; Tanri'nin söyle dedigini açiklar: *"Ey*

Muhammed! De ki: -Ey Kitâb ehli! Allah'a, bize indirilene ve daha önce indirilene

inanmamizdan ve çogunuzun fasik olmasindan ötürü mü bizden hoslanmiyorsunuz? Allah

katinda bundan daha kötü bir karsiligin bulundugunu size haber vereyim mi?- de; Allah

kime lânet ve gazabederse, kimlerden maymunlar, domuzlar ve seytana kullar kilarsa, iste

onlar yeri en kötü ve dogru yoldan en çok sapmis olanlardir" (K. Maide 59-60).

Bu dogrultuda olmak üzere Tanri'nin Yahudi'lere lânetler yagdirdigini anlatmak için

Arap'lara söyle der: *"Ey Arabî! Israilogullarindan bir topluluga Tanri lanet etti, ya da*

öfkelendi (gazab etti) de, onlari yeryüzünde gezen hayvanlara dönüstürdü" .

Muhammed'in söylemesine göre Tanri, **Beni Israil'** den bir kavim olan Yahudi'leri,

isledikleri günahlardan dolayi fâre/siçan sekline dönüstürmüstür. Güyâ bu kavim, Tanri'nin

haram kilmasi nedeniyle, asla deve sütü içmez oldugu için o tarihten sonra fâre'ler de

deve sütü içmez olmuslardir. Böylece **Benî Isrâil** ile fâre'ler arasinda özel bir "müstereklik"

saglamistir ki o da deve sütünü içmezliktir.

Kusku edilemez ki Yahudi'lerden bazilarinin Tanri tarafindan fâre sekline

dönüstürüldügünü hayal etmek, Muhammed için mutluluk doguran bir sey olmustur, çünkü

fâre'ye karsi özel bir hinç beslerdi. Beslemesinin nedeni de bir gün uykuda iken fâre

yüzünden uyandirilmasi ve evinin nerede ise fâre tarafindan atese verilecegine tanik

olmasidir. **Tahâvî'** nin **Ahkâmü'l-Kur'ân** adli kitabinda Ebû Sâid-i Hudrî'den, ve Ebû

Dâvud'ün Ibn-i Abbâs'tan rivâyetlerine göre olay söyle anlatilir: Güyâ bir gün Muhammed

uykudan uyaninca, küçük bir fâre'nin oradaki bir kandilin yanmakta bulunan fitilini alip evi

atese vermek üzere oldugunu görür; bu arada seccâdesinin el kadar bir tarafinin yanmis

oldugunu da farkeder. Bunun üzerine hemen fâre'yi öldürür. Düsündügü o'dur ki seytân

fâre'yi yangin çikarmaga tesvik etmistir. Bunun üzerine fâre'lerin öldürülmesi için su

fermani çikarir: *"Siz uyumak istediginizde kandilinizi söndürünüz. Çünkü seytan bunun gibi*

hayvanlari yangin cinâyetine sevk eder" .

Anlasilan o ki Muhammed, "fâre" gibi zararli bir hayvani Yahudi'lerle ayniyet

içerisinde göstermek sûretiyle hem kendi kendisini ve hem de ve taraftarlarini hosnud

etmek istemistir..

Yine Muhammed'in söylemesine göre Tanri, "azginlik" yapan Yahudileri fâre sekline

soktugu gibi, bir diger kismini da, emirlerine aykiri davrandilar ve örnegin Cumartesi

yasagina uymadilar diye cezâlandirmak (ve ayni zamanda baskalarina örnek yaratmak)

için, " *asagilik birer maymun*" haline getirmistir. Bunun böyle oldugunu anlatmak üzere

Kur'ân'a koydugu âyet'lerden birinde, Tanri'nin Yahudilere hitaben söyle konustugunu

söyler: *"Içinizden cumartesi günü azginlik edip de, bu yüzden kendilerine: - Asagilik*

maymunlar olun- dediklerimizi elbette biliyorsunuz. Biz bunu (maymunlasmis insanlari)

hadiseyi bizzat görenlere ve sonradan gelenlere bir ibret dersi, müttakîler (haramdan

sakinanlar) *için de bir ögüt vesilesi kildik"* (K. Bakara 65-66).

Buna benzer bir baska âyet'te Tanri'nin Yahudi'lere "Asagilik maymun olun" dedigini

söyledigini ekler; âyet aynen söyle: *"Kibirlenip de kendilerine yasak edilen seylerden*

vazgeçmeyince onlara: -Asagilik maymunlar olun- dedik" (K. A'raf 166).

Ebülfidâ gibi kaynaklarin bildirmesine göre bu âyet'lerle ilgili hikâye söyle: **Davûd**'un

peygamberligi döneminde bir kisim Yahudilerin yasamakta bulunduklari Kizil deniz

civarinda bir yere, her cumartesi günü balik sürüleri gelir ve bütün gün orada kaldiktan

sonra, ertesi aksam açik denize dönermis: ve baliklar bunu, sirf orada oturanlari ayartmis

olmak için yaparlarmis. Çünkü Tanri'nin emri geregince cumartesi günü balik tutmak

yasakmis. Fakat o civarda oturan Yahudi'lerden bir kismi, Tanri emrine aykiri olarak

cumartesi günleri balik tutmaga baslamis. Ve iste Tanri onlari bu yüzden maymun haline

getirivermis ve üç gün bu sekilde tuttuktan sonra siddetli bir rüzgar estirerek hepsini de

denize döktürmüs. Böylece hem onlari cezalandirmis ve hem de baskalarina, Tanri emrini

dinlemememenin ne demek oldugunu anlatmis imis!

Yine Muhammed'in söylemesine göre Tanri, bir çok nedenlerle Yahudilere

öfkelendiginde Yahudileri, sadece maymun ya da domuz cinsi hayvanlara dönüstürmekle

kalmamis, bir de kertenkele'lere dönüstürmüstür. Hikâyesi kisaca söyle: Müslim'in Ebû

Said'den rivâyetine göre bir gün bir adam Muhammed'in yanina gelerek: *"Ey Tanri elçisi!*

Biz, kertenkelesi çok olan bir toprakta yasiyoruz. Bizim için ne buyurursun, ne fetva

verirsin (Bunlari yiyelim mi)?" der. Muhammed onlara söyle yanit verir: *"Bana,*

Israilogullarindan bir toplulugun hayvanlara dönüstürüldügü anlatildi. (Bu kertenkeleler de

onlardan olabilir)". Bununla beraber kertenkele'lerin yenmesi ya da yenmemesi için bir sey

söylemez.

XI) Muhammed'in söylemesine göre Tanri: ***"Eger Benî Isrâil olmasaydi et***

kokmazdi..." **(K. 2 Bakara 57) demis ve Yahudi'leri cezalandirmak için "tirnakli**

hayvanlari" onlara haram kilmistIr (K. En'âm 146).

Yahudileri asagilamak için Muhammed'in Kur'ân'a koydugu âyet'lerden biri de söyle:

"*.. .kudret helvasi ve bildircin indirdik. -'Verdigimiz riziklarin iyi ve güzel olanlarindan yiyin-'*

dedik. Onlar bize degil fakat kendilerine yazik ediyorlardi" (K. 2 Bakara 57) .

Ebû Hüreyre'nin rivâyetine göre Muhammed, bu âyet'i esas itibariyle Yahudileri

kötülemek için, ve daha dogrusu et'in kokar olmasinin onlar yüzünden oldugunu ortaya

vurmak için koymus ve söyle demistir: " *Eger Benî Isrâil olmasaydi et kokmazdi...* ".

Islâm kaynaklarinin açiklamasina göre söz konusu et, bildircin'a benzeyen bir kusun

etidir, ve Yahudiler Tanri'nin emirlerine aykiri davrandiklari içindir ki et'in kokmasina sebeb

olmuslardir. Çünkü güyâ Tanri **Tîyh** sahrasinda oturmakta olan Benî Isrâil'i iki tür yiyecekle

bol olarak riziklandirmistir. Bu yiyeceklerden biri, **"Yelve"** denen ve bildircina benzeyen bir

cins kusun eti'dir. Digeri de **"kudret helvasi"** diye bilinen ve bal kivaminda olan beyaz ve

tatli bir "rutûbettir" ki bazi iklimlerde havadan, taslar ve agaçlar üzerine, kar gibi yagar. Ve

iste **Tîyh** sahrasinda yasamakta olan Benî Isrâl'e Tanri, bu iki yiyecekten her gün

ihtiyaçlari kadar alip tâze tâze yemelerini emretmis ve bundan fazla almalarini ya da

saklamalarini yasak etmistir. Sadece Cum'a günü için bir istisna yapmis ve o gün

Cumartesi'nin nasîbini de birlikte almalarina izin vermistir. Ve iste kirk yil boyunca

Yahudiler, gökten inen bu iki yiyecegi, Tanri'nin emrine uyarak bu sekilde yemislerdir.

Fakat ne var ki açgözlülükleri agir basmis ve Tanri yasagina aldiris etmeyerek

ihtiyaçlarindan fazla miktarda bildircin eti alip saklamaga baslamislardir. Bundan dolayi da

eti kokutmuslardir

Ve iste bu hikâye'ye dayanarak Muhammed, hem Kur'ân'a yukardaki âyet'i (K.

Bakara 57) koymus ve hem de: " *Eger Benî Isrâil olmasaydi et kokmazdi* " seklindeki hadîsi

yerlestirmistir. Fakat bundan baska bir de Tanri'nin onlari, "zulümleri" yuzünden bir takim

yiyeceklerden mahrum edecek sekilde cezalara çarptigini söylemis, örnegin tirnakli

hayvanlari, ve sigir ve koyunun iç yaglarini haram kildigini bildirmistir. Bu konuda Kur'ân'a

koydugu âyet'lerden biri söyle; *"Yahudilere bütün tirmakli hayvanlari haram kildik.*

Sirtlarinda yahut bagirsaklarinda tasidiklari ya da kemige karisan yaglar hariç olmak üzere

sigir ve koyunun iç yaglarini da onlara haram kildik. Bu, zulümleri yüzünden onlara

verdigimiz cezâdir. Biz elbette dogru söyleyeniz" (K. En'âm 146).

Yorumcularin söylemesine göre burada geçen "zulûm" deyiminden, Yahudilerin,

kendilerine gönderilen peygamberleri öldürmüs olmalari, tefecilik etmeleri, ya da haram

kilinan seyleri yemeleri gibi hususlari anlamak gerekir. Yani güyâ Tanri, bu günahlardan ve

suçlardan dolayi Yahudileri, yukardaki cezâlara çarptirmis, yani onlara tirnakli hayvanlari

ve sigir ile koyunun yagini haram etmistir.

Hemen belirtelim ki bu âyet'i koyarken Muhammed, her zaman yaptigi gibi, yine

Tevrat'dan esinlenerek is görmüstür. Ancak ne var ki Tevrat'da öküz, sigir, ve koyun gibi

hayvanlarin yagini yeme yasagi, cezâ olsun diye öngörülmemistir; bu yasak sadece

"günâh takdimesi" ya da "selâmet takdimesi" gibi hususlar bakimindan öngörülmüstür.

Gerçekten de Tevrat'da bu yaglarin, atesle yapilan takdimelerde yakilmak üzere

kullanilacagi belirtilmistir. Su bakimdan ki Tevrat'in **"Levililer"** adli kitabinda, Tanri'nin

Musa'ya söyle söyledigi yazilidir: *"Israil ogullarina söyliyip de: Hiç bir yag, öküz, yahut*

koyun , yahut keçi yagi yemiyiceksiniz. Ve kendilikliginden ölen yahut parçalanmis olan

hayvanin yagi, baska her is için kul anilabilir; fakat onu hiç yemiyeceksiniz. Çünkü atesle

yapilan takdime olarak Rabbe arzedilmekte olan hayvanlardan birinin yagini kim yerse,

ondan yiyen can, kavminden atilacaktir" (**Tevrat/ Levililer**, Bap 7: 23-25).

Görüldügu gibi söz konusu hayvanlarin yaginin haram kilinmasi emrinin Yahudileri

cezâlandirmakla ilgisi yoktur.

Öte yandan, Bakara sûresi'nin 57.âyet'inde, Yahudilere tirnakli hayvanlarin haram

kilindigi belirtilirken bunun, zulümlerinden dolayi, onlara cezâ olsun diye kondugu yazilidir.

Yorumculara göre Tirnakli hayvanlardan maksat deve, ya da devekusu, ördek ve kaz gibi

ayaklari ayri olmiyan hayvan ve kuslardir. Bu hayvanlarin haram kilinmasinin Yahudiler

bakimindan neden cezâ olacagini anlamak kuskusuz ki güçtür. Yorumculara göre güyâ

Yahudiler, Musa'ya karsi isyanlarindan dolayi çölde yillarca dolasmislardir, ve onlarin bu

seyahatlerinde en çok yararlandiklari sey deve olmustur. Su durumda deve etinin haram

kilinmasinin Yahudileri cezalandirmak bakimindan ne anlam tasidigini sormak gerekir!

XII) Muhammed'in söylemesine göre Yahudi'ler, çiplak olarak birbirlerine baka

baka yikanmak, ya da kadinlara *"arka organlarindan yanasarak cinsî münasebette*

***bulunmak"* , ya da** "escinsellik" **(Homoseksüel'lik) gibi sapik iliskilerde bulunmak gibi**

ahlaka aykiri ve kötü geleneklere sahiptirler; bu nedenle Tanri Müslümanlara böyle

yapmamalari için buyrukta bulunmustur (K. Ahzâb 69; Bakara 223; A'raf 80-81; Neml

54-55).

Muhammed'in söylemesine göre Yahudi'ler, güyâ **Musa** zamaninda çiplak olarak

birbirlerine baka baka yikanirlarmis ve bu da onlarin ahlaksiz oluslarindanmis! Onlarin bu

davranisini Musa uygun bulmazmis. Bulmadigi için, onlardan ayri bir yerde ve yalniz

kalarak yikanirmis. Onun böyle yikandigini gören halk, sanirmis ki Musa'nin bir ayibi, bir

sakatligi vardir, ve bundan dolayi böyle yapmaktadir. Ve aralarinda konusurlarken: *"Vallahi*

Musa'yi bizimle beraber yikanmaktan men'eden sey (mutlaka) debbe, yâni kasigi çikik

olmasidir" derler ve ona ezâ ederlermis. Ve iste bir gün Musa, yine bu sekilde yikanmak

için elbisesini bir tasin üstüne koymus. Fakat tas, elbisesini aldigi gibi kaçmis. Musa da

pesinden kosmaga baslamis, ve kosarken de: *"Aman tas, rubami! Aman tas, rubami!"* diye

avazi çiktigi kadar bagirirmis. Yahudiler onu bu sekilde görünce: *"Vallâhi, Musa'da bir*

kusur yokmus" diyerek ardindan giderler. Ve nihâyet Musa tas'i ele geçirip elbisesini

ondan alir ve sonra tasi dögmeye baslar. Söylendigine göre o tasta dayaktan bir iz

kalmistir ki hiç silinmemistir.

Ve iste Yahudi'leri bu sekilde küçültürken Muhammed, kendisine de Kissa'dan hisse

çikarmak üzere Kur'ân'a su âyet'i koyar: *"Ey iman edenler! Siz de Musa'ya eziyet edenler*

gibi olmayin. Nihayet Allah onu, dedikleri seyden temize cikardi. O, Allah yaninda serefli

idi" (K. 33 Ahzâb 69). Yâni demek ister ki: "Musa'ya eziyet ettikleri gibi siz de bana eziyet

etmege kalkismayasiniz!". Nitekim Yahudileri asagilatmak için böyle bir âyet'i Kur'ân'a

koymasinin sebebi, bir ganimet taksimi esnasinda bazi kimselerin itirazina ugramasi ve

bunu kendisine yapilan bir eziyet saymasidir. Itirazda bulunanlari, vaktiyle Musa'ya ezâ

eden Yahudilere benzetmek için yukardaki hikaye'yi uygun bulmustur.

Hemen ekleyelim ki yukardaki hikâye'yi Muhammed, Tevrat'tan mülhem olarak almis,

fakat Yahudileri kötülemek maksadiyle degisik bir sekle sokmustur. Çünkü **Tevrat**'in

Sayilar kitabinda (Bkz. Bap 12) Mûsâ hakkinda kötü sey söyleyenler Yahudi'ler degil fakat

Mûsâ'nin kendi kardesleri olan **Miryam** ile **Harun'** dur. Tevrat'a göre **Miryam** ile **Harun,**

Habesli bir kadin aldi diye **Mûsâ** aleyhinde konusmaga baslarlar. Bu arada *"Rab yalniz*

Mûsâ vasitasi ile mi söyledi? Bizim vasitamizla da söylemedi mi?" diye konusurlar. Yâni

Tanri'nin, sadece Musa'ya degil fakat ayni zamanda kendilerine de vahy indirdigini

anlatmak isterler. Tanri onlarin söylediklerini duyar ve kizar. Derhal üçünü huzurunda

toplar ve öfkesini açiklar. Mûsâ hakkinda kötü konustu diye Miryam'i cüzzam hastaligina

ugratir. Kadincagiz kar gibi cüzzamli olur. Harun onu bu feci hâlde görünce dehsete düser

ve Mûsa'ya yalvar yakar olur, afv diler. Mûsa Tanri'dan yalvarida bulunur ve Tanri Miryam'i

yedi gün bu hastalikta tuttuktan sonra afv eder. (Bkz. **Tevrat**, *Sayilar* , Bap 12: 1-16)

Hikâye'nin Tevrat'a göre asli böyle iken Muhammed bunu, biraz yukarda belirttigimiz

sekle sokarak Yahudi'leri Mûsâ hakkinda kötü konusmuslar gibi göstermistir.

Yahudi'leri asagilatmak için Muhammed'in öne sürdügü diger bir husus, onlarin cinsel

yasamlariyla ilgilidir. Muhammed'in söylemesine göre Yahudi erkekleri, karilarina ön

organdan degil fakat arka organdan (anus'dan) yanasip, o sekilde cinsî münasebette

bulunurlarmis. Fakat Tanri, bunun sapiklik oldugunu bildirmis ve yasaklamak üzere su

âyet'i göndermis: "*... Allah'in size emrettigi yerden onlara (kadinlariniza) yaklasin.*

kadinlariniz sizin için bir tarladir. Tarlaniza nasil dilerseniz öyle varin..." (K. Bakara 222-

223). Bu âyet'le ilgili olarak Muhammed: " *Karisina arka organindan temas eden kisi*

mel'undur; Allah'in rahmetine ermekten uzaktir" seklinde hükümler koymustur. Koyarken

de kadinlara arka organ'dan yanasmanin " *Lûtî'ligin küçük sekli* " (" **el-Lutiyyetu's-Sugrâ"**)

oldugunu bildirmis ve bunun Yahudi'lere özgü kötü bir gelenek oldugunu ve özel ikle **Lut**

toplumunda görüldügünü söylemistir.

Kisaca hatirlatalim ki **Lut**, Kur'ân'da adi geçen "peygamber"lerden biri olup **Ibrahim**'in

kardesinin oglu olarak bilinir. Güyâ **Ibrahim** ve **Lut**, ayni bir topluma "peygamber" olarak

gönderilmislerdir. Fakat Tanri, kendi buyruklarina aykiri davranan bu toplumu yok etmege

karar vermis, ve kararini bildirmek ve yerine getirmek üzere meleklerini göndermistir.

Gönderdigi bu melekler "güzel yüzlü, yakisikli genç erkek" kiliginda kimselerdir. Melekler

önce Ibrahim'in yanina gidip karari bildirirler. Ibrahim onlari bundan vazgeçirtmege çalisir.

Fakat onlar Tanri buyrugunu yerine getireceklerini söylerler ve sonra Lut'un yanina

giderler. Ancak ne var ki Lut'un toplumunun erkekleri, güzel yüzlü ve yakisikli bu genç

erkek kiliginda gelen melekleri görünce, onlarla cinsî münasebette bulunmak isterler.

Çünkü Lut'un toplumunda cinsî sapiklik pek yaygindir. Her ne hikmetse Lut onlarin bu

sapikligina karsi daha önce pek ses çikarmamis iken, simdi, yâni bu gelen konuklar

vesilesiyle engel olmak ister ve söyle der: *"...Dünyâlarda sizden önce hiç kimsenin*

yapmadigi bir hayasizligi mi yapiyorsunuz? Siz kadinlari birakip sehvetle erkeklere

yaklasiyorsunuz. Dogrusu siz asiri giden bir milletsiniz" (K. A'raf 80-81). Onlari cahillikle

damgalayarak söyle ekler: *"... Göz göre göre bir hayasizlik mi yapiyorsunuz? Kadinlari*

birakip sehvetle erkeklere mi yaklasiyorsunuz? Evet siz cahil bir milletsiniz" (K. Neml 54-

55).

Fakat bu sekilde azarlamakla onlari sapikliktan vazgeçiremeyecegini düsündügü için,

kendi öz kizlarini onlara sunar. Sunarken de söyle der: *"...Ey milletim! Iste bunlar benim*

kizlarim. Onlar sizin için daha temizdir! Allah'tan sakinin; konuklarimin önünde beni rezil

etmeyin. Içinizde akli basnda kimse yok mudur?..." (K. Hud 78).

Aslinda **Lut'** un sadece iki kizi vardir. Kuskusuz ki bütün bir kavmin erkeklerine bu iki

kiz yetismeyecekti. Bundan dolayidir ki bazi yorumcular Lut'un *"Benim kizlarim"* derken,

sadece kendi kizlarini degil fakat onlarla birlikte kendi kavminin kadinlarini kastettigini

söylerler (**Diyânet Vakfi** çevirisinde Hud sûresi'nin 78ci âyet'inin açiklanmasina bakiniz).

Fakat kavminin erkekleri Lut'un bu teklifini kabul etmezler, çünkü istedikleri sey kiz ya

da kadin degil fakat erkeklerdir; bu nedenle söyle derler: "(Ey Lut!) *Andolsun ki, senin*

kizlarinla bir isimiz olmadigini biliyorsun; dogrusu ne istedigimizin farkindasin..." (K. Hûd

79).

Lut onlarin bu israri üzerine ümitsiz olarak kendi kendine söyle der: *"Keske size*

yetecek bir kuvvetim olsa veya saglam bir yere siginsam.." (K. Hûd 80).

Bunu duyan melekler kendilerini Lut'a tanitirlar ve endise etmemesini, karisi hariç

âlesi efradini alip bir yere kaçmasini, onun kavmini yok edeceklerini bildirirler; söyle derler:

"...Ey Lut! Biz Rabb'in elçileriyiz! Onlar sana ilisemeyecekler. Geceleyin bir ara, âilenle

beraber yola çik, karinin disinda kimse geri kalmasin. Dogrusu onlarin basina gelen onun

da basina gelecektir. Vâdeleri, gün dogana kadardir. Gün dogmasi yakin degil mi?.." (K.

hûd 81).

Lut, karisi hariç âilesi efradini alip bir yerlere kaçar ve sonra melekler onun kavminin

bulundugu yeri, altini üstüne getirecek sekle sokarlar, halkin üstüne balçiktan pisirilmis sert

taslar yagdirirlar (K. Hûd 82-83). Böylece Lut'un kavmi, escinsellik gibi bir sapikliga yönelik

bulundugu için mahvolup gitmis olur.

Fakat Muhammed bu hikâye'yi sadece erkegin erkekle iliskisini önlemek için degil, bir

de erkegin kadinla olan "normallik disi" iliskilerini (örnegin kadina arka organindan

yaklasmasini) önlemek için de kullanmis olmalidir ki, kadinlara sadece döl yatagi sayilan

ön organdan yaklasilmasi için Kur'ân'a su âyet'i koymustur: *"... Allah'in size emrettigi*

yerden onlara (kadinlariniza) yaklasin. Kadinlariniz sizin için bir tarladir. Tarlaniza nasil

dilerseniz öyle varin..." (K. Bakara 222-223). Bu âyet'in anlatmak istedigi o'dur ki erkek,

diledigi gibi kadinin önünden ya da arkasina geçmis olarak cinsî münasebette bulunur,

yeterki arka organindan duhul etmesin.

Bundan dolayidir ki yorumcular, erkegin kadinla cinsî münasebetinin, kadinin döl

yatagi sayilan ön organindan olmasi gerektigini belirtirlerken arka organdan yapilmasi

halinde bunun, biraz önce degindigimiz gibi, " *Lûtî'ligin küçük sekli* " yâni sapiklik oldugunu

söylerler. Fakat her ne olursa olsun, bütün bunlar, Yahudi'leri asagilamak için düsünülmus

seylerdir.

XIII) Muhammed'in söylemesine göre Yahudi'ler, Tanri'nin emrine aykiri olarak

Beyt-i Makdis'e *"kiçlari üzerine imekliyerek"* girmisler, kendilerine söylenenleri

baska sözlerle degistirmislerdir. Bu yüzden Tanri onlara, gökten aci bir azab

indirmistir (K. Bakara 58-59).

Ve Yahudi'lerin bu tür tutum ve davranislari, onlarin, tarih boyunca, *"hirs ve*

***hiyânetle taninmis bir millet"* olmalarinin nedeni imis!**

Muhammed'in söylemesine göre Yahudi'ler Tanri emirlerine her vesile ile aykiri ve

saygisizca hareket etmeyi gelenek edinmis bir millettir. Bu saygisizligi sadece Tanri'ya

karsi degil fakat O'nun peygamberlerine karsi da göstermisler, özellikle **Mûsâ**

"peygamber"e çok "ezâ" etmislerdir. Fakat sadece bununla yetinmemislerdir; bir de güyâ

Beyt-i Makdis'in kapisindan girerlerken Tanri'nin emirlerine karsi en büyük terslikleri

yapmaktan geri kalmamislardir.

Bilindigi gibi **Beyt-i Makdis** denen yer , **Kudüs**'te kutsal bir yer olarak kabul edilir.

Muhammed'in söylemesine göre Tanri, bu kent'in kutsal'ligi konusunda Yahudi'leri bir çok

defa'lar uyarmis, ve fakat Yahudi'ler bu uyarilara aldirmislar, Tanri'nin emrine karsi

durmuslar ve bundan dolayi cezalandirilmislardir. Bunu anlatmak maksadiyle Muhammed,

Tanri'nin söyle konustugunu söyler: *"Hani Biz su sehre girin, orada bulunanlardan*

dilediginiz sekilde bol bol yeyin, kapisindan egilerek girin (girerken) - 'Hitta!'- (Yâ Rabbi bizi

affet) *deyin ki, sizin hatalarinizi bagislayalim; zira biz, iyi davrananlara (karsiligini)*

fazlasiyle verecegiz, demistik. Fakat zalimler, kendilerine söylenilenleri baska sözlerle

degistirdiler. Bunun üzerine Biz, yapmakta olduklari kötülükler sebebiyle zalimlerin üzerine

gökten aci bir azab indirdik" (K. 2 Bakara 58-59).

Yorumcularin söylemesine göre, burada geçen *"su sehre"* deyimi " **Kudüs"** , ya da

" **Sittim"** ya da " **Eriha"** adindaki sehirlerden biridir. Ve iste Tanri, uzun yillar **"Tîh sahrâsi"** nda günahkârliklar içerisinde serseri bir yasam sürmekte olan Yahudi'leri uygarca

yasamlara erdirmek için Kudüs'e sokmak istemis, ve onlara, bu sehrin kapisindan

girerlerken "dindârâne" bir sekilde, alçak gönül ükle hareket etmelerini ve kapi önünde

"Hitta" (yâni **"Yâ Rabbi bizi affet"**) diyerek tevbe etmelerini emretmistir. Ancak ne var ki

Yahudi'ler, bu emre ters düsercesine ve "küstahça" karsilik vermisler, ve kapidan *"kiçlari*

üzerine imekliyerek" girmisler, ve emrolunduklari sözcügü (yâni **"Hitta"** sözcügünü)

degistirip bunun yerine Tanri ile alay etmek üzere anlamsiz bir deyim olarak *"Hintatün*

habbetün fî sâ'aretin" demislerdir . Ve bunun üzerine Tanri Yahudilere veba gibi bir takim

kötü hastaliklar vermis.

Kusku edilemez ki Muhammed, Yahudilere karsi besledigi düsmanlik duygulari içinde

bu tür hikâyeler anlatmayi, hem kendisi ve hem de taraftarlari için huzur yaratici bulmustur!

Nitekim bu yukardaki hikâye vesilesiyle müslüman yazarlar, Yahudi'lerin "hak" ile "bâtili"

birbirine karistiran ve tarihin her döneminde *"hirs ve hiyânet"* içinde bulunmus olan bir

millet olduklarini söylemekten geri kalmamislardir. Örnegin T. C. Devleti'nin resmî bir

kurulusu olan Diyânet Isleri Baskanligi'nin, yukardaki âyet'lerle ilgili olarak insanlarimiza

bellettigi sudur: *"Tarihin her devrinde hirs ile, hiyânetle taninmis bir millet olan Yahûdiler*

vaktiyle Mûsâ peygamberin nübüvveti zamâninda da (onun) teblig ettigi her emri tersine

telâkki ederek bu sevketli peygambere de türlü müskülât göstermisler ve her zaman hakla

bâtili karistirmislardir" .

XIV) Muhammed'in söylemesine göre Yahudi'ler, Tanri'nin kendilerine nîmet

olarak verdigi kudret helvasini ve bildircinlari tâze tâze yiyecek yerde bunlari

saklayip biriktirmekle Tanri buyruklarina karsi gelmislerdir (K. Bakara 57):

Muhamed'in söylemesine göre Tanri, her dâim Yahudi'lere iyilik yapmak, onlari

nîmetlerinden yararlandirmak istemis ve fakat her def'asinda Yahudi'ler O'na karsi

nankörlüklerini belli etmislerdir. Örnegin Tanri Yahudi'lere "kudret helvasi" ve "bildircinlar"

vermis, ve fakat onlar bu iyiligi nankörlükle karsilamislardir. Bunun böyle oldugunu

anlatmak üzere Muhammed, Tanri'nin su âyet'i indirdigini bildirmistir: *"Ey Benî Isrâil,*

üzerinize o (beyaz) bulutlari gölge yaptik. Ve üzerinize kudret helvasi ve bildircin indirdik.

Onlara: -'Haydi size rizik verdigimiz bu temiz ni'metlerden yiyiniz-' (dedik). Fakat (nankörlük

ettiler); bu sûretle bize zulmettiler. Ve lâkin kendilerine zulmettiler" (K. 2 Bakara 57). Islâm

kaynaklarinin bildirdigine göre *"Kudret helvasi"* denen sey "Tîh sahrâsi"nda Yahudilere

Tanri tarafindan "ihsan edilen" bir "rizik'tir". Rengi beyaza dönük kirmizimsi olup çiy ve

pismis olarak yenir. Güyâ bu gida geceleri agaçlar üzerine yagar. Yahudiler bunlari

toplayip yerlermis. Yukardaki âyet'e göre Tanri, Yahudi'lere, ayrica rizik olarak, bildircinlar

vermis: kebab yapip yesinler diye! Fakat Tanri bu riziklari verirken istemis ki Benî Isrâil

bunlari tâze tâze yesin. Bundan gayri Tanri, bir de "Gamâm" denen bir beyaz bulut ile Benî

Isrâil'i günesin harâretinden korurmus. Muhtemelen vermis oldugu bildircinalrin tazeligi

kaybolmasin diye! Ancak ne var ki Benî Isrâil, Tanri'nin bütün bu iyiliklerini tepercesine

hareket etmismis; örnegin Kudret helvasini ve bildircinlari tâze tâze yiyecek yerde, bunlari

saklamaga, biriktirmege baslamismis. Kendilerine: *"Böyle yapmayiniz, tâze tâze yiyiniz"*

denildigi hâlde dinlemeyip yine toplayip biriktirmeye baslamislarmis. Bunun üzerine Tanri

öfkelenip onlari bu ni'metlerden yoksun etmis ve fakirlige sokmusmus .

Neden Tanri Yahudileri, tâze tâze yemediler diye cezalandirir? Neden onlarin yemek

yeme özgürlüklerine karisir? bilinmez. Verilen yemegi taze taze yemeyip, bayatlatiyor

iseler, nasil olsa bir gün gelip bunun zararini farkederek kötü aliskanliklarini degistirecek

degiller midir? Fakat anlasilan o ki Muhammed, kendisine bas egmediler diye Yâhudi'lere

karsi besledigi düsmanlik duygularini pekistirmek maksadiyle yukardaki hikâye'yi

belletmekte sakinca görmemistir.

XV) Hiristiyan'lari "kâfir" olarak tanimlamak üzere Muhammed, Isâ'yi *"Tanri'nin*

***oglu"* seklinde kabul etmenin ve " *Teslis"* ' e inanmanin Tanri'ya küfür demek oldugunu ve bu nedenle Tanri'nin Hiristiyan'lar için *"Allah onlari yok etsin.."* diye**

beddua ettigini söyler (K. Bakara 163; Nisa 171; Furkan 2; Isra 111, Zümer 4; Zuhruf

81; Tevbe 30; Nisâ 171; Maide 114, 116-117; En'âm 101).

Incil'e dayali olarak Hiristiyan'ligin temel inanisi o'dur ki **Meryem** oglu **Isâ**, hem

Tanri'in oglu ve hem de Tanri ile "ayniyet" içerisinde bulunan "kutsal" bir varlik'tir; çünkü

Isa kendisini böyle tanitmistir. Örnegin Incil'de : " *Ben Allah'in ogluyum"* diye konustugu

yazilidir (Bkz. **Yuhanna**'ya göre **Incil**, Bap 10: 36). Tanri'dan söz ederken *"Babam"* der, ve

örnegin: ". *..Babam hepsinden üstündür* " diye söyler (Bkz. **Yuhanna**, Bap 10: 29). Fakat

ayni zamanda kendisini Tanri ile ayniyet halinde de gösterdigi olur ve örnegin: " *Ben ve*

Baba biriz" der (**Yuhanna**'ya göre Incil 10:30) . Bu söylediklerini biraz daha pekistirmek

üzere söyle ekler: " *Beni görmüs olan Baba'yi görmüs olur*" (**Yuhanna**, Bap 14:19). Buna

ragmen kendisinden Tanri'yi göstermesi istenince, isteyenlerden her birine çikisir ve söyle

der: " *Sen nasil -'Babayi bize göster-'diyorsun? Iman etmiyor musun ki ben Baba'dayim,*

Baba da bendedir. Ben size söyledigim seyleri kendiligimden söylemem; fakat bende

duran baba kendi islerini yapar. Bana iman edin, ben Baba'dayim, Baba da bendedir... "

(Bkz. **Yuhanna,** Bap 14:10-12). Bu arada sinirsiz bir güce sahip bulundugunu anlatmak

üzere de: " *Gökte ve yer yüzünde bütün hâkimiyet bana verildi. ..*" diye belirtir (Bkz.

Matta'ya göre Incil, Bap 28:18)

Fakat bütün bunlardan gayri Isâ, bir de **" *Ruhulkudüs*"'** ü ise katar ve böylece ortaya "

Üçlü Tanri" anlayisini yani " *Teslis*" adi verilen inanisi çikarir. Örnegin sakirtlerine söyle

emreder: " *Imdi siz gidip bütün milletleri sakirt edin, onlari Baba ve Ogul ve Ruhülkudüs*

ismiyle vaftiz eyleyin... " .

Bu tür bir inanisa dayali bulundugu içindir ki Hiristiyan'lik, **Isâ**'yi Tanri'nin oglu

saymayanlari ve " *Teslis"* 'e inanmayanlari "Kâfir" bilmistir. Hiristiyan tarihi boyunca nice

ünlü kisiler, bu yüzden "dine karsi hakâret ve küfür" suçuyla ateslerde yakilmislardir:

Servetus, Gentile, Bruno, Ariamsun gibi isimler unutulmayan örneklerden sadece bir

kaçidir.

Ve iste Muhammed, Hiristiyan'ligin "kutsal" saydigi bu **"teslis"** inanisini red etmis,

kâfirlik bilmistir. Kur'ân'a yerlestirdigi âyet'lerle **Isâ**'nin, Tanri'nin oglu olmadigini (K. Bakara

163; Nisa 171; Furkan 2; Isra 111, Zümer 4; Zuhruf 81), ve zâten " *Tanri'nin ogluyum"* diye

ortaya çikmadigini (K. Maide 116-116) belirterek, Tanri'yi " *Üçten biri*" olarak kabul etmenin

kâfirlik sayilacagini (K. Nisa 171; Maide 72-73) bildirmistir. Bu tür seylere inandiklari için

Tanri'nin Hiristiyan'lar hakkinda *"Yok olsunlar"* diye konustugunu belirtmistir; örnegin

Tevbe sûre'sine koydugu bir âyet söyle:

"... Hiristiyanlar: -'Mesih (isa) Allah'in ogludur!-' dediler. Bu, daha önce inkâr

edenlerin sözlerine benzeterek agizlarinda geveledikleri sözdür. ***Allah onlari yok etsin!***

Nasil da uyduruyorlar" (Tevbe, 30)

Ve hattâ Tanri'nin, bu yüzden **Isa'** ya çattigini ve ona: *"Ey Meryem Oglu Isa! Sen mi*

insanlara: -'beni ve annemi Allah'tan baska iki Tanri olarak benimseyin!-' dedin? ..." diye

sordugunu ve buna karsi Isa'nin da Tanri'ya: *"...Hâsâ, hak olmayan sözü söylemek bana*

yarasmaz. Eger söylemissem sen onu bilirsin; Sen benim içimde olani bilirsin, ben senin

içinde olani bilmem. Dogrusu, görülmeyeni bilen ansak sensin. Ben onlara sadece:

<-'Rabb'im ve Rabb'iniz olan Allah'a kulluk edin!-'> diye bana emrettigini söyledim.

Aralarinda bulundugum müddetçe onlar hakkinda sahiddim. Beni öldürdügünde onlari sen

gözlüyordun. Sen her seye sahidsin!" (K. Mâide 116-117) dedigini bildirir.

Hemen belirtmek gerekir ki **"teslis"** inanisini red etmesi, **Isa'** nin daha kutsal ve daha

imtiyazli bir "peygamber" olarak görünmesini önlemege matuf bir davranistir. Söylemeye

gerek yoktur ki eger Isa, Tanri'nin oglu olarak bilinecek olursa, bu takdirde Muhammed,

kendisini peygamberlerin en yücesi, en imtiyazlisi ve en kutsal'i olarak gösterme olasiligini

bulamayacakti. Bundan dolayidir ki Kur'ân'a: *"Allah ogul edinmeyi isteseydi,*

yarattiklarindan diledigini seçerdi. O'nun sani yücedir, münezzehtir, yegâne Allah O'dur..."

(K.39 Zümer 4) seklinde âyet'ler koyarken, bir de: *"(Eger) Tanri'nin oglu olmus olsaydi,*

ona kulluk edecek olanlarin ilki ben olurdum" (K. 43 Zuhruf 81) diye hükümler koymustur.

Daha baska bir deyimle sunu demek istemistir ki, eger Tanri'nin oglu olmus olsaydi, buna

en ziyâde layik olacak olan kimse kendisi olurdu, ve bundan dolayidir ki Isa, Tanri'nin oglu

sayilamaz!

Yine Muhammed'in söylemeine göre Tanri'nin oglu olmamistir ve olamaz, çünkü

Tanri bekardir, evlenmemistir; karisi yoktur. Kur'ân'a koydugu âyet'le Tanri'nin söyle

konustugunu söyler: *"(Tanri) gökleri ve yeri yoktan yaratandir. Zevcesi olmadan nasil*

çocugu olabilir? Oysa her seyi o yaratmistir..." (K. 6 En'âm 101)

Dikkat edilecek olursa Muhammed, Tanri'dan gelmistir diye bu âyet'leri koyarken, ve

Tanri'yi yukardaki sekilde konusur gösterirken yine çeliskiye saplanmistir. Çünkü, bir

yandan Tanri'yi, her seyi yoktan var edebilen bir "Yaratan" seklinde tanimlarken, diger

yandan zevcesi olmadigi için çocugu olamayacagini bildirmektedir. Her seyi yoktan

yaratabilen bir Tanri'nin, zevcesi olmadan çocuk edinmesi, ya da Hiristiyan'larin inandiklari

gibi, Meryem'i hamile birakmasi mümkün degil midir?

Fakat her ne olursa olsun Muhammed, Hiristiyan'lari asagi kilacagim diye,

Hiristiyan'ligin kutsal bildigi bir inanci (yâni Isa'yi Tanri'nin oglu olarak kabul etmeyi),

"kâfir'lik" sekline dönüstürmüstür. Daha baska bir deyimle Hiristiyan'larin kutsal bildigi bir

seyi, müslümanlarin gözünde "küfür" niteligine bürümüstür. Söylemeye gerek yoktur ki bu

tür görüsler ortaya vurmakla, bir yandan Hiristiyan'lari asagilatirken, diger yandan

müslüman'lari, onlara karsi düsman kilmis olmaktaydi. Ekleyelim ki günümüze dek uzanan

bu düsmanlik, sadece halk yiginlarinda degil fakat "kültürlü" sayilan kimselerde dahi

kendisini belli eder. Örnegin Üniversite ögretim üyesi kertesine gelmis kimseler dahi,

Kur'ân'in yukardaki âyet'lerine (örnegin Nisâ 171) dayanarak Hiristiyan'larin "gerçek Allah

inancina" sahip bulunmadiklarini söylerler ve söyle derler: *"Hiristiyanlar bir türlü Allah'in*

birligi (tevhid) inancina gelememis, Allah ile peygamberini birbirinden ayiramamislardir...

Hiristiyanlar : -<Allah, baba, ogul ve rûhu'l-kudûs'ten ibaret olmak üzere üçtür>- yahut

-<Allah üç unsurdan meydana gelmistir, bunlarin üçü de birbirinin aynidir, her biri tam

ilâhtir ve üçü birden bir tek tanridir>- diyerek çeliskiye düserler. (Kur'ân'in) Yukardaki

âyetler(i) onlari, gerçek Allah inanci üzerinde aydinlatmak üzere gelmistir..." (Diyânet Vakfi

çevirisinde, Nisa 171 âyetinin yorumundan alinti).

Oysa bunu söyleyen bu "üstadlar", Tanri'nin melekleriyle birlikte **Muhammed'** e

salavet getirdigine dair Kur'ân'da yer alan ve Muhammed'i, adeta Tanri'nin dahi üstüne

çikaran hükümleri (örnegin Ahzab Sûresi'nin, 56ci âyeti'ni) göz ardi etmekten geri

kalmazlar.

XVI) Muhammed'in söylemesine göre, Yahudi Haham'lar: ***"Cebrail bizim***

düsmanimizdir!" **dedikleri için kâfir" olmuslardir, ve onlara inananlar dahi**

"kâfir'dirler (K. Bakara 97-98)!

Kendisini "peygamber" olarak kabul etmediler ve Islâm olmadilar diye Yahudi'lere

karsi düsmanlik duygularini pekistirmek için Muhammed hiç bir firsati kaçirmazdi. Nitekim

Yahudi hahamlarindan birinin **"Cebrail"** hakkindaki olumsuz konusmasi, ona bu

firsatlardan birini vermistir. Kur'ân yorumcularinin bildirmelerine göre olay su: Bir gün

Fedek haham'larindan **Abdullah b. Suriye** adinda biri, Muhammed'le tartismaya girisir, ve

vahiy'lerin kendisine kimin tarafindan getirildigini sorar. Muhammed'de ona: *"Cebrail*

getirdi" diye yanit verir. Bunun üzerine haham: *"Cebrail bizim düsmanimizdir. Baskasi*

getirseydi iman ederdik" der. Yahudi haham'in bu yanitini Muhammed, Tanri'ya karsi

islenmis bir bir suç, bir hakâret sayar, çünkü **Cebrail**'i o, Tanri'nin bu dünya'da ve ahiret'de

is görmek üzere özel olarak görevlendirdigi meleklerin en ileri gelen dört büyük melek'ten

biri, daha dogrusu birincisi olarak kabul etmis, ve onu, Tanri'nin vahiy'lerini indiren bir araci

olarak tanimlamistir. Bu tanima göre **Cebrail,** Tanri'nin vahiy'lerini Muhammed'in kalbine

"bir hidayet rehberi" olmak üzere yerlestirendir. Muhammed'in söylemesine göre, dört

büyük melek'ten ikincisinin adi **Mikail** olup, görevi "rizik" ve "besin" sorunlariyla ilgilidir;

üçüncü melek, Kiyamet günü boru'yu (Sur'u) üfürecek olan **Israfil'** dir; dördüncü melek ise

ölüm, ecel isleriyle ügrasmakla görevli olan **Azrail**'dir. Bu dört "En büyük melek", gök halki

olan meleklerin (ki bunlar sayisiz denecek kadar çoktur) en yüksek dereceli bir kurulunun

(ki "el Meleü'l-A'lâ" diye bilinir) ileri gelen üyeleridirler. Bununla beraber **Cebrail**'in üstün bir

ozelligi vardir ki o da Tanri'nin buyruklarini (vahiy'leri) Muhammed'e bildirmektir. Bu itibarla

Cebrail'i inkâr etmek demek, Tanri'yi inkâr etmek demektir. Bunu anlatmak üzere

Muhammed, Kur'ân'a su âyet'leri yerlestirmistir: *"(Ey Muhammed) De ki: Cebrail'e kim*

düsman ise sunu bilsin ki Allah'in izniyle Kur'ân'i senin kalbine ... o indirmistir. Kim, Allah'a,

*meleklerine, peygaberlerine, **Cebrail'** e ve Mikâil'e düsman olursa, bilsin ki Allah da inkârci*

kâfirlere düsmandir" (K. Bakara 97-98).

Bu konuda bkz. Sahih-i Buharî Muhtasari ... (Cilt VI, 367 ve d.)

Bu hususlarla ilgili olarak Buharî'nin Enes'ten rivâyeti için bkz. Sahih-i Buharî Muhtasari ... (VI, 367-8)

Diyânet Vakfi çevirisinde Nisa sûresi'nin 51.ci âyet'inin açiklanmasina bkz.

Diyânet yayinlarindan, **Sahih-i Buharî Muhtasari...** , (cilt III. sh. 7).

Sahih-i Buharî Muhtasari... , (Cilt X, sh. 118, Hadîs no. 1560)

Beyzavî ve **Zemakserî** gibi yorumcularin görüsleri bu yönde. Ayrica Tevben sûresi'nin 31. âyet'inin Diyânet

Vakfi tarafindan yorumuna bakiniz.

Bu konudaki hadîs'ler için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt II, sh. 340 ve d.)**

Bu hususlar için bkz. Taberî, **age (1966)** , II, 183 ve d.; Ibn-i Ishak, **age (1980),** 269.

Ibn-i Ishak, **age (1980)**, 269 ve d.

Ayse'nin rivâyetine dayali hadhis'ler için bkz. . **Sahi**h-i Buharî Muhtasari... (Cilt IX, sh. 273-5, hadîs no. 1455)

Bu konudaki hadîs'ler icin bkz. Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt XII, sh 110-112, h. no. 1955 ve 1956; ayrica

bkz. Cilt IX, sh. 273, H. no. 1455 .

Bu konuda Kur'ân'a su âyet'e koymustu: *"(Ey Muhammed!(Sana indirdigimziden süphede esen, senden*

önce indirdigimiz Kitâb'lari okuyanlara sor. And olsun ki sana Rabbinden gerçek gelmistir" (K. Yunûs

sûresi, âyet 94).

Örnegin su âyet'i okurdu: *"Allah'in hükmünün bulundugu Tevrat yanlarinda iken, ne yhüzle seni hakem tayin*

ediyorlar..." (K. Mâide 43).

Sahih-i Buharî Muhtasari (Cilt IV, sh, 438, Hadîs no. 650)

Tahâvî'nin Ebû Hüreyreden rivâyeti için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt IV, sh. 4340)

Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari** (Cilt IV, sh. 446)

Cenâze geçerken ayaga kalkmanin yasaklandigina dâir hadis'ler için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari..** . (Cilt

IV, sh. 442 ve d.)

Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt IV, sh. 442)

Ahmed Ibn-i Hanbel'in **Müsned'** inde yer alan bu Hadîs için bkz. Sahih-i Buharî Muhtsari (Cilt IV, sh. 443).

Yukardaki hadîs'in Türkçe açiklamasi söyle: "Resûlullâh... ayaga kalkma eylemini ancak bir def'a isledi. Bu

eylem, Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara benzeme görünümünü yaratiyordu. Bu cihetle Tanri'tarafindan

yasaklandi. Bu yasaklamadan sonra Muhammed de cenâze geçerken ayaga kalkma gelenegini terketti"

Hadîs rivâyetçilerinden Leys Ibn-i Sa'd'in, Mücâhid'den ve onun da Abdullâh Ibn-i Sahber'den rivâyetine göre

Ali'ni söylemesi söyle: *"Resûl... bir def'a bir erkek yahûdî cenâzesi geçerken kalkmaktan baska aslâ kiyâm*

buyurmadi. Bunlar Ehl-i Kitâb idiler. Resûl... (vâhy bulunmiyan umûru müstahsenede) Ehl-i Kitâb'a

tesebbüh eylerdi. Hak Cel e ve Alâ tesebbühten nehy buyurunca, Resûl... da cenâze geçerken kiyâmdan

ictinab eyledi. Ve bundan sonra bir daha kiyâm etmege avdet buyurmadi" (Bkz. Sahih-i Buharî Muhtasari...

Cilt IV. sh. 443-444). Burada geçen ***"umûru müstahsene"*** deyimi "güzel, uygun isler" anlamindadir;

"tesebbûh" deyimi "benzemeye çalismak", ***"nehy"*** deyimi de "ortadan kaldirmak" demektir.

Bkz. G. Sale, **The Koran**, s. 52, not 3

Bu konuda bkz. Turan Dursun, Kur'ân Ansiklopedisi (Kaynak Yayinlari, 1994, Cilt IV, sh. 53. Bununla beraber

bazi yorumculara göre Yahudiler. Cehennem'in "Sakar" denilen bolümüne, Hiristiyanlar ise "Sa'îr" denilen

üçuncü bölümüne gireceklerdir.

Bu konuda bkz. Sahih-i Buharî Muhtasari..., Cilt X, sh. 379-380

Mâide sûresi'nin 82.âyeti'nin Beyzavî gibi kaynaklar tarafinda yorumlarina bakiniz.

Buharî'nin **Kitâb'i Cihâd'** indan. Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 342, Hadîs no. 1232).

Buharî'nin Houdas tarafindan çevirisi için bkz. Vol. I. sgh.322

Bkz. G.Sale, age, sh. 45, Not. 2

Bu sözcügün "süryanice" oldugu da söylenir.

Bu konuda ayrica bkz. G. Sale, **The Koran,** sh. 17 Not 1.

Oysa Incil'de Iasâ'nin Yahudilerin suçlamsi uzedrine çarmiha gerildigi ayzilidir.

Lebîd Ibn-i A'sam

Hikâye'nin bu sekli için **Gölpinarli**'nin Kur'ân çevirisinde Felâk sûresi'nin açiklanmasina bakiniz.

Yukardaki satirlar Diyânet yayinlarindan aynen alinmistir. Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt IX, sh. 52-54,

Hadîs no. 1352. Ayrica bkz. Cilt VIII, sh. 471, Hadîs no. 1312). Bu konuda ayrica bkz. Turan Dursun, **Tabu**

Can Çekisiyor: Din Bu I, (Kaynak Yayinlari, Istanbul 1990, I. Kitap, sh. 117-118).

Bu konuda benim: **" ?eriât'tan Kissa'lar 2"** adli kitabima bakiniz (sh. 195.

Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari,...** (Cilt VI, sh. 368)

Bkz. Dursun, Kur'ân Ansiklopedisi, (Kaynak Yayinlari, istanbul 1994, Cilt, V. sh. 102)

Diyânet Isleri Baskanligi'nin degerlemesi böyle. Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari**, (Cilt XI, sh. 73-75).

Bu hadîs için bkz. Turan Dursun, **Kur'ân Ansiklopedisi,** (Kaynak yayinlari, Istanbul 1994, Cilt VIII, sh. 216)

Bu konuda Buharî'nin Ebû Hüreyre'den rivâyeti için bkz. **Sahih-i...,** (Cilt IX, sh. 68, Hadîs no. 1364)

ibid. sh. 68-69

Buharî'nin Ebû Hüreyre'den rivâyetine göre Muhammed söyle der: *"Benî Israil'den bir kavim (mesh olunup=*

hayvana dönüstürülüp) beser tarihinden silindi, yok oldu. Bilinmez ki, o kavm ne (fenâlik) isemistir. Ben

zannetmem ki, o ümmet fâre'den baska bir seye mesh ve tahvîl edilmis olsun. Çünkü fâre (içsin) diye (bir

yere) deve sütü konulursa, onu içmez de koyun sütü konulursa onu içer..." (Diyânet yayinlari, **Sahih-i...,**

Cilty IX, sh 68. Hadîs no 1364).

Bu konuda benim **Seriât'tan Kissa'lar** (Kaynak Yayinlari, Istanbul 1996, sh. 279) adli kitabima bakiniz. Ayrica

bkz. G. Sale, **The Koran,** (sh. 11. Not 2)

Turan Dursun'un Müslim'in **"Sayd"** indan aktarmasi için bkz. **Kur'ân Ansiklopedisi,** Kaynak yayinlari, Istanbul

1994, Cilt VIII, sh. 215-6).

Bkz. **Sahih-i...** (Cilt IX, sh. 81, Hadîs no. 1369)

Buharî'nin Ebû hüreyre'den rivâyeti olan bu hadîs için bkz. **Sahih-i...** (Cilt IX. sh. 81, Hadîs no. 1369).

Din adamlarimiz bu konudaki hadîs'leri "ahlâkî bilgiler" olarak insanlarimiza bel etirler. Bu hadîs'ler için bkz. A.

R. Demircan, **Islâm'a Göre Cinsel Hayat** (Eymen Yayinalri, Istanbul 1986, Cilt I. sh. 227 ve d)

[Bu konuda Ibn Hanbel'in **Müsned'** inde yer alan hadisler için Turan Dursun'un **Kur'ân Ansiklopedisi**'ne

bakiniz (Cilt VIII. sh.30-35)

Sahih-i... , (Cilt XI, sh. 41-2, Hadîs no. 1675)

Diyânet Isleri Baskanligi'nin yayinaldigi **Sahih-i Buharî Muhtasari'** nda böyle deniyor. (Bkz. Cilt XI. sh. 42)

Buhârî'nin **Saîd Ibn-i Zeyd**' ten rivâyetine göre Muhammed söyle der: *"Kizilimtrak beyaz*

mantar, Kudret helvasi (gibi Al ah'in külfetsiz ni'metleri) nev'inden bir riziktir. Suyu da göz agrisina

sifâdir" Bkz. **Sahih-i...,** (Cilt XI, sh. 40, hadîs no. 1674)

Örnegin Bakarta sûresi'ne koydugu âyet söyle: *"Tanriniz bir tek Tanri'dir... (Ondan) baska Tanri yoktur..."* (K.

Bakara 163; Nisa sûresi'ne sunu koymustur: *"... Allah ancak bir tek Tanri'dir, çocugu olmaktan*

münezzehtir..." (K. Nisâ 171; Furkan sûresi'nde su var: *"... çocuk edinmeyen .. Allah yücelerin yücesidir..."*

(K. Furkan 2)

" Ey kitap ehli: Dininizde taskinlik etmeyin... 'üç'tür demeyin... Allah ancak bir tek Tanri'dir..." (Nisâ 171); *"...*

-*'Allah ancak Meryem oglu Mesih'tir'- diyenler kâfir oldular... And olsun ki: -Al ah üçten biridir- diyenler kâfir*

olmustur..." (K. Mâide 72-73

Bu konuda Râzî'nin **e't-Tefsiru'l-Kebir**, adli yapitinda , ya da Taberî'nin **Tefsir**'inde yer alan hususlar için bkz.

Turan Dursun, **Kur'ân Ansiklopedisi,** , Cilt VIII, sh. 118-119

Diyânet Vakfi'nin **Kur'ân,** çevirisinde Bakara sûresi'nin 97ci âyetiyle ilgili açiklamaya bakiniz.

Müslümanlari, Baska Din ve Inançta Olanlara (Özellikle Yahudi'lere

ve Hiristiyan'lara) karsi Düsman ve Saldirgan Kilma Siyâseti (Devam)

Muhammed'in, Islâm'dan baska din ve inançta olanlarla müslüman'lar arasindaki

iliskiler bakimindan izledigi siyâset, esas itibariyle düsmanlik ve savas siyâsetidir. Bu

siyâseti o, hem baska dindekileri kendi aralarinda düsman yapip muhtemelen zayiflatmak,

ve hem de asil müslümanlari, müslüman olmayan dünya'ya karsi düsmanlik ve saldirganlik

duygulariyle yogurmak sûretiyle gerçeklestirmege çalismistir. Daha önce gördügümüz gibi

"putperestlere" (müsrik'lere) karsi uyguladigi siyâset kesinlikle **"ölüm"** siyasetidir;

"putperestler" nerede görülür ve bulunurlarsa öldürüleceklerdir (K. Tevbe 5); meger ki

Islâm'a girmis olsunlar.

Kendilerine "Kitab" verilmis olanlara (örnegin Yahudi'ler ve Hiristiyan'lara) gelince,

onlari, her ne kadar Islâm'a girmek ya da "kafa parasi" ("cizye") vermek sartiyle ölüm disi

birakmis ise de, yine de müslümanlarin "düsmani" olarak asagilik durumlarda tutmustur.

Bunu saglamak üzere basvurdugu bir takim yollar vardir ki bunlardan biri onlari birbirlerinin

dostu ve fakat müslümanlarin düsmani imis gibi göstermek, müslümanlari da onlarla dost

olmaktan, iliski kurmaktan, onlarin geleneklerine uymaktan önlemektir. Bir diger yol onlari

Müslümanlarin gözünde küçültmek, hakir görülecek kerteye indirmek, ikinci sinif insan

durumuna itmektir. Ve nihâyet son bir yol da onlari, " *Küçülerek kafa parasi ödemege*"

(" **Cizye"** vermege) zorlamak, ödemedikleri takdirde onlara karsi cihad açmaktir.

I) Munafik'lari ve Islâm'i kabul eden Kitap'lilari (Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari),

kendi yakinlarina, ya da kendi ümmet'lerine karsi düsman kilma usûlü (Mâide 57;

Imrân 28, 118, 119).

Muhammed'in Medîne'ye hicret etmesinden sonra Kitapli'lardan (yâni Yahudi'lerle,

Hiristiyan'lardan) bazilari, su veya bu nedenle, ve genellikle çikar saglama nedeniyle

müslümanligi kabul etmislerdir. Fakat kendi çevreleriyle ve yakinlariyle olan eski baglarini

koparmak istememislerdir. Çünkü bu baglar onlara hem güvenlik ve hem de bir takim

ekonomik ve sosyal çikarlar saglamaktaydi. Ayni sey müslümanligi kabul eden Arap'lar

bakimindan da söz konusu idi; onlar da müsrik'likte kalan Arap'larla, ve bu arada kendi

yakinlari ile iliski halindeydiler. Ancak ne var ki Muhammed buna taraftar degildi, çünkü bu

iliskiler yüzünden taraftarlarini kaybetmesi ihtimali vardi. Bu nedenle müslümanligi kabul

edenlerle, etmeyenleri birbirlerine yabanci kilmak, hattâ onlarin arasina düsmanlik

tohumlarini atmak gerekirdi.

Bunu saglamak maksadiyle, munafik'lardan ya da Kitapli'lardan bazilarini Islâmiyeti

alaya almakla suçlamaya baslar. Kur'ân'a koydugu su âyet, bu hususta bir fikir vermege

yeterlidir: " *Ey Inananlar! kendilerine sizden önce kitab verilenlerden, dîninizi alaya ve*

eglenceye alanlari ve inkârcilari dost olarak benimsemeyin... " (K. 5 Maide 57). Kur'ân

yorumcularindan bazilarina göre bu âyet, **Rifâ'a Ibn-i Zeyd** ile **Suveyd Ibn-i al-Haris**

adindaki iki munafik'in, müslümanligi kabul ettikleri halde her vesileyle müslümanligi alaya

almalari nedeniyle inmistir! **Ibn-i Ishak**'in söylemesine göre ise Muhammed bu âyet'i, adi

sonradan "munafik"a çikan **Ibn-i Selül**'ün Yahudileri ölümden kurtarmak istemesi üzerine

koymustur. Olay Muhammed'in, **Beni Kaynuka** Yahudilerine karsi giristigi savas sonucu el

geçirdigi yüzlerce Yahudi'yi kesmege kalkmasiyle ilgilidir. **Ibn-i Selül** , vaktiyle bu

Yahudi'lerin Muhammed'e ve müslümanlara iyilik ve yardimda bulunduklarini bildigi için,

Muhammed'i karsisina almis ve ona bu iyilikleri hatirlatmis, ve hattâ onu bu isten

vazgeçirtmek için tehditler savurmustur. Ve iste Ibn-i Selül'ün bu zorlamAlari üzerinedirki

Muhammed, alinan esirleri öldürtmekten vazgeçmistir.

Yine bunun gibi Yahudi'lerden bazilari Islâm'in kötü bir din oldugunu söyliyerek

müslümanlara söyle derlerdi: *"Sizden ve dininizden daha kötü bir toplum ve din*

bilmiyoruz" . Bu sekilde konusan Yahudi'leri susturmak için Muhammed, Tanri'nin onlari

lânetledigini, onlarin arasindan maymunlar, domuzlar, seytan'a tapan'lar çikardigini

söylerdi. Bu dogrultuda olmak üzere Kur'ân'a koydugu âyet'lerden biri söyle: *"De ki: Allah*

katinda yeri bundan daha kötü olani size haber vereyim mi? Allah'in lânetledigi ve gazab

ettigi, aralarindan maymunlar, domuzlar ve tâguta tapanlar çikardigi kimseler. Iste bunlar,

durumu daha kötü olan ve dogru yoldan daha ziyâde sapmis bulunanlardir" (K. Mâide, 60).

Yahudi'lerden ve Hiristiyan'lardan bir çogu da müslümanlari namaza çagirmak için

okunan ezan'la alay ederlerdi. Ezan sirasinda müezzin'in *"Bilirim, bildiririm ki Muhammed*

Tanri'nin peygamberi'dir" seklindeki sözlerini isittikleri zaman, herkesin duyacagi yüksek

sesle: *"Allah yalancilari ateste yaksin"* diye bagirirlardi. Muhammed de onlara, Tanri'dan

geldigini söyledigi buyrugu okurdu: *"(Ey Muhammed! Onlara) söyle de: Ey Kitap ehli!*

Yalnizca Allah'a, bize indirilene ve daha önce indirilene inandigimiz için mi bizden

hoslanmiyorsunuz? Oysa çogunuz yoldan çikmis kimselersiniz" (K. Mâide 59).

Fakat hemen ekleyelim ki Muhammed, sadece Islâm'i alaya alanlarla dostluk

kurulmasini yasak etmis degildir. Bu yasagin alanini çok daha genisletmis, bütün "kâfir"leri

kapsar sekle sokmustur; daha baska bir deyimle, genel olarak, tüm "kâfir"lerle dostluk,

yakinlik, akrabalik iliskisi, is görmesin istemistir. Bu dogrultuda olmak üzere Kur'ân'a

koydugu âyet'ler arasinda sunlar var:

"Mü'minler, mü'minleri birakip da kâfirleri dost edinmesin. Kim bunu yaparsa, artik

onun Allah'tan baska hiçbir degeri yoktur... (K. Imran 28).

" *Ey iman edenler! Kendi disinizdakileri* (baska din ve inançta olanlari) *sirdas*

edinmeyin. Çünkü onlar size fenalik etmekten asla geri durmazlar; hep sikintiya düsmenizi

isterler. Gerçekten, kin ve düsmanliklari agizlarindan (dökülen sözlerinden) belli

olmaktadir. Kalplerinde sakladiklari (düsmanliklari) ise daha büyüktür..." (K. 3 Imran 118)

Burada geçen " *Kendi disinizdakileri sirdas edinmeyin.... "* sözleriyle anlatilmak

istenen sey, müslümanlarin, gerek kâfirleri (örnegin Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari) ve gerek

munafiklari, "iç yüzlerine vakif olacak özel islerde ve muamelelerde kullanmaktan" yasak

kilindiklaridir.

Fakat Muhammed, bunlarla yetinmemistir; bir de istemistir ki müslüman'ligi kabul

eden Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar, müslüman olmayan kendi öz analarina, babalarina,

kardeslerine ve yakinlarina ve kendi toplumlarina karsi, yabancilassinlar, düsman olsunlar;

tipki müslümanligi kabul eden Arap'lari, putperest kalan kendi yakinlarina ve akrabalarina

ve dostlarina karsi düsman kildigi gibi! Bu maksatla Kur'ân'a koymus oldugu âyet'lerden

biri söyle: *"Ey inananlar! Babalarinizi, kardeslerinizi -küfrü imana tercih ediyorlarsa- dost*

edinmeyin. Sizden onlari kim dost edinirse, dogrusu kendilerine yazik etmis olurlar... " (K.

Tevbe 23, 24). Ayet'in geri kalan kismindan anlasilmaktadir ki bu yasak, sadece müslüman

olmayan baba'lari ya da kardes'leri degil, fakat ogul'lari, es'leri, yakin'lari da

kapsamaktadir; hem de onlara karsi savasilmasini öngörerek. Nitekin âyet'in tamami

söyle: *"Ey inananlar! Babalarinizi, ve kardeslerinizi -eger küfrü imana tercih ediyorlarsa-*

dost edinmeyin. Sizden onlari kim dost edinirse, dogrusu kendilerine yazik etmis olurlar.

De ki: -Babalariniz, ogullariniz, kardesleriniz, esleriniz, akrabaniz....., sizce, Allah'tan,

peygamberi'nden ve Allah yolunda savasmaktanb daha sevgiliyse, Allah'in buyrugu

gelene kadar bekleyin. Allah, fasik kimseleri dogru yola eristirmez-" (K. Tevbe 23, 24)

Fakat bu konuda özellikle Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari hedef alan, ve müslüman'larin

onlarla dostluk kurmalarini yasaklayan hükümler koymaktan da geri kalmamistir.

Bunlardan biri söyle: *"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hiristiyanlari dost edinmeyin. Zira*

onlar birbirinin dostudurlar (birbirlerinin tarafini tutarlar). Içinizden onlari dost tutanlar,

onlardandir. Süphesiz Allah, zalimler topluluguna yol göstermez" (K. Mâide 51).

Müslümanlari "kâfir"lere karsi düsman ve kindar kilabilmek için Muhammed, bir de

"kâfir"lerin iki yüzlü davranislarindan söz eder, ve onlari, müslümanlarin yüzüne gülüp

arkalarindan küfür eder sekilde tanimlardi. Su âyet bunlardan biri: *"(Ey iman edenler!) Iste*

siz öyle kimselersiniz ki, onlar sizi sevmedikleri halde siz onlari seversiniz. Siz bütün

kitaplara inanirsiniz; onlar ise, sizinle karsilastiklarinda: -Inandik- derler; kendi baslarina

kaldiklarinda da, size olan kinlerinden dolayi parmaklarinin uçlarini isirirlar. De ki:

-Kininizden (kahrolup) ölün! Süphesiz Allah, kalplerinin içindekini hakkiyle bilmektedir" (K.

Al-i Imrân 119).

Dikkat edilecegi gibi burada, kâfir'lerin (ve munafiklarin), müslümanlara karsi kin ve

düsmanlik besledikleri, ve müslümanlar aleyhinde konustuklari belirtilmekte! Evet ama bu

düsmanligi yaratan sey, Muhammed'in onlara karsi tutum ve davranislari degil midir?

Onlari müslüman yapmaga çalismasi ve olmadiklari için onlara karsi düsmanca

davranislara yönelmesi degil midir? Daha önce ki dönemlerde, din ve inanç farki

yüzünden, ne Mekke de ve ne de Medîne'de düsmanlik diye bir sey yok iken, din ve inanç

farkliligini, düsmanlik vesilesi yapan Muhammed degil midir?

Tarihî gerçek sudur ki Muhammed'in, kendi kendisini "peygamber" ilân edipte Islâm'i

yerlestirmege kalkistigi zamana gelinceye kadar, gerek Mekke'de ve gerek Medîne'de

herkes, hangi din ve inançta olursa olsun, hiçbir korkuya ve engele rastlamadan ibâdetini

yapabilmekteydi. Kâ'be denen yerde çesitli din ve inançlara ait "ilâh"lar bulunabilmekteydi.

Bu hosgörülu ortam, Muhammed'in, Arap'lari ve Kitapli'lari (Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari)

Islâm'i sokmak istemesiyle sona ermistir. Gerek müsrik Arap'lara ve gerek Yahudi'lere ve

Hiristiyan'lara karsi, onlarin Islâm'a girmemeleri nedeniyle düsmanlik beslemis ve kendi

taraftarlarini onlara karsi düsman kilabilmek için, kin ve düsmanligin onlardan geldigi

havasini yaratmistir. Müslümanlari, kendi ana ve baba'larina, ya da kardes'lerine vs...

yakinlik göstermekten yasaklamak yaninda, bir de onlara düsman yapmistir.

II) Müslüman'lar, her ne kadar "kâfir"lerle "dostluk" iliskilerinden yasakli

olmakla beraber, eger "çikar'lari" gerektiriyor ise, iki yüzlü davranip onlarla dost

imis gibi görünülebilirler. (K. Al-i Imrân 28).

Biraz yukarda belirttigimiz gibi Muhammed, **"Kâfir"** lerin özellikle Yahudi'lerin ve

Hiristiyan'larin, iki yüzlü olduklarini, ve örnegin müslümanlarla yan yana bulunduklari

zaman *"Biz müslümaniz"* dediklerini, ve fakat kendi baslarina kaldiklari zaman

müslüman'lara kin saçtiklarini söyler, ve bu yoldan müslüman'lari onlara karsi düsmanca

duygulara sürükler, ve bu arada "kâfir"lere: *"Kininizden (kahrolup) ölün"* diye bedduâ

ederdi. Al-i Imrân sûresi'ne koydugu su sözler bunun kaniti: "... *(Ey mümin'ler) Siz bütün*

kitaplara inanirsiniz; onlar (kâfir'ler) ise, sizinle karsilastiklarinda: -Inandik- derler; kendi

baslarina kaldiklarinda da, size olan kinlerinden dolayi parmaklarinin uçlarini isirirlar. De ki:

-Kininizden (kahrolup) ölün!... " (K. Al-i Imrân 119). Mâide sûresi'ne de sunu koymustur:

"Yaniniza inkârla girip, yine inkârla çiktiklari halde size geldiklerinde : -'inandik'- derler.

Allah gizlediklerini daha iyi bilir" (K. Mâide 61).

Ancak ne var ki "kâfir"leri iki yüzlülükle suçlayip onlara *"Kininizden (kahrolup) ölün"*

seklinde lânetler yagdirirken, kendi taraftarlarini, yâni müslüman'lari, "kâfir"lere karsi ayni

sekilde, yâni iki yüzlü davranista bulunmaga tesvikten geri kalmazdi. Al-i Imrân sûresi'ne

koydugu su âyet bunun en güzel bir örnegi: " *"Mü'minler, mü'minleri birakip da kâfirleri dost*

edinmesin. Kim bunu yaparsa, artik onun Allah'tan baska hiçbir degeri yoktur. ***Ancak***

kâfirlerden gelebilecek bir tehlikeden sakinmaniz baskadir... *"* (K. Al-i Imrân 28).

Görülüyor ki bu âyet'le müslüman'lar, "kâfir"lerle dostluk iliskisinde bulunmaktan

yasaklanmaktalar; fakat eger onlardan gelebilecek her hangi bir zarardan korunmak

gerektigini düsünüyorlarsa, bu takdirde "kâfir"lerle dost imis gibi görünebilirler. Söylemeye

gerek yoktur ki âyet, müslümanlara iki yüzlü bir davranista bulunmayi öngörmekte. Her ne

kadar yorumcular, burada iki yüzlülük diye bir sey olmadigini anlatmak için, yasaklanan

seyin, "kâfirlere karsi gönülden baglanma", ya da "müminleri birakip onlara ilgi ve sevgi

gösterme" seklindeki bir dostluk oldugunu belirtirlerse de, söylemeye gerek yoktur ki "kâfir"

kisilerin, müslüman'lardan gelebilecek bir tehlikeyi önlemek maksadiyle kendilerini

"inanan"lardan göstermeleri ile, müslüman'larin, "kâfir"lerden gelebilecek bir tehlike

nedeniyle onlarla dost görünmeleri arasinda pek büyük bir fark yoktur.

Yine yorumcularin bildirmesine göre, bu âyet geregince bir müslüman devlet,

"kâfir"lerle baris andlasmasi imzalayabilir, yeter ki bu andlasma baska müslümanlarin

aleyhine olmasin. Öte yandan, müslüman bir devlet, müslüman olmayan bir devlete karsi

"kâfir"lerle isbirligi yapabilir.

Yine söylemeye gerek yoktur ki, bu tür bir davranisi "adalet duygusu" ile, ya "insancil

duygularla" bagdastirmak mümkün degildir; çünkü "kâfir"lerle yapilan dosluk andlasmasi,

ya da "isbirligi" sadece "Islâmcilik" kistasina dayatilmistir. Sanki müslüman olmayanlara

karsi haksiz bir siyâset izleyen, ya da haksiz saldirilar düzenleyen "kâfir"lerle dostluk

kurmak, ve isbirliginde bulunmak "iftihar" edilecek bir seymis gibi!

III) Müslüman'lari, Yahudi ve Hiristiyan geleneklerine yöneltme, ya da yabanci

kilma siyâseti: Kabir ziyâreti konusunda izlenen Yahudi geleneginin terkedilip, daha

sonra yeniden benimsenmesi.

Daha önce de belirttigimiz gibi Muhammed, Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari kazanabilmek

için onlarin geleneklerinden bir çogunu benimsemis, ve fakat onlari kazanamayacagini

anlayinca düsman kesilmis ve benimsedigi bu gelenekleri terketmistir. Fakat anlasilan o ki

bu isi, günlük siyâsetinin gereksinimlerine göre yapmistir. Örnegin "Kâbir ziyâreti" sorunu

bunun ilginç örneklerinden biridir. Su bakimdan ki hem eski bir Arap gelenegi ve hem de

Hiristiyan'larin gelenegi niteligindeki kabir ziyâretini yasaklamis iken, daha sonra bu

gelenegi benimsemistir. Söyleki:

Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin ötedenberi uyguladiklari geleneklerden biri de,

peygamber kabirlerini mescid ittihaz edip ziyâret etmek idi. Onlarla iyi geçim siyâsetini

izledigi süre boyunca Muhammed, bu gelenek konusunda bir sey söylememis iken,

sürtüsmeye basladiktan sonra bunun kötü bir sey oldugunu bildirmis ve müslümanlara

sunu emretmistir: " *Sizden evvel gelip geçen* (toplumlar ve milletler) , *kabirlerini mescid*

(haline getirmislerdi) . *Siz bunlardan (ders alip aklinizi basiniza toplayiniz ve) kabirlerinizi*

mescid (yapmayiniz). Sizi bu fenâ (gelenekten yasaklarim)". Bu emri verirken Yahudi'leri

ve Hiristiyan'lari kötülemek ve asagilatmak için ayrica söyle demistir: *"Tanri Yahudileri ve*

hiristiyanlari (rahmetinden uzaklastirsin). Bunlar peygamberlerinin kabirlerini mescid haline

getirmislerdir" .

Bu yasagi koyarken, kendi taraftarlarini, sadece Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin

geleneklerinden degil fakat ayni zamanda putperest Arap'larin geleneklerinden de

uzaklastiracagini hesaplamistir. Çünkü Arap'lar arasinda da ölen kisinin kabri üzerine

"Kubbe" kurmak gibi bir gelenek vardi. **"Kubbe"** denilen sey çadir'dan ma'mul, ya da

küçük ve yuvarlak bir odacik gibi bir sey olabilirdi. Bu Arap geleneginin, Hiristiyan ve

Yahudi gelenekleri dogrultusunda olmak üzere müslümanlar tarafindan benimsenmesi

mümkündü. Nitekim bunun böyle olabilecegini Muhammed, **Ümm-i Seleme** ile **Umm-i**

Habîbe 'nin Habes ülkesinde dönüslerinde, orada gördüklerini anlatmalari üzerine

anlamistir. Islâm kaynaklarinin bildirmesisne göre bu iki kadin, vaktiyle kocalariyle birlikte

Habes'e gitmislerdir. Medîne'ye hicret olayindan sonra Habes'ten dönen bu kadinlari

Muhammed, kendisine es olarak almistir. Bir hastaligi sirasinda bu kadinlar kendisine,

Habes'te gördükleri "Mâriye" Klise'sinin güzelligini, içindeki resimleri ve kabirleri ballandira

ballandira anlatirlarken Muhammed hemen basini kaldirmis ve söyle demistir: " *Habesliler*

öyle kimselerdir ki, bunlardan azîz bir kisi ölünce hemen onun kabri üzerine bir mescid

yaparlar. Ve o azîzin bir resmini o mescide korlar. Bunlar Allah indinde halkin en

serîridirler (en hayirsiz, en fesadçi olanlaridir)"

Bunu dedikten sonra, kendi kabrinin tapinak haline getirlmesini önlemek ister

görünerek : *"Ya Rab, benim kabrimi tapilan put haline koyma"* diye duâ etmege baslamis

ve taraftarlarini da su sekilde uyarmistir: " *Ashâbim, Sakin kabrimi bayram yeri, evlerinizi*

de kabir hâline koymayiniz. Nerede bulunur iseniz orada bana salavât getiriniz. O bana

erisebilir" .

Ancak ne var ki yukardaki amaçlarla, yâni hem putperest Arap'larin, ve Yahudiler'in

ve Hiristiyanlarin geleneklerinden uzaklasmak ve hem de ayni zamanda alçak gönüllü imis

gibi görünmek maksadiyle, kabir ziyâretini yasakladigi halde, daha sonralari, giderek

güçlenince, yasak ettigi bazi seyleri, yasak olmaktan çikarmistir; çünkü artik putperestleri

ve kâfirleri (Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari) sindirmis, alt etmistir. Giderek güçlenmekle sinirsiz

bir övünme dönemine girdigi için, ölümünden sonra kendi kabrini ziyâret edebilsinler diye

kabir ziyâreti yasagini kaldirmayi uygun bulmustur. Nitekim Ibn-i Mes'ûd'un rivâyetine göre

söyle demistir: " *Ashâbim! Sizi evvelce ben, kabirleri ziyâretten nehyetmistim*

(yasaklamistim) . *Artik simdi ziyâret ediniz"* . Bu hadîs hükmüne dayali olaraktir ki **Imâm**

Gazalî, kâbir ziyâretinin yasak oldugunu öne sürenleri kötümsemistir.

Muhammed, bu yeni tutumu ile, sadece kendi kabrinin ziyâret edilmesini istemekle

yetinmeyip bir de kendisine "salavât" getirilmesini de emretmistir; hem'de sadece kisileri

degil fakat Tanri'yi ve melekleri dahi kendisine salavât getirir durumda kilmak sûretiyle!

Nitekim Kur'ân'a koydugu su âyet bunun kanitidir: " *Süphe yok ki Allah ve melekleri,*

salevat getirir Peygambere; ey inananlar, siz de ona salevat getirin, tam teslim olarak da

selâm verin" (33 Ahzâb 56)

Hatirlatalim ki kabrinin ziyâret edilmesini, ve edilirken de kendisine salevat

getirilmesini emrederek, bir bakima Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin uyguladiklari gelenege

yönelmekle beraber, onlari asagilatmak maksadiyle sarfettigi yukardaki sözleri

degistirmemistir.

Öte yandan, Islâm kaynaklarindan ögrenmekteyiz ki, müsrik Arap'larin, kabir üzerine

"Kubbe" kurma gelenegi de müslümanlar arasinda sürdürüle gelmistir. Örnegin Ali'nin

torunu olan **Hasen Ibn-i Hasen** öldügü zaman, esi, bir yil boyunca kocasinin kabri üzerine

"kubbe" kurmustur. Yine bunun gibi, Muhammed'in eslerinden olan **Zeyneb Bint-i Cahs**

öldügü zaman, **Ömer bin Hattab**, onun kabrine "kubbe" kurmustur. Muhammed'in

es'lerinden olan Ayse'nin de, kendi kardesinin kabrine "kubbe" kurdugu söylenir.

IV) Yahudi'lerle Hiristiyân'lari birbirlerinin dostu ve müslüman'larin düsmani

olarak gösterme siyâseti: " ***Allah Yehûd ve Nasâra'yi rahmetinden uzak kilsin*** **" (K.**

Imrân 28, 72-73; Mâide 51, 54, 57; Nisa 144; Tevbe 29)

Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar arasinda, Muhammed'e inanmis olarak Islâm'a girenlerden

bazilari, az zaman geçmekle hatâ ettiklerini, ve çünkü Muhammed'in gerçek anlamda bir

peygamber olmadigini, getirdigi din'in Yahudiligi taklitten baska bir anlam tasimadigini

söyliyerek Islâm'dan çikmislardir. Çiktiktan sonra baskalarini da, kendileri gibi harekete

tesvik etmislerdir; daha dogrusu onlara, müslümanligi kabul etmis gibi görünüp, gizlice

dinden çikmalarini, böylece diger müslümanlarin da Islâm'i terketmelerine vesile

olacaklarini söylemislerdir. Islâm kaynaklarinin bildirmesine göre bunlar, ayrica da Islâm

dini'ni ve Muhammed'i alaya almislardir. Beyzavî'nin söylemesine göre bazi Hiristiyan'lar,

biraz yukarda degindigimiz gibi, ezân okunurken, müezzin'in: *"... Süphesiz bilirim, bildiririm*

Tanri'nin Peygamberidir Muhammed..." seklindeki sözlerini aynen tekrarlayarak

arkasindan *"Tanri yalancilari ateste yaksin"* diye yüksek sesle eklerlermis.

Yine yukarda degindigimiz gibi, bazi munafik'lar (örnegin **Rifaa Ibn Zeyd** ve **Süveyd**

Ibn el-Haris adindaki kimseler) , her vesile ve firsatta müslümanligi alaya alirlarmis. Bunun

böyle oldugunu Muhammed, Kur'ân'a koydugu su âyet'le anlatmaga çalisir: *"Namaza*

çagirdiginiz zaman onu alay ve eglence konusu yaparlar..." (K. Mâide 58). Islâm

kaynaklarina göre, güyâ aradan bir kaç gün geçmeden, yukardaki sözleri sarfeden

Hiristiyan kisinin evinde yangin çikmis ve adamcagiz yangin sirasinda telef olmustur. Her

ne kadar Islâm kaynaklari, örnegin ünlü yorumcu **Beyzevî,** yanginin tesadüfen çiktigini

söylerlerse de, pek muhtemeldir ki çikartanlar, inkârcilara karsi düsmanlik besleyenlerdir.

Fakat her ne olursa olsun, bu gibi kimseleri kendisi bakimindan büyük bir tehlike

olarak gördügü içindir ki Muhammed, her seyden önce onlari "hâin" kisiler gibi tanitmaya

çalisarak Kur'ân'a sunu koymustur: " *Ehl-i Kitâb'dan bir kisim kimseler (dindaslarina) dedi*

ki: -Mü'minlere (indirilen Kur'ân'a) siz de îmân et(mis görün)ünüz; gündüzün evvelinde

imân ediniz, âhirinde ise küfür ve inkâr ediniz! Olur ki o îmân edenler de dinlerinden

dönerler- ... " (K. 3 Imrân 72-73).

Biraz yukarda degindigimiz gibi, Müslümanlarin bu gibi kisilerle iliski kurmalarini

engellemek üzere, her seyden önce Mâide sûresi'ne, su âyeti koyar: *"Ey iman edenler!*

Sizden önce kendilerine Kitap verilenlerden dininizi alay ve oyun konusu edinenleri ve

kâfirleri dost edinmeyin. Allah'tan korku, eger mü'minlerden iseniz" (K. Mâide 57). Güyâ

Tanri bu sözleriyle, Yahudi'lerden ve Hiristiyan'lardan bazilarinin hiyânet halinde

bulunduklarini, yâni müslüman görünüp, sonra dinden çiktiklarini ve böylece müslümanlari

da dinden çikmaga tesvik bakimindan örnek yarattiklarini anlatmaktadir .

Ancak ne var ki Muhammed, bunu yeterli görmez; yâni sadece Islâm'a karsi tutum

takinmis olan ve Islâm'i alaya alan kâfirlerle dost olunmamasini emretmekle yetinmez. Isi

biraz daha saglama baglayabilmek için ister ki müslümanlar, Yahudi ve Hiristiyan hiç bir

sekilde dost olmasinlar. Bu maksatla Yahudi'lerle Hiristiyan'lari, fitnecilikte ortak ve

birbirlerinin dostu dost olarak müslümanlarin düsmani imis gibi gösterme yolunu seçer.

Böyle olunca Müslümanlari onlarla dost olmaktan yasaklamak artik kolaydir. Bu maksatla

Mâide Sûresi'ne su âyet'i koyar: " *Ey (Müslümanlar)! Yahudileri ve Hiristiyanlari dost*

edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar. Içinizden onlari dost tutanlar, onlardandir..." (K.

5 Mâide 51).

Görülüyor ki bu koydugu âyet ile müslüman'lari, Yahudi'lerle ve Hiristiyan'larla temas

ettirmemek olasiligini bulmustur. Böylece baska dinden olanlarin müslümanlar arasina

sizmalarina, müslümanlari etkilemelerine engel olabilecegini düsünmüstür.

Bundan gayri bir de Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin, tipki putperest Arap'lar gibi,

Müslüman'lara Tanri'dan hiç bir iyilik gelmesini istemediklerini söyler ve Kur'ân'a su tür

âyet'ler koyar: " *Kitab ehlinden ve Allah'a es kosanlardan inkâr edenler, Rabbinizden size*

bir iyilik gelmesini istemezler..." (K. 2 Bakara 105).

Yine yukarda degindigimiz gibi, Müslüman'lari, Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara karsi

düsmanca duygulara sürükleyebilmek için: " *Ey mü'minler! Mü'minleri birakip kâfirleri dost*

edinmesinler; kim böyle yaparsa Allah katinda bir degeri yoktur..." (K.Imran 28, ve Nisâ

144) diye ekler.

Bu vesile ile belirtmek gerekir ki Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari birbirlerinin dostu imis

gibi göstermek üzere yukardaki âyet'leri koyarken gerçek disi bir kani yaratmaga

çalismistir; üstelik de kendi kendisiyle çelismeye saplanmistir. Çünkü bir kere Yahudi'lerin

Hiristiyan'larla dost olduklari iddiâsinin gerçekle ilgisi yoktur. Su bakimdan ki Hiristiyan'lar,

ellerinde bulundurduklari **Incil** geregince, Yahudi'leri dâima düsman diye bilmislerdir.

Düsman bilmelerinin bir nedeni, Yahudilerin **Isâ'** yi Tanri'nin oglu (ya da peygamber) olarak

kabul etmemis olmalaridir. Diger bir neden de **Isâ**'nin Yahudi'ler tarafindan öldürülmüs

olduguna inanmis bulunmalaridir. Bunun böyle oldugunu Muhammed, **Incil** hakkinda

bilgisi olanlardan ögrenmistir. Nitekim bir yandan Hiristiyan'lari ve Yahud'ileri birbirleriyle

dost imis gibi gösterirken (K. Mâide 51), diger yandan, Kur'ân'in bir çok yerlerinde koydugu

âyet'lerle onlari birbirlerinin ezelî düsmani olarak tanimlamistir. Örnegin Bakara Sûresi'ne

koydugu bir âyet'le onlari, birbirlerinin dinlerini inkâr eder sekilde tanitmistir.

" *Yâhudiler-'Hiristiyanligin bir temeli yoktur'- dediler, Hiristiyanlar de -'Yahudiligin bir temeli*

yoktur' dediler... Bilgisizler de tipki onlarin söylediklerini söylemistir... Allah, kiyâmet günü,

anlasmazliga düstükleri seylerde onlarin arasinda hüküm verecektir... " (K. 2 Bakara 113).

Öte yandan Yahudi'lerle Hiristiyan'lar arasinda anlasmazlik ve düsmanlik

bulundugunu söylerken, bu düsmanligi yaratan nedenlerden birinin, Tanri'nin kendilerine

gönderdigi Kitab üzerindeki anlasmazliktan dogdugunu eklemistir.

Daha baska bir deyimle Muhammed, günlük siyâsetinin itisine göre, Yahudi'leri ve

Hiristiyan'lari bazan birbirlerinin dostu, bazan da düsmani seklinde göstermistir. Bütün

bunlari yaparken müslüman'lari da onlara karsi düsman kilici ve saldirtici tahriklerden geri

kalmamistir. Tevbe sûresine koydugu bir âyet'le Müslümanlari, Yahudi'lere ve

Hiristiyan'lara karsi savasmaya ve bu savasi, onlarin Islâmi kabul etmelerine ya da kendi

elleriyle küçülerek "cizye" vermelerine kadar sürdürmelerini emretmistir (Bkz. Tevbe 29)

V) Müslüman'larin, Yahudi'lerle, Hirisitiyan'larla ve Müsrik Arap'larla dostluk

iliskisinde bulunmalarini önleme siyâsetinin gerçek nedenleri: (Imran:118-120;

Maide: 51, 54, 57; Nisa 144, 145; Mümtahine:13)

Medîne'de yasayan Arap'lar (ki genellikle **Evs** ve **Hazrec** kabilelerinden olusmustu),

eskiden beri oradaki çesitli Yahudi kabileleriyle anlasmalar yapmis olarak iç içe, ve

oldukça dostane bir sekilde yasarlardi. Muhammed'in Medîne'ye hicretinden sonra dahi bu

Arap'lardan bir kismi, müslümanligi kabul etmekle beraber, yine de Yahudi'lerle dost olarak

kalmakta devam etmislerdir. Çünkü evvelce yapmis olduklari çesitli andlasmalar geregince

dostluk iliskilerini sürdürmekle, hem manevî ve hem de maddî bir takim çikarlar

saglamaktaydilar. Nitekim, ilerdeki bölümlerde ayrica belirtecegimiz gibi, **Hazrecî'** lerin reisi

olan **Abdullah b. Ubeyy** ("Ibn-i Selül" diye de bilinir), önemli bir yahudi kabilesi olan **Benî**

Kaynuka ahalisini, Muhammed'in gazabindan kurtarmistir. Kisaca ekleyelim ki **Abdullah**

b. Ubeyy, müslümanlar arasinda etkili bir duruma sahip bulundugundan Muhammed, ilk

zamanlar ondan çekinirdi. Onu dariltacak olursa, kendi taraftarlarindan çogunu

kaybedecegini düsündügü içindir ki, onun istegine uyarak **Benî Kaynuka** esirleri'ni

öldürtmekten vazgeçmistir. Fakat bu olay Muhammed'i iyice su inanca sürüklemistir ki,

eger müslüman'lar "kâfir"lerle ya da "munafik"larla dostluk iliskilerinde bulunacak olurlarsa,

bu kendisi bakimindan çok tehlikeli olacaktir! Daha dogrusu bu tür iliskileri kendi otoritesini

mutlak kilabilmek bakimindan sakincali görmüstür.

Bu arada **Ubeyde b. al-Samit** adinda biri, **Benî Kaynuka** Yahudileriyle dost

bulunmasina ragmen, Muhammed'in yanina gelip, Yahudilerle olan dostlugunu bozdugunu

ve kendisine Tanri ve peygamberinden ve müslümanlardan gayri hiç kimseyi dost

tanimadigini söylemistir. Bunu firsat bilen Muhammed, Müslüman'lari Yahudi'lerle,

Hiristiyan'larla ve munafik'larla dost olmaktan uzaklastirmak hususunda biraz daha kati bir

siyâset izleme geregini duymustur. Kur'ân'a koydugu âyet'lerle, her seyden önce, onlarla

müslümanlarin aralarini sogutmaga çalisir. Örnegin Imrân Sûresi'ne koydugu bir âyet'le

Tanri'nin söyle konustugunu söyler: " *Ey (müslümanlar)! Sizden olmiyani sirdas edinmeyin,*

onlar sizi sasirtmaktan geri durmazlar, sikintiya düsmenizi isterler. Onlarin öfkesi

agizlarindan tasmaktadir, kalblerinin gizledigi ise daha büyüktür....Iste siz, onlar sizi

sevmezken onlari seven ve Kitab'larinin bütününe inanan kimselersiniz. Size rastladiklari

zaman :-Inandik-' derler, yalniz kaldiklarinda da size öfkelerinden parmaklarini isirirlar. De

ki -Öfkenizden çatlayin...-'...Size bir iyilik gelse onlarin fenasina gider; basiniza kötülük

gelse buna sevinirler. Sabreder ve sakinirsaniz, onlari hilesi size hiç bir zarar vermez.. ." (K.

3 Imrân 118-120)

Yahudi'lerle ve Hiristiyan'larla ya da putperest Arap'larla, ve munafik'larla dost olma

yasagini, ana, baba, kardes ve yakinlar arasindaki iliskileri dahi önleyecek noktalara

götürmüstür. Bu maksatla koydugu âyet'lerden biri söyle: "(*Müslümanlari) Allah'a ve*

peygamberine muhalefet edenlerle dostluk eder ve mevedded kurar bulamazsin, ister

babalari, ister ogullari olsun" (K. 56 Mücadele 22)

Fakat yine tekrar edelim ki Muhammed'i bu yola sürükleyen asil sebeb, müslümanligi

kabul etmis bulunan Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin, Islâm'i kabul etmeyenlerle dostluk

iliskilerini devam ettirmelerinden dogabilecek tehlikedir; çünkü Islâm'i kabul etmis

olanlarin, bu iliskiler sonucu olarak Islâm'dan çikmalari kolaydi. Ayni ihtimal, süphesiz

müslümanligi kabul etmis olan Arap'larla, müsrik Arap'lar arasindaki iliskiler bakimindan da

söz konusu idi. Yahudileri ve Hiristiyanlari, kendisine düsman saydigi için, hepsini de

"kâfirler" ve **"facirler"** (kötülük yapanlar) arasina katmis ve tipki müsrik (putperest)

Araplar için yaptigi gibi, onlarla da dostluk kurulmasini yasaklamistir. Bu maksatla Kur'ân'a,

biraz önce degindigimiz gibi, su tür âyet'leri koymustur:

" *Ey inananlar! Mü'minleri birakip kâfirleri dost edinmeyin"* (K. 3 Imran 28)

"Ey iman edenler! Benim de düsmanim, sizin de düsmaniniz (olanlari) dost

edinmeyin" . (K. 60 Mümtahine 1);

Bu emirlere uymayacak olanlari korkutmak maksadiyle, Tanri'nin, Yahudi'lerle ve

Hiristiyan'larla dost olanlari kiyâmet gününde temize çikarmayacagini, yüzlerine

bakmayacagini, onlarla konusmayacagini söylemistir (K. Imran 77).

Yahudi ve Hiristiyan olanlar hakkinda, **"Kafir"** ve **"Facir"** deyimlerinden gayri bir de: "

Allah'in gazabina ugramis millet" deyimini kullanmis ve onlarla hiçbir iliski kurulmamasi

geregini vurgulamis, Kur'ân'a sunlari koymustur:

" *Ey inananlar! Allah'in gazabina ugramis milleti dost edinmeyin"* (K. 60 mümtahine

13);

" *Ey iman edenler! Yahudi ve Hiristiyanlari dost olarak benimsemeyin; onlar*

birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onlara dost olursa, o da onlardandir. .." (K. 5 Maide 51)

Yine tekrarlayalim ki Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari birbirlerinin dostu imis gibi

gösterirken, kendi taraftarlarini yaniltmakta idi, çünkü, biraz yukarda açikladigimiz gibi,

onlar birbirlerinin dostu degil düsmani idiler. Su bakimdan ki Hiristiyan'lar, Isa'nin Yahudiler

tarafindan öldürüldügüne inanmis olarak onlara karsi daha ilk baslangiçtan itibaren

düsman kesilmisler ve bu düsmanligi günümüze dek getirmislerdir.

*

Biraz önce belirttiklerimizi özetleyecek olursak, yukardaki yasaklari Muhammed,

kendi taraftarlarinin Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar ya da müsrik Arap'lar tarafindan

kandirilmasini ve kendisinden uzaklastirilmasini önlemek düsüncesiyle koymustur.

Söylemege gerek yoktur ki bu düsüncenin altinda yatan sey, Islâm'i iknâ yolu ile ayakta

tutmanin mümkün olamayacagini bilmesidir.. Taraftarlarini kiliç yolu ile Islâm'da tutabilecek

kadar güçleninceye kadar, kendisini bu güvensizlik içerisinde buldugu muhakkaktir. Bu

düsüncesini gizlemek üzere buldugu çare, Yahudi'lerle Hiristiyan'larin Islâm'i alaya aldiklari

bahanesine sarilmak olmustur.

VI) Yahudi'lere ve Hiristiyan'larla selâmlasmak, el sikismak, onlara iyi

davranmak ve yardimda ve sevgi gösterisinde bulunmak yasak; fakat Müslüman'in

"zâlim" olanina bile yardim sart (K. En'âm, 54; Maide 54; Nisa 86; 56 Mücadele 22;

Fetih 29; Nûr 2, vb...).

Seriât, Müslüman'larin Yahudi'lerle ve Hiristiyan'larla dostluk kurmalarini önlemekle

yetinmemis, bir de müslümanlari onlarla el sikismak'tan, selamlasmak'tan, onlara iyi

davranmaktan ve yardimda bulunmaktan ve buna benzer "insancil" davranislardan

yasaklamistir. Buna karsi Müslümanlar arasi yakinlasmayi ve yardimlasmayi öngörmüstür.

Örnegin **Buhârî**'nin **Berâ' (Ibn-i Azib)'** den rivâyetine göre Muhammed, müslüman

kisilere, birbirlerinin selâmini karsilamak, hasta ziyâret etmek, cenâze arkasindan gitmek,

dâvete içâb eylemek, mazlûma yardim etmek, aksirana duâ'da bulunmak, yemîn kabul

etmek gibi seyleri emretmis, ve bütün bunlari *"müslüman kardesler arasi davranislar"*

olarak öngörmüstür. Örnegin Mücadele sûresi'ne koydugu su âyet'le müslümanlarin,

müslüman olmayanlara, ve hattâ Müslüman olupta Tanri'ya ve "peygamberi'ne" muhalefet

edenlere sevgi ve dostluk gösterisinde bulunmamalarini anlatmak istemistir:

"(Müslümanlari), Allah'a ve (Peygamberine) muhalefet edenlerle dostluk eder ve

mevedded eder (sevgi gösterir) *bulamazsin; ister babalari, ister ogullari olsun"* (K. 56

Mücadele 22).

Degil sadece dostluk ve sevgi gösterisinde bulunmayi önlemek ve fakat el sikismayi,

ya da selamlasmayi dahi yasaklamistir; hiç degilse onlara rastlandiginda önce selam

verilmemesini emretmistir. Çünkü selamlasmayi *"Sevgi gösterisi"* saymis, ve bu tür bir

"sevgi" gösterisini sadece müslümanlar arasi iliskiler bakimindan emretmis, bu sevginin

müslüman olmayanlara karsi gösterilmemesini istemistir. Kur'ân'a: " *Size bir selam verildigi*

zaman, ondan daha iyisiyle selam verin veya ayniyle mukabele edin" (K. 4 Nisa 86)

seklinde koydugu âyet bu dogrultuda bir anlam tasir. Su bakimdan ki bir kere Kur'ân

olarak, ya da Kur'ân olmiyarak, yerlestirdigi hükümlerle göre "selâm" denen sey Tanri'nin,

sadece müslüman kullarina özgü kildigi, ve onlara yarasir gördügü bir deyimdir. Bunu

anlatmak üzere En'âm sûresi'ne koydugu bir âyet söyle: *"Ayetlerimize inananlar sana*

geldiginde onlara de ki: Selâm size!..." (K. En'âm 54). Dikkat edilecegi gibi burada, selâm

verilmeye layik olan insan, sadece Kur'ân'daki âyet'lere inanan insan'dir. Daha baska bir

deyimle Tanri, Muhammed'in söylemesine göre, âyet'lere inanamayan kimselere ***"Selâm***

size!" deyimini uygun bulmamistir. Yine bunun gibi Neml sûresi'ne sunu koymustur: *"(Ey*

Muhammed!) De ki: Hamd olsun Allah'a, selâm olsun seçkin kildigi kullarina..." (K. Neml,

59). Görüldügü gibi, burada geçen ***"selâm olsun"*** deyimi, Allah'in "seçkin" kildigi

kul'larina, yani gelmis-gelecek bütün müslüman'lara hitaben kullanilmistir. Yine bunun gibi

Muhammed, müslümanlarin "kâfir"lerle her türlü iliskiyi kesmeleri hususunu hükme

baglarken "selâm" sözcügünü, alayli bir okuma sekliyle, söyle kullanmistir: *"Onlar, bos söz*

isittikleri zaman ondan yüz çevirirler, ve : -'Bizim islerimiz bize, sizin isleriniz size, Size

selam olsun. Biz kendini bilmezleri (arkadas edinmek) istemeyiz-' derler" (K. Kasas sûresi,

âyet, 55).

Her ne kadar Yahudi ve Hiristiyan kavimlerinden bazilarina göndermis oldugu

mektuplarda "selam" (va 'l-salâm) sözcügünü kullandigi görülmekle beraber bu uygulamayi

siyâset icabi yaptiginda kusku yoktur.

Ve yine her ne kadar T**abarî**, ve **Fahr al-Din al-Râzi** gibi yorumcular, Yahudi'leri ve

Hiristiyan'lari "salâm" ile selâmlamanin esirgenmedigi görüsüne egiliminli iseler de, biraz

asagida belirtecegimiz gibi Muhammed, müslüman'larin önce selâm vermemelerini ve

hiçbir sekilde onlarla el sikismamalarini emretmistir. Öte yandan **Sevgi'** denen seyin, güler

yüzle selamlasarak kurulabilecegini belirtmis ve yukardaki hükmü, sadece müslümanlar

arasinda uygulanmak üzere yerlestirmistir. Yerlestirirken de, bir müslüman'nin diger bir

müslümana selam vermesini, el sikismasini tesvik etmek için, uhrevî mükafatlar va'd

etmistir: " *Iki mü'min karsilasip musafaha ettikleri* (el sikistiklari) *zaman, aralarinda yetmis*

günahlari için magfiret bulunur. Bunun altmis dokuzu güleryüzlü olanin, biri de digerinindir"

seklinde konusmus, ve bu söylediklerini biraz daha pekistirmek üzere de söyle demistir:

"Bir müslüman, diger bir müslümana selam verdigi, o da selami iâde ettigi zaman,

melek, yetmis kere ona selam eder";

"Bir müslüman ile karsilastigi halde selam vermeden geçen müslümana, melekler

bile sasar" .

Bunu yaparken ayrica: *"Mü'min olmadikca cennet'e giremezsiniz; birbirinizi*

sevmedikce mü'min olamazsiniz. Ister misiniz size bir ameli bildireyim ki, onu yaptiginiz

zaman birbirinizi sevmis olursunuz? Aranizda selami yayiniz " seklinde konusmustur.

Müslümanlarin birbirleriyle selâmlasirken Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara

benzememelerini bildirmis ve söyle demistir: *"Sakin Yahûdi ve hiristiyanlara benzemeyin;*

zirâ Yahûdilerin selâmi, parmak isâreti, Hiristiyanlarin selâmi ise avuç isâreti iledir" .

Müslümanlarin birbirleriyle el sikisarak selâmlasmalarini günahlardan kurtulmanin bir

yolu oldugunu, bir de su sözleriyle belli etmistir: *"Müslümanlar karsilastiklarinda musâfaha*

ederlerse (el sikisirlarsa) *günahlari dökülür"* .

Yine bunun gibi, birbirleriyle el sikisan müslümanlara Tanri'nin "magfiret"te

bulunacagini anlatmak üzere söyle demistir: *"Iki müslüman karsilasip musâfaha ettikleri* (el

sikistiklari) *zamân Allahu Teâlâ onlari magfiret buyurur"*

Yine bunun gibi, müslümanlarin *"Es selâmü aleyküm"* diyerek birbirlerini selâmlamlari

için söyle demistir: *"(Ey müslümanlar) Sizden biriniz kardesine mülâki oldugu zamân: -Es-*

selâmü aleyküm ve Rahmetü'llâh ve Berekâtüh- desin".

Bundan baska, müslüman hak'larindan olmak üzere, her müslüman kisi için "din

kardesi"nin mal, can, namus ve irzini korumanin, onun yoklugunda onu savunmanin ve her

ne olursa olsun ona yardim etmenin dinsel bir borç oldugunu bildirmistir. Bu sekilde

davranan muslüman kisilerin Cehennem atesinden kurtulacaklariniz söylemistir. Örnegin

Tirmizî'nin rivâyteine göre söyle demistir: *"Din kardesini müdâfaa eden kimseye, o*

müdâfaasi Cehennem atesine karsi perde olur" . Bir baska vesile ile de söyle demistir:

"Hangi bir müslüman ki, din kardesini müdâfaa ederse, Allahu Teâlâ'nin onu kiyâmet

gününde Cehennem atesinden korumasini hak eder" .

Öte yandan müslümanlarin birbirlerini sevmeleri için: *"Mü'min, kendisi için sevdigini,*

din kardesi için de sever", ya da: *"Mü'minin gözünü sevindiren kimsenin, Allahu Teâlâ*

kiyâmet günü gözlerini sevindirir"

Dikkat edilecegi gibi Muhammed, selamlasmayi, el sikismayi, yardimlasmayi, ve

bunlara benzer sevgi davranislarini **insanlar** arasi iliskiler bakimindan degil, fakat sadece

müslümanlar arasi iliskiler açisindan ele almis ve degerlendirmistir.

Yine bunun gibi hasta ziyâretini, hasta'nin hâl ve hatirini sormayi ve ona mümkün

olan yardimda bulunmayi sadece müslümanlar arasi bir görev seklinde öngörmüstür. Bu

görevin yerine getirilebilmesi için ziyâret eden müslüman kisiye Cennet bahçelerini va'd

etmistir. **Müslîm**'in **Sevbân'** dan rivâyetine göre Muhammed söyle demistir: *"Bir*

müslüman, müslüman kardesini hasta iken ziyâret ettiginde hasta basindan ayrilana kadar

o ziyâretçi Cennet bostâninda yasar"

Her ne kadar hasta ziyâreti isi'nin sadece müslümanlara hasredilmeyip, müslüman

olmayanlari da kapsadigi ve Muhammed'in bir Yahûdi gencini hasta iken ziyâret ettigi

örnek verilirse de yanlistir. Çünkü bir kere yukardaki hadîs hükmünde açikça belirtildigi gibi

Muhammed: *"Bir müslüman, müslüman kardesini hasta iken ziyâret ettiginde..."* diye

konusmustur. Öte yandan Muhammed'in Yahûdi bir gencini ziyâret etmesi, onun hâl ve

hatirini sormak için degil, fakat onu Islâm'a çagirmak içindir. Kaldi ki bu genç kendisine

hizmet eden bir kimseydi, ve söz konusu ziyâret vesilesiyle müslüman olmustur. Nitekim

Buhârî'nin **Enes Ibn-i Mâlik'** ten rivâyeti söyle: *"Bir Yahûdî genci, Nebî...'e hizmet ederdi.*

Bir ara hastalandi.. Resûl-i Ekrem bunu hastaliginda ziyâret etti. Basucunda oturdu. Ve bu

gence müslüman olmasini teklîf etti. O da babasina bakti. Babasi -'Oglum! Ebü'l- Kâsim'e

itâat et-' demekle müslüman oldu. Resûl-i Ekrem hastanin yanindan çikinca: -'Su genci

Cehennem azâbindan kurtaran Cenâb-i Hakk'a hamd ü senâlar olsun-' dedi" .

Görülüyor ki Muhammed, kendisine hizmet etmekte olan bu yahûdi gencini ziyâret

ederken, bunu, esas itibariyle hatir sormak için degil, fakat onun bu sikintili halini firsat bilip

Islâm olmasini istemek için yapmistir. Eger sadece hâl ve hatir sormak için bu isi yapmis

olsaydi Islâm'a çagirmayi söz konusu etmez, ya da böyle bir teklifi, hiç degilse nezâketen,

bir baska zamana birakirdi.

Bütün bunlar göstermekte ki Muhammed, *"selamlasmak"* ya da *"güler yüz*

göstermek" gibi davranislari, ya da hasta ziyâretlerini, hep müslümanlar arasi iliskiler

açisindan öngörmüstür. Buna karsilik müslüman olmiyanlara ve özellikle Yahudi'lere ve

Hiristiyan'lara selam vermeyi, onlarla el sikismayi, onlara güler yüz göstermeyi, iltifat

etmeyi uygun görmemistir. Her ne kadar **Kitab Ehli**'ne eziyet etmenin ve kötü muamelede

bulunmanin câiz olmadigini söyledigi ileri sürülürse de, gerçek sudur ki onlarla alis veriste

bulunmanin, birlikte yeyip içmenin ve hele samimiyet kurmanin, düsüp kalkmanin *"Son*

derece mekrûh" davranislar oldugunu söylemekten geri kalmamistir. Biraz yukarda

zikrettigimiz âyet'i, bunlardan biri olarak tekrarlayalim: *"(Müslümanlari), Allah'a ve*

(Peygamberine) muhalefet edenlerle dostluk eder ve mevedded eder (sevgi gösterir)

bulamazsin; ister babalari, ister ogul ari olsun" (K. 56 Mücadele 22).

Ebû Hüreyre'nin rivâyetine göre Muhammed, Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara karsi her

vesile ile husumet gösterilmesini istemistir. Örnegin onlarla el sikismamak, önce'den

onlara selâm vermemek, ya da yolda giderken onlari kenara çekilmeye zorlamak gibi

hususlarda müslümanlara su tür emirler vermistir:

" *Zimnilerle* (Yahudi'lerle, Hiristiyan'larla) *müsafaha etmeyin* (el sikismayin), *ve önce*

siz selam vermeyin; yolda karsilastiginiz zaman, onlari kenara çekilmege mecbur ederek

geçin"

"Yahudi ve hiristiyanlara önce (siz) selam vermeyin; yollarda onlara rastladiginiz

zaman, çukura düsmemek ve duvara çarpmamak sartiyle, onlari aralayarak geçiniz" .

Hatirlatalim ki burada geçen **"Zimni"** sözcügü, Islâm devleti sinirlari içerisinde

yasayan ve Islâm devleti uyrugu bulunan Yahudi'lerle, Hiristiyan'lari kapsar. Kur'ân'in

Tevbe Sûre'sinin 29 cu âyetine göre bunlar, Islâm devletine "cizye" (yâni "kafa parasi" /

haraç) vermek sartiyle yasama hakkina sahip kilinan **"Ehl-i Kitab** *"* tir. Onlara selâm

vermek söyle dursun fakat "lânet" etmek gerektigini söyler ve örnegin *"...Allah onlari*

(Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari) yok etsin (kahretsin).... " (K. Tevbe 30), ya da: *"Bunlar*

(Yahudi'ler) Allah'in lânetledigi kimselerdir. Allah'in rahmetinden uzaklastirdigi (lânetli)

kimseye gerçek bir yardimci bulamazsin..." (K. Nisâ 51-52), seklindeki âyet'leri

tekrarlayarak kendinden örnekler verirdi.

Öte yandan müslümanlarin kendi aralarinda birbirlerine karsi " *Alçak gönüllü"*

olmalarini ve fakat kâfirlere karsi yukardan bakmalarini emretmis, söyle demistir: "(*Benim*

ve Tanri'nin dostlari) Mü'minlere karsi alçak gönül ü, kâfirlere karsi (ise) onurlu ve ***zorlu***

(olanlardir)". Bunu söylerken hiç kuskusuz Kur'ân'a koydugu diger âyet'leri de göz önünde

tutmustur ki bunlardan biri Maide Sûre'sindeki su âyet'dir: "... *Allah...inananlara karsi alçak*

gönüllü ve inkarcilara karsi güçlü...bir millet getirir" (K. Maide 54). Ayni Sûre'ye yerlestirdigi

diger âyet'lerle Tanri'yi ve peygamberi'ni ve namaz kilip ruku eden kimseleri,

müslümanlarin dostu olarak tanimlamistir (K. Maide 55).

Yine bunun gibi " *Yumusaklik bereket, sertlik ise ugursuzluktur*" derken, bu formülü

sadece müslümanlar arasi iliskiler bakimindan öngörmüstür. Buna karsilik müslümanlarin

kafirlere karsi sert davranmalari gerektigini belirtmis ve Kur'ân'a sunu koymustur:

"(*Müslümanlar) kâfirlere karsi sert, birbirlerine merhametlidirler*" (K. 48 Fetih 29) Bu sekilde

davrananlari Tanri'nin ve Peygamberinin dostlari olarak tanimlamistir: "(*Benim ve Tanri'nin*

dostlari) Mü'minlere karsi alçak gönüllü, kafirlere karsi onurlu ve zorlu (olanlardir)... "

Hemen ekleyelim ki kâfirlere karsi "onurlu" ve "sert" ve "zorlu" olmayi emrederken,

ayni zamanda onlara küfretmeyi, ya da onlari her vesile ile küçültmeyi gerekli görmüstür.

Örnegin Kur'ân'a soktugu: "*... Allah'a inanan kimse, kopmak bilmeyen saglam bir kulpa*

yapismistir" (K. Bakara 256) seklindeki âyet'i açiklarken söyle derdi: " *Kim ki azginlara*

küfredip Allah'a iman ederse, hiç süphesiz o en saglam kulpa yapismistir". Buradaki

" **azginlar"** sözcügü ile Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari kasttetigini belirtirdi .

Yine bunun gibi kafirleri küçük düsürmek maksadiyle, onlarin "obur", ve midelerine

düskün, olduklarini söylerdi. Bir hadîs'inde söyle demistir: " *Mü'min bir midesine koymak*

için, kâfir midesini sisirmek için (yemek) yer" . Sanki oburluk kâfirlere özgü bir seymisde

müslüman kisi az yemek yermis gibi.

Öte yandan Tanri'nin ve "Peygamberi"nin, yalnizca müslümanlara karsi "acimali",

"merhametli" ve "sefkatli, ve fakat "kâfir"lere karsi acimasiz ve sert oldugunu anlatmak

üzere Kur'ân'a âyte'ler koymustur. Bunlardan biri Tevbe sûresi'nin 128ci âyet'i olarak

söyle: *"Ey inananlar! Andolsun size kendinizden öyle bir Peygamber gelmistir ki, sizin*

sikintiya ugramaniz ona çok agir gelir. O, size çok düskün, müminlere karsi çok sefkatlidir,

merhametlidir" (K. Tevbe, 128). Bu dogrultuda olmak uzere Fetih sûresi'nde su var:

"Tanri'nin peygamber'i Muhammed ve onunla birlikte olanlar (müslümanlar), kâfirlere karsi

çok kati-sert (esiddâ), birbirlerine karsi ise acimali-merhametlidirler (ruhamma) ..." (K.

Fetih, 29)

"Kâfir"lere karsi "acimasiz", "kati yürekli", "sert" olmak yaninda bir de onlarla

savasmak gerektigini belirtmek üzere Kur'ân'a: *"Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münâfiklarla*

savas! Ve onlara katilik göster. Varacakalri yer cehennemdir. Ne kötü bir varis yeridir

orasi" (K. Tevbe 73; Tahrîm 9) seklindde âyet'ler koymustur. Her ne kadar burada *"Ey*

Peygamber!" hitabi geçiyor ise de, Kur'ân yorumcularina göre bu emir tüm müslümanlara

verilmis bir emirdir. Nitekim Tevbe sûresi'nde Tanri'nin, müslümanlara hitaben, konusarak

onlari kâfirlere karsi savasmaya çagirdigi, ve savas boyunca onlara yardim edecegini

açikladigi görülüyor: *"Ey inananlar! Yakininizda bulunan inkârcilarla savasin! Sizi*

kendilerine karsi sert bulsunlar. Bilin ki, Allah kendisine karsi gelmekten sakinanlarla

beraberdir" (K. Tevbe, 123).

Buna karsilik müslümanlar arasi iliskiler, müslüman kisinin "iyi", "dürüst", "faziletli"

(vs...) ya da "kötü", "zâlim" (vs...) olmasina bakilarak degil, fakat sadece "müslümanlik"

kistasina göre ayarlanmisti. Nitekim Muhammed, müslümanlara söyle emretmistir: *"Ister*

zâlim olsun, ister mazlum olsun, müm'min kardesine yardim et" . Yâni müslüman kisi

"zâlim" de olsa, diger müslümanlarin ona yakinlik göstermeleri, yardim etmeleri gerekir.

Her ne kadar bu yardimin, onu "zulmünden" önlemek seklinde oldugu söylenirse de,

"zulm" eden müslüman kisi'nin cennet'lik olmasini saglayabilecek durumlar pek boldur. Su

bakimdan ki müslümanlara, günahlardan kurtulmak için sinirsiz denebilecek olasiliklar

saglanmistir. O kadar ki Muhammed: *"Islâm, kendisinden evvel vâki olmus cürümlerin*

hükmünü ibtâl eder" seklinde yerlestirdigi kural'larla, müslüman'lardan "katil" suçunu

islemis olanlarin dahi, cennetlik olabileceklerini bildirmistir. Bundan dolayidir ki Mekke'nin

fethi gününde müslümanligi kabul eden **Ebû Sirvea**, daha önceki bir tarih itibariyle

Hubeyb b. Adiyy adindaki müslüman bir kisi'yi öldürmüs oldugu halde cennetlik

sayilmistir. Yine bunun gibi Muhammed: *"Allah yolunda nefsini fedâ eden her müslüman*

muhakkak ki Cennet'e girer" dedigi içindir ki, müslüman bir kisiyi öldüren "kâfir" kisi, eger

bundan sonra Islâm'a girer ve sehid olacak olursa dogruca Cennet'e ulasir.

Öte yandan Muhamed, müslümanlara yasak ettigi, ya da müslümanlar bakimindan

kötü olarak gördügü seyleri, kâfirlere yakistirirdi. Örnegin müslümanlara altin ve gümüs

kullanmayi yasaklarken bunlarin, bu yeryüzünde, kâfirlere lâyik seyler oldugunu söyler ve

söyle derdi: *"... Ve altin, gümüs kaptan içmeyiniz, gümüs (ve altin) tabaklardan yemek de*

yemeyiniz. Gümüs (altin) dünyâda kâfirlerin, Ahiret'te de biz müslümanlarindir" .

Yine bunun gibi fazla yemek yiyip karin sisirme'nin kötü bir sey oldugunu ve bu gibi

kötülüklerin "kâfir"lere özgü bulundugunu anlatmak maksadiyla söyle derdi: *"Mü'min bir*

mi'desine koymak için yer. Kâfir ise karnindaki yedi bagirsagini doldurmak (karnini

sisirmek) için yer"

Görülüyor ki Muhammed'in getirdigi seriât, Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari kötülemek, ve

onlari müslümanlarin gözünde asagilatmak için pek çesitli ve pek olumsuz yollara

basvurmustur.

VII) Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari asagilatmaga matuf uygulamalar arasinda, özel

isâretler tasima zorunlugu yer alir.

Yahudi'lerI ya da Hiristiyan'lari asagilar nitelikteki hükümlerin, tam bir etkenlikle

uygulanabilmesi için, daha **Ömer b. Hattâb'in** halifeligi zamaninda, yâni daha 7.ci yüz-

yilda, haysiyet kirici bir takim yeni hükümler konmustur. Bunlar arasinda, Yahudi'lerin ve

Hiristiyan'larin özel isâretli giysilerle dolasmalarini zorunlu kilanlar vardi; ayrica da, devlet

hizmetinde çalistirilmamalari, yeni klise ya da havra insa edememeleri, mevcut olanlari

tamir ettirememeleri gibi hususularla ilgili olanlari bulunmaktaydi. Örnegin Yahudi'lerin

elbiselerinin bir yerine sari renkte, Hiristiyan'larin elbiselerinin bir yerine de mavi renkte

kurdela cinsi bir seyler takmalari emredilmistir. **Ibn Ebî Rendeka al-Tartusî**'nin **Sirâc al-**

mulûk adli yapitindan ögrenmekteyiz ki Hiristiyan cemaat reisleri, tarafindan **Ömer b.**

Hattab' a gönderilen bir bildiri'de: hiristiyan'larin klise insa etmeyecekleri ve mevcut

kliselerini tamirine girismeyecekleri; dinleriyle ilgili her hangi bir seyi teshir etmeyecekleri;

çocuklarina Kur'ân okutmayacaklari; baskalarini kendi dinlerine çevirtmeyecekleri; kendi

içlerinden müslüman olmak isteyenlere engel çikartmayacaklari; ne giyim ve ne de yasam

cihetiyle müslümanlara benzemege çalismayacaklari; semerli hayvana binmeyecekleri ve

silah tasimayacaklari; sokakda haç tasimayacaklari; müslümanlara karsi daima saygili

olacaklari, ve oturmakta olduklari yerleri müslümanlarin istegi üzerine terkedecekleri;

müslüman evlerinin yükseginde bir yere ev yapmayacaklari, vs... gibi hususlar belirtilmistir.

Ömer b. Hattab bu bildiriyi okuyunca, hosnud olmakla beraber, iki sart daha eklemistir ki o

da müslüman'lar tarafindan esir alinan kimselerin hiristiyan'lar tarafindan satin

alinamamalari, ve müslüman bir kisiye tecavüzde bulunan hiristiyan'larin her türlü

korunmadan yoksun birakilacaklari hususu ile ilgilidir.

Dokuzuncu yüzyilda Halife **al-Mutavekkil** (M. 822-861) tarafindan yayinlanan bir

emirnamede: Hiristiyanlarin sokakta dolasirken bal sarisi renkte kukulete ve kusak

takmalari, tahta semer üzerinde hayvana binmeleri, müslümanlardan farkli renkte baslik

takmalari, Hiristiyan kadinlarin sokakta sari renkte omuz atkisiyle dolasmalari zorunlu

kilinmis ve yeni olarak yaptirdiklari kliselerin yikilmasi emredilmistir. Ayrica da hiristiyanlara

âid evlerin, müslüman evlerinden tefrik edilebilmesi için, onlarin evlerinin kapisina

tahta'dan yapilmis seytan isâretinin konmasi gerekli kilinmistir. Yine bu ayni halife, Ku'ân'a

ve Muhammed'in sözlerine dayali olarak Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin devlet hizmetinde

kullanilmalarini yasakladiktan gayri, onlarin Islâm'dan sonra insa etmis olduklari kliselerin

ve havralarin yiktirilmasini emretmistir. **al-Mütevekkil,** tipki Muhammed'in yaptigi gibi,

Kur'ân üzerinde her türlü tartismayi "dinsizlik" saymis, ve **Mutezile** sinifi gibi akilci

düsünceye yönelenlere karsi düsmanca bir siyâset uygulamistir. Her ne kadar kendisine

özel hekim olarak **Huneyn Ibn Ishak**'a (M. 809-873), eski Yunan yapitlarinin Arapça'ya

çevrilmesi olanagini tanimis ise de, bunu "hosgörü' nedeniyle degil, fakat tip alaninda

edinilecek yeni bilgilerin, kendi sagligina yararli olabilecegi düsüncesiyle yapmistir .

al-Makrîzî'nin (M. 1364-1442), **al-Sulûk li-ma'rifat duval al-mulûk** adli yapitindan

ögrenmek mümkündür ki, on dordüncü yüzyilda Kahire'de, Yahudiler sari kurdela,

Hiristiyanlar ise mavi kurdela takmis olarak sokaga çikma zorunlugunda birakilmislardir.

Gösterisli sekilde yasamasinlar diye at'a ve katir'a binmeleri, beyaz türban takmalari vs...

yasaklanmistir; sadece tahta semer takilmis esek üstünde dolasmalarina izin verilmistir.

Klise ya da Havra insa etmeleri yasaklanmis, yeni yapilmis kliseler ya da havra'lar

yiktirilmistir.

Ne ilginçtir ki bu uygulama, Muhammed'ten alti-yüz yil sonra, 1215 yilinda **Papa**

Innocent III tarafindan yayinlanan bir kararname ile Hiristiyan dünyasinca da aynen taklid

edilecektir. Ancak ne var ki Bati dünyâsini akil çagina eristiren aydinlar ve düsünürler,

diger bir çok nedenler yaninda bir de bu uygulama yüzünden Hiristiyan'liga karsi cephe

alacaklar ve Hiristiyan'ligin insan sahsiyetinin haysiyetini inciten bu tür yönleriyle

savasacaklardir. Oysa Islâm dünyâsinda seriât'in insan varligini asagilatan emirlerine ses

çikaran olmamistir; aksine aydin geçinen siniflar dahi bu tür hükümleri yüceltmekten geri

kalmamislardir. Hosgörü temsilcisi ya da insanlik sevgisi örnegi gibi gösterilen düsünürler

dahi, örnegin **Mevlâna** , din adina "kâfir'ler" cihad'i kutsal bilmis, ya da farkli inançtadir diye

kendi öz babasinin kellesini kesen **Ömer b. Hattab** gibi kimseleri yüceltmis, ya da kadini

asagilatan Kur'ân âyet'lerini Tanri'dan gelmedir diye benimsemislerdir.

VIII) Müslüman'lar için, Yahudi'lerin ya da Hiristiyan'larin hizmetinde bulunmak,

onlarin emri altinda çalismak yasak:

Biraz yukarda, Müslümanlarin, Yahudi'lerle ve Hiristiyan'larla dostluk iliskisi

kurmalarini yasaklayan hükümlerden örnekler verdik. Hemen ekleyelim ki bu hükümler,

müslümanlarin, onlarin hizmetinde bulunmalarini, ya da onlari su veya bu sekilde ise

almalarini dahi kapsar anlamlar tasimistir. Nitekim **Hayber** seferi sirasinda geçen **al-Esved**

olayi, bunun ilk örneklerinden biridir. **Ibn Ishak** ' in anlatmasina göre Hayber kusatmasi

sirasinda **al-Esved** adinda bir çoban, gütmekte oldugu koyun sürüsü ile birlikte

Muhammed'in yanina gelir. Güttügü koyun sürüsü bir Yahudi'ye âit'dir, ve kendisi de bu

Yahudi'nin hizmetindedir. Muhammed'in yanina gelince ondan, Islâm'in ne oldugunu

kendisine anlatmasini ister, ve Muhammed'de anlatir. Onu dinleyince al-Esved,

müslümanligi kabûl ettigini söyler. Ayrica da kendisinin bir Yahudi tarafindan çoban olarak

hizmete alindigini, ve gütmekte oldugu koyunlarin bu Yahudiye âit olup kendisine emânet

edildigini açiklar, ve simdi Müslümanligi kabul ettigine göre, ne yapmak gerektigini sorar.

Muhammed ona sürü'yü salacak olursa koyunlarin geriye dönüp sahiblerine gideceklerini

söyler. Yani demek ister ki bir müslüman olarak artik Yahudi'nin hizmetinde is

göremeyecektir. Muhammed'in bu sözleri üzerine al-Esved, yerden bir avuç tas alir ve

koyunlara savurur. Savururken de koyunlara söyle seslenir: " *Gidin artik sahibiniz olan*

adamin yanina. Ben artik (onun hizmetinde degilim) size bakmayacagim". Bunlari

söyledikten sonra Muhammed'in emrinde ve müslüman askerlerin safinda olmak üzere

kendi kavmine karsi savasmaya baslar. Ancak ne var ki daha henüz Islâm dininde duâ

etmege vakit bile bulamadan, karsi taraftan atilan bir tas darbesiyle yaralanir ve ölür. Onun

ölü vücudunu Muhammed'in önüne getirirler. Muhammed ölüye söyle bir göz atar ve sonra

arkasina dönerek oradan uzaklasir. Neden dolayi böyle yaptigi soruldukta: "a *l-Esved'in*

simdi yaninda kara gözlü iki hurî karisi bulunmaktadir " diye yanit verir. Yani sunu anlatmak

ister ki el-Esved'i, güzel karilariyle bas basa birakmak için yanindan ayrilmistir. Çünkü

daha önceki açiklamalariyla sunu anlatmistir ki, müslüman kisi sehid oldugu an derhal

Cennet'e gider, ve orada kara gözlü iki kadin yanina gelir ve yüzündeki toz topragi

temizlerler; temizlerken de *"Senin yüzünü toz'layanin ve seni öldürenin yüzünü Tanri*

toz'lasin ve canini Tanri alsin ... " diye konusurlar.

Daha baska bir deyimle, "kâfir"lerin hizmetinde çalismaktan kaçinan müslüman kisi,

savas sirasinda duâ etme firsatini bulamadan ölmüs olsa dahi cennet'e gidecektir.

Muhammed'in Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar aleyhinde Kur'ân'a koydugu âyet'lerin ve bu

âyet'lerle ilgili uygulamalarinin sonucu olaraktir ki, daha sonraki halifeler döneminde,

Yahudi'lerin ya da Hiristiyan'larin memuriyetlere alinip müslümanlari onlarin hükmü altinda

birakmak uygun görülmemistir. Nice örneklerden biri olarak, XIIIcü yüzyil yazarlarindan

Nevevî'nin belirttigi bir olaya deginelim: Müslümanlarin para islerinde kontrol memurluguna

seçilen bir Yahudi'nin, böyle bir mevkie getirilmesi sikâyet konusu olur. Sikâyeti karara

baglayan makamin, Kur'ân'a dayali olarak verdigi fetva söyle: *"Bir Yahudi'yi böyle bir*

mevkie atamak, ya da bu mevkide tutmak, ve onun hükmüne boyun egmek câiz degildir.

Bu gibi kimseleri isten atip, yerlerine müslüman kisileri getirecek olan Yöneticiler

mükâfatlandirilacaklardir. Çünkü Tanri: -Ey inananlar! (Yahudileri ve Hiristiyanlari)

kendinize dost edinmeyin çünkü onlar sizi saptirmak için hiçbir firsati kaçirmazlar; onlarin

istedikleri tek sey sizlerin azab çekmenizdir; onlarin nefretleri agizlarinda belirir, fakat

kalplerinde gizledikleri daha da kötüdür..- seklinde konusmustur, Bunun anlami sudur ki

sizden hiçbiriniz, onlarin sizin islerinize burunlarini sokmasina izin vermemelidir..."

IX) Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar (ve genellikle Kâfirler) müslüman kisiler

hakkinda "taniklik" edemezler. Onlarin yeminlerine i'tibar etmek câiz degildir (K.

Maide 106-7)

Muhammed'in Kur'ân'a koydugu âyet'lerden ve bu âyet'lerle ilgili olarak biraktigi

hadîs'lerden anlamaktayiz ki Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin yeminlerine itibar edilemez;

onlarin müslümanlar hakkinda taniklik (sahadet) etmeleri de câiz degildir. Örnegin Maide

Sûre'sinde söyle yazili: " *(Ey müslümanlar) Ölüm birinize geldigi zaman vasiyet ederken*

içinizden (akrabanizdan) iki adil kimseyi; sayet yolculukta olup basiniza da ölüm müsibet

gelmisse, namazdan sonra alikoyacaginiz... iki kisiyi sahid tutun. Eger bu sahidlerin günah

islemis olduklari ortaya çikarsa, öncekilerin aleyhlerinde hak iddia ettikleri iki kisi bunlarin

yerine geçer ve 'Bizim sahidligimiz ikisininkinden de daha dogrudur, biz asiri gitmedik,

yoksa süphesiz zulmedenlerden (kâfirlerden) oluruz-' diye Allah'a yemin ederler... " (K.

Maide 106-107). Görülüyor ki Muhammed'in söylemesine göre Tanri, vasiyet konusunda

müslümanlara, kâfirlerden degil, fakat kendi içlerinden tanik (sahid) getirmelerini

emretmistir.

Yukardaki hükmün, Yahudi'lerle, Hiristiyan'lari, her ne sûretle olursa olsun

Müslümanlar hakkinda sahidlik etme olasiligindan yoksun kildigini anlayabilmek için,

Buharî'nin **Ibn-i Abbas** ′ tan rivâyet ettigi bir hadîs'i, ve bu hadîs'le ilgili su olayi bilmek

gerekir:

Benu Sehm kabilesinden **Budeyl** adinda bir müslüman kisi, Habes kirali **Necasi** ′ yi

ziyaret maksadiyle, bir gemi içinde deniz yolculuguna çikar. Fakat yolda hastalanir ve ölür.

Ancak rahatsizligi sirasinda ölecegini anladigi için, vasiyetnamesini hazirlar, ve esyalari

arasina koyarak bunlari, varislerine verilmek üzere, gemi yolcularindan **Temim** ile **Adiy**

adindaki iki tanidigina birakir. Tarihçi **Vakidî** ′ nin söylemesine göre **Temim** ve **Adiy** iki

kardestirler ve her ikisi de hiristiyandirlar. Kendilerine teslim olunan esya arasindaki

kiymetli bazi parçalari kendileri için alikorlar ve gerisini **Budeyl**'in varislerine götürüp

verirler. Kendilerine ayirdiklari esyayi da ona buna satarlar. Budeyl'in varisleri,

vasiyetnameyi inceledikten ve aldiklari esyayi da gözden geçirdikten sonra, "terike"

arasinda bazi kiymetli parçalarin eksik bulundugunu anlarlar. Sorduklarinda Temim ve

Adiy: " *Bizim haberimiz yok*" diye yemin ederler. Fakat bir süre sonra bu esyadan altin

kakmali gümüs bir bardak, Mekke'de ele geçirilir. Bardagin bu iki hiristiyan kardes

tarafindan satildigi meydana çikar. Bunun üzerine varisler, **Temim** ve **Adiy** aleyhinde dava

açmak üzere Muhammed'e basvururlar. **Sehm ogullari'** ndan tanik olarak getirdikleri

kimse de, kendileriyle birlikte, bardagin Budeyl'e âit olduguna dair yemin eder. Ederken de

kendi sözlerinin ve yeminlerinin, baska bir dine mensup kisilerin (yâni **Temim** ile **Adiy'** in)

yemininden daha güvenilir oldugunu söylerler. Bu arada **Temim,** güyâ dayanamayarak

cürmünü i'tiraf eder. Bunun üzerine Muhammed kendisine söyle der: " *Ey Temim!*

Müslüman ol! Ta ki Allah senin haal-i sirk'te isledigin kusurlari avfeder".

Bu sözler üzerine **Temim** müslüman olur; fakat kardesi **Adiy** olmaz, Hiristiyan

dininde kalir ve Hiristiyan olarak ölür. Ve iste Muhammed, pek muhtemelen kafasinda

canlandirdigi bu olayi bahane edinerek Kur'ân'a, müslüman olmiyanlarin sahadet ve

yeminlerinin, müslümanlar hakkinda geçersiz olduguna dair yukardaki âyetleri (yâni Maide

sûresi'nin, 106-107ci âyet'lerini) koyar

Bu konuda Buharî'nin naklettigi baska bir hadîs ve bu hadîs"le ilgili baska bir olay

daha vardir ki o da söyle: **Câbir**'in babasi Abdullah, **Uhud** savasi sirasinda sehid düser.

Yarim düzineyi askin çocuklarini yetim birakir; bir hayli de borcu vardir. Borçlu bulundugu

kisilerin çogu Yahudi'dir. Fakat onlardan borç alirken akid yapmamis ve yazili bir sey

birakmamistir. Alacakli olan Yahudiler, Câbir'i sikistirmaga baslarlar. Câbir ne yapacagini

sasirir. Babasindan kendisine sadece hurmalik bir arazi kaldigi için, bu hurmaligin

ürünlerini alacaklilara vererek, babasinin borçlarini karsilamak ister. Fakat alacaklilar buna

razi olmazlar. Câbir hemen Muhammed'e danisir ve babasinin Uhud seferi sirasinda sehid

düstügünü hatirlatarak durumu anlatir. Muhammed kendisine söyle der: *"Haydi sen*

hurmalari topla. Her cins hurmayi ayri ayri... harman et, sonra gelip bana haber ver". Câbir

de öyle yapar. Bunun üzerine Muhammed, alacakli olan Yahudileri çagirir. Yahudiler

hurma harmanlarini görünce güyâ taleplerini arttirirlar; alacaklari olandan fazlasini isterler.

Fakat Muhammed, hurma harmanlarindan en büyük olaninin yanina giderek, bunlari

alacaklilara dagitir ve böylece Câbir'in babasinin borçlarini tamamen öder. Geriye de bir

hayli hurma kalmistir. Cabir : " *Vallahi borç ödensin de kardeslerime bir hurma ile dönüp*

gitmege râzi idim. Halbuki ben bakiyordum, Resulullah bu bir harman'dan bütün

alacaklilara verdigi halde hiç bir hurma eksilmedigini görmüstüm" diye anlatir

Islâm kaynaklari, pek muhtemelen hayal ürünü bu olay vesilesiyle, Muhammed'in

mucize yarattigini anlatmaga çalisirlar. Oysa ki bu bir mucize degil ve fakat Muhammed'in

bir bulusudur. Yahudilerin sözüne ve yeminlerine ve sahadetine itibar etmeyip müslüman

kisi'nin hesabina göre hareket etmis ve hurma ürünlerinin sadece bir kismini dagitarak

borçlari ödemistir. Diger bir ihtimal'e göre de, Cabir'in babasinin Uhud'da sehid düstügünü

göz önünde tutarak, onun ogluna cemile'de bulunmak istemis ve düsmanlik besledigi

Yahudilere hiç bir sey vermemistir. Hurma harmaninda eksilme olmayisinin nedeni, pek

muhtemelen, budur.

Muhammed'in getirdigi sistemde kâfirlerin tanikligi geçerli olmadigi gibi, yemin'leri de

geçerli degildir. Onlarin yeminlerine itibar edilemeyecegini **Abdullah Ibn-i Sehl'e**'nin

öldürülmesiyle ilgili olarak **Sehl Ibn-i Ebî Hasme** ' nin rivâyetine dayali bir hadîs'den

ögrenmek mümkündür; hadîs'le ilgili olay söyle:

Hayber Yahudi'lerini kendisine çekebilmek maksadiyle Muhammed, bir aralik onlara

karsi taviz ve baris siyâseti uygulamaga baslar. O tarihlerde **Abdullah** ile **Muhayyisa**

adindaki iki müslüman kisi, hurma toplamak üzere Hayber'e giderler. Islerini görmek üzere

bir aralik birbirlerinden ayrilirlar. Bir müddet sonra **Muhayyisa** dönüp geldiginde **Abdullah'** i

kana bulanmis sekilde öldürülmüs olarak bulur. Onu oracikda defnettikten sonra, yakin

akrabasindan iki kisiyi, yanina alarak beraberce Muhammed'in huzuruna çikar ve olayi

anlatir. Muhammed, kendisine cinâyet'in Hayber'deki Yahudiler tarafindan islendigine dâir

yemin etmesini söyler. Fakat **Muhayyisa**, olay sirasinda orada bulunmadigini ve öldürme

olayini görmedigini belirterek: *"Yaninda bulunmadigim ve görmedigim bir cinâyet hakkinda*

nasil yemin ederim? " diyerek yeminde kaçinir. Bunun üzerine Muhammed: " *Su halde*

Yehûd elli yemîn ile isnâd ettiginiz cinâyetten berâet eder" der. Bunu duyan Muhayyisa ile

yanindakiler itiraz ederler ve: " *Yâ Resûla'llâh! Kâfirler gürûhunun yeminlerine nasil i'tibar*

ederiz? " diyerek razi olmiyacaklarini bildirirler. Onlarin bu itirazini uygun gören

Muhammed, Yahudilere yemin teklifinde bulunmaktan vazgeçer. Vazgeçince davanin

uzamasi ve Yahudilerin " **kisâs"** edilmeleri söz konusu olur. Oysa ki o siralarda

Muhammed, biraz önce dedigimiz gibi, Yahudileri Islâm'a sokmak için "taviz" siyasetini

sürdürmektedir. Iste bundan dolayidir ki öldürülenin diyetini (kan pahasini) hazineden

ödeterek davayi bir an önce sona erdirmis olur

Dikkat edilecek olursa Yahudilere yemin teklifi egiliminde görünmesi, adaleti saglama

ve hak durumunu ortaya çikarma amacina dayali degildir. Çünkü böyle olmus olsaydi,

sanik durumunda bulunan Yahudilere, taraftarlarinin itirazina ragmen, yemin verirdi. Oysa

ki taraftarlarinin " *Kâfirler gürûhunun yeminlerine nasil i'tibar edebiliriz?"* seklindeki sözlerini

geçerli saymis, ve böylece Yahudilerin yeminlerine bagli olarak is görülmeyecegini hükme

baglamis olmaktadir.

X) Muhammed'in söylemesine göre Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar kabirlerinde

azâb içinde kivranirlar; Müslüman'lar ise kabir azâbindan Tanri'ya siginirlar

Muhammed'in es'lerinden Ayse'nin yanina bir gün, dilenmek için bir "yahudi karisi"

gelir ve: *"Allah seni kabir azâbindan korusun"* diyerek duâ eder. Baska bir rivâyete göre

Yahudi kadinlarindan biri Ayse'ye, **"kabir azâbi"** konusunda Muhammed'in bir sey

söyleyip söylemedigini sorar. Ayse, kabir azâbi'nin ne oldugundan haberli bulunmadigi

için: *"Hayir* (böyle bir seyden haberim yok) , *azâb-i kabir de ne imis?"* der, ve gidip

Muhammed'e: *"Insanlar kabirlerinde azâba giriftâr edilirler mi?"* diye sorar. Bu soruya

Muhammed: " *Ondan* (yâni kabir azâbindan) *Allah'a siginirim"* der, ve sonra kabir

azâbindan siginmayi Ashâbina "fermân buyurur" .

Daha baska bir deyimle insanlar ölüpte gömüldüklerinde, kabir'lerinde azâba

tutulurlar; fakat Müslümanlar Tanri'ya sigindiklari için bu azâb'tan kurtulurlar. Çünkü

Muhammed onlara Tanri azâbindan Tanri'ya siginmalari için yukardaki sekilde "ferman

buyurmustur"

Buna karsilik Hiristiyan'lar ve Yahudi'ler böyle bir fermandan yoksun birakildiklari için,

kabirlerinde azâba ugrayacaklardir; hem de "dört ayakli hayvan"larin çektikleri sekilde

azâb'a ugrayacaklardir. Çünkü Muhammed, Yahudi "karisinin Ayse'ye sordugu soruyu

yanitlarken, bir de sunu eklemistir: *"Onlar kabirlerinde öyle bir azâb görürler ki, o azâb-i*

behaim isidir". Burada geçen "onlar" sözcügü "Yahudi'ler", **"behaim"** sözcügü de "dört

ayakli hayvanlar" karsiligi olarak anlasilmak gerekir.

Hemen ekleyelim ki Muhammed, Yahudi'lerden ve Hiristiyan'lardan gayri,

"münafik"larin da kâbir azâbinda kivranacaklarini bildirmekten geri kalmamistir. Hattâ

"mÜnafik"likta asiri gitmis olanlara, Tanri'nin "iki kez" azâb edecegine daîr Kur'ân'a su

âyet'i koymustur: *"Çevrenizdeki bedevî Arap'lardan ve Medine halkindan münafiklar vardir*

ki, münafiklikta maharet kazanmislardir. (Ey Muhammed!) Sen onlari bilemezsin, biz biliriz

onlari. Onlara iki kez azap edecegiz, sonra da onlar büyük bir azaba itileceklerdir" (K.

Tevbe 101). **Katâde** ve **Rebî' Ibn-i Enes** gibi Kur'ân yorumcularinin söylemelerine göre

burada geçen *"iki kez azâb"* deyiminden anlasilmak gereken sey, biri dünyâ'da, digeri de

kabir'de olacak olan azab'tir. Görülüyor ki "münafiklikta maharet kazanmis olanlar", iki kez

azâb'a ugrayacaklar, ve sonra, daha büyük bir azâb'a sokulacaklardir, ki bu, muhtemelen

cehennem azâbi olacaktir.

XI) Muhammed'in söylemesine göre "Kâfir"lerin (Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin)

yeri Cehennem'dir; suç islemis Müslümanlar, Cehennem'den çikarilip yerlerine

"kâfir'ler" konacaktir (K. Beyyine 6; Meryem 71-72). ***"(Cehennem'de, her bir***

Yahudi'nin ya da Hiristiyan'in ya da Sabiî'nin ruhu) Merkeb'in cani gibi agzindan ve

burun deliklerinden çikacaktir **"**

Kur'ân'a koydugu çesitli âyet'lerle Muhammed, **Ehl-i Kitab**'in, yâni Yahudi'lerin ve

Hiristiyan'larin tipki puta tapan Araplar (müsrikler) gibi cehennemde yanacaklarini

bildirmistir. Bu âyet'lerden biri söyle: *"Ehl-i Kitab ve müsriklerden olan inkârcilar, içinde*

ebedî olarak kalacaklari cehennem atesindedirler. Iste halkin en serlileri onlardir" (K. 98

Beyyine 6).

Öte yandan Muhammed'in söylemesine göre Tanri, öylesine keyfî ve öylesine

kaprisli'dir ki, **Cehennem**'i insanlarla (ve Cin'lerle) dolduracagina dair kendi kendine söz

vermis ve güyâ söyle demistir: " *Biz, dilesek herkese hidayet verirdik, fakat (Cehennemi)*

cin ve insanlarla dolduracagima dair Benden söz çikmistir" (K. 32 Secde 13).

Anlasilan o'dur ki Tanri, eger dilemis olsa her kulunu **Cennet**'lik yapabilecek iken

yapmamis, ve insan mantigin kolaylikla kavrayamayacagi bir mantikla, bütün insanlari,

önce cehennem'e tikmak hususunda yeminler etmistir. Neden etmistir? Bilinmez. Fakat

yemin ettigi içindir ki her bir kuluna su hatirlatmada bulunur: *"Sizden (Cehennem'e)*

ugramayacak yoktur. Bu, Rabbinin yapmayi üzerine aldigi kesinlesmis bir hükümdür!" (K.

19 Meryem 71). Daha baska bir deyimle her insan, ister **müslüman** ister **kâfir,** ya da ister

iyi, ister **kötü** olsun, önce cehennem'e sokulacaktir. Bununla beraber Tanri, müslümanlari

cehennem atesinde yakmayip, kuraracaktir. Bir baska rivâyete göre mü'minler, daha önce

Cehennem'e ugramakla beraber, orada yürdükleri yerlerin atesi sönecek, böylece

yanmaktan kurtulacaklardir. Daha dogrusu Tanri müslümanlari cehennem'den kurtaracak,

fakat kâfirleri orada birakacaktir. Bununla ilgili âyet söyle: " *Sonra BIZ, Allah'a karsi*

gelmekten sakinmis olanlari kurtarir, zalimleri (Kâfirleri) de orada diz üstü çökmüs olarak

birakiriz" (K. 19 Meryem 72). Dikkat edilecek olursa Tanri burada "... *Allah'a karsi*

gelmekten sakinmis olanlari kurtarir(iz)..." diyor! Hani sanki kendisine karsi gelmekten

sakinmis olanlarin kim olduklarini bilmeden onlari cehenneme atmis da, attiktan sonra

farkina varip hatasini düzeltmek istercesine cehennem'den çikarmis gibi bir durum var

ortada!

Daha baska bir deyimle müslümanlar, tipki müslüman olmiyanlar gibi, önce

cehennem'e atiliyorlar, fakat Allah'a karsi gelmekten sakinmis olanlar, Tanri tarafindan

oradan çikartilip cennet'lere aliniyor. Kafirler ise Cehennem'de birakiliyor. Pek güzel ama

Tanri, kendisine karsi gelmekten sakinmis olanlarin kim olduklarini bilmiyor miydi ki, onlari

ceheneme atiyor? Eger bu insanlar nasil olsa cennet'e gidecek idiyseler, hiç korku ve

endiseye kapilmadan dogruca cennet'e sokulsalar olmaz miydi?

Hiç kendinizi bu tür sorularla yormayiniz; yalniz sunu biliniz ki müslümanlarin

cehennemde birakilmalari, ya da kâfir'lerin Cennete alinmalari hiçbir sekilde söz konusu

degildir. Ebû Hüreyre'nin rivâyetine göre Muhammed, bu hususu biraz daha açikliga

kavusturmak üzere söyle demistir: " *Mü'min olmadikça Cennet'e giremezsiniz"*

Her ne kadar Muhammed Kur'ân'a, Yahudi ve Hiristiyan'lardan " *Allah'a ve ahiret*

gününe inanip yararli is görenlerin" mükafatlandirlacaklarina dair bazi âyet'ler (örnegin:

Bakara 62; Maide 69) koymus olmakla beraber bunlari, sirf Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari

kendisine bas egdirtmek, müslüman etmek ve bu nedenle onlarla iyi geçinmek maksadiyle

davrandigi zamanlar koymustur. Esasen burada yer alan " *Allah'a ve ahiret gününe inanip*

yararli is görenler" deyimi, müslümanliga yönelmis olan Yahudi'lerle Hiristiyan'lari

kapsamaktadir. Bu dogrultuda olmayanlari cehennemlik saymis, ve onlarin kesin olarak

Cehennem'de yakilacaklarina dair hükümler koymustur. Ayrica da ölüm döseginde son

nefesini verirken müslüman kisinin cani'nin "ter" ile, "kâfir" (yahudi, hiristiya) kisinin cani'nin

ise merkebin cani gibi agiz ve burun deliklerinden çikacagini bildirmis, aynen söyle

demistir: *"Mü'minin ruhu ter ile, kâfir'in ruhu ise merkebin cani gibi agiz ve burun*

deliklerinden çikar"

Tirmizî'nin Ebû Said'ten rivayetine dayali bir hadîs'e göre de Muhammed, kâfirlerin,

daha kiyâmet günü, ayaklar altinda ezileceklerini bildirmis ve söyle demistir: " *Kiyâmet*

günü kâfir, dilini siccine dogru çekerken, insanlar onu ayaklarinin altinda çignerler".

Yine Muhammed'in söylemesine göre Tanri, "Kâfir"lerin (Yahudi'lerin, Hiristiyan'larin

vs...) Cehennem'de azab çekerek yanip kavrulmalari için, bir takim "incelikler" daha

düsünmüstür. Bir kere onlarin ense ve omuz araliklarinin çok genis olmasina dikkat etmis

ve söyle demistir: "(*Kiyâmet gününde) kâfirin iki omuzu arasi sür'âtli bir süvâri yürüyüsü ile*

üç günlük mesafededir" . Çünkü anlatmak istemistir ki kâfir'in bedeninin genis ve omuz

araliginin büyük olmasi, fazla ölçüde azâb olunmasini saglamak içindir

Yine Muhammed'in açiklamasina göre Tanri, Yahudi'lerin ve Hirisitiyan'larin, yâni

genellikle "kâfir"lerin, dillerini ve derilerini, fazla azâb çeksinler için, özel bir sekle

sokmustur. Bunun böyle oldugunu anlatmak üzere söyle demistir: *"Cehennem'de kâfirin*

dili, Uhud dagi gibi büyük, derisinin kalinligi ise üç günlük yoldur..." .

Her ne kadar dünyâ yasamlari sirasinda günah isleyen müslümanlar Cehennem'e

atilacak iseler de bunlar, biraz önce degindigimiz gibi, Cehennem'de fazla

tutulmayacaklardir. Tanri onlari, sirf "kâfir"lere (özellikle Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara)

nispet olsun için, Cehennem'den çikaracaktir. Bunun böyle oldugunu Muhammed,

Kur'ân'in **el-Hicr** sûresi'ndeki su âyet'le kanitlamaga çalisir: *"Inkâr edenler zaman zaman,*

keske biz de müslüman olsaydik, diye arzu ederler" (K. 15, el-Hicr sûresi, âyet 2). Bu

âyet'le ilgili olarak Muhammed'in yapmis oldugu açiklamalardan anlamaktayiz ki "kâfir"ler,

sadece bu yer yüzü yasami sirasinda degil, fakat asil ahiret yasamlari sirasinda bu sekilde

konusmaktan geri kalmazlar. **al-Nesâî'** nin, **Câbir**'den rivâyetine göre Muhammed'in

söylemesi söyle: Tanri'nin dilegiyle cehennem'e giren müslümanlara, orada bulunmakta

olan "kâfir"ler: *"Siz müslüman degil miydiniz?"* diye sorup alay ederler. Bu soruya

müslümanlar: *"Evet, müslüman idik!"* diye karsilik verince, "kâfir"ler söyle derler:

"Baksaniza, sizin müslümanliginiz size bir kâr saglamadi, siz de bizimle beraber

Cehennemde'siniz" . Buna karsi müslümanlar söyle yanit verirler: *"Biz, isledigimiz*

günâhlar sebebiyle Cehennem'deyiz" . Bütün bu konusmalari dinlemekte olan Tanri

dayanamaz, ve Cehhennem'de bulunan bütün müslümanlarin, derhal Cehennem'den

çikarilmalarini emreder. Bu emir üzerine müslümanlar Cehhennem'den çikarilirlar. Bunu

gören "kâfir"ler söyle derler: *"Ah, keske biz de müslüman olsaydik, simdi müslümanlarin*

çikarildigi gibi, biz de çikardik" . Ve iste bunu bu sekilde açikladiktan sonra Muhammed,

kedisini dinleyenlere, Tanri'dan geldigini söyledigi yukardaki âyet'i okur: *"Inkâr edenler*

zaman zaman, keske biz de müslüman olsaydik, diye arzu ederler" (K. 15, el-Hicr sûresi,

âyet 2). Fakat muhtemelen bu söyledigini pekistirmek, ve müslümanlari birbirlerine bagli

kilabilmek için su âyet'i de örnek vermis olmalidir: *"...(Ey müslümanlar)... siz bir ates*

çukurunun tam kenarinda iken oradan da sizi O (Tanri) kurtarmisti..." (K. Al-i Imrân, 103).

Görülüyor ki Muhammed, Cehennem'i dolduran "kâfir"lerin (Yahudi'lerin ve

Hiristiyan'larin) müslümanlara karsi: " *Sizin müslümanliginiz size bir kâr saglamadi, siz de*

bizimle beraber Cehennemdesiniz" seklindeki konusmalarini bosa çikarmak için, Tanri'nin,

suç ve günâhlarindan dolayi Cehenneme atmis oldugu müslümanlari oradan çikarip

Cennet'e alacagini bildirmektedir. Böylece Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin, yukardaki sekilde

konusmakla hiçbir yarar saglayamayip biraz daha azâb içerisinde kalacaklarini anlatmak

istemistir. Ancak ne var ki bunu yaparken Tanri'yi, suçluya tecâzüb gösterir durumda

tanitmis olmaktadir.

Yine Muhammed'in söylemesine göre Tanri, müslümanlardan her birinin

Cehennem'deki yerini, bir yahudi ya da bir hiristiyan ile dolduracagina dâir söz vermistir.

Taberânî'nin Ebû Musa'dan ve Enes'den rivâyetine göre Muhammed söyle demistir:

"Kiyâmet günü, aziz ve celîl olan Rabbimiz, gülerek (yâni gülmenin lâzimi olan rahmetiyle)

bize tecelli eder ve: -'Ey müslümanlar toplulugu, size müjdeler olsun. Sizin herbirinizin

Cehennem'deki yerine ya bir Yahudi, ya da bir Hiristiyan yerlestirdim'- buyurur" .

Bu dogrultuda olmak üzere Müslim'in, Ebû Musâ'dan rivâyetine göre Muhammed,

Kiyamet gününde her müslüman kisi'nin yerine baska din ve inançta olan birisi

Cehennem'e atilacaktir; söyle diyor Muhammed: *"Kiyâmet günü oldugu vakit, her*

mü'mine, diger milletlerden biri def'edilir; yâni o mü'minin yerine öteki Cehennem'e girer

ve: -'Iste bu, Cehennem'den sana fedâdir- denir" .

Yine Müslim'in, Ebû Bürde'den rivâyetine göre Muhammed, yeminler ederek söyle

demistir: *"Müslüman bir adam öldügü vakit, Allahu teâlâ onun yerine Yahudi ve*

Hiristiyan'lardan birini Cehennem'e koyar" . Müslim'in rivâyetine göre göre Muhammed, bu

söylediklerinin dogru oldugunu anlatmak üzere üç kez yemin etmistir.

Muhammed'in verdigi bu örneklerden anlasilan o ki Tanri, suç islemis müslümanlari

Cehennem'de birakmaga taraftar degildir; çünkü Tanri'nin önemli buldugu sey **"suç"** un

kendisi degil, fakat **"müslümanlik"** ögesi'dir; kisi'nin müslümanligini her seyin üstunde

sayip, suç islemis olsa da onu cehennem'den çikarir ve cennet'e alir!

Fakat hemen ekleyelim ki Muhammed, yukardaki örneklerle yetinmez; çok daha etkili

gördüklerini öne sürer ki, bunlardan bir ikisi söyle:

Muhammed'in söylemesine göre Tanri, meleklerine: " *Kalbinde bir dinar agirliginda*

imani olan (müslümani) Cehennemden çikarin" diye emreder; bu emir üzerine melekler

onlari çikarirlar. Fakat Tanri düsünür tasinir, ve bu kez : " *Yarim dinar imani olanlari da*

çikarin" diye emreder. Melekler onlari da çikarirlar, ve gelip Tanri'ya derler:

"Emrettiklerinden kimseyi Cehennem'de birakmadik!". Bu kez Tanri, yine fikir degistirir ve:

" *Zerre kadar imani olanlari da Cehennem'den çikarin"* diye ekler. Melekler onlari da

Cehennem'den çikarirlar ve gelip Tanri'ya: *"Bu def'a emrettigin kisilerden kimseyi*

Cehennem'de birakmadik, hepsini çikardik" derler. Böylece Cehennem'de, müslüman

imanindan olan hiç kimse kalmamis olur.

Kendisini dinleyenleri, bu söylediklerine inandirabilmek için Muhammed, Tanri'dan

geldigini söyledigi su âyet'i okur: *"Süphesiz Allah zerre kadar haksizlik etmez. (Zerre*

kadar) bir iyilik olursa onu kat kat arttirir. Kendi cânibinden pek büyük bir mükâfat verir" (K.

Nisâ. sûresi, âyet 40).

Fakat yine Muhammed'in söylemesinden ögrenmekteyiz ki Tanri, her ne kadar *"Ben*

zerre kadar haksizlik etmem!" seklinde konusmakla beraber, müslümanlardan suç islemis

olanlari dahi Cennet'e göndermekle, bu söylediklerine ters bir davranis içerisinde

bulundugunu ortaya vurmustur. Bunun böyle oldugunu, yine Muhammed'in sözlerinden

anlamaktayiz. Su bakimdan ki, Muhammed'in söylemesine göre Tanri, sirk kosma'dan

(yâni Tanri'ya es kosmadan) ölen müslüman kisileri, "zina" ya da "hirsizlik" etmis olsalar,

ya da içki içseler dahi Cennet'e sokacaktir. Bunun böyle oldugunu Muhammed'in agzindan

dinleyelim: *"Harre tarafinda Cebrâil ile karsilastim. Bana dedi ki: <Ümmetini müjdele, kim*

Allah'a sirk kosmadan ölürse Cennet'e girer>. Ben: <Zina eder, hirsizlik ederse de

Cennet'e girer mi?> dedim ve bu soruyu üç def'a tekrarladim. Cebrâil her def'asinda: <

Evet, zina etse, hirsizlik etse de Cennet'e girece> dedi. Sonunda: <Içki de içse girecek>

dedi" .

Ebû'd-Derdâ' nin rivâyetine göre Muhammed, bu sözleri söyledikten sonra Kur'ân'in

Rahman sûresi'nin: *"Rabbi'nin makamindan korkan için iki Cennet vardir"* seklindeki

âyet'lerini okur. Bunun üzerine Ebû'd-Derdâ sorar: *"Hirsizlik eder, zinâ ederse de yine*

Cennet'e girer mi?" . Ve bu soruyu üç kez tekrar eder. Her tekrar ediste Muhammed ayni

âyet'i okur ve sonunda: *"Ebû'd-Derdâ'nin burnu sürtülse de durum budur"* der

Bir baska rivâyete göre söyle demistir: *"Ey Muâz! Halka müjdele ki: Her kim -'Lâ ilâhe*

illa'llâh-' derse Cennet'e dahil olur". Bilindigi gibi *"Lâ ilâhe illa'llâh"* seklindeki sözler "Bir tek

Tanri'dan baska Tanri yoktur" anlamina gelir. Bu vesileyle belirtelim ki Muhammed,

Tanri'nin tek oldugunu taniklayan her müslüman kisinin Cennet'e girecegini güvenceye

baglarken *"Lâ ilâhe illa'llâh-"* seklindeki sözlerin Cennet'in "miftâh"i (yâni anahtarlari)

oldugunu söylemistir. Ve sunu eklemistir ki Cennet'in kapisi önüne **"disli anahtarla"**

gitmek gerekir; aksi takdirde kapi açilmayacaktir. **"Disli anahtar"** dan maksak müslüman

kisi'nin ibâdetinde kusur etmemesidir. Anlasilan o ki, müslüman kisi, ibâdet ederken, ya da

ölecegi an *"Lâ ilâhe illa'llâh"* demek sûretiyle, küçük büyük günahlarindan kurtulup

dogruca Cennet'teki nimetlere ve güzel hürîlere kavusacaktir. Muhammed'in söylemesine

göre Islâm'in bu verilerini yalanlamak, ya da süphe ile karsilamak, müslümanliga

yakismaz, "horluk" olur

Daha baska bir deyimle yer yüzü yasamlari boyunca suç isleyen (örnegin, hirsizlik

eden, zinâ eden, içki içen, ya da benzerî agir günahlari isleyen) ve bu yüzden Cehennem'e

gönderilen her müslüman kisi, eger kalbinde bir zerre iman tasiyor ise, mutlaka Cehennem

ateslerinden kurtulmus olacaktir. Buna karsilik Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar, hiç kimseye

kötülük yapmamis ve suç islememis olsalar dahi, Cehennem'e atilip azâb çekeceklerdir:

çünkü onlar, Muhammed'i peygamber olarak kabul edip Islâm'a girmemislerdir, ve çünkü

bu davranis basli basina bir suçtur.

Söylemeye gerek yoktur ki bu tür bir din verileriyle, ve ahlâk anlayisiyle yetistirilen ve

bu örneklerle beslenen müslüman kisiler için dünya yasamlari boyunca suç islemekten, ve

farkli inançtakilere karsi düsmanlik beslemekten daha dogal hiç bir sey olamaz.

XII) Baska din ve inançta olanlarla (Putataparlar'la ya da Yahudilerle,

Hiristiyanlarla, vs...) evlenme yasaklari: " ***Inkarci kadinlari nikâhinizda tutmayin*****" (K.**

Mümtahine 10); "... ***Müsrik (ve gayr-i müslim) kadinlari da iman etmedikce nikah***

etmeyin...(Gayr-i müslim) erkeklere de, onlar iman etmedikce (hiç bir kiz veya kadin)

nikahlamayin" **(K. Bakara 221)**

Pek yanlis olarak sanilir ki Islâm Seriât'i, müslüman'larin, müslüman olmiyan'larla

(örnegin Yahudi'lerle ve Hiristiyan'larla) evlenebilmelerine olanak tanir. Hattâ Kur'ân

yorumcularindan bazilari: *"Dinini degistirmemis de olsa ehl-i kitap kadinlar ile müslüman*

erkeklerin evlenmeleri caizdir" diye ahkâm yürütürler

Oysa ki bu söylenenler dogru degildir. Müslüman kisilerin, "müsrik"lerle

("putatapan"larla) evlenmeleri yasak oldugu gibi Yahudi ya da Hiristiyan'larla nikahli

kalmalari da yasaktir. Her ne kadar Muhammed bir aralik **"Ehli Kitab"** dan olan kadinlarin

müslüman erkeklere helâl oldugunu söylemis ise de (K. Mâide 5), sonradan bu izni, yasak

sekline dönüstürmüstür. Bkiniz nasil:

Medîne'ye hicret ettikten sonra Muhammed, Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari hosnud

ederek kendisine çekmek maksadiyle ödün ("taviz") siyâseti uygulamistir: örnegin yemek,

giyinmek ve âile kurmak gibi hususlarda onlarla iyi iliskiler kurma yolunu seçmistir. Mâide

sûresi'ne koydugu bir âyet'le Yahudi'lerin ve Hiristiyan'larin yiyeceklerini Müslüman'lara, ve

Müslüman'larin yiyeceklerini de onlara helâl saydigi gibi, Yahudi ve Hiristiyan kadinlari da

Müslüman erkeklerine helâl kilmistir: Ayet aynen söyle: *"Bugün size temiz ve iyi seyler*

helâl kilinmistir. Kendilerine kitap verilenlerin (Yahudi'lerin, Hiristiyan'larin) *yiyecegi size*

helâldir, sizin yiyeceginiz de onlara helâldir. Mümin kadinlardan iffetli olanlar ile daha önce

kendilerine kitap verilenlerden iffetli kadinlar da, mehirlerini vermeniz sartiyle, namuslu

olmak, zina etmemek ve gizli dost tutmamak üzere size helâldir. Kim (Islâmî hükümlere)

inanmayi kabul etmezse onun ameli bosa gitmistir. O, ahirette de ziyana ugrayanlardandir"

(K. Mâie 5)

Görülüyor ki bu âyet, müslüman erkeklere, Yahudi ve Hiristiyan kadinlarla evlenme

olanagini saglamis gibidir. Ayet'de geçen " *Bugün size hâlâl kilindi...* " sözleri,

Muhammed'in, Medîne'ye hicret ettikten hemen sonra " **Kitab Ehli"** ile siyasal ve sosyal

iliskiler kurmaga çalistigi döneme isârettir.

Dikkat edilecek olursa âyet'de ***"... Kim (Islâmî hükümlere) inanmayi kabul***

etmezse onun ameli bosa gitmistir. O, ahirette de ziyana ugrayanlardandir" diye bir

kayit var. Bu kayit, kapali sekilde de olsa su anlami tasimaktadir ki "Islâm'a inanmayanlarla

evlenilemez". Fakat Muhammed bu hususu, daha sonra, yâni Yahudileri müslüman

yapamayipta onlara düsman kesildigi an, kesinlige kavusturmustur; su bakimdan ki,

müslümanlari "putatapan"larla ("müsrik"lerle) ya da "gayr-i müslim" olanlarla evlenmekten

yasaklamistir. Nitekim Bakara Sûre'sine sunu koymustur: " *Ey mü'minler! müsrik* (ve gayr-i

müslim) *kadinlari da iman etmedikce nikah etmeyiniz. Gayr-i müslim* (hür) *bir kadin* (iyi

haliyle) *sizi hayrette biraksa bile iman etmis bir cariye her halde ondan daha hayirlidir.* (Ey

mü'minler) *müsrik* (ve gayr-i müslim) *erkeklere de, onlar iman etmedikce* (sizden hiç bir kiz

veyâ kadin) *nikahlamayiniz. Gayr-i müslim bir erkek* (her haliyle) *sizi hayrette biraksa bile*

îmân etmis bir köle o kâfirden muhakkak hayirlidir. Çünkü o îmânsizlar sizi Cehennem'e

dâ'vet ederler, Allah ise izniyle (emriyle) *Cennet'e ve magfirete dâ'vet ediyor ve âyetlerini*

nâsa (Halk'a) *buyuruyor. Umulur ki, onlar bu âyetleri hatirda tutarlar ..* " (K. Bakara 221).

Yine dikkat edilecek olursa burada, hem **"müsrik"** ve hem de **"Gayr-i müslim"** (yâni

"müslüman olmayan") deyimleri yer almistir; Islâm kaynaklari, genel olarak bunun böyle

olmasi gerektigini belirtirler. Örnegin yukardaki âyet **Diyânet Isleri Baskanligi**

yayinlarindan alinmistir, ve âyet'in bu tür çevirisiyle ilgili olarak Baskanligin açiklamasi

sudur: *"Bu âyet'i kerîmedeki* ***müsri****k kelimelerini hep* ***gayr-i müslim*** *diye tefsîr ederek*

kavis içinde isâret ettik. Çünkü ***müsrik*** *kelimeleri* ***mü'min*** *mukâbilinde zikrolunmus*

bulundugundan bütün ehl-i kitab da müsrik tâbirinde dâhil bulunuyorlar" (Bkz. **Sahih-i**

Buharî Muhtasari.. ., Cilt XI, sh. 281-2).

Gerçekten de, ister **"müsrik"** lerden **(putatapan**'lardan) olsun, ya da isterse **Kitab**

ehli'nden olsun, eger bir kimse Muhammed'i ve Kur'ân'i inkâr ediyor ise, Islâm'a inanmiyor

demektir; yâni **"inkârci"** demektir. Inkarcilarla evlenmek ise haramdir, çünkü Kur'ân'da

" *Inkarci kadinlari nikâhinizda tutmayiniz"* (K. 60 Mümtahine 10) diye yazilidir ve ayrica da,

biraz yukarda degindigimiz gibi "*... Kim (Islâmî hükümlere) inanmayi kabul etmezse onun*

ameli bosa gitmistir. O, ahirette de ziyana ugrayanlardandir" denmistir.

Bu vesileyle hatirlatalim ki Muhammed, "Kadin" denilen "yaratigin" " *karakter ve*

tiynetce" zayif oldugunu ve kolaylikla erkegin etkisi altinda kalacagini söylemekten

usanmazdi. Ve bu düsüncesini, en kesin bir anlatisla söyle belirtirdi: *"Kadinlar aklen ve*

dîne dûn yaratiklardir" . Bundan dolayidir ki müslüman bir kadinin, müslüman olmiyan bir

erkekle evlenip onun velâyeti altina girmesini kesin olarak yasaklamistir.

Müslüman erkeklerin, müslüman olmiyan kadinlarla evlenmelerine gelince: Her ne

kadar yukardaki âyet'de " *müsrik kadinlar*" deyimi yer almis ve bu nedenle sanki "putperest"

olan kadinlarla evlenmeyi yasakliyor gibi görünüyor ise de, Yahudi ve Hiristiyan kadinlari

da içine alir kapsamdadir. Zira biraz önce dedigimiz gibi, Muhammed'i "peygamber" olarak

kabul etmeyen, ve Kur'ân'a göre "amel" etmeyen Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar **"inkarci"**

sayilmislardir. Bu itibarla, müslüman bir erkekle evlenen Yahudi ya da Hiristiyan bir kadin,

ya Muhammed'i "peygamber" olarak kabul edecek ve Kur'ân hükümlerine uyacaktir, ya da,

aksi taktirde, "inkarci" durumunda kalacaktir ki, bu taktirde, kocasi tarafindan, yukardaki

âyet geregince kapi disari atilmak durumundadir. Daha baska bir deyimle Muhammed'i

"peygamber" olarak kabul etmeyen, Kur'ân'i da uyulmak gereken bir Kitap saymayan

Yahudi, ya da Hiristiyan bir kadinla müslüman bir erkegin evlenmesi ya da evli kalmasi

mümkün degildir.

Öte yandan Muhammed, Yahudi ve Hiristiyan olanlarla dostluk iliskisi kurmayi, sir

paylasmayi yasaklamis ve bu yasaga, ana, baba, kari, koca herkesi tabi kilmistir. Sadece

bu yasak hükmü bile müslüman bir erkegin Yahudi ya da Hiristiyan kadinlarla

evlenmelerini engellemege yeterlidir.

Ve nihayet unutmamak gerekir ki müslüman olmayanlarin Cennet'e girmeleri söz

konusu degildir. Kadin, her an için kocasinin bosama tehdidiyle karsi karsiya

bulundugundan, ve onu râzi etmeden Cennete giremeyeceginden, ister istemez

müslüman olma zorunlugundadir.

Söylemeye gerek yoktur ki Muhammed'in getirdigi sistemde müslüman kisilerin

müslüman olmiyanlarla evlenmelerini yasaklayan hükümler, kisi hak ve özgürlükleriyle

bagdasmaz. Fakat bu hükümler sadece hosgörüsüzlük (bagnazlik) açisindan degil, ayni

zamanda müspet hukuk ve müspet ahlâk anlayisiyle de çatisir olmak bakimindan sakincali

nitelikte seylerdir. Söyle ki:

Müslüman bir erkegin, diger müslüman bir erkekle evli bulunan bir kadini nikahina

almasi yasaklanmis olmakla beraber, müslüman olmiyan bir erkekle evli bulunan bir kadini

nikâh etmesi câizdir (kadin kocasindan bosanmamis olsa bile). Örnegin müslüman bir

erkek, Yahudi ya da Hiristiyan bir erkekle evli durumda bulunan ve bosanmamis olan bir

kadini nikâhina alabilir, yeter ki bu kadin Islâm olmus olsun! Tek kosul kadinin

müslümanligi kabul etmis olmasidir. Çünkü Kur'ân söyle diyor: " *Ey inananlar, inanmis*

kadinlar hicret ederek size gelirlerse... (onlari) inkarcilara geri çevirmeyin. Bu kadinlar o

inkarcilara lâyik degildir. Onlar da bunlara helâl olmazlar... onlarla evlenmenizde bir engel

yoktur.. ."(K. 60 Mümtahine 10).

Fakat eger kadin Islâm olmaz ise, müslüman bir erkek onunla evlenemez ve

müslüman olmiyan bir kadini nikahinda tutamaz. Çünkü yukardaki âyet'de ayrica su vardir:

" *Inkarci kadinlari nikâhinizda tutmayiniz"* (K. 60 Mümtahine 10) Hatirlatalim ki bu hükümleri

Muhammed, Mekke'den Medîne'ye hicret ettikten sonra koymustur. Çünkü Mekkeli'lerle

evli bulunan kadinlardan müslümanligi kabul edecek olanlarin kendisine katilmalarini

kolaylastirmak istemistir. Nitekim, biraz önce degindigimiz gibi, Mekkeli'lerden kendisine

siginan kadinlari kocalarina iâde etmemistir. Tekrar belirtelim ki Muhammed, Mümtahine

sûresi'nin bu onuncu hükmünü, Hicret'in altinci yilinda **Hudaybiye** andlasmasini bozdugu

zaman koymustur. Bu andlasmaya göre, Kureysli'lerden kendisine siginmak üzere

Medîne'ye göç edecek olan kimseleri Mekke'ye iâde etmek üzere söz vermis bulundugu

halde, **Ümm-ü Gülsüm** adindaki evli bir kadinin kendisine siginip müslüman olmasi

üzerine Kur'ân'a yukardaki sekilde âyet'ler koymustur.

XIV) Muhammed'in söylemesine göre Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara karsi her

hususta "muhalefet" etmek, Müslümanligin "sanindan'dir".

Tekrarlamakta yarar vardir ki Muhammed, Medine''ye ilk hicret ettigi tarihlerde,

oradaki Yahudilerin geleneklerinden bir çogunü ve yasam tarzlarini taklid ederek onlara hos

görünmek hevesinde iken, onlari kazanamayacagini anladigi zaman düsman kesilmis, ve

Müslümanlari her hususta onlarin yaptiklarinin aksini yapmaga kiskirtmistir: Örnegin,

Medîne'ye hicret ettikten sonra kendisi saçlarini, sirf Yahudilere benziyor olmak için ve tipki

onlarin yaptiklari gibi, alninin üstüne birakirken, daha sonra, yani onlara düsman kesilir

kesilmez bu âdetini terketmis ve eski Arap gelenegine dönerek saçlarini iki bukle halinde

iki tarafa birakmaga baslamistir.

Saç ve sakal boyama hususunda da ayni taktigi izlemistir. Medîne'deki Yahudiler,

aklasmaga baslayan saçlarini ya hiç boyamazlar, ya da siyaha boyarlardi. Ve iste onlara

inat olsun için Muhammed, müslümanlara saçlarini boyamalarini ve fakat boyarken siyaha

boynamamalarini emretmis, söyle demistr: " *Yahudiler ve hiristiyanlar (ak saçlarini ve*

sakallarini) boyamazlar. Siz onlara muhalefet ediniz" . Ibn Sa'd'in naklettigi bir hadîs'inde

de söyle demistir: " *(Ey müslümanlar)... ak saçlarinizi boyayin, fakat yahudilere ve*

hristiyanlara benzemeyin... Onlar saçlarini boyamazlar. Siz boyayin ki onlardan farkli

davranmis olasiniz".

Kendisi dahi, ak saçli görünmemek için saçlarini boyamak istemis, fakat

Yahudilerden farkli davranmis olmak maksadiyle " *Kina"* ya da *"Hennah*" denen bir boya ile

kizila boyamaya baslamistir. Kendisi gibi müslüman erkeklerin de bu sekilde hareket

etmelerini emretmis, bunu Islâmî kural haline getirmistir. Örnegin Ensar'dan aksaçli

olanlari, saçlarini kizila boyamalari için zorlamistir. Saçlarin siyahtan baska bir renge

boyanmasini istemesinin tek nedeni, biraz önce dedigimiz gibi, Yahudi'lere ve

Hiristiyan'lara muhalefet etmis olmaktir.

Yahudi'lerden ve Hiristiyan'lardan farkli olmak için bir de selâm usulü bakimindan

Müslüman'lari uyarmis ve söyle emretmistir: *"(Selâm vermek hususunda) Sakin Yahudi ve*

Hiristiyanlara benzemeyin; zirâ Yahudilerin selâmi, parmak isâretidir; Hiristiyanlarin selâmi

ise avuç isâreti iledir".

Hemen ekleyelim ki, yukardaki hususlarda Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara muhalefet

ederken, onlari asagilatma yollarini da ihmal etmemistir: **"Kisas"** hükmünü, sadece

müslümanlar arasi iliskilere hasredip, taraflardan birinin "gayr-i müslim" olmasi halinde

uygulamamasi, bu konuda verilecek örneklerden biridir. Bilindigi gibi kisas'ta önemli olan

sey, *"Can'a can"* ilkesidir. Yâni birisini, yahut onun yakinlari'ni öldüren kisi, öldürülenin

âilesi tarafindan öldürülmek gerekir. Böylece "denk degerlerin" birbirini "yok etmesi"

(ifnasi) yolu ile kisas saglanmis olur. Iste Muhammed bu usulü: " *Müslüman, müslümana*

bedeldir" kuralina baglamak suretiyle Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari, müslüman kisilere denk

degerde olmaktan çikarmak istemistir. Bunu anlatmak üzere: " *Kisas hükmü, tarafeyn*

müslim olduguna göre câri'dir" seklinde konusmus, ve hiç bir müslümanin, kâfire bedel

olmak üzere öldürülemeyecegini bildirmistir. Örnegin Buharî'nin Ebû Hüreyre'den

rivâyetine göre Muhammed söyle demistir: *"...her kim(in bir kimsesi) katlonursa iki seyden*

hangiis (hakkinda) hayirli ise onu isteyebilir (yâni iki seyden birini seçmekte serbesttir): ya

(kendisine) diyet verilir, ya maktûlün (öldürülenin) ehli kisas ettirir... " . Buharî'nin **Ebû**

Cuhayfe *'* den rivayet ettigine göre, her hangi bir "kâfir"e bedel hiç bir muslüman kisi

öldürülemez. Daha baska bir deyimle Muhammed, eger Müslüman kisi, bir Yahudi'yi, ya

da bir Hiristiyan'i öldürmüs ise, onlarin âilesine, o müslüman kisiyi (ya da onun âilesinden

birini) öldürme hakkini vermemistir.

XIV) Kur'ân'da yer alan: ***"Düsmanlik besleyenler arasinda sevgi!"*** **kurali'nin** (K.

60 Mümtehine 7- 9) **Yahudi'leri ya da Hiristiyan'lari kapsayan bir yönü yoktur.**

Kur'ân'in **Mümtahine** Sûre'sinde söyle yazili: *"Olur ki Allah sizinle düsman*

olduklariniz arasinda bir dostluk meydana getirir..." (K. 60 Mümtahine 7). Kur'ân

yorumcularinin ifadelerine göre burada geçen ***"sizinle"*** sözcügü, genellikle "Mekke'li

Arap"lari kapsar. Tanri güyâ Müslüman'lara hitap ederek böyle konusmustur! Bunu hemen

izleyen âyet'te de su vardir: *"Allah, sizinle din ugrunda savasmayan ve sizi yurtlarinizdan*

çikarmayanlara iyilik yapmanizi ve onlara âdil davranmanizi yasaklamaz..." (K. 60

Mümtahine 8)

Iste bu tür hükümlere bakarak, Islâm'in, farkli din ve inançtakilere karsi hosgörüye yer

verdigi, baska dinden olanlara, ve hattâ düsmanlara karsi "sevgi" ve "iyilik" emrettigi

sanilir; oysa ki böyle degildir. Çünkü bu âyet'lerin Yahudi'lere, Hiristiyan'lara ya da baska

din ve inançta onlara "sevgi beslemekle", ya da iyi davranmakla hiç bir ilgisi yoktur. Su

bakimdan ki bu âyet'leri Muhammed, Mekke'yi kolaylikla ele geçirme düsüncesiyle

yerlestirmistir; amaci, esas itibariyle Mekke'li Arap'lari, ve bu arada kendisine düsman

bildigi **Ebû Sufyan** gibi önemli kisileri kazanmaktir. Bakiniz nasil:

Kendi taraftarlariyle birlikte Mekke'den Medîne'ye hicret edipte artik iyice

güçlendikten ve Mekke'yi ele geçirme düsüncesine yöneldikten sonra Muhammed,

Mekke'lileri kazanma yollarini arar. Bu yollardan biri, kendisine katilan müslüman

Arap'larla, Mekke'deki "putperest" Arap'lar arasindaki düsmanlik duygularini gidermektir.

Bu Arap'lardan pek çogu birbirleriyle hisim ve akraba olduklari için, eger onlar arasinda

dostluk saglayabilirse, Mekke'yi fetih kolayliklarinin dogacagini bilmektedir.

Yukardaki *"Olur ki Allah sizinle düsman olduklariniz arasinda bir dostluk meydana*

getirir..." (K. 60 Mümtahine 7) seklindeki âyet'le kendi taraftarlarina, ve onlarin düsmani

durumunda bulunan Mekkeli'lere anlatmak istedigi sudur: "Sizler simdi birbirinize

düsmansiniz ama, Tanri sizlerin arasina dostluk duygulari sokacaktir; Mekke fethedelip'de

bir araya geldiginiz zaman birbirinizle iyi iliskiler kuracaksinizdir". Bununla bilhassa

Mekkeli'lere sunu ihsas etmis oluyordu ki, eger Müslüman'lara karsi direnmeyecek ve

savasmayacak olurlarsa bu davranis, kendileri bakimindan çok daha "hayirli" sonuçlar

yaratacaktir. Nitekim Kur'ân'a koydugu: *"Allah, sizinle din ugrunda savasmayan ve sizi*

yurtlarinizdan çikarmayanlara iyilik yapmanizi ve onlara âdil davranmanizi yasaklamaz..."

(K. 60 Mümtahine 8) seklindeki âyet hükmünde: " *Sizinle savasmayan, sizi yurdunuzdan*

çikarmayan kimseler..." söz konusu edilmistir ki, bunlar, Muhammed'in tanimina göre,

Mekke döneminde kendisine ve Müslüman Arap'lara kötülük etmeyen, ve onlarin

Mekke'den çikmalarina sebeb olmiyan Arap'lardir. Bunlar arasinda Muhammed'le anlasma

yapan ve ona sadakat gösteren **Huzâa kabiles**i de vardir. Onlardan gayri Mekke'de,

Medine'ye hicret edenlerin "iman" disi kalan esleri, yakinlari ve çocuklari da vardir. Bu

kadinlar arasinda bir de **Kuteyle** bulunmaktadirf ki Muhammed'in esi **Ayse** ile ablasi

Esma' nin analaridir. Ve iste Kuteyle ilgili bir olay, yukarda belirttigimiz âyet'in Kur'ân'a

girmesine sebeb olmustur. Olay kisaca söyle:

Mekke döneminde iken **Ebû Bekir,** müslümanligi kabul etmeyip "putperest" (müsrik)

olarak kalan esi **Kuteyle'** yi bosar. Ondan olan kizi **Esma** (ki, söylendigine göre ilk

müslüman olanlarin 18cisidir), daha sonra Muhammed'le birlikte Medîne'ye hicret eder.

Aradan az zaman geçince **Kuteyle** kizini özler, ve günlerden bir gün, bir takim hediyelerle

Mekke'dem Medîne'ye gelerek Esma'yi ziyâret etmek ister. Fakat **Esma** onu, "müsriktir"

diye, kabul etmez; hediyelerini de geri çevirir. Bununla beraber isi, bir kere de

Muhammed'e danismak ister. Muhammed kendisine anasini kabul ve ona "iltifat" etmesini

söyler. Ve iste bunu söylerken Kur'ân'a: " *Allah, din ugrunda sizinle savasmayan, sizi*

yurdunuzdan çikarmayan kimselere iyilik yapmanizi, ve onlara karsi âdil davranmanizi

yasak kilmaz. .." (K. 60 Mümtahine 8) seklindeko âyet'i koyuverir

Dikkat edilecek olursa âyet, sadece müslüman'larla "savasmayan", ve onlari

Mekke'den hicrete "zorlamayan" kimseleri konu edinmektedir; Muhammed'in, o an için,

"iyilikle" ve *"adâletle"* davranilmasini ister göründügü kimseler iste sadece bunlardir. Yâni

Muhammed'in söylemesine göre Tanri, "müsrik" olduklari (yâni Islâm'i kabul etmedikleri)

için "düsman" sayilan Mekke'lilerden, müslüman'lara kötülügü dokunmamis olanlara karsi

"âdalet'le" davranilmasini emretmis, ve onlarla Müslüman'lar arasind sevgi yaratabilecegini

bildirmistir. Daha baska bir deyimle Muhammed, farkli din ve inançta olanlara karsi

hosgorü beslenilsin diye hüküm koymus degildir; sadece Müslüman'lara zarari

dokunmamis olan Mekke'lileri etkilemek, ve bu sayede Mekke'yi kolaylikla ele geçirme

amaciyle koymustur. Yâni *"iyilikle"* ve *"adâletle"* davranilmasini istedigi kimseler, Mekke

döneminde iken kendisine ve müslümanlara "güçlük çikarmamis", "kötülük" yapmamis

olan insanlardir. Kendisine güçlük çikarmis ve düsmanlik beslemis olanlara "iyilik" yapmak,

"âdil" davranmak, ya da onlarla dost olmak diye bir sey söz konusu degildir. Nitekim

Kur'ân'a koydugu su âyet'le bunun böyle oldugunu anlatmistir: *"Allah, yalniz sizinle din*

ugrunda savasanlari, sizi yurtlarinizdan çikaranlari ve çikarilmaniz için onlara yardim

edenleri dost edinmenizi yasaklar. Kim onlarla dost olursa iste zalimler onlardir" (K. 60

Mümtehine 9)

Öte yandan yukardaki âyet'lerin, sirf "kâfir" olduklari için "düsman" sayilan

Yahudi'lerle ve Hiristiyan'larla da ilgisi yoktur; yâni " *Allah sizinle düsman olduklariniz*

arasinda bir dostluk meydana getirir" derken müslümanlarla, onlar arasinda bir dostlugu

öngörmüs degildir; aksine, yukardaki bölümlerde belirttigimiz gibi, Kur'ân'a müslümanlarla

"onlar" arasinda düsmanlik saçici âyet'ler yigmistir.

Söylemege gerek yoktur ki "hosgörü" örnegi olarak gösterilen yukardaki âyet'lerin, bir

kere bu bakimdan hosgörü ile ilgisi yoktur.

Sunu da ekleyelim ki **Beyzevî** gibi Kur'ân yorumcularina göre Muhammed, yukardaki

âyet'leri koyarken, bir de Kureys'in en ünlü reislerinden biri olan **Ebû Sufyan**'i kazanmayi

hedef edinmistir. Onu elde etmek suretiyle Mekke'yi ele geçirme kolayligina, bu sûretle

biraz daha fazla kavusacagini hesap etmistir. Su bakimdan ki, **Ebû Sufyan**'in kizi **Remle,**

daha Mekke döneminde iken Muhammed'sin Sahabe'lerinden biri olan **Abdullah Ibn-i**

Cahs ile evlenmis, onunla birlikte Habes'e hicret etmis, fakat kocasinin vefati üzerine dul

kalmistir. Haberi duyan Muhammed, kadincagiz daha Habes'te iken "bi'l-vekâle" (yani

birilerinin araciligini saglayarak) onunla nikâhini kiydirtmistir. Kiydirtirken de onu **Ümm-ü**

Habibe adiyle haremine katmistir. Hemen belirtelim ki **Ebû Sufyan,** Muhammed'in

"peygamberlik" iddiâlarina daha ilk anlardan itibaren karsi çikanlardan biridir. Bundan

dolayi Muhammed onu, kendisine düsman edinmistir. Fakat daha sonraki yillarda, onu (ve

onun gibi etkili kisileri) elde etmenin kendisi için yararli olacagini düsünmüs, ve bunu

saglamanin yollarini aramistir ki, yukardaki taktik, bu yollardan biridir. Nitekim **Ebû Sufyan** ,

gittikçe güçlenen Muhammed'e karsi gelemeyecegini anlayinca, Mekke'nin fethinden

önceki aylarda Muhammed ile anlasmaya yanasmistir. Mekke'nin fethi üzerine derhal

Islâmiyeti kabul etmis ve Muhammed'in hizmetine girmistir. Bu tarihten sonra

Muhammed'le birlikte savaslara katilmis, örnegin **Havazin** kabilelerine karsi girisilen

seferde ve **Hunayn** savasinda Muhammed'e çok yararli olmustur.

Çok iyi bir kumandan olan **Ebû Sufyan**'dan daha da yararlanmak ve onu kendisine

daha da baglayabilmek maksadiyle Muhammed, her vesile ile onu hosnud etmege

çalismistir. O kadar ki, **Hunayn** savasinda alinan ganimetten ona çok bol miktarda pay

vermis ve **Ibn-i Hacer'** in söylemesine göre, onu **Nacran**'a vali tayin etmistir.

Bütün bunlardan anlasilmak gereken sey sudur ki Kur'ân'da sözü geçen:

" *Allah'in, sizinle düsmanlik gösterdiginiz kimseler arasinda bir sevgi yaratmasi*

mümkündür" (K. Mümtahine 7);

ya da:

" *Allah, din ugrunda sizinle savasmaya, sizi yurdunuzdan çikarmayan*

kimselere...karsi âdil davranmanizi yasak kilmaz" (K.60: 8)

seklindeki hükümlerin Yahudi'leri, Hiristiyan'lari, ve "müsrik"lerden Müslümanlara kötü

davranmis olanlari, ya da baska din ve inançta olanlari kapsayan bir yönü yoktur. Onlara

karsi Muhammed, yukardaki bölümlerde belirttigimiz gibi, düsmanlik, saldirganlik, ölüm ve

dehset saçan hükümler getirmistir.

XV) "Kâfir'ler", kendi din ve inançlarina göre ibâdette bulunurlarken dahi, Seriât

esaslariyla (özellikle "Ukubat'i seriye" ile) baglidirlar.

Islâm kaynaklarinin bildirdigine göre Muhammed: " *Ey nâs! Ben, sizin hepinize,*

Allah'in ahkâmini teblig etmek için gönderdigi bir peygamberim" demis ve bununla

anlatmak istemistir ki Islâmî hükümleri, özellikle **"Ukubat-i Seriye",** yâni Islâmî ceza'lar,

ibâdetle ilgili hususlar bakimindan, sadece müslümanlara degil fakat "kâfir'lere" dahi

uygulanmak gerekir. Bunun böyle oldugunu ortaya vuran örneklerden biri, Muhammed'in

Muâz'i, vali olarak Yemen'e gönderirken, oradaki "kafir'lerin", îmân ile "mükel ef ve

muhatab" olduklarina dâir söyledigi sözlerle ortadadir Gerçekten de Yemen halki, o

tarihlerde, genel olarak Yahudi'lerden ve Hiristiyan'lardan olusurdu. Hiristiyanlar, Isa'yi

Tanri'nin oglu olarak bilmek yaninda **"Teslis"** inancina (yani " **Tanri-Isa-Ruhulküdüs"**

seklindeki üçlü Tanri anlayisina) sahip bulunduklarindan, Muhammed, yukardaki sözleriyle

onlari kastetmistir. Çünkü Kur'ân'a koydugu âyet'lere göre **Isa**'nin, Tanri'nin oglu

olmadigini, (Bkz. Nisâ 171; Tevbe 30, Mâide 116-117,), "teslis" inancinin da Tanri'nin

tekligi ile bagdasmaz bulundugunu bildirmistir (Bkz. Mâide sûresi, âyet:72-76)

Bazi ulema, bu sözleri göz önünde tutarak "kâfir"lerin dahi, namaz ve oruç gibi ibâdet

görevleriyle zorunlu bulunduklarini ileri sürmüslerdir. "Ulema" arasinda anlasmazlik

yaratan husus bu degil, fakat "kâfir"lerin, dünyevî isler ve iliskilere dâir seriât esaslarina

tâbi olup olmayacaklaridir. Örnegin Irak'daki Hanefî fikihçilar "tâbi olacaklardir" seklinde

konusurlar. "Mevera-i Nehir"deki Hanefî'ler ise, "kâfir"lerin seriât cezâlarina muhatap

kilinmayacaklari görüsündedirler.

Ibn Ishak, **age** (sh. 363-4)

Diyânet Vakfi'nin , Mâide sûresi'nin 59-60ci âyet'leriyle ilgili yorumuna bakiniz.

Kur'ân yorumcularinin (örnegin Diyânet Vakfi'nin) açiklamalarina göre " Tâgut" sözcügü "Hakki tanimayip

azan ve sapan her kisi ve güce verilen addir. ?eytana da bu yüzden tâgut denmistir...".

Elmalili Hamdi Yazin'in, Imrân sûresi'nin 118ci âyeti ile ilgili açiklamasina bakiniz.

Diyânet Vakfi'nin, Al-i Imrân sûresi'nin 28ci âyeti ile ilgili açiklamasina bakiniz.

ibid.

Sahih-i Müslim ve diger hadîs kitaplarinda yer alan bu hadîs için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt IV,

sh. 194)

Muhammed'in söylemesi söyle: *"Allah, Yehûd ve Nasârâ'ya gadab etsin. Bunlar peygamberlerinin kabirlerini*

mescid ittihaz etmislerdir" . Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt IV, sh. 190, ve sh. 478-484, Hadîs no. 655.

Ayrica Ibn-i Teymiyye'nin **"Kitâbü'l-Menâsik"** adli yapitina bakiniz.

Ibn-i Esir'in **"Nihâye"** adli kitabindaki **"Kubbe"** tanimi için bkz. **Sahih-i...** (Cilt IV, sh. 482)

Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt IV, sh. 479)

Ibn-i Teymiyye'nin **"Menâsik"** inde belirttigi bu hadîs için bkz. **Sahih-i...** (Cilt IV. sh. 190)

Ibn-i Mâce'nbin **"Sünen"** inde yer alan bu hadîs için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt IV, sh. 197). Bu

Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt IV, sh. 480).

Ibn Ishak, **age** (1980), 267 ve d.

Buharî'nin Enes Ibn-i Mâlik'ten rivâyeti için bkz**. Sahih-i...** (Cilt IX, sh. 308 ve d. Hadîs no. 1477)

Ibn Ishak, **age** (1980), 197

Ibn Ishak, **age** (1980) 363

Bkz. Imam Gazalî, **Ihyâu 'ulûmi'd-dîn,** (Bedir Yayinlari, Istanbul, 1975, Cilt II, sh. 505

ibid.

Tirmizi'nin rivâyeti için bkz. Imam Gazalî, **age** (Cilt II, sh. 508).

Imam Gazalî, **age** (Cilt II, sh. 510)

Ebû Dâvud, Tirmizî ve Ibn Mâce gibi kaynaklarda yer alan bu hadîs için bkz. Imam Gazalî, **age** (Cilt II, sh.

513)

Ebû Dâvud, Tirmizî ve Nesei gibi kaynaklardan naklen bkz. Imam Gazalî, **age** (Cilt II, sh. 513)

Imam Gazalî, **age** (Cilt II, sh, 514)

Ibid.

Ibn Mubarek'in **"Zühd"** ünde yer alan bu tür rivâyetler için bkz. Imam Gazalî, **age** (Cilt II, sh. 533)

Sahih-i..., (Cilt IV, sh. 277) .

Sahih-i... ,(Cilt II, sh. 277)

Bu hadîs'ler için bkz. Imam Gazalî, **age** (Cilt II, 418-9)

Imam Gazalî, age, (Cilt II, sh. 507)

Bunlar Osmanli ?evleti döneminde **"Raiyye"** diye çagirilirlardi.

Taberânî'den naklen bkz. Gazalî, **age** (Cilt III, sh. 416)

Her ne kadar yukardaki âyet'de *"Putlari inkâr edip Allah'a inanan kimse"* deyimi geçmekte ise de Muhammed,

Yahudi'lerin Kur'ân'i inkâr etmeleri nedeniyle bu âyet'i onlara da uygulardi. Bu konuda bkz. **Sahih-i Buharî**

Muhtasari... (Cilt X. sh. 28)

Buharî'nin Ibn-i Ömer'den rivâyeti için bkz. **Sahih-i...** (Cilt XI, sh. 383, hadîs no. 1851).

Bazi yorumcular yukardaki hadîs'in anlami uzerinde farkli görüs belirtirler ve bunun yemek yemekten ziyâde

"ihtirâs" ve "feragat" gibi hususlari öngördügünü söylerler. Güyâ bu hadîs: *"Mü'minin ihtirasattan feragati,*

kafirin ve munafikin ise doymak bilmeyen hirsini" anlatan bir örnektir (Bkz. **Sahih-i...,** Cilt XI, sh. 384).

Oysa ki Ibn-i Ömer bu hadîs'in, yemege davet ettigi fakir bir adamin çok fazla yemek yemesi vesilesiyle

zikretmistir. Fakat bir an için bu ikinci anlamda oldugunu kabul etsek bile yine ortada degisen bir sey

yoktur, çünkü bu sözler Yahudi'leri, Hiristiyan'lari ve munafik'lari" asagilatmak için söylenmistir

Bkz. Turan Dursun, **Kur'ân Ansiklopedisi,** (Cilt I, sh. 35)

Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt IV. sh. 281)

Buharî ve Muslim'in Enes'den rivâyetlerine göre Muhammed'in bu sözleri üzerine orada bulunanlar: "Zâlime

yardim nasil olur?" demisler ve Muhammed onlara: *"Onu zulmünden men'etmekle, ona yardim edersin"*

yanitini vermistir. Bkz. Imam Gazalî, Ihyâu.... (Cilt II, sh. 523)

Diger adi **Ebû Serûa Ukbe b. Hâris**'dir.

Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt II, sh. 923, Not 7

Bu konuda Buharî'nin Ebû Hüreyre'den rivâyeti için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 283, Hdîs

no. 1192)

Bu hadîs için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt XI, sh. 388, Hadîs no. 1859)

Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt XI, sh. 383, Hadîs no. 1851)

Bu konuda al-Tabarî'nin (M. 839-923), **Kitâb al-ahbâr al-rusul va'l-mulük** adli ünlü

yapitinda genis bilgiler bulunmakta.

Abu'l Abbâs Ahmed b. Ali b. Abd al-kâdir al-Husayn Taki al-Dîn al-Makrizî (1364-1442), XIV.yüzyil'in ünlü

Arap yazarlaridandir. Fâtimî'lerin, Emevî'lerin ve Abbasî'lerin tarihine, Misir'a hicret etmis bulunan Arap

kabilelerine, Hadramut cografyasina, Habesistan'daki müslüman hükümdarlara dâir yapitlar vermistir.

al-Makrizî'nin **Sulük** adli yapitinda (Cilt I, sh. 909-913) yer alan bu bilgilerin degerlendirilmesi hususunda bkz.

Bernard Lewis, **Islam From Prophet Muhammad to the Capture of Constantinople** (Edited and

Translated by Bernard Lewis, Harper-Row 1974, Vol. II, 232

Bkz. Nernard Lewis, **Semites & Anti-Semites** (New York 1986, sh. 91)

Bu konuda benim **"Aydin ve 'Aydin!'..."** adli kitabima bakiniz.

Ibn Ishak, **age** (1980) sh. 519

Muhyi'l-Din Abû Zakariya Yahya **al-Nevevî** (M. 1233-1277)

Bu alinti için bkz. Bernard Lewis, **Islam From Prophet...** (Vol. II, sh. 228-229)

Buharî'nin Ibn-i Abbas'tan rivâyetine dayali hadîs için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 246).

Ebû Hanife, Mâlik ve S**afî** gibi Islâm'in en önemli mezheplerinin kurucularinin sözleri de bu dogrultudadir.

Buharî'nin Ibn-i Abbas'tan rivâyeti için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 241-2, Hadîs no: 1175)

Sahih-i... (Cilt VIII, sh. 246-247)

Bu iki kisi **Abdurrahman Ibn-i Sehl** (ki öldürülen Abdul ah'in kardesidir) ve **Huveyyisa**'dir.

Ensar'dan **Sehl Ibn-i Ebî Hasme**'nin rivâyetine dayali olarak **Buharî**'nin naklettigi hadîs için bkz. **Sahih-i**

Buharî Muhtasari.... (Cilt VIII, sh. 468-471. Hadîs no. 1311. Özel ikle 470-471 sayfalara bakiniz)

Buharî'nin Ayse'den rivâyeti için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari....** (Cilt III, sh. 335, Hadîs no. 550)

Bir rivâyete göre Ayse'nin odasina iki yahudi "karisi" gelerek: *"Ehl-i kubûr* (ölüler) *, kabirlerinde azâb görürler"*

demis, fakat Ayse onlara inanmayarak: *"Yalan söylüyorsunuz"* karsiligini vermistir. Fakat tam o sirada

odaya Muhammed girince, Ayse konusulanlari kendisine anlatmis, bunun üzerine Muhammed: *"Evet,*

onlar kabirlerinde öyle bir azâb görürler ki, o azâb behâim isidir" demistir. Bkz. **Sahih-i...** (Cilt III, sh. 337).

Sahih-i.. . (Cilt III, sh. 337)

Sahih-i... (Cilt III, sh. 338)

Meryem sûresi'nin 71.ci âyeti'nin **Diyânet Vakfi** tarafindan açi¨lanmasina bakiniz.

Imam Gazalî, **Ihyâu...** (Cilt II, sh. 505)

Örnegin Bakara sûresi'nin 62.ci âyet'inde su yazili: *"?üphesiz, inananlar, yahudi olanlar(dan), hiristiyan*

(lardan) ve sâbiî'lerden Allah'a ve âhiret gününe inanip yararli is yapanlarin ecirleri Rablerinin katindadir.

Onlar için artik korku yoktur; onlar üzülmeyeceklerdir" (K. Bakara 62); ayrica bkz. Mâide sûresi âyet 69.

Ölüm döseginde son nefesini verirken Muhammed'in yaninda bulunan Ayse'nin anlattiklari hususlar için bkz.

Imam Gazalî, **Ihyau...** (Cilt IV, sh. 845-6)

Bu rivâyet için bkz. Imam Gazalî, **Ihyau...** (Cilt IV, sh. 962)

Bu hadîs ve yorumu için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt XII, sh. 212, Hadîs no. 2053)

Müslim'in rivâyeti için bkz. Imam Gazalî, **Ihyaû...** (Cilt IV, sh. 962)

Nesâi'nin **"Kübrâ"** da Câbir'den rivâyet ettigi bu hadîs için bkz. Imam Gazalî, Ihyâu... (Cilt IV. sh. 990).

Bu hadîs için bkz. Gazalî, **Ihyaû...** (Cilt IV, sh. 989)

Bkz. Gazalî, **Ihyâu...** (Cilt IV. sh. 997)

ibid.

Ebû Saîd'in rivâyeti için bkz. Gazalî, **Ihyâu...** (Cilt IV. sh. 993-995)

ibid.

Buharî ile Müslim'in rivâyetleri için bkz. Imam Gazalî, **Ihyaû...** (Cilt IV. sh. 997).

Müslim'in Ebû Mûsâ'dan rivâyeti için bkz. Imam Gazalî, **Ihyaû...** (Cilt IV. sh. 997). Ayrica bkz. Diyânet Isleri

Baskanligi yayinlarindan . **Sahih-i buharî Muhtasari...** (Cilt IV, 265, 268)

Müsedded'in Müsned'inden naklen, **Sahih-i...,** Cilt IV. sh. 265. Bu dogrultuda olmak üzere Ebû Ya'lâ

Mûsilî'nin Müsned'inde Ebû Harb'den rivâyet için ayni yere bakiniz .

Diyânet yayinlari**: Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt IV. sh. 265).

. Buharî'nin "Kitab-i Libâs"inda yer alan bu hususlar için bkz. Diyânet'in yayinlari: **Sahih-i Buharî Muhtasari...**

(Cilt IV. sh. 268-9).

Diyânet Vakfi tarafindan Maide sûresi'nin 5.ci âyet'inin yorumu vesilesiyle yapilan açiklamaya bakiniz.

Kimi yorumcular, örnegin Diyânet Isleri Baskanligi, bu âyet'in "Kitab ehl-i" ile iyi iliskiler kurma amacini tasidigini kabul etmekle beraber Mekke'nin fethinden sonra kondugunu iddiâ eder ki yanlistir. Çünkü

Muhammed, söz konusu iliskilere, sirf Yahudi'lere ödün vermis olmak için, Hicret'ten sonra baslamis ve iki

yil ik süre boyunca sonuç alamayinca, bu kez onlara karsi düsmanlik siyâsetine girismis, kimisini kiliçtan

geçirmis, kimini de yurtlarindan sürmüstür. Mekke'nin fethi tarihinde, artik onlara ödün verme ihtiyacinda

olmadigi içinb, yukardaki âyet'in Mekke fethinden sonra kondugunu öne sürmek dogru olmaz..

Ayet'te gecen "müsrik" sözcügü'nün ayni zamanda "Kitab ehl-i" olanlari (Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari da) kapsadigi hususu, Diyânet tarafindan da öne sürülür. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt XI. sh. 281-2)

Muhammed'in kadin hakkindaki asagilamalari konusunda benim **"Seriât ve Kadin"** adli kitabima bakiniz.

Diyânet yayinlari, **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt XI. sh. 281-3)

Müslüman bir erkegin, muslümanligi kabul etmeyen bir kadinla evlenemeyecegi konusundaki hadîs'ler için

bkz. **Sahih-i...** (Cilt XI. sh. 281)

Beyzavî'nin yorumlari bu dogrultudadir.

Buharî'nin Ibn-i Abbâs'tan rivâyeti için bkz. **Sahih-i...** (Cilt IX. sh. 273, Haedîs no. 1455)

Sahih-i... (Cilt IX. sh. 192). Saçlari siyaha boyama yasagini sadece erkekler için öngörmüstür; kadinlarin

siyaha boyamalarinda sakinca bulmamistir, çünkü önemli olan erkeklerdir.

Ibn-i Sa'd, **Tabakat**, sh. 520-1

Her ne kadar **Ibn-i Mâlik**, **"Muvetta"** adli kitabinda, Muhammed'in saç ve sakalini boyamadigini söylemekle

beraber, basta **Ibn-i Sa'd** gibi çok daha saglam kaynaklar, boyadigini kabul ederler ve bununla ilgili

hadîs'lerden örnekler verirler.

Tirmizî'nin rivâyeti için bkz. Imam Gazalî, **Ihyaû...** (Cilt II, sh. 508)

Sahih-i,,, (Cilt I, sh. 106-107)

Buharî'nin Ebû Hüreyre'den rivâyeti için bkz. **Sahih-i... (**Cilt I. sh. 105 ve d. Hadîs no. 93; ayrica bkz.sh. 107)

Ilgili hadîs'ler için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtsari...** (Cilt VIII, sh. 47, hadîs no. 1141).

Kur'ân yorumcularindan bazilari, yukardaki âyet'lerin Mekke'nin fethinden önce mi, yoksa sonra mi kondugu

hususunda anlasamazlar. Söylemeye gerek yoktur ki ister önce, ister sonra konmus olsun, hosgörü

yoksunlugunu yansitmak bakimindan sonuç degismez.

Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt IV, sh. 364)

Bu konua bkz. Ibn-i Hacar, **Isaba,** II, 477

Semsü'l-eimme'den naklen bkz, **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt V, sh. 9)

ibid.

Baska Din ve Inançta Olanlara Karsi "Cihad" (Vurusmali

Saldiri) Siyâseti!

[Muhammed'in "Ögüt verici ve Teblig edici Peygamber" niteligini

terkedip baska din ve inançta olanlara karsi "Cihâd açmakla görevli

Peygamber" durumuna geçmesi]

Daha önce de belirttigimiz gibi Muhammed, baska din ve inançta olanlari, özellikle

Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari Islâm'a sokamayinca, onlara karsi düsmanlik siyâseti

uygulamak ve onlari asagilamak üzere Kur'ân'a: " *Allah'in gazabina ugramis milleti*

(Yahudileri, Hiristiyanlari) dost edinmeyin" (K. 60 Mümtahine 13), ya da: "*... Ehl-i Kitab ile*

(Yahudilerle, Hiristiyanlarla, vs)"... (Islâmi kabul edene ya da) *Boyunlarini büküp kendi*

elleriyle cizye verene kadar savasin " (K. 9 Tevbe 29) seklinde ya da bunlara benzer

hükümler koymustur. Bununla beraber bu tür hükümleri söz'de birakmayip eyleme

sokmaktan ve vurusmali saldirilara, yâni "cihâd" siyâsetine basvurmaktan geri kalmamistir.

Gerçekten de, Muhammed'in söylemesine göre Tanri: " *Kâfirler ve munafiklarla*

savas, onlara karsi sert davran" (K. 66 Tahrîm 9) diye emretmis, ya da: *"... Onlarla*

savasmaya çagirilacaksiniz. Onlar Islâm oluncaya kadar vurusacaksiniz" (K. 48 Fetih 16),

ya da:"*... boyunlarini büküp kendi elleriyle Cizye verene kadar onlarla savasin"* (9 Tevbe

29) demis ya da bu dogrultuda emirler vermistir. Yine hatirlatalim ki **"Cizye"** denen sey,

Kitab ehli sayilan Yahudi'lerden ve Hiristiyan'lardan, nufus basina alinan bir tür vergidir ki,

"Kafa parasi" diye de bilinir. Eskiden bu "kafa parasi", onlardan her toplumun

zenginligine, ya da fakirligine göre ayarlanir ve alinirdi. Örnegin Sam Hiristiyan'larindan

nüfus basina dört dinar, buna karsilik Yemen'in müslüman olmayan ahalisinden bir dinar

olmak üzere alinirdi.

Her ne kadar bu verginin, müslüman olmiyan kimselerin Islâm diyarinda oturmalari ve

hayat ve özgürlük haklarinin korunmasi karsiliginda alindigi kabul edilirse de aslinda

islâm'a girmemis olmalarinin cezâsidir. Ve kafa parasini onlara, kendi elleriyle ve "zelîlâne"

(asagilanmis) bir sekilde ödettirmekten maksat, müslümanligi kabul etmemis olmanin

kötülügünü anlatmaktir. Nitekim **Diyânet Isleri Baskanligi**, Kur'ân'in **Tevbe** sûresi'nin

29cu âyeti'nin açiklamasinda aynen söyle diyor: *"Cizye: Fukaha örfünde Ehl-i Kitaptan*

(yâni Yahudi'lerden ve Hiristiyan'lardan) *müslüman olmiyanlarin bir muâhede ile nüfus*

basina vermegi deruhte ettikleri vergidir ki, bu vergi bir bakimdan Ehl-i Kitab'in Islâm

diyârinda ikâmetleri ve hayat, hürriyet haklarinin muhâfazasi mukâbilinde zimmetlerine

terettüb eden bir vazîfedir. Ve bu cihetle kendilerine Zimmî itlâk olunmustur. ***Öbür***

bakimdan da Müslümanliktan imtinâlarinin cezâsidir. Ayet'in son fikrasinda: -'... bu

vergiyi derûhde eden muâhidlerin **(yâni Yahudi'lerin, Hiristiyan'larin)** ***vergilerini***

bizâtihî kendileri getirip zelîlâne bir vez' ile vermelerinin sart kilinmis olmasi *da bunu*

tey'id etmektedir ki, muâhidlere, ***her bergi verdikçe, müslümanliktan imtinâlarinin***

fenâligi ihtâr edilmis olacaktir-"

Hemen ekleyelim ki Kur'ân, **"kâfir'lere"** karsi vurusmali saldirilari (yâni "cihad"i)

öngören hükümleri kapsar. Islâm tarihi, bu hükümlerin uygulanmasi tarihinden baska bir

sey degildir. Islâm devletlerinin baslica görevi, Kur'ân'in bu hükümleri geregince is görmek,

yâni "savas" siyâsetine yönelmek olmustur.

Eger Islâm devletleri, bu görevi günümüzde yerine getiremiyor iseler, bu onlarin

güçsüz ve âciz durumda bulunmalarindandir. Bati dünyâ'sina galebe çalabilecek silahlara

ve olasiliga sahip bulunmus olsalar, "cihad" siyasetini gerçeklestirmekten ve yeryüzünü

"Dar-ül Islâm" sekline getirmekten bir an için geri kalmayacaklardir.

*

Daha önceki sayfalarda gördük ki Muhammed, ilk baslarda, yani daha henüz güçsüz

durumda iken kendisini, **"uyarici", "ögüt verici"** seklinde, yani sanki sadece teblig'de

bulunmakla görevli kilinmis gibi göstermistir (Örnegin: Imran sûresi, âyet 20, vs...).

Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari kazanmak amaciyle, onlarin dinsel geleneklerini benimser

görünmüs (örnegin **Kudüs**'ü **"Kible"** yapmis, giyecek, yiyecek ve âilevi iliskiler, vs...

konularinda onlari hosnud edici hükümler koymus), ve fakat güçlenipte onlarin hakkindan

gelecegini anlayinca "teblig edici" ya da "ta'viz" verici siyâsetten vazgeçmistir.

Vazgeçtikten sonra, daha önce onlari hosnud etmek maksadiyle koydugu seyleri

degistirmis (örnegin Kible'yi Kudüs'ten Mekke'deki Kâ'be yönüne döndürmüs, onlarin

yasam tarzina uymaktan vazgeçmis, vs...) ve saldirgan, ve tehdit saçan bir siyâset

izlemistir. Basvurdugu tehdit'ler arasinda " *Artik müslüman olacak misiniz?* " (K. 21 Enbiyâ

108) seklinde sabirsizligini belirtirten, ya da: " *Size ...açikladim, tehdit oldugunuz seyin*

yakin mi, uzak mi oldugunu bilmem" (K. 21 Enbiya 109) diyerek niyetlerinin ne oldugunu

hissettiren hükümler vardir. Islâm'i yaymak hususunda onlari birer engel saydigi içindir ki,

kendi taraftarlarini onlara karsi husumet ortami içerisinde tutmak zorunlugunu

hissetmekteydi. Nitekim giderek güçlendikce, "tehdid" ve "düsmanlik"larinin dozunu da

arttirmis, örnegin onlari iki yüzlülükle, fesatcilikla damgalayarak ölümle tehdit eder

olmustur (K. 33 Ahzab 61-62). Ve nihâyet **"cihad"** siyasetine geçmis ve *"Kâfirlerle"*

savasmadikca kiyamet gününün gelmeyecegini" açiklamistir. Örnegin Yahudi'lere karsi

vurusmali saldiri siyâsetini, su sözleriyle vurgulamistir: " *Müslümanlar Yehûd ile harb*

edecek (ve onlari tamâmiyle kirip mahvedecek) Hattâ onlardan bir Yehûdî tas arkasina

saklansa (da sag kaldigi farz edilse) tas parçasi da (dile gelerek) -Ey Allah'in kulu, su

arkamdaki Yehûdî'dir, onu da öldür- diyecektir".

Meďîne'ye hicret edisinden iki yil kadar sonra giristigi bu saldiri siyasetini, ölünceye

kadar sürdürecektir. Bu siyâseti, sadece içerdeki "kâfir"lere karsi degil fakat disardaki

"kâfir"lere karsi da ayni siddetle uygulamaga girisecektir. Örnegin **Hüdeybiye** olayindan

sonra müslümanlara verdigi emir sudur: *"Onlarla savasmaya çagirilacaksiniz. Onlar Islâm*

oluncaya kadar vurusacaksiniz" (K. 48 Fetih 16). Burada geçen **"Onlar"** sözcügü,

Hiristiyan'ligin temsilcisi olan "Rumlar"dir (Romalilar'dir). Her ne kadar bazi yorumcular

"onlar" sözcügünü "Romalilar" ya da "Farslilar" seklinde anlarlarsa da, farketmez, çünkü

her iki sekilde de "hosgörüsüzlük" söz konusudur. Belirtmekte yarar vardir ki Muhammed,

Orta Asya'da yasamakta olan Türkler'e karsi savas verilmedikçe "kiyâmet" gununun

gelmeyecegini söylemekten geri kalmamistir.

Fakat her ne olursa olsun, ömrünün son dönemini kapsayan on, ya da on üç, yillik

süre boyunca, bir yandan "müsrik" Arap'lara karsi savasirken, diger yandan da Yahudi

kabilelerine saldirmis, esirler ve ganimetler almis, aldigi esirleri "köle" olarak kullandirmis,

ya da yurtlarindan sürmüs, ya da kiliçtan geçirtmis (Benî Kureyza esirlerine yaptigi gibi), ve

nihayet ölüm dösegine düsüpte son nefesini verirken: *"Arap yarim adasinda (Cezîretü'l-*

Arab'da) iki din bir arada bulunmayacak" , ya da *"Islâm'dan baska din kalmayincaya kadar*

savasin", seklindeki vasiyetiyle , müslüman'lari, müslüman olmayan'lara karsi kin,

düsmanlik ve savas duygulariyla yogurmustur.

I) Baska dindekilere (özellikle Yahudi kavim'lerine) karsi vurusmali saldiri

(Cihâd) siyasetini pekistirme yollari:

Islâm'dan gayri din ve inançtakileri "sapik" olarak tanimlayan Muhammed, onlara

karsi saldiri siyasetini geçerli kilabilmek için bir takim gerekçe ve bahaneler ortaya vurmus,

ve bunlari Tanri'dan geldigini söyledigi vahiy'lere oturtmustur. Örnegin Yahudi'lerin ve

Hiristiyan'larin kendisini peygamber olarak kabul etmemelerini, ya da alaya alip yermelerini

Tanri'ya karsi gelmek seklinde yorumlamistir. Vaktiyle kendilerine gönderilmis olan

peygamber'leri öldürmüs olduklarini, kendilerine verilen Kitab'lari (**Tevrat**'i, **Incil**'i) tahrif

edip ahidlerini ihlâl ettiklerini iddiâ ederek (Örnegin Bkz. Nisa 155), ve nihâyet Islâm'a

girmekten kaçindiklarini söyleyerek onlari, Tanri'nin gazabina muhatap kilmistir. Bu arada

kendisini tenkid eden Yahudi sairlerini (örnegin Mervan kizi **Esmâ**'yi, ya da **Ka'b Esref**'i,

vs...) öldürtmek sûretiyle yildirma siyâsetine girismistir. Öte yandan mevcut andlasmalari

ihlâl ettiklerini ileri sürerek Medîne ve civarinda yasayan **Benî Kaynuka, Benî Nadir** ve

Benî Kureyza gibi en ünlü ve varlikli Yahudi kabilelerini yok etmis, mal ve arazilerine el

koyup onlari yerlerinden sürmüstür. Her ne kadar seriâtçi'lar, Yahudi'lere karsi

Muhammed'in giristigi bu saldiri ve savaslari, onlardan gelen (ve gelebilecek olan)

tehlikeleri önleme amacina dayali bulundugunu söylerlerse de yalandir. Su bakimdan ki bu

saldiri ve savaslarin tek amaci, Islâm'dan gayri unsurlari ortadan yok etmek idi. Nitekim

ölüm döseginde iken söyledigi: *"Arap yarim adasinda (Cezîretü'l-Arab'da) iki din bir arada*

bulunmayacak" seklindeki sözler bunun kanitidir. Kisaca fikir edinmek üzere bir iki örnekle

yetinecegiz.

Fakat bu örnekleri özetlemeden önce sunu belirtmek gerekir ki, bir an için bu saldiri

ve savaslarin nedenlerinin, Yahudi'lerden ya da Hiristiyan'lardan gelme direnmeler, ya da

kötülükler oldugunu kabul etsek bile, kendisini "Tanri elçisi" olarak tanimlayan bir

kimse'nin, kiliç yolu is görmesini, saldirilar tertipleyip ganimetler edinmesini, ele geçirdigi

esirleri köle olarak kullanmasini ya da kafalarini kestirterek öldürmesini, ve bütün bunlari

Tanri emriyle yaptigini söylemesini kabul etmek güçtür.

A) Islâm'a girmek istemeyen "Benî Kaynuka" Yahudilerinin sürgün edilmeleri:

Medîne'ye hicret ettikten sonra Muhammed, kendisini siirleriyle hicveden **Abû Afak,**

ve **Mervan kizi Esmâ** ve **Ka'ab b. Esref** adindaki Yahudi sâir'lerini öldürtmek sûretiyle

Yahudi kabileleri arasinda büyük bir korku, telas ve huzursuzluk yaratmis olur. Yahudi'ler,

kendileri bakimindan büyük bir tehlikenin dogmakta oldugunu hissederek endiselenirler.

Nitekim Hicret'in ikinci yili içerisinde **Beni Kaynuka** kabilesinin basina gelenler, bu

endiselerin dogruklugunu ortaya vurmustur.

Beni Kaynuka kabilesi, Medîne Yahudilerinin altun ve ziynet ticaretiyle ugrasan bir

bölümüdür ki cesâretlilikleriyle taninmistir. Muhammed'in Medîne'ye gelisinde, diger

Yahudi kabileleri gibi, onlar da onunla yardim andlasmasi yapmistirlardir. Andlasma

hükümlerine göre Muhammed'in aleyhinde hiç kimseye yardim etmeyeceklerine,

Medîne'ye bir saldiri vâki olacak olursa Muhammed'e katilarak karsi cephe yaratacaklarina

dair söz vermislerdir. Böylece her hangi bir dis tehlikeye karsi kendi güvenliklerini saglamis

olacaklardi. Bazi Arap kaynaklarinin (örnegin **Ibn Selûl'** ün) söylemesine göre **Beni**

Kaynuka yahudilerinin müslümanlara, bir çok vesilelerle, büyük yardimlari dokunmustur.

Bununla beraber bu Yahudi'ler, Muhammed'in bütün israrlarina ragmen Islâm'a

girmemislerdir.

Ancak ne var ki **Bedir savasi'** ndan sonra is degisir: bu savasi kazanan Muhammed,

güçlenmis olmanin verdigi bir güvenle Yahudi'ler üzerindeki baskilarini arttirir; onlari

müslüman olmaga çagirir. Muhammed'in çok israrli baskilari karsisinda Yahudi'ler ne

yapacaklarini sasirirlar. Muhammed, bir gün **Benî Kaynuka** Yahudi'lerini Medîne'nin pazar

yerlerinden birinde toplar, ve son def'a olmak üzere müslüman olup olmayacaklarini sorar;

olmayacak olurlarsa, Bedir savasi vesilesiyle Kureys'lilerin basina gelen felâketin, kendi

baslarina da gelecegini hatirlatir. Fakat **Benî Kaynuka** Yahudi'leri direnirler ve Islâm'a

girmeyeceklerini, kendi atalarinin dininde kalacaklarini bildirirler. Bunun üzerine

Muhammed, onlarla olan andlasmayi bozmak için bahaneler arar; bahane olarak da bir

Arap kizinin yahudiler tarafindan alaya alinmasini vesile yapar. Islâm kaynaklarinin

bildirmesine göre olay kisaca söyle:

Güyâ Yahudi'ler bir gün bir Arap kizini alaya alirlar. Buna öfkelenen bazi Arap'lar,

Yahudilerden birinin üstüne saldirip öldürürler. Yahudi'ler de buna karsilik verirler. Mevcud

antlasma hükümlerine göre böyle bir durumda, iki tarafin birbirlerine **kisas** hükümlerini

uygulamalari ve anlasmazligi bu sekilde çözümlemeleri gerekirken Muhammed böyle

yapmaz. Bu olayi vesile edinerek, **Benî Kaynuka** ile olan antlasma'yi iptal eder. Ederken

de, antlasmanin Yahudiler tarafindan bozulmasi ihtimalinin Tanri tarafindan kendisine

önceden bildirilmis oldugunu öne sürer ve Kur'ân'a su âyet'i koyar: *"Eger bir toplulugun*

antlasmaya hiyânet etmesinden korkarsan, sen de onlara karsi ayni sekilde davran.

Dogrusu Allah hâinleri sevmez" (K. 8 Enfal 59).

Oysa ortada, antlasma'nin Yahudi'ler tarafindan bozulmasi ihtimaline yer veren bir

sey yoktur; çünkü Yahudi'ler, Bedir savasini kazanmis olan Muhammed'e karsi bunu

yapacak durumda degillerdir. Nitekim Muhammed'in onlara karsi: *"Eger Islâmiyeti kabul*

etmezseniz basiniza ayni sey gelir" seklinde tehdit'te bulunmasi, bunun böyle oldugunun

kanitidir.

Görülüyor ki ortada henüz ciddî bir tehlike yok iken, ve andlasmanin Yahudiler

tarafindan bozulmasi ihtimali dahi söz konusu degilken Muhammed, **Benî Kaynuka**'ya

karsi savas vesilesi yaratmistir.

Antlasmayi bozduktan sonra, tasarladigi plan geregince **Beni Kaynuka**'ya karsi

saldiriya geçer; 15 gün onlarin evlerini ve kalelerini kusatir. Kusatma boyunca seslerini

çikarmayan Yahudiler, onbesinci gece kalelerinden çikarak teslim olurlar. Islâm

kaynaklarindan açiklamlarina göre Muhammed, bütün esirlerin elleri arkalarina çekilerek

baglanmalarini ve sonra da kafalarinin kesilerek öldürülmelerini emreder. Fakat

Sahabe'den **Abdullah Ibn-i Ubeyy Ibn-i Selül** bu karari "insafsiz" nitelikte bulur ve

Muhammed'in yanina giderek müdahele eder: bu Yahudilerin evvelce kendisine ve

Müslümanlara yardimci olduklarini hatirlatir ve bagislanmalarini ister. Fakat Muhammed

onu dinlemez ve adamlarina verdigi "öldür" emrini yeniler. Bunun üzerine **Ibn-i Selül**

öfkelenir, ve Muhammed'in yakasina sarilarak: " *Onlar beni siyah ve kizila karsi korudular,*

sen ise onlari bir günün sabahinda kesip biçmek istiyorsum. (Onlari) serbest birakincaya

kadar elimi yakandan çekmeyecegim" der. Hattâ bununla da yetinmez, bir de ayrica

Muhammed'i tehdit edercesine sunlari ekler: " *(Eger kararindan dönmezsen) bozgunlara*

sebeb olacagindan korkmakta oldugumu tey'id ederim ".

Belirtelim ki **Ibn Selül** , taninmis bir Arap kabilesi olan **Hazrecî'** lerin reisi olup

Muhammed'in Medîne'ye gelmesinden sonra müslümanligi kabul edenlerdendir. O

zamanlar Sahabe'nin önemli kisilerinden biri olarak bilinirdi.

Ibn Selül'ün bu sekildeki tehdidinden çekinen Muhammed: "(*Beni Kaynuka*

ahalisine) ve onlarla birlikte (Ibn-i Selül'e) lânetler olsun" diyerek Yahudi esirleri

öldürtmekten vazgeçer. Fakat kadin ve erkekleriyle, çoluk ve çocuklariyle onlari

yurtlarindan sürer. Bu sürülenlerin sayisinin yediyüz'den fazla oldugu anlasilmaktadir. Bu

Yahudiler, biraz önce dedigimiz gibi, kuyumculukla ugrasirlardi; topraga sahip degillerdi.

Sürgün emrinden sonra Muhammed onlarin bütün varligina, esyalarina, kuyumculuk

aletlerine el koyar, ve her seylerini ganimet olarak alir. Ele geçirdigi ganimet mallarindan

begendiklerini kendisi için ayirir. Ganimet mallarini bese böler, ve beste birini de kendisi

için ayirdiktan sonra kalan kismi Sahabe'leri arasinda paylastirir. Bu vesile ile tarihçi Taberî

söyle diyor: " *Islâmiyette ilk önce ganimet mallarindan beste biri bu yil alindi... Bu kisim*

Tanri elçisi tarafindan alinan ilk beste bir idi ".

Söylemeye gerek yoktur ki kendisini peygamber olarak kabul ettirmek isteyen bir

kimse için bu, pek "imrenilecek" bir davranis degildir: Islâm'i kabul etmediler diye baska bir

dinden olanlara saldirmak maksadiyle bahane yaratmak; *"Andlasmayi bozmalari ihtimali*

vardir" seklinde Tanri'dan âyet geldi diyerek saldiriya geçip, koca bir kavmi esir almak, ve

sonra kadin erkek, çoluk çocuk hepsinin kafalarini kestirmege kalkismak; ve sonra

Sahabe'den birinin tehdit ve israri üzerine bundan vazgeçip bütün mallarina el koyarak

onlari sürgüne yollamak! Kuskusuz ki Tanri elçisi olarak is gören bir kimsenin yapacagi

seyler degildir bunlar! Yüce oldugu kabul edilen bir Tanri'ya elçilik eden kimselerden

beklenen sey, kiliç yolu ile ve korku yaratarak degil fakat iknâ yolu ile is görmektir.

B) Benî Nadir Yahudilerinin (Nadirogullari'nin) Yurtlarindan çikarilip sürgüne

yollanmalari; arazi ve tarlalarinin Muhammed'e ait sayilmasi (K. Hasr 2-6);

Hayber yahûdilerinden bir kabile olan **Benî Nadir** (Nadirogullari) kabilesi, Medîne'de

yasayan **Benî Kurayza** ve **Benî Kaynuka** Yahudileri gibi, zenginliklere sahipti: ticâret,

san'at ve ziraatle ugrasirlardi. Tipki diger Yahudi kabileleri gibi, onlar da önceleri,

Muhammed'le savunma sözlesmesi yapmislar ve ona yardimci olmuslardir. Fakat

Muhammed'in giderek artan hosgörüsüzlügüne ve hele **Benî Kaynuka**'ya karsi giristigi

saldirilara tanik olmakla, tam bir huzursuzluga kapilmislardir. Tehlikenin kendilerine

yöneldigini anladiklari için korunma yollarini aramislardir. Bununla beraber Muhammed'i

tahrik etmis olmamak için, ona karsi kötü bir davranisa yönelmekten kaçinmislardir.

Her ne kadar Islâm kaynaklari, **Benî Nadi**r Yahudi'lerinin Islâm'a karsi ayaklanmaga

kalkistiklarini, Müslümanlari arkadan vurmaga çalistiklarini, ve bu nedenle Muhammed'in

onlara savas açtigini söylerlerse de tarihî gerçek bundan çok farklidir. Su bakimdan ki,

yukarda belirttigimiz **Benî Kaynuka** olaylarindan sonra, Mekke'deki Kureysli'lerden bir

grup, daha önce Bedir'de ugradiklari yenilgiyi hazmedemeyerek, **Abû Sufyan** idaresinde

Medîne önlerine geldiklerinde, **Benî Nadir** Yahudileri ona yardimci olmaktan

kaçinmislardir; hattâ Abû Sufyan'in istegine ragmen, onu kabul edip konusmaga bile

yanasmamislardir. Ancak ne var ki aralarindan biri Kureys lehine casusluk yapmis ve Abû

Sufyan bu sayede bazi müslümanlarin evini atese vererek Mekke'ye dönmüstür. Ve iste

Muhammed bu olayi kendisine vesile edinmis, ve sanki **Benî Nadir** , Islâm'i yok etmek için

antlasmaya ihânet etmis de kendisine karsi isyana kalkmis gibi bir hava yaratmistir. Bazi

Islâm kaynaklari, Benî Nadir'in Muhammed'e karsi savas açtigini söyliyecek kadar ileri

giderler. Bazilari da Benî Nadir Yahudi'lerinin Muhammed'i öldürme girisiminde

bulunduklarini, fakat Tanri'nin haber vermesi üzerine Muhammed'in bu tehlikeden

kurtuldugunu söylerler. Oysa ki, biraz önce degindigimiz gibi, bu söylenenlerin hepsi de

yalandan ibârettir. Nitekim Muhammed, ne **Benî Nadir'** in, ve ne de diger yahudi

kabilelerinin, kendisine ve müslümanlara karsi tehlike yaratabilecek bir davranisa

geçmeyeceklerini, ve çünkü onlarin hakkindan gelebilecek kadar güçlendigini çok iyi

bilmekteydi. Ne var ki, az zaman önce **Benî kaynuka** Yahudi'lerinden ele geçirdigi

ganimetler, onun ve taraftarlarinin varlik edinme (yagma ve talan) hirslarini arttirmisti. **Benî**

Kanuka' dan saglanan seylerin bir o kadarini, **Benî Nadir'** e saldirmak suretiyle

saglanacagindan emindi. Saldirmak için Tanri'dan âyet indigini söyleyerek gerekçe bulmak

da kolay olduguna göre mesele yoktu.

Iste bu düsüncelerle, hicret'in 37. ci ayinda, Medîne'ye iki mil mesafede bulunan

Nadirogullari' na karsi saldiriya geçmek üzere hazirliklarini tamamlar. Esas amaci, onlari

yerlerinden sürmek ve zengin arazilerine ve hurmaliklarini ele geçirmek oldugu için, isini

kolaylikla basarabilmek maksadiyle, saldiriya geçmeden önce onlara, tasinabilir mallariyle

birlikte Medîne'yi terkedip baska yerlere gitmelerini, aksi taktirde boyunlarinin vurulacagini

bildirir. Yahudiler ona karsi koyamayacaklarini düsünerek teklifi kabul ederler ve yol

hazirligina girisirler. Fakat güyâ munafik'larin kiskirtmasi üzerine vazgeçerler ve : *"Biz*

yerimizden çikmayacagiz" derler. Bunun üzerine Muhammed, onlarin kalelerini kusatir;

pusu kurmasinlar diye de onlara âit hurmaliklardan bir kisminin kesilmesi için askerlerine

emir verir. Ancak ne var ki onlar tarafindan: *"Ya Muhammed! Hani sen yeryüzünde fesat*

çikarmamakla emrolunmustun?" seklindeki bir itirazla karsilasir. Bu itirazlari karsilamak

üzere Tanri'dan vahiy geldi diyerek Kur'ân'a su âyet'i koyar: *"Hurma agaçlarindan,*

herhangi birini kesmeniz veya oldugu gibi birakmaniz hep Allah'in izniyledir ve O'nun

yoldan çikanlari rezil etmesi içindir" (K. Hasr sûresi, âyet 5). Bununla anlatmak ister ki,

kendileriyle savas yapilan "kâfir"lerin kale'lerinin, ev'lerinin yikilmasinda, agaçlarinin

kesilmesinde bir sakinca yoktur. Bu emir üzerine askerler hurma agaçlarini kesmeye

baslarlar. Bunu gören **Benî Nadir** ahalisi, kusatma'dan az sonra "eman" dileyerek

yurtlarini terkedeceklerini bildirirler. Böylece Muhammed, savas vermeden **Benî Nadir**

Yahudilerini esir almis olur. Ve ilk is olarak onlara evlerini ve arazilerini terkedip gitmelerini,

giderlerken de develerini yükleyip götürebilecekleri kadar mal almalarini ve fazlasini

birakmalarini emreder.

Söylemege gerek yoktur ki deve'lerin yüklenebilecegi mal, pek fazla bir sey degildir.

Nitekim Yahudiler, bu emir geregince bir miktar mallarini alip götürmekle beraber, büyük

bir kismini birakmak zorunda kalmislardir. Bir kismi Sam'a, bir kismi da Filistin bölgesine

gidip oralarda yerlesmislerdir. Muhammed onlarin evlerine, arazilerine, mallarina ve zengin

hurmaliklarina el koymus; bunlarin tamamini kendisine ait saymistir. Onlardan ele geçirdigi

elli adet zirh'i, elli migferi ve 340 kadar kilici askerleriyle paylasmistir. Daha baska bir

deyimle arazi ve hurmalik'lardan askerlere pay vermemis, bunlarin hepsinin kendisine ait

oldugunu, ve çünkü bu mallarin savassiz olarak ele geçirildigini söylemistir. Vurusmali

savas yolu ile (yani çarpisarak) düsmandan alinan mallarin beste birinin Tanri'ya ve

kendisine âid olup geri kalanlarin "Gâzi"ler arasinda paylastirdigi halde, savassiz elde

edilen mallarin tamaminin (ki **"Fey"** tâbir olunur) Tanri'ya ve kendisine kalmasi gerektigini

bildirmis, bu dogrultuda olmak üzere Kur'ân'a su âyet'i koymustur: *"Ey inananlar! onlarin*

mallarindan Allah'in Peygamberine verdigi seyler için siz ne at ve ne de deve sürdünüz;

fakat Allah peygamberlerine de diledigi kimselere karsi üstünlük verir" (K. 59, Hasr Sûre'si,

âyet 6)

Böylece **Benî Nadir** Yahudi'lerine âit arazi ve hurmaliklarin tamamini ele geçirmistir.

Ayni seyi, savassiz olarak elde ettigi **Fedek** arazileri için de yapmis ve bu arazileri

kendisine âit saymistir. Islâm kaynaklarindan ögrenmekteyiz ki bu arazilerin gelirleriyle

kendi kadinlarinin yillik nafakalarini saglar, kendi hizmetinde çalistirdigi iscilerinin ücretlerini

karsilardi. Bu arazilerin ve hurmaliklarin geliri öylesine bol olmali ki, âilesinin yillik

nafakasini ve isçilerinin yillik ücretlerini karsiladiktan gayri geriye kalanlari da Islâm

"mücâhidlerine" ve önemli buldugu diger müslüman kisilere dagitirdi.

Müslüman olmadilar diye Yahudi'lerin üzerine yürüyüp onlari dize getirmis olmayi, ve

sürgüne yollamayi Tanri'nin bir basarisi imis gibi göstermek üzere de Kur'ân'a su âyet'i

koymustur: " *Kitab ehlinden inkarci olanlari ilk sürgünde yurtlarindan çikaran O'dur. Oysa*

ey Inananlar! çikacaklarini sanmamistiniz, onlar da, kalelerinin kendilerini Allah'tan

koruyacagini sanmislardi. Ama Allah'in gazabi onlara, beklemedikleri yerden geldi.. ." (K.

59 Hasr 2). Yâni Muhammed'in söylemesine göre Tanri, "inkârci" olan Yahudileri

yurtlarindan sürgüne çikarmis olmakla övünmüs ve Müslüman kul'larina: "Gördünüz mü!

Onlari kalelerinden çikaracagimi sanmamistiniz ama, iste çikardim ve sürgüne yolladim"

seklinde konusmustur. Bununla da yetinmeyip: *"Eger onlari sürgüne yollamasaydim baska*

türlü de cezalandirirdim. Ahirette de onlar için cehennem azabi vardir" diyerek öfkesini

çikarmistir (K. Hasr sûresi, âyet 3)

Yukarda anlattiklarimizda anlasilmaktadir ki **Benî Nadî**r Yahudi'lerine karsi girisilen

ve onlarin sürgüne yollanmalariyle sonuçlanan saldirilarin, dis görünüs itibariyle nedeni,

onlarin müslüman olmayi kabul etmeyip "inkarci" kalmalaridir. Fakat bu saldirganligin asil

baska bir amaci daha vardi ki, o da onlarin zenginliklerini ele geçirmekti. Iste bu amaci

gerçeklestirmek içindir ki Muhammed, onlarin kendisine ihânet, ve sözlesmeyi ihlâl ettikleri

gerekçesine sarilmistir.

C) Benî Kureyza Yahudi'lerinin kiliçtan geçirilmeleri (K. Ahzâb 26-27):

Hicret'in 5.yilinda Muhammed, **Benî Kureyza** adindaki Yahudi kabilesini yok eder.

Benî Kureyza, tipki Benî Nadir ve Benî Kaynuka kabileleri gibi, eskiden beri Medîne ve

civarinda yasayan Yahudi kabilelerinden biridir. Tipki digerleri gibi, onlar da san'at ve

ticaretle ugrasirlar, bol varliga sahib bulunurlardi. Ve yine onlar gibi, Muhammed'in bütün

çagrilarina ragmen Islâm olmaktan kaçinmislardi.

Muhammed'in giristigi saldirilari hakli göstermek hususunda pek usta olan Islâmcilar,

Benî Kureyza Yahudi'lerinin, tipki diger Yahudi kabileleri gibi, Muhammed'le yapmis

olduklari antlasma'yi bozup, müslümanlara karsi savas açtiklarini öne sürerler; güyâ

"ihânet" niteligindeki bu davranislari yüzündendir ki Muhammed, onlarin üzerine yürümüs,

ve " *erkeklerini öldürtmüs, kadinlarini ve çocuklarini ve mallarini müslümanlar arasinda*

bölüstürmüstür"

Oysa ki **Benî Kureyza** Yahudi'lerinin müslümanlara karsi savas açtiklari, ya da

savasa vesile yarattiklari iddiâlarinda tarihî bir gerçek yoktur. Çünkü savasi açan **Benî**

Kureyza degil, fakat Muhammed'tir. Bunun böyle oldugunun kaniti sudur ki, Benî Kureyza

reisi **Abu'l-Hukayk** , kendisini Muhammed'e karsi ortak saldiriya çagiran **Gatafan**'lara

yardimci olmamis ve onlara : *"(Hayir size katilamam çünkü) Ben Muhammed'le*

antlasmaliyim" diye cevap vermistir. Ancak ne var ki Muhammed, **Beni Kaynuka**'yi ve

Benî Nadir'i yok ettikten sonra, onlar kadar varlikli olan **Benî Kureyza** kabilesini de

temizleyecek olursa, hem yeni bir zenginlik kaynagina kavusacagini ve hem de artik

Yahudi'lerden büs-bütün kurtulmus olacagini hesaplamistir. Bu plani'ni gerçeklestirmek ve

saldiriya geçmek üzere bahane olarak **Beni Kureyza'** nin müsriklere yardimci oldugunu, ve

ihânet içerisinde bulundugunu söyler. Söylerken de **Cebrâil**'in gelip kendisini, Benî

Kureyza'ya karsi saldiriya geçmek hususunda zorladigini ekler. Güyâ **Cebrâil** ona, Hendek

savasi'ndan sonra, söyle demistir: *"(Ey Muhammed) Sen (ve Ashabin) silhahlarinizi çikardi*

iseniz, melekler Hendek olayindan sonra silahlarini çikarmadilar... Tanri sana, Benî

Kureyza üzerine yürümeni emrediyor; ben Benî Kureyza yurduna gidiyorum (arkamdan

gel)".

Ve iste Tanri'dan geldigini söyledigi bu emir geregince, askerlerini pesine takip **Benî**

Kureyza üzerine yürür, ve onlara: *"Ey maymun evlâdi (Yahudiler) Tanri sizi zelîl edip size*

azâbini indirmedi mi?" diye küfürler savurarak kalelerini kusatir. Yirmi bes günlük bir

kusatmadan sonra onlari, kalelerinden indirerek esir alir. Esir aldiklarinin sayisi, kadin,

erkek, çoluk çocuk olmak üzere iki bin civarindadir. Ele geçirdigi mallari, esir kadinlari ve

çocuklari ganimet kurallarina göre paylastirir. Esir aldigi kadinlardan bir kismini, pazarda

satisa çikartir ve at ve silah karsiliginda olmak üzere sattirir. Erkek esirlerden dokuz yüz

kadarinin ellerini ve ayaklarini iple baglatarak bir kenara ayirtir. Bunlarin tümünün

kafalarinin kesilmesine karar verir. Fakat kendi taraftarlarindan olan **Evsî**'ler, onu bu

kararindan vazgeçirmek isterler, çünkü **Benî Kureyza** onlarin eski müttefikleridir, onlardan

vaktiyle yardim görmüslerdir. Onlari hosnud eder görünmek için Muhammed, Benî

Kureyza'nin kaderi hakkinda karar vermek üzere birini seçmelerini emreder. Bu emir

üzerine **Sa'd b. Mu'âz** adinda biri hakem seçilir. Bir rivâyete göre **Mu'âz**'i Evsî'ler, bir

baska rivâyete göre de Yahudi'ler seçmislerdir. Fakat her ne olursa olsun Evsî'ler, hakem

olarak Mu'âz'in seçilmesine sevinirler, çünkü onun kendi içlerinden biri olarak tarafsiz karar

verecegini sanirlar. Oysa Mu'âz Muhammed'in en sadik ve itaatkâr adamlarindan biridir, ve

Benî Kureyza ile geçmiste, zaman zaman kötü iliskileri olmustur. O kadar ki besledigi

intikam duygularinin itisiyle Tanri'ya söyle duâ etmistir: *"Ilâhî, Benî Kureyza'dan intikam ile*

dideleri rusen etmedikçe ruhumu kabzetme..." .

Arap kaynaklarin bildirmesine göre Mu'az bu duâ'yi, kendisine Benî Kureyza

hakemliginin verildigi günden bir evvelki gece yapmis, ve ertesi gün bütün esirlerin

öldürülmelerini hükme baglamistir! Mu'âz'in verigi hüküm'den son derece hosnud olan

Muhammed, bu hükmün Tanri'nin hükmüne uygun düstügünü ve bunun böyle olacaginin

melekler tarafindan esasen kendisine önceden bildirildigini söyler ve Mu'âz'a söyle der:

"Kasem olsun ki sen, Allah'in yedi kat semâvât üzerindeki hükmüne muvâfik hükmü

verdin. Bunun böyle olacagini seher vakti Melek gelip bana haber verdi idi" .

Ibn-i Ishak ve **Ibn-i Hisâm** gibi en saglam kaynaklardan ögrenmekteyiz ki

Muhammed, kafalarin kesilmesi hakkinda Mu'âz'in vermis oldugu kararin derhal yerine

getirilmesini, yâni dokuz yüz esirin kellelerinin kestirilmesini emreder. Ederken de, her

seyden önce Medîne pazari'nin ortasina büyükçe bir kuyu kazdirtir, ve esirlerin kesilen

kafalarinin bu kuyuya atilmasini ister. Ve sonra **Ali** ile **Zübeyr**'i yanina çagirarak: *"Kilicinizi*

çekin ve bunlarin kafalarini birer birer kesip, kuyuya atin" der. Ali ile Zübeyr kafalari

kesmege baslarlar. Az geçmeden Muhammed bu isi, yaninda bulunan **Hazrecî**'lere havale

eder. Ister ki Hazrecî'ler, **Benî Kureyza** Yahudi'lerinden, hiç degilse bu yoldan intikam

alsinlar. Çünkü Beni Kureyza Yahudi'leri, vaktiyle Hazrecî'lerin rakibi olan **Evs** kabilesiyle

andlasmali idiler. Bundan dolayidir ki Hazrecî'ler, Benî Kureyza Yahudi'lerine karsi kin ve

düsmanlik beslerlerdi. Ve iste simdi Muhammed onlara, yâni Hazrecî'lere, bu

düsmanliklarinin intikamini alma firsatini vermekteydi. Nitekim Muhammed'in emrini

sevinçle karsilayip esirlerin kafalarini kesme isine büyük bir sevkle baslarlar. Onlar bu isi

yaparlarken, Evsî'ler (Evs kabilesinden kisiler) bir kenara çekilmis üzüntü içertisinde

beklemektedirler. Vaktiyle çok iyilik gördükleri Benî Kureyza erkeklerinin kana bulanmis

kesik kafalarini görmek onlari azaba sokmustur. Evsî'lerin bu üzüntülü halini farkeden

Muhammed, kafa kesimi isini, Hazrecî'lerden alip Evsî'lere verir. Geride kalan on iki

esirden her birinin öldürülmesi isine iki Evsî'yi memur ederek onlara su emri verir:

"Içinizden biri su esirin kafasina kilicini indirsin, digeri de kelleyi kilici ile gövdeden ayirsin" .

Böylece Evsî'leri, biraz daha üzüntüye sokmus olur ki, vaktiyle Benî Kureyza ile andlasma

yapmis olmaktan dolayi cezalanmis olsunlar diye.

Bütün bu olan bitenlerin Tanri emriyle oldugunu anlatmak üzere Muhammed Kur'ân'a

su âyet'i koymustur: *"Allah, ehl-i kitaptan, (müsrik ordularina) yardim edenleri kalelerinden*

indirdi ve kalplerine korku düsürdü; bir kismini öldürüyor, bir kismini da esir aliyordunuz"

(Bkz. Ahzâb sûresi, âyet 26)

Benî Kureyza Yahudi'lerinden alinan mal'larin, arsa ve arazilerin ve esirlerin

müslümanlar arasinda paylastirilmasinin Tanri emriyle oldugunu anlatmak üzere de su

âyet'i ekler: *"Allah, onlarin yerlerine, yurtlarina, mallarina ve ayak basmadiginiz topraklara*

sizi mirasçi yapti. Allah'in her seye gücü yeter" (K. Ahzâb 27)

Benî Kureyza'dan edindigi paralarla bol miktarda silâh satin alir, ve daha da

güçlenmis olarak Yahudi'leri yok etme siyâsetine devam eder, ve **Hayber ile Fedek'** deki

Yahudilerin hesabini görür. Bütün bu hususlari ayri bir kitap halinde ele aldigimiz için

burada özet vermekle yetiniyoruz.

D) Benî Kaynuka, Benî Nadir ve Beni Kureyza Yahudi'lerinden sonra sira,

Hayber ve Fedek Yahudi'lerine gelir:

Hicret'in yedinci yilinda Muhammed Medîne'ye yüz mil mesafede bulunan **Hayber**

Yahudi'leri üzerine yürür. Hayber arazisi verimli, sulak, ve hurmaliklarla dolu çok zengin bir

yerdir. Hayber'i ele geçirmekle hem bir yandan oradaki zenginliklere sahip olmak, hem

muhtemelen Yahudi'leri müslüman yapmak, ve hem de bu bölgeleri Islâm topragi haline

getirip kendi ümmetini yabanci unsurlardan arimak olanagini saglayabilecektir. Islâm

kaynaklarinin bildirmesine göre: *"Hicaz kit'asini gayr-i müslim anasirdan* (müslüman

olmayan unsurlardan) *temizlemek* (Muhammed'in) *en mühim umdelerinden birisi idi"* .

Nitekim taraftarlarini Hayber'e karsi saldiriya tesvik için basvurdugu taktik'ten biri, Tanri

adina hakli bir dava'ya katiliyorlarmis kanisini yaratmak olmustur. O kadar ki, Hayber'e

saldiriya geçildigi zaman müslümanlarin bayragini Ali'ye verdiginde, Ali kendisine: *"Yâ*

Resûla'llâh! Hayber Yahudi'leriyle. onlar da bizim gibi (müslüman) oluncaya kadar

vurusuruz" demis, ve onun bu sözlerine Muhammed söyle karsilik vermistir: *"Yâ Ali, agir*

ol! Hayber sahasinda alarga bir tarafa in. Sonra (Hayber yahudi'lerini) *Islâm'a dâvet et! Ve*

üzerlerine vâcib olan Islâm umdelerini bildir! Yâ Ali, senin bu irsadinla tek bir kisinin

müslüman olmasi, sana kizil deve'ler bahsedilmesinden çok daha hayirlidir" .

Dikkat edilecegi gibi Hayber'e karsi saldiriya geçmek üzere kendisine dayanak

edindigi gerekçe, onlari Islâm yapmak idi! Bununla beraber Hayber'i ele geçirmekle, asil

maddî bakimdan büyük ganimetler saglanacagini, ve bu ganimetleri paylasmak hevesiyle

taraftarlarinin sefere katilmak hususunda istekli davranacaklarini bilmekteydi. Her ne kadar

onlara: *"Benimle yalniz cihad arzusiyle (sefere) çikiniz. Yoksa ganimeti zihninizden*

geçirmeyiniz" demekle beraber, bunu daha önceki seferlere katilmaktan kaçinmis olupta

simdi bu sefere katilip elde edilecek ganimet'ten yararlanma hevesinde olanlara karsi olan

kirginliginin acisini çikarmak maksadiyle söylemistir. Yoksa aklindan, ganimet edinme be

ganimet'leri paylasma düsüncesini dislama diye bir fikir geçmis degildir. Nitekim Hayber

ahalisinden ele geçirdigi ganimet mallarini, kendisine, eslerine ve kizlarina ve yakin

akrabalarina âit pay'lari ayirdiktan sonra, savasa katilan askerlere dagitmis, hattâ Hayber

seferine katilmayan (örnegin **Habese**'den gelen müslüman) kisileri dahi bundan

yararlandirmistir. Hayber Yahudi'lerinden edindigi bu zenginlik nedeniyle öylesine mutluluk

duymus olmali ki: *"Cafer'in ilerlemesi mi, yoksa Hayber'in fethi mi, bunlardan hangisinin*

bana daha çok zevk verdigini bilemiyorum" demistir. Görülüyor ki Hayber seferine

girismekle, Yahudi'lerden büyük ganimet edinme olasiligina erismis olacakti.

Hemen belirtelim ki Muhammed, **Hayber**'e karsi saldiriya geçebilmek için, onlarla

daha önce yapmis oldugu andlasmayi geçersiz kilmak zorundaydi. Bunu yapabilmek için,

andlasmanin onlar tarafindan ihlâl edildigini, ve onlarin müslüman'lara karsi düsmanca

davranislarda bulunduklarini öne sürmek gerekirdi. Ve iste **Abdullah Ibn-i Sehl** adindaki

adindaki bir müslüman kisinin, hurma toplamak maksadiyle Hayber'e gittiginde,

öldürülmüs olmasini firsat edinerek bu düsüncesini gerçeklestirebilmistir. Her ne kadar

Yahudi'ler, Abdullah'i öldürmediklerini iddiâ ederlerse de Muhammed, onlarin

muslümanlari rahatsiz ettiklerini, ve aradaki andlasmayi bozduklarini söyliyerek, bir sabah

karanliginda saldiriya geçer. Geçerken de avaz avaza: *"Allahu Ekber, Hayber (harab*

olsun). Biz (düsman) bir kavmin yurdunu (basip içine) girdik mi (korkudan çekilip giden o

kâfirlerin) hâli yaman olur" diye bagirir ve askerlerini de bu sekilde bagirtirir. Bunu

yapmakla, daha önceleri Kur'ân'a koymus oldugu sözleri tekrarlamis gibidir, ki o da söyle:

"... azap yurtlarina indiginde, uyarilanlarin (fakat yola gelmeyenlerin) sabahi ne kötü olur..."

(K. Saffat 176-177).

On dört gün süren bir kusatma'dan sonra **Kamus** kalesini ele geçirip Yahudi'leri esir

alir. Onlardan edindigi bol miktar ganimet mallarini ve esirleri daha henüz paylastirmaga

girismeden önce **Dihye (b. Halifetü'l-Kelbî)** adinda bir asker gelip kendisinden: "Bana bir

câriye ver" seklinde dilekte bulunur. Ganimet mal ari henüz tasnif edilmedigi ve

paylasilmaga hazir duruma getirilmedigi, yâni herkesin payina ne düsecegi belli olmadigi

halde Muhammed, muhtemelen onun pek yararli bir asker oldugunu düsünerek: *"Git,*

esirler arasindan diledigin kadini kendine cariye olarak al" der. Bu izin üzerine **Dihye**, esir

kadinlar arasindan en güzelini seçer. Bu aldigi kadin, Hayber'e siginmis olan **Benî Nadîr**

Yahudi'lerinin reislerinden **Huyey b. Ahtab**'in kizi **Safiyye** adinda, genç güzel bir kadin'dir.

Henüz 17 yasinda olup Yahudi'lerin ileri gelenlerinden biri olan **Kinâne b. Ebi'l-Hukayk** ile

yeni evlidir. Böylesine güzel ve asâlet sahibi bir kadin'in kendisinden baskasina lâyik

olamayacagini düsünen Muhammed, Dihye'ye baska bir cariye hediye ederek onun

elindeki **Safiyye**'yi kendisine alir. Bu arada Safiyye'nin babasini ve kocasini, Yahudi

kavmine âit hazine'nin nerede oldugunu biuldirmediler diye, kafalarini kestirterek öldürtür.

Bundan sonra eldeki ganimet mallarini askerleriyle paylasir. Tam bu sirada yanina Benî

Sehm'den müslümanligi kabul eden kisiler gelerek ganimetten pay isterler. Ancak ne var ki

Kamus kalesindeki Yahudi'lerden elde edilen ganimet paylasilmis bitmistir, ve bu kisilere

verilecek bir sey kalmamistir. Bunun üzerine Muhammed, ganimet saglamasi için Tanri'ya

su sekilde yalvarida bulunur: *"Ey Rabbim! Sen (ganimet isteyen bu adamlarin) hâlini*

biliyorsun; geçinecek bir seyleri yoktur. Ey Rabbim! Yahudilerin yiyecek maddesi ve

çervisler bakimindan zengin olan kalelerini fethetmek hususunda kullarini basarili kil"

Muhammed'in bu sekilde duâ ettigini gören müslüman askerler Hayber'e âit diger

kale'leri ele geçirmek üzere büyük bir sevkle saldiriya geçerler ve on günlük bir

kusatmadan sonra Hayber'in en zengin kalelerinden bir digeri olan **Sa'b bin Mu'az** kalesini

teslim alirlar. Elde edilen mal'lar ve esir kadinlar paylasilir. Muhammed, Yahudi

kadinlardan hamile olanlarla cinsî münasebette bulunulmasini yasaklar; yasaklamasinin

nedeni, "yahudi men'i'sinin (müslüman men'i'si ile) karismasini önlemektir".

Kusatilip da henüz teslim alinamamis olan **"el-Vatih"** ve **"Es-Selâlim"** adinda iki kale

daha vardir ki, oraya siginmis olan Yahudi'ler, Muhammed'e haber göndererek canlarinin

bagislanmasi karsiliginda teslim olacaklarini bildirirler, ve tekliflerinin kabul edilmesi

üzerine kale'lerinden inerler. Muhammed'in düsündügü sey, bütün bu Yahudi'leri

yurtlarindan sürmektir. Fakat Yahudi'ler söyle bir teklifte bulunurlar: *"Biz bahçecilik, ekin ve*

bayindirlik islerini sizden iyi biliriz; eger isterseniz, mahsülleri yari yariya paylasmak

sûretiyle, topraklari bize birakin". Hurmaliklarin onlar tarafindan timar edilmesi ve

mahsûlün yarisinin kendisine verilmesi, kuskusuz ki Muhammed'in isine gelir ve bu

nedenle teklifi kabul eder. Ederken de, bir rivâyete göre: *"Teklif ettiginiz kosullara göre*

dilediginiz müddetçe, sizi burada biraktik" der, bir baska rivâyete göre de: *"Sizleri*

yurdunuzdan çikarma hakkini hâiz olacagiz" seklinde konusur. Fakat anlasilan o ki,

Yahudi'lere, yukardaki kosullarla arazide çalisma iznini verirken, bu iznin kesin ve devamli

bir nitelik tasimadigini, yâni belirsiz bir zamanla verilmis oldugunu, ve her zaman için

geçersiz kilinabilecegini anlatmistir. Nitekim bir gün Hayber'li bu Yahudi'lerden birine,

ilerideki bir tarih itibariyle Hayber'den çikarilabileceklerini imâ eder sekilde konusmustur.

Öte yandan ölüm döseginde iken: *"Arap ceziresinde iki din bir arada bulunmayacak"*

seklindeki vasiyetinden de anlasilmaktadir ki, Hayber Yahudi'lerine vermis oldugu oturma

izninin devamli nitelik tasimasini istememistir. Nitekim ölümünden az bir süre sonra

halifelik mevkiine gelen **Ömer bin Hattâb**, ilerdeki sayfalarda ayrica belirtecegimiz gibi,

Muhammed'in yukardaki sözlerine dayali olarak Hayber'deki bu Yahudi'leri buradan çikarip

Teymâ ve **Erîha** denen yerlere sürmüstür. **Teyma** diye bilinen yer, Medîne'nin 350

kilometre Kuzey'inde, Sam ile Vâdi'l-Kurâ arasinda bir kasaba'dir. **Erîha** ise, Kudûs'un 20

kilometre Dogu'sunda küçük bir kasabadir.

Hayber kusatmasini bu sekilde basari ile devam ederken Muhammed, o civarda

bulunan **Fedek** Yahudi'lerine **Muhaysa Ibn-i Mes'ûd** adindaki bir adamini göndererek

Fedek halkina Islâm olmalari gerektigini, olmadiklari takdirde baslarina belâ gelecegini

bildirir. Yine görülüyor ki Muhammed, saldiriya geçmek üzere Islâm'i yayma gerekçesine

yer vermistir; Islâm olmadiklari takdirde onlari yurtlarindan sürecek ve mal arini ganimet

olarak alacaktir.

Fedekliler, kendilerine âit bütün topraklari Muhammed'e terkedeceklerini bildirirler, ve

yaricilik yapmak kaydiyle kendilerinin yerlerinde birakilmalarini isterler. Teklif Muhammed'e

uygun görünür, çünkü silah kullanmadan, yâni vurusmasiz sekilde elde edilen bu

topraklarin mülkiyeti, askerler arasinda paylasilmayip, dogrudan dogruya kendisine kalmis

olacaktir. Nitekim, Kur'ân'a koydugu su âyet'le Tanri'nin böyle karar verdigini anlatir:

"Allah'in, (fethedilen) ülkeler halkindan Peygamberi'ne verdigi ganimetler Allah,

Peygamber, yakinlari, yetimler, yoksullar ve yolda kalmislar içindir..." (K. 59 Hasr 7). Her

ne kadar seriâtçilar, düsmandan silâh kullanilmadan elde edilen bu tür ganimet'in, devlet

hizmetleri için kullanildigini söylerlerse de yine yalandir. Çünkü bu mallari Muhammed,

kendi eslerinden her birinin birer yillik nafakasi olarak, ve ayrica da yakinlari (örnegin kizi

Fatima) için kullanmistir. Bir rivâyet'e göre, güyâ **Cebrâil** gelip Muhammed'e: *"(Ey*

Muhammed!) Tanri sana, yakinlarinin (Fedek'ten aldigin) *bu ganimetler üzerindeki*

haklarina riâyet etmeni emrediyor" demis, ve Muhammed'in: *"Kimdir benim yakinlarim? Ve*

onlarin (bu ganimet'ler üzerindeki) haklarinin miktari nedir?" diye sorunca Cebrâil de ona:

"(Kizin) Fatima ve onun dölünden gelenler senin yakinlarindir! Fedek'ten edindiklerini ona

ver. Tanri'nin ve Peygamberi'nin paylarini da ona ver" diye emretmistir. Yine rivâyete göre

Fatima, Muhammed'in ölumünden sonra, Fedek arazisi üzerinde miras hakkina sahip

oldugunu öne sürmüs ve fakat halife **Ebû Bekir,** onun bu istegini red etmistir; ederken de

Muhammed'in: *"Biz peygamberler miras birakmayiz, terkettiklerimiz sadakadir..."* seklinde

konustugunu öne sürmüstür.

Bu konulari ayri bir kitap halinde ele aldigimiz için burada fazla durmayacagiz. Fakat

hemen ekleyelim ki Islâm kaynaklarinin açiklamalarina göre Muhammed, Hayber ve Fedek

Yahudi'lerini dize getirip, haklarindan geldikten sonra, Islâm dini'nin gelismesine engel

saydigi Yahudi sorununa son vermistir.

E) Müslümanligi kabul etmeyen Hiristiyan kavim'ler de "cizye" vermege

zorlanir:

Muhammed'in saldirilari sadece Yahudi kavimlerine karsi degil, fakat Hiristiyan

kavimlerine, ve daha dogrusu baska din ve inançta olanlarin tümüne de yönelik idi.

Kendisini artik iyice güçlü bulur oldugu zaman (özellikle Medîne'ye hicretinin altinci yilindan

sonra) hem bir yandan "müsrik" Arap'lara karsi saldirirken, hem de, diger yandan,

Hiristiyan kavimleri, ya da mecûsî'leri (zerdüst dininden olanlari) Islâm'a çagirmaga

baslamistir. Çagirida bulunurken: *"Ey insanlar! Emin olunuz ben hepinize Allah'in*

gönderdigi Peygamberim" seklinde femanlar gönderirdi. Örnegin Dogu Roma Imparatoru

Hirakliyüs'a yaptigi çagirida: *"....Ey Rum milletinin ulusu! Seni Islâm câmiasina ve*

Müslümanliga da'vet ediyorum. Müslüman ol ki, selâmette bulunasin, müslüman ol ki Allah

ecrini iki kat versin...." seklinde konusmustur. Iran hükümdari'na gönderdigi fermaninda:

"... Ey Kisrâ! Seni Allah Dîni Müslümanliga da'vet ediyorum. Çünkü ben bütün insanlara

Peygamber gönderildim: hayatta olanlari inzâr eylemek (sonunun kötü oldugunu bildirmek)

ve kâfirler üzerinde ihkâk-i hak etmek için. Ey Kisrâ! Müslümana ol ki, selâmete eresin.

Olmazsan Mecûsî kavminin günâhi boynuna olsun..." .

Habesistan Melîki **Necâsî'** ye gönderdigi mektubunda: "... *Simdi ben size (Islâm*

umdelerini) teblig ettim ve nasîhat eyledim; siz de nasîhatimi kabûl ediniz! Dogru yola

gidenlere selâm olsun" diye yazmistir.

O tarihlerde Dogu Roma Imparatorluguna bagli bulunan Misir Melîki (Kibt kavmi'nin

Melîki) olan **Mukavkis Cüreye Ibn-i Mînâ'** ya gönderdigi mektubunda: *"... Müslüman ol ki*

selâmete eresin... Eger bu da'vetimden yüz çevirirsen, Kibt kavminin günâhi boynuna

olsun!..." seklinde konusmustur.

Yemâme ve **Gassan** ve **Bahreyn** gibi bölgelerde yasayan halklarin hükümdarlarina

da, bu dogrultuda çagirida bulunmustur. Söylemeye gerek yoktur ki Roma, Iran ya da

Habes gibi güçlü ülkelere karsi yapabilecegi pek bir sey yoktu. Onlara yapmis oldugu

çagirilarda, sadece yari kapali tehditlere yer vermisti. Fakat kolaylikla dize getirebilecegini

bildigi kavimlere karsi tehdit ve saldiri siyâsetini gerçeklestirmekte kusur etmemistir.

Örnegin Arabistan yarim adasinin güney dogusunda bulunan **Umân** bölgesi hükümdalari

Ceyfer ile **Abd** adindaki kardeslere (ki **Cülendî ogullari** olarak bilinirlerdi) gönderdigi

çagirisinda su tehdidi savurmaktaydi: *"... Dogru yolda gidenlere selâm olsun! Bu du'âdan*

sonra ey iki birâder, sizi Islâm câmiasina da'vet ediyorum. Müslüman olunuz ki selâmete

eresiniz. Ben beseriyetin umumuna gönderilmis, Allah'in peygamberiyim. Hayatta olanlari

inzâr etmek, kâfirler üzerine de Allah'in emirlerini yerine getirmek vazifemdir. Ey kardes

hükümdarlar! Islâm dînini tasdîk ve kâbul ederseniz, sizi mülkünüzde hâkim kilarim. Eger

Islâm'i kabul etmezseniz, gene biliniz ki, mülk ve saltanatiniz uhdenizden zâil olmustur.

Islâm süvârileri topraklarinizi çigniyecektir. Mülkünüzde nübüvvetim hâkim olacaktir" .

Görülüyor ki Muhammed burada, Islâm'i kiliç yolu ile kabul ettirme siyâsetini

uygulama kararliligini bir kez daha ortaya vurmustur. Umân bölgesinin bu iki hükümdarina,

eger Islâm'i kabul etmiyecek olurlarsa, ülkelerinin Islâm süvarileri tarafindan çignenecegini

ve kendilerinin saltanat mevkiinden silineceklerini bildirmistir. Hemen ekleyelim ki bu iki

hükümdar, baslarina gelecek olan felâket'ten kurtulabilmek için, Islâm dînine girmisler,

kendi kavimlerini de böyle yapmaga sürüklemislerdir.

Fakat bazi kavimler Islâm'a girmeyip "Hiristiyan" kalmayi, ve kalabilmek için "cizye"

(kafa parasi) vermeyi yeglemislerdir. Muhamed onlari harac'a baglamistir; bu yoldan ele

geçirdigi ganimet'lerin haddi hesabi yoktur. Örnegin **Bahreyn** denen bölge'de yasayipta

Islâm'i kabul etmeyen Hiristiyan'larla (ki bunlardan çogu Hiristiyan Arap'lardi)

Yahudi'lerden elde ettigi varlik bunlardan biridir. Bu bölgeye Vali olarak tayin ettigi **Alâ b.**

el-Hadramî zamaninda elde ettigi harac mal, söylendigine göre, kendisine gönderilen *"en*

kesretli mal olmustu" . Buharî'nin Enes b. Mâlik'ten rivâyetine göre Muhammed, bu mal

geldiginde, malin basina oturup her kimi görürse ondan bir miktar vermistir. Hattâ bir

aralik, amucalarindan **Abbâs b. Abdü'l-Müttalib** gelip, vaktiyle Bedir'de esir düstügünde

hem kendisi ve hem de Ali'nin kardesi Akîl için fidye verdigini hatirlatmis ve pay istemistir.

Onun bu istegi üzerine Muhammed "Al!" deyine Abbâs, tasiyabilecegi miktar mali sirtlayip

gitmistir.

D) Muhammed'in Yahudilere karsi uyguladigi "siddet" siyâsetiyle ilgili bir

kiyaslama:

Sik sik öne sürülür ki Yahudiler, **Hitler**'in basvurdugu siddet ve soykirim siyâseti

disinda, en büyük darbeyi, 15ci yüzyilda Ispanya'dan sürülmekle yemislerdir ve bu, tipki

Hitlerin'ki gibi, benzeri olmayan ve esine rastlanmayan "insanlik disi" bir eylemdir.

Yahudilerin 1492 yilinda Ispanya'dan kovulup sürüldükleri dogrudur; ancak ne var ki

bu kovulma olayini, bütün insanlik disi niteligine ragmen, Hitler'in Yahudi'lere yaptigi

mezalimle es degerde tutmak yanlis olur. Zirâ Hitler'in uyguladigi soy kirimi olayi, alti

milyona yakin Yahudi'nin gaz odalarinda öldürülmeleri boyutunda bir olaydir ki, bir

benzerine rastlamak kolay degildir.

Su bir gerçektir ki, vaktiyle Ispanya'da yasayan Yahudi'lere ölüm cezâsi

uygulanmamistir; sadece sürgün cezâsi uygulanmistir. Bu itibarla Ispanya'daki Yahudi'lere

uygulanan sürgün cezâsini, olsa olsa, Muhammed zamaninda Yahudi'lere yapilanlarla

kiyaslayarak degerlendirmek mümkündür. Bakiniz nasil ve neden:

Ispanya kirali **Ferdinand** ile Kiraliçe **Isabella**'nin, 31 Mart 1492 tarihinde imzaladiklari

bir kararname (ferman) ile, Ispanya'da yasayan Yahudiler, kiraliyet sinirlari disina sürgüne

mahkum kilindilar. Böylece, Ispanya'ya gelisleri tarihi olan Milâdî 3cü. yüzyildan bu yana,

yâni bin yillik bir süre boyunca yasadiklari bu topraklari terketmek zorunlugunda

birakildilar. Birakilmalarinin gerçek nedeni, Katolik klise'sinin bagnazligi idi. Su bakimdan ki

Katolik klisesi'nin etkisiyle, 1480 tarihinden itibaren Ispanya'daki Yahudiler, bulunduklari

Kent'lerde ve bölgelerde tecrid edilmisler, kendilerine ayrilmis özel mahallelerde yasamaga

mahkum edilmislerdir. Edilmelerinin sebebi de, güyâ Hiristiyan'lari, ya da Hiristiyan dinine

girmis olan Yahudi'leri din'den çikarip, kendi dinlerine çevirmege, yâni Yahudi yapmaga

çalismalari, ve onlari sünnet olmaga, oruç tutmaga tesvik gibi tutum ve davranislara

yönelmeleri ve böylece Hiristiyan ahaliyi tedirgin edip ülkede huzursuzluk yaratmalari idi.

Ve iste yine güyâ, tecrid edilmis olmalarina ragmen, bu tür "kötülüklerden"

vazgeçmedikleri içindir ki Kiral **Ferdinand** ve Kiraliçe **Isabella**'nin imzaladiklari 31 Mart

1492 tarihli Kiraliyet kararnamesi (fermani) ile, bir daha asla geri dönmemek üzere

Ispanya disina sürülmeleri hükme baglanmistir. Ferman geregince kendilerine üç aylik bir

mühlet taninmakta, ve üç ay içerisinde, yâni 1492 yilinin Temmuz ayi sonuna kadar, kadin,

erkek, çoluk çocuk tüm olarak ülkeyi terkemege çagirilmaktaydilar. Ve eger bu tarihe kadar

ülkeden çikmayacak, ya da çiktiktan sonra geri dönecek olurlarsa ölüm cezâsina

çarptirilacaklari hatirlatilmaktaydi.

Hemen belirtelim ki Yahudi'lerin bu sekilde kovulmalarinin gerçek nedeni, onlarin

Hiristiyan'lari huzursuz kilmalari, ya da kendi dinlerine sokmaga çalismalari degildi; gerçek

neden, biraz önce degindigimiz gibi, Katolik kilisesinin bagnazligi idi. Zirâ Kilise,

hiristiyanliktan baska bir inanç ve dîn'e, yasam olanagi tanimadiktan gayri, bir de

Yahudi'leri katolik dinine sokma kararliligindaydi. **Ferdinand** ile **Isabella**'nin 31 Mart 1492

tarihli söz konusu kararname'yi imzalamalari, Kilise'nin etkisiyle olmustur.

Fakat her ne olursa olsun durum su ki Yahudi'ler, ülkeyi terketme zorulugunda

birakilmis olmakla beraber, mal ve mülkleri üzerinde serbestce tasarrufta bulunma hakkina

sahip kilinmislardi. Nitekim kararname'de söyle denmekteydi: *"*

... Yahudiler, Temmuz ayinin sonuna kadar, ellerinde bulunan varliklar üzerinde

diledikleri gibi tasarrufta bulunma hakkina sahiptirler ve biz kendilerine, bu mallarini

satmak ya da serbestce mübadele (degis tokus) etmek hususunda Kiraliyet güvencesi

veririz"

Daha baska bir deyimle Kiraliyet fermani ile sürgün cezâsi'na mahkum kilinan

Yahudi'ler, kiliçla kafalari dogranmak, ya da mallarindan mülklerinden olmak gibi bir

durumla karsi karsiya birakilmamislardir; sadece mallarini alip baska diyarlara gitme

zounlugunda birakilmislardir.

Bu kararnamenin ilânindan sonra Yahudi'lerden bir kismi din degistirip katolik oldular.

Fakat sayilari ikiyüz bini bulan büyük çogunluk, bin yildan fazla bir süredenberi yasamakta

olduklari ve kendi ülkeleri olarak bildikleri Ispanya'yi terketmislerdir. Bir kismi Portekiz'e, bir

kismi Napoli'ye, Roma'ya, Marsilya'ya, Amsterdam'a ve bir kismi da Osmanli

Imparatorluguna (Istanbul'a) sigindilar.

Söylemeye gerek yoktur ki Yahudi'lerin, yoktan bir bahane ile tüm olarak yerlerinden,

yurtlarindan edilmeleri pek insafsiz bir davranistir. Bu itibarla Kiral **Ferdinand** ile Kiraliçe

Isabella'nin imzaladiklari yukardaki kararname'yi (ferman'i), **insanlik disi bir eylem**

seklinde tanimlamak dogaldir.

Fakat her seye ragmen sunu kabul etmek gerekir ki, bütün insafsiz niteligine ragmen

söz konusu kararname, Yahudi'lere belli bir süre tanimis ve bu süre içerisinde mal ve

mülklerine sahip olarak ülkeyi terketmeleri zorunlugunu yüklemistir.

Oysa ki Muhammed'in Yahudi'lere uyguladigi siyâset, yukardaki bölümlerde kisaca

özetledigimiz gibi, mallariyle, mülkleriyle ve herseyleriyle Yahudi'leri yok etme ya da

sürgüne gönderme siyâseti olmustur. **Benî Kaynuka** kabilesini Islâm'a çagirmis, Islâm

olmadiklari için üzerlerine yurümüs, dize getirmis varliklarini ele geçirmistir. Ancak bununla

kalmayip Benî Kaynuka ahalisinin tümünü kiliçtan geçirmek istemis, fakat **Ibn Selül**'ün

israr ve tehditleri üzerine bundan vazgeçmistir. Bunun üzerinedir ki, onlari sürgüne

göndermekle yetinmistir. **Benî Kureyza** kabilesini yenilgiye ugrattiginda, erkek esirlerden

dokuz yüz kadarinin kel elerini kestirmis, geri kalan esirlerden bir kismini paylastirmis, bir

kismini sattirmistir.

Daha baska bir deyimle Yahudi'lerin mallarini ve mülklerini ganimet olarak almak bir

yana, ve fakat pek çogunu kiliçtan geçirmis ve geri kalanlari da Arap yarim adasindan

sürmüstür. Kendisinden sonra devletin basina geçecek olanlara da böylesine amansiz bir

siyâsetin uygulanmasini vasiyet birakmistir. Nitekim Muhammed'in ölümünden sonra halife

Ömer b. Hattâb bu insafsiz siyâsetin en kararli uygulayicilarindan biri olacaktir.

Bütün bunlari göz önünde tutarak bir kiyaslama yapacak olursak, Ispanya Kiral ile

Kiraliçesi'nin Yahudi'lere uyguladigi yildirma siyâsetinin, Muhammed'in kendi zamaninda

Yahudi'lere uyguladigi siyâset'ten daha kötü olmadigi sonucuna variriz. Aradaki fark,

Ferdinand ile Isabella'nin Klise tahrikiyle hareket eder olmalari, Muhammed'in ise Tanri

elçisi olarak is gördügünü ve Tanri'nin emirlerini yerine getirdigini bildirmesidir.

Bvkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 451)

Bu konuda bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 451-2)

Sahih-i Buharî Nuhtasari... (Cilt VIII, sh. 451).

Bu konuda benim **"Seriât Devleti'nden Laik Cumhuriyet'e"** adli kitabima bakiniz.

Bu konuda bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 342)

Buharî'nin **Abdullah Ibn-i Ömer**'den rivâyeti için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 341-2, Hadîs

no. 1233)

Bu konuda daha genis bilgi için benim: **"Arap Milliyetçiligi ve Türkler"** adli kitabima bakiniz. Ayrica bkz.

Erdogan Aydin, **Nasil Müslüman Olduk?** (Basak Yayinlari, Istanbul 1994)

Muhammed'in: *"Islâm'dan baska din kalmayincaya kadar savasin"* seklindeki sözleri için bkz. Ibn Sa'd, **age**,

II, 2, 44; Ibn-i Ishak, **age** (1955), sh. 368 ve d.;

Taberî, **Milletler ve Hükümdarlar Tarihi**, (Millî Egitim Bakanligi Yayinlari, Istanbul 1966, Cilt II, sh. 342 ve

d.). Ayrica bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VI. sh. 396-7)

Taberî, **age** (1966), (Cilt II, sh. 342 ve d.)

Gölpinarli'nin Kur'ân çevirisinde, yukardaki âyet söyle okunmakta: *"Bir toplulugun hânlikte bulunacagindan*

korkarsan aradaki muahedeyi boz ve bunu, yâni iki tarafin da bir sözle bagli olmadigini, onlara bildir. ?

üphe yok ki Allah, hâinleri sevmez" (K. al-Anfâl, 59)

Islâm'cilar, Bedîr savasindan sonra **Benî Kaynuka** Yahudi'lerinin, rekâbet amaciyle Antlasma'yi bozduklarini

iddiâ ederler (Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari... ,** Cilt VI, sh. 396). Oysa , yukarda belirttigimiz gibi, bu

iddiâ'lar yalan'dan ibârettir.

Bu hususlar için bkz. Taberî, **age** (1966), Cilt II, sh. 344 ve d.

Islâm kaynaklari'nin bildirdigine göre Ibn Selûl, müslümanligi kabul ettikten sonra Muhammed'in hosuna

gitmeyen seyler yapmis, samimiyet'ten uzak kalmis, ve bu nedenle "münafik" olarak ilân edilmistir (Bkz.

Sahih-i Buharî Muhtasari... , cilt VI, sh. 396 ve d.). Muhammed, "münafik"lari bir bakima "kâfir"

niteliginde saydigi için, onlar için namaz kilmanin, ya da onlarin mezarlarinin basinda durmanin Tanri

tarafindan yasaklandigina dâir Tevbe sûresi'ne âyet koymustur. (Bkz, **Tevbe** sûresi, âyet 84).

Taberî, **age** (1966), II, 344; Ayrica bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VI, sh. 396).

Taberî, **age** (1966), II, 344 ve d.

Bu konuda bkz. Taberî**, age** (1966), II, 445 ve d**. ; Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VII, 155; Cilt X, 67-8; Cilt

XI, 374-5

Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt X. 164).

Bkz. **Sahih-i. Buharî Muhtasari...** (Cilt VII,155; Cilt X, 167; Cilt XI, 374).

Diyânet Vakfi'nin **Kur'ân** çevirisinde, **Hasr** sûresi'nin 5.ci âyeti'nin açiklanmasina bakiniz. Ayrica bkz. **Sahih-i**

Buharî Muhtasari... (Cilt VII, 155 ve d.)

Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt X. 168)

Her ne kadar Ibn-i Sa'd, bu Yahudi'lerin 600 deve yükü esya ile sürgüne gittiklerini söylerse de, bu söyledigi

abartmadir. Bu sayida deve bulunsa bile, yüzlerce âile'nin tüm varliginin bu deve'lerle tasindigini

düsünmek güctür. Kaldi ki Yahudi'lerin asil büyük varliklarini olusturan arazi ve hurmaliklarin tümü,

Muhammed'in eline geçmistir.

Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt X, 168).

Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 235, Hadîs no. 1173)

Ömer bin Hattâb'in rivâyeti söyle: *"Nebî... (Kendi sine mahsus olan) Benî Nadîr hurmaliginin mahsülünü*

satardi ve âilesinin bir senelik nafakasini muhâfaza ederdi" (Bkz**. Sahih-i Buharî Muhtasari..** Cilt XI. sh.

3743, Hadîs no. 1844).

Buharî'nin Abdul âh Ibn-i Ömer'den rivâyeti için bkz. **Sahih-i, Buharî Muhtasari...** (Cilt X, sh. 164, Hadîs no.

1575.

Sahih-i Buharî Muhtasari..., (Cilt II, sh. 407-8)

Ibid.

Bir rivâyete göre kafalari kesilen bu esirlerin sayisi sekiz yüz kadardir.

Bu konudaki bilgiler için bkz. Taberî, **Tarih-i Taberî Terecümesi** (Can Kitap evi, Konya 1982, Cilt II, sh. 423).

Benî Kureyza ile ilgili bu bilgiler için bkz. Taberî**, age** (1966), II, 492 ve d.; Ibn-i Ishak, **age** (1980), 461; al-

Halabî, al-Sira al-Halabiya, II, 223;Vakidî, **al-Magazî**, Ibn-i Hisâm, **Siyer**; al-Darimî, **Musnad al-Cami**, 364

; Ibn-i Sa'd, **al-Tevbe al-Kebir** (Leiden 1904-1928, Vol. III, 9, 17); Ibn-i Kuteyba, **al-Muhtalib al-Hadîs;** al-

Mubarrad, **al-Kâmil** (Leipzig 1864-1892; Vol. II, 778); Abu'l-Faraç, **Aganî.** Ayrica bkz**. Sahih-i Buharî**

Muhtasari, ... (Cilt II, 406-408; Cilt III, 144 ve d. H. no. 512; Cilt VIII, 282, H. no. 1191; Cilt X, 227 ve d.

Bütün bu konularda Ibn-i Ishak, Ibn Hisam ve Taberî kaynaklarinda genis bilgi vardir.

Sahih-i Buharî Muhtasari.. . (Cilt VII, sh. 166).

Buharî'nin Ebû Mûse'l-s'ârî'den rivâyeti için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 354, hadîs no.

1236; Cilt X, sh. 279, hadîs no. 1617).

Buharî'nin Ebû Mûse'l-Es'ârî'den rivâyeti icin bkz. **Sahih-i. Buharî Muhtasari...** (Cilt X,. sh. sh, 279, hadîs no.

1617).

Mihron, **Ravzat al-?afa...** (Cilt II, sh. 553)

Bütün bu hususlarla ilgili hadîs'ler ve açiklamalar için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt II, 299-304; Cilt

VIII, Hadîs no. 1311; Cilt XII, 320 ve d.). Ayrica bkz. Ibn Ishak, **age** (1980), 510-519; **Tarih-i Taberî** (Cilt II,

449 ve d.) ; Ibn Sa'd, **Tabakat**

Vakidî'nin Sîret'inden naklen bkz. **Sahih-i. Buharî Muhtasari...** (Cilt II, sh. 308)

Bkz. Taberî, **age** (1966), Cilt II, sh. 602; Ayrica bkz. Ibn Ishak , **age** (1980), sh. 511 ve d.

Ibn Ishak, **age** (1980), 512

Taberî, **age** (1966) II,. 618; Mihron, **Ravzat al-?afa..** . (Cilt II, sh. 548 ve d.)

Buharî'nin Ibn-i Ömer'den rivâyeti için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VII, sh 164, Hadîs no. 1056).

Taberî, age (1966), II, 610; Mihron, age, 548 ve d.

Kurtubî'nin söylemesine göre ulemâ'dan bir çogu, söz konusu iznin siniri belli olmayan bir zaman i'tibariyle

verilmis oldugu görüsündedirler, Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VI, sh. 167)

Buharî'nin Ibn-i Ömer'den rivâyeti için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 139-142 , Hadîs no.

1163).

Bkz**. Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 142).

Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt VII, sh. 167)

Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt X, sh. 282)

Sahih-i Buharfî Muhtasari... (Cilt VIII, sh 431 ve d. hadîs no. 1288)

Bu konularda bkz. Mirhon, **Ravzat al-?afa..** . (Cilt II, sh. 553); Ibn Hisam, **Sira** (Wüstenfeld baskisi, sh. 776 ve

d.); Yâkut, **Mu'cam** (Wüstenfeld baskisi, Cilt II, sh. 823 ve d).

Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt X, sh. 283)

Sahih-i Buharî Muhtasari... (Cilt XII, sh. 382-3)

ibid. sh. 384-5

ibid. sh. 386-7

ibid. sh. 390-1

Ibn-i Hisâm'in **Sîret**'inde anlatilan bu olay için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt. XII, sh. 399)

Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt II, sh. 357, Hadis no. 2ibid

Ölüm Döseginde Iken Muhammed'in Müslümanlara Son Vasiyeti:

***"Arap Ceziresinde Iki Din Bir Arada Bulunmayacak"* . Ve "Kâfir"lere son**

lâ'neti: " ***Mü'minin ruhu ter ile, kâfirin ruhu ise merkebin cani gibi agiz ve***

burun deliklerinden çikar"

Muhammed'in söylemesine göre **Tanri**'nin diledigi tek bir sey vardir, ve o da, Islâm'in

yayilmasi, ve yer yüzünde Islâm'dan gayri hiç bir din ve inancin kalmamasidir: çünkü Islâm

"Hak dîni" , yâni **"Allah dîni"** dir. Bu nedenle her dogan çocuk **"Islâm fitrati"** üzerine dogmaktadir, ve her dogan çocugu Yahûdi ya da Hiristiyan (Nasranî) yapan anasi ve

babasidir (K. Rûm sûresi, âyet 30). Bundan dolayidir ki Tanri, yine Muhammed'in

söylemesine göre, Islâm'dan gayri bir din ve inanca bagli olanlarin "sapik" sayilacaklarini

bildirmekle kalmamis, fakat bir de onlara karsi savasmayi, yeryüzünde Islâm'dan baska bir

din kalmayincaya kadar silahli vurusmayi sart kilmistir. Kur'âni da bunu öngören emirlerle

doldurmustur ki, daha önce de belirttigimiz gibi bunlar arasinda: *"Fitne kalmayip, yalniz*

Allah'in dini (Islâm) ortada kalana kadar onlarla savasin..." (K. Bakara 193) seklindeki

âyetlerden tutunuz da: *"Müsrikleri nerede görürseniz öldürün"* (K. Tevbe 5) ya da: *"Onlarla*

savasin ki Allah sizin elinizle onlari azablandirsin, rezil etsin ve sizi üstün getirsin de

(müslümanlarin) gönüllerini ferahlandirsin" (K. Tevbe14-15) ya da *"Kitab verilenlerden...*

(Islâm'i) din edinmeyenlerle, boyunlarini büküp kendi elleriyle cizye (kafa parasi) verene

kadar savasin..." (K. Tevbe 29) seklinde ölüm ve dehset saçar nitelikte olan emirler pek

çoktur.

Insanlari diledigi gibi yaratabilen, dilediginin kalbini açip müslüman yapabilen, "dogru"

yola sokabilen ve bunu da âyet'leriyle bildiren bir Tanri'nin (örnegin En'âm sûresi, âyet

125), böylesine kolay ve vicdanî bir islemde bulunmak varken, böyle yapmayip, ille de

insanlari birbirleriyle bogazlatacagim diyerek kan akitma yolunu seçmis olmasi elbetteki

sasirticidir. Fakat bütün bu âyet'lerin Tanri'nin sözleri olmaktan ziyâde Muhammed'in

sözleri oldugunu düsünecek olursak ortada sasilacak bir sey kalmaz. Su bakimdan ki

Kur'ân'in, ne sair, ve ne de kâhin sözleri olmayip "bir elçi'nin" (Muhammed'in) sözleri

oldugu **Hâkka** sûresi'nde yazilidir. Ayet söyle: *"Hiç süphesiz o (Kur'ân), çok serefli bir*

elçinin sozüdür" .

Fakat her ne olursa olsun, tarihî gerçek su ki Muhammed, "kâfir"ler hakkinda

yerlestirdirmis oldugu buyruklara dayali olarak bu kitapta bazi örneklerini sergiledigimiz

vurusmali saldirilara yönelmis ve ömrünün son on, ya da on-üç yilini, (yâni Medîne'ye

geçipte güçlendikten sonraki yasamini) savas üstüne savas yapmakla geçirmistir.

Medîne'de bulundugu sûre içerisinde 45 çete yollamis, ve 29 kadar savas yapmistir. Ancak

bununla da yetinmemistir; Islâm'dan gayri din ve inançta olanlara karsi besledigi ve ölüm

dösegine kadar sürdürdügü bu düsmanligi, vasiyet seklinde müslümanlara birakip,

ebediyen sürdürmek istemistir. Arap kaynaklari'na göre bu vasiyet, onun, ölüm döseginde

iken **"** ***Cezîretü'l-Arab'da*** **(Arap yarim adasinda)** ***iki din bir arada bulunmayacak"***

seklindeki sözlerinden ibarettir. Yine Islâm kaynaklarindan ögrenmekteyiz ki Muhammed,

bu sözleriyle sunu anlatmak istemistir ki, su ya da bu nedenle **Ehl-i Kitab**'tan olanlara

(yâni genellikle Yahudi ve Hiristiyan'lara), daha önce **"Cezîretü'l- Arab"** da oturmalari için

verilmis olan izin artik sona ermistir. Çünkü sunu düsünmüstür ki, Hicaz kit'asini (ve daha

dogrusu Arap yarim adasini), müslüman olmayanlardan, yabanci unsurlardan

temizlemedikçe Islâm dîni'nin gelismesi, "müslümanlarin yükselmeleri" ve "yekpâre" (bir

bütün) millet haline gelmeleri mümkün olamayacaktir. Bu konuda Diyânet Isleri

Baskanligi'nin açiklamasi söyle: *"Hicaz kit'asini gayr-i müslim anâsirdan temizlemek ve*

burada yekpâre bir millet, bir vatan vücûde getirmek Resûl-i Ekrem'in en mühim

umdelerinden birisi idi. O, ümmetini ecnebî anâsirdan tecrid ederek bir mefkûre etrâfinda

toplamadikça, Islâm dîni'nin inkisâfi ve müslümanlarin i'tilâsi müyesser olamiyacagini

biliyordu..." .

Fakat anlasilan o ki Muhammed, ölüm döseginde iken söyledigi: " *Cezîretü'l-Arab'da*

iki din bir arada bulunmayacak" seklindeki sözleri dahi yeterli bulmayip, bir de "kâfir"leri

merkebe benzeterek lâ'net'lemek istemistir. Gerçekten de, son nefesini verirken, yani

basinda bulunan **Ayse'** ye, **"Kâfirlere"** karsi besledigi kinini, Arab'lara özgü bir dil ile ifâde

etmekten geri kalmamistir. Ayse'nin bildirdigine göre güyâ ölüm meleginin ve hemen

arkasindan **Cebrail**'in ziyareti sirasinda Muhammed, terlemeye baslar; Ayse bu terlerin ne

oldugunu sordugunda, Muhammed, dudaklarini güçlükle kipirdatir ve su sözleri mirildanir:

" *Mü'minin ruhu ter ile, kâfirin ruhu ise merkebin cani gibi agiz ve burun deliklerinden çikar"*

. Bu sözleri mirildandiktan sonra gözlerini hayata kapar. Görülüyor ki ölecegi an bile,

"müsrik"lere, Yahudi'lere, ve Hiristiyan'lara karsi besledigi husûmetini, lâ'net'lemelerle

ortaya dökmek sûretiyle müslümanlar için, ebediyetler boyunca izlenmek gereken bir

örnek yaratmistir.

Öte yandan, her ne kadar bu vasiyetinin: " *Arap ceziresinde iki din bir arada*

bulunmayacak" seklinde oldugu söylenirse de, gerçek anlamda amacinin sadece Arap

ceziresiyle sinirlanmadigi muhakkaktir. Çünkü, daha önce de beleirttigimiz gibi, Islâm'dan

baska "gerçek" din kabul etmeyip yer yüzünü **"Dar-ül Islâm"** ve **"Dar-ül Harb"** diye iki

düsman kampa bölmüs olduguna ve bu siyâsetini" *Fitne kalmayip, yalniz Allah'in dini* (yâni

Islâm) *ortada kalana kadar onlarla savasin"* seklindeki emirlerle destekledigine göre, temel

amaci'nin **"Arap ceziresi"** degil ve fakat yeryüzünün tamami oldugu muhakkaktir. Onun

bu emirlerine göre, yeryüzü'nün tümü'nün Islâm olmasina kadar **Dar-ül Harb'** e (yani

müslüman olmiyan ülkelere) karsi savas halinde bulunmak, Cihad'a devam olunmak

gerekmektedir. Daha baska bir deyimle **Muhammed,** "cihad" denilen seyi sadece Arap

yarim adasinda oturan "Kâfirlere" karsi degil, fakat yeryüzündeki müslüman olmiyan her

topluma, ve her kese karsi öngörmüstür. Bundan dolayidir ki kendisini, Islâm dinini bütün

dinlerden üstün kilmak üzere gönderilmis gibi göstermek üzere: " *Dînini bütün dinlerden*

üstün kilmak üzere, Peygamberini... HAK dinle gönderen Allah'tir" (K. Tevbe 33) seklinde

âyetler koyarken, ayni zamanda Tanri'nin: " *Ey Muhammed, Biz seni ancak âlemlere*

rahmet olarak gönderdik... De ki -'Artik müslüman olacak misiniz?-'... " (K. 21 Enbiya 107-

108) seklindeki tehdit'lerle konustugunu söylemistir. Böylece bütün insanlari "cihad" yolu

ile Islâm'a zorlama siyasetini, Islâm'in temeli haline getirmistir. Nitekim yukardaki

sayfalarda kisaca belirttigimiz gibi, "kâfir"lere karsi bu insafsiz siyaseti ilk olarak

uygulamaya koyan, ve örnegin Islâm'i kabul etmediler diye Yahudi'leri yok etmege ya da

yurtlarindan sürmege baslayan da kendisidir. Her ne kadar **Hayber**'i ele geçirdikten sonra,

oradaki Yahudi'leri sürgüne göndermeyip "yarici" olarak kalmalarina (yâni hurmalari timar

edip mahsûlün yarisini kendisine vermelerine, diger yarisini muhafaza etmelerine) olanak

saglamis ve böylece onlardan yararlanma yolunu seçmis ise de, günün birinde sürgüne

gönderileceklerini onlara haber vermekten geri kalmamistir. Gerçekten de, Hayber'i ele

geçirdikten sonra, oradaki Yahûdi'leri yurtlarindan çikarip sürgüne yollamak istemis ve

fakat onlarin: *"Biz araziyi sürüp hurmalari timar edelim, aldigimiz mahsülün yarisini sana*

verelim" seklindeki teklifleri üzerine, kararini degistirip: *"Dediginiz serâite* (kosullara) *göre*

dilediginiz müddetçe sizi burada biraktik" demekle beraber, daha sonra bir baska vesileyle

bu sözlerini degistirmistir. **Ömer b. Hattâb**'in rivâyetinden anlamaktayiz ki Muhammed, bir

gün Hayber'in ileri gelen **Ebü'l-Hukayk** ogullari'ndan birine söyle demistir: *"Ileride*

Hayber'den çikarilip, uzun ve zahmetli yürüyüse tahammüllü güçlü deven seni, hicret

edecegin diyara sürükledigi, zaman hâlin nasil olur?"

Söylemeye gerek yoktur ki, bu sözleri söylemekle, Hayber'li Yahudi'lerin, daha

sonraki yillarda sürgüne gönderilmeleri için yeterli gerekçeyi hazirlamis olmaktaydi.

Nitekim Islâm kaynaklari, Hayber Yahudi'lerinin günün birinde sürgüne gönderileceklerine

dâir Muhammed'in bu sözlerini "kehânet" bilirler ve ona özgü mu'cize'lerden olarak kabul

ederler. Gerçekten de ölümünden bir süre sonra hilâfet mevkiine gelen **Ömer b. Hattâb,**

kendi oglu **Abdulah**'la ilgili bir olayi bahane ederek Hayber'deki Yahudi'leri, ve onlarla

birlikte Hicaz'da bulunan diger bütun Yahudileri yerlerinden sürmüs, baska diyarlara göç

etmege zorlamistir. Zorlarken de, Muhammed'in biraz yukarda belirttigimiz sözlerine

dayanmistir. Bu olayi kisaca belirtmekte yarar var:

Buhârî gibi bir kisin Islâm kaynaklarina göre, Halife **Ömer b. Hattâb**'in oglu olan

Abdullah Ibn-i Ömer, zaman zaman Hayber'e gidip oradaki mal'larini gözden geçirir,

gelirlerini toplarmis. Ve iste bu maksatla Hayber'e gitmis oldugu bir def'asinda, gece vakti

evinde uyurken, Yahudi'lerin saldirisina ugrar. Güyâ Yahudi'ler onu evin üst katindan asagi

atarlar. Bu yüzden Abdullah'in iki eli ve iki ayagi kirilir, orasi burasi çarpilir. **Sârih Hattâbî**

gibi kaynaklarin rivâyetine göre ise, Yahudi'ler Abdullah'a Ibn-i Ömer'e sihir etmisler ve

sihrin etkisiyle onun ellerinin ve ayaklarinin çarpilmasina sebeb olmuslardir. Fakat rivâyetin

sekli ne olursa olsun bilinen su ki **Ömer b. Hattâb,** sevgili oglunun basina gelenleri isitir

isitmez gazaba gelmis, ve bu olayi bahane ederek, Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari Hicaz

Kit'asi disina sürmüstür; sürerken de, Muhammed'in vasiyetini yerine getirmis oldugunu

düsünmüstür! Oglu Abdullah ile ilgili yukardaki olay, bu vasiyeti gerçeklestirmek

bakimindan ona, bulunmaz bir firsat yaratmistir.

Hemen ekleyelim ki, **Hulafa-i Rasid'i**n denilen ilk dört halife dönemi de dahil olmak

üzere, **Emevî'** lere, **Abbasî** ′ lere, **Memluk** ′ lere ve **Osmanli'l**ara varincaya kadar, gelmis

geçmis bütün Islâm devletleri, Muhammed'in vasiyeti dogrultusunda is görmüsler, Islâm'i

yaymak ve ayni zamanda ganimet toplamak hirsiyle " **kafirler**'e" karsi savas üstüne savas

açmislar, ve devlet ve toplum yasamlarini sadece **savas** düsüncesine oturtmuslardir.

Güçlü bulundugu süre boyunca, her Müslüman devlet'in amaci, "kâfir"lere karsi savas

açmak, emperyalist bir siyâset izlemek olmustur. Arap kumandanlari emrindeki ordu'larin,

Orta Asya'lara yayilarak görülmemis bir gaddarlikla Türk'leri kiliç yolu ile müslüman

yapmalari, ya da Ispanya'lara kadar uzanarak **Endelüs** Imparatorlugunu kurmalari, bu

"emperyalist" siyâsetin çesitli olusumlarindan baska bir sey degildir. **Osmanli devleti**, bu

dogrultudaki en son ve en tipik örneklerden biridir. Bes yüz yila yakin bir tarih sürecini içine

alan Osmanli tarihi, din adina girisilen savaslarla doludur. Sadece 1606 dan önceki 240

yillik süre içerisinde 35 savas yapildigini, yani her 7 yila bir savas düstügünü hesaplayacak

olursak, bu konuda fikir edinmis sayiliriz. Eger sekizinci yüzlyilda (milâdî 732) Arap

ordu'lari Fransa'nin Poitier bölgesinde **Charles-Martel** tarafindan yenilgiye ugratilmasaydi,

ya da Avrupa'ya yönelik Osmanli saldirilari Viyena'dan geri çevrilmeseydi, pek

muhtemeldir ki Islâm'in **"Dar-ül Islâm"** siyâseti gerçeklestirilmis olacakti.

Bu vesileyle sunu belurtmek abartma olmayacaktir ki, eger Islâm ülkeleri bugün, seriât'in

öngördügü **cihad** emirleri geregince saldirgan bir siyaset izliyemiyor iseler, bu onlarin

"barisci" olmalarindan degil, fakat zayif ve âciz ve her bakimdan geri durumda

bulunmalarindan, ve güçlü Bati ülkelerine karsi basari saglamanin imkansiz oldugunu

anlamalarindandir. Sayet güçlü durumda bulunmus olsalar, ve örnegin atom ya da

hidrojen bombalarina sahip olarak kendilerini tek "Süper devlet" durumunda bulsalar, hiç

tereddüdsüz seriât'in "Kafirlere ölüm" parolasina sarilarak yer yüzünü **Dar-ül Islâm** haline

getirmekten geri kalmayacaklardir.

Bu konudaki hadîs'ler için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt IV, sh. 529, hadîs no. 664)

Hâkka sûresi'nde Tanri'nin, yeminler ederek, Kur'ân'in sair sözü ya da kâhin sözü olmayip "çok serefli bir

elçi'nin sözü" oldugu söyle belirtilmekte: *"Görebildikleriniz ve göremedikleriniz üzerine yemin ederim ki, hiç*

süphesiz (Kur'ân), çok serefli bir elçinin sözüdür. Ve (Kur'ân) bir sair sözü degildir... Bir kahin sözü de

degildir..." (K. Hâkka, 39-42)

Ibn-i Ishak, age (1980), sh 689. Ayrica Bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 140-142, 415))

Bekkârî'nin açiklamasi için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VII, sh. 167).

Diyânet'in açiklamasi için **Bkz. Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VII, sh. 166)

Ayse'nin bu rivâyeti için bkz. Imam Gazalî, **Ihyâu...** (1975), IV, sh. 845-6

Buharî'nin Ibn-i Ömer'den rivâyeti için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VII, sh. 163, Hadîs no. 1056).

Islâm kaynaklarindaki sekliyle bu sözler aynen söyle: *"Ileride Hayber'den çikarilip -mezâlim-i seferiyyeye*

tahammül eden - kuvvetli deven seni (diyâr-i hicretine) sürükledigi zaman hâlin nasil olur?" (Bkz. Sahih-i

Buharî Muhtasari... (Cilt VIII, sh. 139 ve d. Hadîs no. 1163)

Bkz, **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VIII, sh. 142)

Buharî'nin Ibn-i Ömer'den rivâyeti için bkz. **Sahih-i Buharî Muhtasari...** (Cilt VII, sh. 163 ve d. , hadîs no.

1056; ve Cilt VIII, sh. 139 ve d. Hadîs no. 1163). Ayrica bkz. Taberî, **age** (1966), Cilt II, sh. 620 ve d.

Bu konuda benim: **"Seriât Devleti'nden Laik Cumhuriyet'e..."** adli kitabima bakiniz.

"Kâfir"lere Karsi Hosgörüsüz'lük Siyâseti

Seriât'in özü'ne Sapli Kalindikça Katilasmis, Bu Öz'den

Uzaklasildikça yumusamistir.

Muhammed'in ölümünü **Hulefa-i Rasid'** in dönemi izler ki, **Ebû Bekir, Ömer, Osman**

ve **Ali'nin** halifelik yil arini kapsar. Bu ilk dört halife döneminde, ve özellikle **Ömer b.**

Hattâb'in halifeligi zamaninda "kâfirlere" (ve daha dogrusu Yahudi'lere ve Hiristiyan'lara)

karsi düsmanlik siyâseti, tipki Muhammed'in uyguladigi sertlik'te olmustur. Fakat daha

sonraki dönemlerde, yönetici siniflarin Islâm seriâti'na bagliliklarina göre bu düsmanlik

siyâsetinde degisiklikler, esneklikler görülmüstür. Örnegin oldukça "liberal" görüslü sayilan

ve Kur'ân emirlerine pek aldirmayan **Abbasî** halifeleri zamaninda (ve özellikle **Harun**

Resid'in iktidari döneminde), Yahudi ve Hiristiyan'lara karsi ilimli bir hosgörü siyâseti

uygulanirken, daha sonralari iktidara gelen ve Islâm'in özü'nü en büyük bir kiskançlikla

uygulamaga hevesli bulunan **Emevî**'ler döneminde, **"Gayr-i müslim"** lere karsi,

Muhammed'in yerlestirdigi buyruklar dogrultusunda olmak üzere, husumet siyasetine

agirlik verilmistir. Örnegin 850 yilinda halife **al-Mütevekkil**'in (M. 847-861) yayinladigi bir

emirnamede, Yahudi'lerle ve Hiristiyan'larla iliski kurulmamasi, bu gibi kimselerin devlet

memuriyetine alinmamalari, sokakta taninabilmeleri için sari renkte kukaleta ve kusak

giymeleri, kadinlarinin dahi baslarina sari renkte basörtüsü koymalari, evlerinin kapilarina

tahtadan kesilmis seytan resimlerinin konmasi (sirf Müslüman evlerinden ayirdedilebilmek

için), çocuklarinin müslüman okul arina alinmamalari, mezarlarinin müslüman

mezarlarindan tefrik edilebilmesi için yer seviyesinden yukari olmamasi, yeni insa edilmis

olan Klise'lerin yikilmasi, ya da buna benzer hususlar yer almistir.

Ayni olaylara Islâm ülkelerinin **Mogol** ya da **Türk** isgalleri altina girmeleri vesilesiyle

tanik olmaktayiz. Henüz Islâm olmadiklari ya da Islâm'a yeni girdikleri dönemlerde Mogol

hükümdarlarinin farkli din ve inançtakilere (örnegin Yadudi'lere ve Hiristiyan'lara) karsi

hosgörülü tutumlari olmustur; o kadar ki Kur'ân'in onlar aleyhindeki emirlerini

uygulamamislardir. Fakat ne zaman ki seriât'a giderek saplanmislardir, iste o andan

itibaren bagnazliklari artmistir

Osmanli dönemine gelince, bazi padisahlarin hosgörülü tutumu sayesinde, Yahudi'ler

ve Hiristiyan'lar nispeten serbest denebilecek yasamlara sahip olmuslardir; fakat din

adamlarinin kiskirtmasiyla bu tutum olumsuzlasmistir. Örnegin, 15.yüzyilin ortalarinda

Fâtih Sultan Mehmed, basta Kur'ân olmak üzere seriât'in pek çok yasaklarina, çogu

zaman, aldiris etmeden is görmüstür. Bati kültürünü ve hiristiyan dinini anlamaga

çalismak, ve kitapligi için Bati kültürüyle ilgili kitaplar getirtmek yaninda, seriât'in resim cinsi

seyleri "haram" kilan hükümlerini çignercesine, Italya'dan ressam getirterek resmini

yaptirmistir. Bu ressamlardan biri **Gentile Bellini**'dir ki, Fatih'in yeni sarayinin duvarlarini

"rönesans usulû fresklerle süslemistir". 1458 yilinda Atina'yi gezerken Akrapol'a çikmis ve

Atina'lilara, bu yapitlari övücü nitelikte sözler söylemistir. Tarihçi'lerin söylemesine göre

Fâtih devrinde Osmanli Kültürü ile Bati kültürü arasinda köprü kurulmus ve fakat daha

sonraki dönemlerde seriâtçiligin agir basmasiyla bu iliskiler ve gelismeler kösteklenmistir.

Öte yandan Fâtih, seriât'in "kâfir"leri (örnegin Yahudi'leri ve Hiristiyan'lari) asagilayan,

onlara lânet'ler yagdiran, onlarla ahbablik ya da dostluk iliskisinde bulunmayi yasaklayan

hükümlerine de sirt çevirmekten geri kalmamistir. Taninmis tarihçi'lerden ögrenmekteyiz ki

Venedik'e karsi savas ilanindan sonra Floransali'larla "çok samimi münasebetler" kurmus,

1463 yilinda Bosna seferinden dönüsünde, Galata'da floransali'lara senlikler yaptirtmis,

onlardan bazi kimselerin evine giderek birlikte yemek yemistir. Fakat bütun bunlar bir

yana, bir de Ispanya'dan sürülen Yahudi'lerin Osmanli ülkesine göç etmelerini kabul etmis

ve gerek onlara ve gerek Rum uyruklara (tebaa'ya) güvence saglamis ve hattâ onlara

Devlet idaresinde is vermistir. Buna karsilik oglu **Beyazid II** (M. 1481-1512), sirf din

adamlarinin elinde yetistigi ve onlarin etkisi altinda is gördügü ve seriât'in özü'ne yöneldigi

için, Fâtih'in olumlu butun davranislarini baltalamistir. Örnegin, babasinin saray duvarlarina

astirttigi resimleri söküp attirmis, bazi havra'lari ve kliseleri kapattirmis, Yahudi'leri ve

Hiristiyan'lari devlet memuriyetinden attirmistir.

Bununla beraber Osmanli döneminde "gayr-i müslim" teba'nin genellikle Devlet

himayesine mazhar oldugu, ve fakat buna karsilik halkin husumeti ile karsilastigi

anlasilmaktadir. Bunun baslica nedeni, muhtemelen Padisah'larin ve yöneticilerin, bir

takim çikar mülahazasiyle bu sekilde hareket etmelerine karsilik halk yiginlarinin, din

softalarinin elinde kalmis olarak, bagnazliga sürüklenmis olmalaridir. Gerçekten de ticaret

ve san'at alaninda becerikli ve bilgili olan "gayr-i müslim" tebaa'nin huzur ve güvence

içinde is görebilmesi, yönetici sinifin çikarlarina uygun düsmekteydi. Onlardan çesitli

alanlarda yararlanmak, ve özel ikle "cizye" (kafa parasi) almak suretiyle bu çikarlarini

saglama olanagina sahiptiler. "Gayr-i müslim"lerin saldiriya ve zarara ugramasi demek,

kendi çikarlarinin tehlikeye maruz kalmasi demekti. Bu itibarla onlari **seriât**'in sert

emirlerine ve saldirganligina karsi korumakta yarar görmekte idiler. Bundan dolayidir ki

Beyazid II bile, biraz önce belirtmis oldugumuz olumsuz tutumuna ragmen, Ispanya'dan

ve Portekiz'den kovulan Yahudilerin Istanbul'a yerlesmesine engel olmaktan kaçinmistir.

Bu vesilyle belirtmek gerekir ki, Türk halkinin, esas itibariyle geçmisten gelme bir

hosgörülü yönü ve gelenegi vardi. Ancak bu gelenek, din adamlarinin etkisiyle kolayca

bagnazlasabilir ve sadece "gayr-i müslim"lere karsi degil, fakat kendi içindeki "özgür"

düsünceli olanlara karsi dahi (yeteri kadar "müslüman" görünmiyorlar diye) düsman

kesilebilirdi. Nitekim Cumhuriyet dönemine kadar öyle olmustur. Su bakimdan ki Atatürk'ün

getirdigi dönemde yepyeni bir zihniyet yerlesmis, laik'lik benimsendigi için, seriât'in "gâvur"

düsmanligina yer veren yönlerinin uygulamasina firsat birakilmamistir. Denilebilir ki bu

dönemde gerek "gayr-i müslim" ahali (Yahudi'ler ve Hiristiyan'lar), ve gerek müslümanlarin

laik kesimi, baska hiç bir Islâm ülkesinde görülmedik bir özgürlüge ve hosgörü havasina

kavusmuslardir. Yine bunun gibi, Osmanli dönemi boyunca sirf seriât'in "Cihad" emirlerine

uymus olmak için "kâfir"lere karsi savas üstüne savas açilmis iken, laik'ligin benimsendigi

Cumhuriyet döneminde hiç kimsenin aklina din adina saldiri ve savas fikri gelmemistir.

Laik'lik sayesinde seriât etkisinin yok edilmesiyle saglanan olumlu ortam, ne yazik ki

Atatürk'ün ölümünden sonra giderek bozulmaga baslamistir. Özellikle Demokrat parti'nin,

din "faktör"ünü ön planda tutup halk yiginlarindan oy koparma heveslerine kapilmasi ve

1945 seçimlerini kazanmasiyle birlikte seriâtçilik azginlasmis, 1997'lerde ise Refah Partisi

gibi gerici kuruluslarin iktidara gelmeleriyle, tahammül edilemez boyutlara ulasmistir.

Bütün bu, ve buna benzer hususlari kanitlayan nice örneklere bakarak söylemek

mümkündür ki seriât'in **özü**'ne sadik kalindikca "bagnazlik" hâkim gelmis, seriât'dan

uzaklasildikca "hosgörü" is görmüstür.

Bu konuda bkz. Bernard Lewis, **The Jews of Islam** (Princeton, 1984, sh. 47-49, 137-8, 151)

Ibid. 49-50

Bu hususlar için Prof. Halil Inalcik'in, **Islâm Ansiklopedisi**'nde yayinladigi "Mehmed II" baslikli yazisina bakiniz.

Ibid. sh. 535

Ibid. sh. 535

Bernard Lewis, age , sh. 137-150

Ibid. sh. 137-8